MAX BROOKS

De la autorul bestsellerului *RĂZBOIUL Z*

Bestseller
The New York Times

INVOLUȚIE

MAX BROOKS

INVOLUȚIE

Traducere din limba engleză de MIHAI-DAN PAVELESCU

Copyright © 2020 Max Brooks

Editura Nemira, 2021

Map copyright © 2020 by David Lindroth, Inc.
All rights reserved.

© Nemira, 2021
ARMADA este un imprint al Grupului Editorial Nemira.

Tiparul executat de tipografia PAPER PRINT INVEST, Brăila.

Coperta: Adnan VASILE
Prepress copertă: Alexandru CSUKOR
Redactor-şef: Marian COMAN
Redactor: Mihaela STAN
Tehnoredactor: Magda BITAY
Lector: Anca Baciu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
BROOKS, MAX
Involuţie / Max Brooks ; trad. din lb. engleză: Mihai-Dan Pavelescu. - Bucureşti : Nemira Publishing House, 2021
ISBN print: 978-606-43-1267-9

ISBN ebook: 978-606-43-1404-8
I. Pavelescu, Mihai Dan (trad.)
821.111

Orice reproducere, totală sau parţială,
a acestei lucrări şi închirierea acestei cărţi
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
şi se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-1404-8

MAX BROOKS s-a născut în 1972, la New York. Este fiul regizorului Mel Brooks şi al actriţei Anne Bancroft. A urmat cursurile Crossroads School din Santa Monica şi a studiat istoria la Pitzer College din Claremont, California. Între 2001 şi 2003, a fost membru al echipei de scenarişti a celebrei emisiuni de comedie difuzate de NBC, Saturday Night Live (SNL). În 2003, a publicat prima carte, The Zombie Survival Guide, urmată, în 2006, de World War Z (Războiul Z, 2012), roman ecranizat în 2013, cu Brad Pitt în rolul principal. Devolution (2020; Involuţie, Armada, 2021) s-a bucurat de un imens succes, iar drepturile de ecranizare au fost deja achiziţionate de Legendary Entertainment. Brooks este şi actor, apărând în seriale de televiziune şi împrumutându-şi vocea unor personaje din filme de animaţie. Locuieşte în California, împreună cu soţia sa, Michelle, şi cu fiul lor.

Pentru Henry Michael Brooks: fie să-ţi învingi toate temerile!
„Ce fiară urâtă este maimuţa şi cât de mult ni se aseamănă!”
Marcus Tullius Cicero

INTRODUCERE

„BIGFOOT DISTRUGE AŞEZAREA.” Acesta era titlul unui articol pe care l-am primit la scurt timp după erupţia lui Mount Rainier. Crezusem că e spam, rezultatul inevitabil al atâtor cercetări on-line. La momentul acela, tocmai terminam al o sutălea articol al meu despre erupţia vulcanului Rainier, analizând toate faţetele unei calamităţi care ar fi trebuit prezisă şi prevenită. La fel ca restul ţării, aveam nevoie de fapte, nu de senzaţionalism. Păstrarea simţului realităţii fusese punctul central al multor articole, pentru că, dintre toate eşecurile umane consemnate în cazul Rainier – politice, economice, logistice –, aspectul psihologic, isteria alimentată de hiperbole, sfârşise prin a ucide cei mai mulţi oameni. Iar acum apărea din nou, chiar pe ecranul laptopului meu: „BIGFOOT DISTRUGE AŞEZAREA.”

Dă-l uitării, mi-am spus, *lumea nu se va schimba peste noapte. Respiră adânc, şterge-l şi mergi mai departe.*

Şi aproape c-aş fi făcut-o. Dacă n-ar fi fost acel cuvânt.

„Bigfoot.”

Articolul, postat pe un site de criptozoologie obscur, susţinea că, în timp ce restul ţării se concentrase asupra catastrofei Rainier, un dezastru mai mic, dar nu mai puţin sângeros, avusese loc la câţiva kilometri distanţă, în eco-comunitatea Greenloop cea retrasă, sofisticată şi high-

tech. Autorul articolului, Frank McCray, descria modul în care erupţia nu numai că izolase Greenloop, eliminând orice posibilitate de salvare, dar, de asemenea, o lăsase vulnerabilă în faţa unei bande de creaturi simiene flămânde, ce fugeau de aceeaşi catastrofă.

Detaliile asediului fuseseră înregistrate în jurnalul surorii lui Frank McCray – Kate Holland, care locuia în Greenloop.

„Nu i-au găsit niciodată corpul”, mi-a scris McCray într-un e-mail însoţitor, „dar, dacă tu îi poţi publica jurnalul, poate îl va citi cineva care a văzut-o.”

Când l-am întrebat de ce mă alesese tocmai pe mine, a răspuns: „Pentru că ţi-am urmărit articolele despre Rainier. Nu scrii nimic despre subiectele pe care nu le-ai cercetat mai întâi cu atenţie.” Când l-am întrebat de ce crede că m-ar interesa Bigfoot, mi-a răspuns: „Am citit articolul tău din *Fangoria.*”

În mod clar, nu eram singurul care ştia cum să cerceteze un subiect. Cumva, McCray găsise lista „Celor mai bune cinci filme clasice cu Bigfoot”, pe care o scrisesem cu decenii în urmă pentru faimoasa revistă horror *Fangoria*. În articolul respectiv, povestisem cum crescusem „în toiul freneziei Bigfoot” şi-i provocasem pe cititori să urmărească filmele acelea vechi „cu ochii unui copil de şase ani, ochi care fug întruna de la teroarea de pe ecran, la copacii întunecaţi şi foşnitori de dincolo de fereastră”.

Articolul trebuie să-l fi convins pe McCray că o parte din mine nu era tocmai pregătită să-şi abandoneze obsesia din copilărie. De asemenea, el trebuie să fi ştiut că scepticismul meu de adult îmi va cere să-i cercetez cu atenţie povestea. Ceea ce am şi făcut. Înainte de a-l contacta din nou pe McCray, am descoperit că existase într-adevăr o comunitate Greenloop foarte mediatizată. Am dat de mai multe comunicate de presă despre înfiinţarea ei – şi despre fondatorul Tony Durant. Soţia lui

Tony, Yvette, ţinuse câteva cursuri on-line de yoga şi de meditaţie în Casa Comună a aşezării până chiar în ziua erupţiei. Dar, din ziua aceea, totul încetase.

Aşa ceva nu era neobişnuit pentru localităţile aflate în calea şuvoaielor de noroi fierbinte declanşate de Rainier, dar o verificare rapidă a hărţii oficiale FEMA[1] a arătat că Greenloop nu fusese niciodată atinsă. Şi, în timp ce zone devastate, ca Orting şi Puyallup, reveniseră on-line, în cele din urmă, Greenloop a rămas o gaură neagră. Nu au existat reportaje în presă şi nici înregistrări de amatori. Nimic. Până şi Google Earth, care fusese atât de sârguincios în actualizarea imaginilor prin satelit ale zonei, continuă să publice fotografia originală, dinaintea erupţiei, a lui Greenloop şi a zonei înconjurătoare. Oricât de ciudate ar fi fost toate aceste mistere, în final, m-a readus la McCray faptul că singura menţionare a lui Greenloop *după* dezastru pe care am reuşit s-o găsesc figura într-un raport al poliţiei locale, care spunea că ancheta oficială e „în curs”.

„Ce ştii?”, l-am întrebat după câteva zile de tăcere. Atunci mi-a trimis linkul unui album foto de pe AirDrop al rangerului senior[2] Josephine Schell, pe care aveam s-o intervievez ulterior pentru acest proiect. Ea condusese prima echipă de căutare şi de salvare în ruinele carbonizate ale fostei aşezări Greenloop. Printre cadavre şi resturi, ea descoperise jurnalul lui Kate Holland (născută McCray) şi fotografiase toate paginile înainte ca originalul să dispară.

---

[1] Federal Emergency Management Agency, Agenţia Federală pentru Managementul Situaţiilor de Urgenţă. Scopul principal al agenţiei este coordonarea răspunsului la dezastrele din SUA care depăşesc resursele autorităţilor locale şi statale (n. tr.).

[2] *Senior Ranger*, în lb. engleză, persoană cu funcţie de conducere în cadrul forţelor de ordine dintr-o rezervaţie naturală (n. red.).

Iniţial, am bănuit că e o farsă. Sunt destul de vârstnic ca să-mi amintesc celebrul scandal al „Jurnalelor” lui Hitler. Cu toate acestea, când am terminat ultima pagină, mi-a fost imposibil să nu cred povestea lui Holland. O cred şi acum. Poate că de vină sunt simplitatea scrisului şi ignoranţa frustrant de credibilă a tot ce ţine de Sasquatch. Sau poate că este vorba doar de propria dorinţă iraţională de a-l reabilita pe băieţelul speriat care am fost cândva. De aceea am publicat povestea lui Kate, împreună cu alte câteva ştiri şi interviuri de fundal care sper să ofere un context cititorilor nefamiliarizaţi cu Sasquatch (Bigfoot). În procesul de compilare a cercetărilor, m-am întrebat deseori cât de mult să includ. Există literalmente zeci de cercetători, sute de vânători şi mii de întâlniri înregistrate. Parcurgerea tuturor ar putea dura ani, dacă nu chiar decenii, iar povestea aceasta nu dispune pur şi simplu de atâta timp. De aceea am ales să-mi limitez interviurile la cele două persoane care au fost implicate direct în caz, iar referinţele, la *The Sasquatch Companion,* de Steve Morgan. Cu siguranţă, pasionaţii de Bigfoot ştiu despre *Companion* că este ghidul cel mai cuprinzător şi actualizat pe această temă, care alătură relatări istorice, observaţii recente ale unor martori oculari, precum şi analizele ştiinţifice ale unor experţi ca dr. Jeff Meldrum, Ian Redmond, Robert Morgan (nicio înrudire cu autorul) şi răposatul dr. Grover Krantz.

Unii cititori pot pune la îndoială decizia mea de a omite anumite detalii geografice privind coordonatele exacte ale lui Greenloop. Am procedat aşa pentru a împiedica turiştii şi jefuitorii să contamineze scena unei crime care este încă supusă investigaţiei. Cu excepţia acestor detalii şi a corecturilor ortografice şi gramaticale necesare, jurnalul lui Kate Holland a rămas intact. Singurul meu regret este faptul că n-am putut s-o intervievez pe psihoterapeuta lui

Kate (cea care a încurajat-o să scrie jurnalul) din considerente de confidenţialitate a datelor despre pacienţi. În acelaşi timp însă, tăcerea acestei psihoterapeute pare, cel puţin pentru mine, recunoaşterea unei speranţe. La urma urmelor, de ce şi-ar face griji un medic despre confidenţialitatea datelor pacientului său dacă nu ar crede că el mai este în viaţă?

La momentul scrierii acestor rânduri, Kate este dispărută de treisprezece luni. Dacă nu se schimbă nimic, la data publicării cărţii mele, ea va fi dispărut de câţiva ani.

În prezent, nu am dovezi fizice care să valideze povestea pe care o veţi citi. Poate că am fost păcălit de Frank McCray sau poate că amândoi am fost păcăliţi de Josephine Schell. Te voi lăsa pe tine, cititorule, să judeci singur dacă paginile următoare par rezonabil de plauzibile şi dacă, aşa cum s-a petrecut cu mine, vor retrezi o teroare îngropată de mult sub patul tinereţii.

CAPITOLUL 1

„Mergeţi în pădure pentru a pierde din vedere şi din memorie crimele contemporanilor voştri.”
Jean-Jacques Rousseau

INTRARE JURNAL NR. 1
22 SEPTEMBRIE

Am ajuns! După două zile de şofat, cu o noapte petrecută în Medford, suntem, în sfârşit, aici. Şi este perfect. Casele sunt, într-adevăr, aranjate în cerc. Bine-bine, dar chiar tu mi-ai spus să nu mă opresc, să nu editez, să nu şterg şi să nu mă-ntorc. De aceea ai încurajat folosirea hârtiei şi a pixului. Fără tastă Backspace. „Pur şi simplu, scrie.” Bun! Mă rog... Am ajuns.

Mi-aş fi dorit ca Frank să fi fost aici. Abia aştept să-l sun diseară. Sunt sigură că-şi va cere scuze, din nou, pentru că-i blocat la conferinţa aia din Guangzhou, iar eu o să-i spun, din nou, că nu contează. A făcut deja foarte multe pentru noi! Pregătirea casei, toate tururile video FaceTime. Are dreptate că locul nu-i apreciat aşa cum se cuvine. Mai ales poteca pentru drumeţii. Mi-aş fi dorit ca el să fi fost prezent la prima plimbare pe care am făcut-o azi. A fost magică.

Dan n-a vrut să vină. Nicio surpriză. A spus că rămâne să ajute la despachetat. Mereu zice că ajută. I-am spus că doresc – că am nevoie – să-mi dezmorţesc picioarele. Două zile în maşină! Cea mai oribilă călătorie din toate timpurile! N-ar fi trebuit să ascult mereu ştirile. Ştiu, „ia-ţi porţia de evenimente curente, află faptele, dar nu deveni obsedată de ele”. Ai dreptate. N-ar fi trebuit să devin obsedată. Venezuela din nou, mobilizarea armatei. Refugiaţi. Altă ambarcaţiune răsturnată în Caraibi. Atât de multe ambarcaţiuni! E anotimpul uraganelor. Bine cel puţin c-a fost la radio. Dacă n-aş fi şofat, probabil c-aş fi încercat să mă uit pe telefon.

Ştiu. Ştiu.

Ar fi trebuit măcar să fi mers pe drumul de coastă, ca atunci când m-am căsătorit cu Dan. Ar fi trebuit să insist. Însă Dan a considerat că Autostrada 5 e mai rapidă.

Pfui!

Agricultura intensivă e de-a dreptul oribilă. O mulţime de vaci amărâte, lipite unele de altele sub soarele fierbinte. Şi mirosul! Ştii că sunt sensibilă la mirosuri. Până am ajuns aici, simţeam că-mi intră definitiv în haine, în păr, în nări. Trebuia să mă plimb, să inspir aer proaspăt, să-mi destind muşchii gâtului şi ai spatelui.

L-am lăsat pe Dan făcând ceea ce voia să facă şi am pornit pe poteca de drumeţie, marcată, din spatele casei

noastre. Este un traseu foarte uşor, o pantă lină, cu trepte terasate, din blocuri de lemn, la fiecare sută de metri. Trece pe lângă casa vecinei noastre şi am văzut-o. O doamnă bătrână. Scuze, ceva mai în vârstă. Are părul cărunt, în mod clar. Tuns scurt, mi s-a părut. Nu mi-am dat seama prea bine, fiindcă am văzut-o doar pe fereastra bucătăriei. Făcea ceva la chiuvetă. A ridicat ochii şi m-a zărit. A zâmbit şi a fluturat din mână. Am zâmbit şi am răspuns cu un gest similar, dar nu m-am oprit. Am fost nepoliticoasă? M-am gândit, la fel ca în cazul despachetării, că o să am timp să-i cunosc pe cei de-aici. Bine, poate că de fapt nu m-am gândit la asta. Chiar nu m-am gândit. Voiam doar să continui. M-am simţit niţel vinovată, dar nu mult timp.

Ce am văzut...

Bun, mai ţii minte cum ai crezut că desenarea locului ăstuia m-ar ajuta să-mi canalizez nevoia de a-mi organiza mediul înconjurător apropiat? Cred c-a fost o idee bună şi, dacă desenul e cât de cât reuşit, ţi l-aş putea trimite scanat. Dar nu există nicio modalitate prin care vreun desen sau vreo fotografie să surprindă ce am văzut în prima excursie.

Culorile! Totul în Los Angeles (LA) e gri şi maro. Cerul e gri, ceţos şi strălucitor şi-mi răneşte mereu ochii. Dealurile sunt maronii, acoperite cu iarba moartă care mă făcea să strănut şi să mă doară capul. Aici totul e cu adevărat verde, aşa cum era în Est. Ba nu. Mai bine. Atâtea nuanţe! Frank mi-a spus c-a fost secetă şi mi s-a părut că am văzut ceva iarbă îngălbenită de-a lungul autostrăzii, dar aici e ca un curcubeu de verde – de la auriu strălucitor până la albastru-închis. Tufişurile, copacii.

Copacii.

Îmi amintesc de primele drumeţii în canionul Temescal, în LA. Stejarii erau scunzi, cenuşii, contorsionaţi, cu frunze

mici, ţepoase şi ghinde subţiri, ca nişte gloanţe. Păreau de-a dreptul ostili. Sună superdramatic, dar aşa mi s-a părut. De parcă ar fi fost supăraţi că trebuie să trăiască în lutul ăla mort, fierbinte, dur şi prăfos.

Copacii ăştia sunt fericiţi. Da, aşa zic eu. De ce n-ar fi, în solul ăsta bogat, moale şi spălat de ploaie? Câţiva au scoarţă deschisă la culoare, împestriţată şi frunze aurii, care cad. Se pierd printre pinii înalţi şi puternici. Unii au cetină argintie pe ramurile de jos sau ace dintre cele plate, mai moi, care m-au atins uşor când am trecut pe lângă ei. Coloane liniştitoare care susţin cerul, mai înalte decât orice din LA, chiar şi decât palmierii subţiri care se unduiesc întruna şi pe care, dacă-i privesc, începe să mă doară ceafa.

De câte ori am discutat noi despre nodul ăla de încordare de sub urechea dreaptă care mi se întinde pe braţ? A dispărut. Indiferent cum mi-aş întinde gâtul. Nicio durere. Şi nu luasem absolut nimic. Aşa-mi propusesem. Am lăsat chiar două tablete de Aleve pe tejgheaua bucătăriei, să le am pregătite la întoarcere. N-a fost nevoie. Totul a funcţionat. Gâtul, braţul. M-am relaxat.

Am stat acolo vreo zece minute, privind soarele cum sclipea printre frunze, razele strălucitoare şi ceţoase. Scânteietoare. Am întins mâna să prind una, un cerculeţ cât o monedă de căldură, care îmi îndepărtează tensiunea. Mă susţine.

Ce ai spus despre personalităţile TOC , care suferă de tulburarea obsesiv-compulsivă? Că ne vine greu să trăim în prezent? Nu aici, nu acum. Am simţit fiecare secundă. Cu ochii închişi. Am respirat profund, purificator. Aerul e parfumat, umed şi răcoros. Viu. Natural.

Atât de diferit de Los Angelesul transplantat cu peluze şi palmieri şi oameni care trăiesc graţie apei furate de la alţii. Ar trebui să fie un deşert, nu o grădină uriaşă de

narcisism. Poate de aceea toţi de acolo se simt atât de mizerabil. Ştiu că trăiesc într-o farsă.

Nu şi eu. Eu am scăpat.

Îmi amintesc că m-am gândit: „Mai bine de atât nu poate fi.” Dar a fost. Am deschis ochii şi am văzut, la câţiva paşi, un tufiş mare, cu nuanţe de smarald. Nu-l observasem până atunci. Un tufiş cu fructe de pădure! Păreau afine, dar am intrat on-line ca să fiu sigură. (Apropo, semnalul Wi-Fi e excelent, chiar şi aşa departe de casă!) Afinele au fost o chestie adevărată şi o descoperire incredibil de norocoasă! Frank spusese ceva despre seceta care a distrus recolta de fructe de pădure sălbatice, totuşi, tufişul ăla era chiar în faţa mea. Mă aştepta. Ţii minte că mi-ai spus să fiu mai deschisă faţă de oportunităţi, să caut semne?

N-a contat că erau uşor acrişoare. De fapt, asta le făcea şi mai bune. Gustul lor m-a dus în trecut, la tufa de afine din spatele casei noastre din Columbia[3]. Eu nu rezistam niciodată până în august, când se coceau, aşa că şterpeleam mărgeluşele pe jumătate purpurii în iulie. Toate amintirile respective mi-au revenit brusc – verile în care tata citea *Blueberries for Sal* şi eu râdeam când fetiţa dădea peste urs. Atunci a început să mă usture nasul şi colţurile ochilor mi s-au umezit. Probabil aş fi început să mă smiorcăi chiar acolo, dar m-a salvat, literalmente, o păsăruică.

De fapt, două. Am văzut o pereche de colibri care se învârteau în jurul unor flori sălbatice înalte şi violete, ce răsăreau într-un petic de soare desprins din lumea Disney. Am observat că una s-a oprit la o floare, apoi cealaltă a rămas bâzâind chiar lângă ea, după care s-a întâmplat ceva minunat. A doua pasăre a început s-o sărute pe

[3] Kate McCray a crescut în Columbia, statul Maryland (n. a.).

prima, mişcându-se înainte şi înapoi cu penele ei portocalii-arămii şi cu gâtul roşu-vineţiu.

Bine, ştiu că de acum te-ai săturat, probabil, de comparaţii. Scuze. Dar nu pot să nu mă gândesc la papagalii ăia. Mai ţii minte? Cei despre care am vorbit? Stolul sălbatic? Mai ţii minte că am petrecut o şedinţă întreagă vorbind despre cârâielile lor care mă scoteau din minţi? Îmi pare rău dacă n-am văzut legătura pe care ai încercat s-o faci.

Sărmanii de ei! Păreau speriaţi şi furioşi. Şi de ce n-ar fi fost? Cum altfel să se fi simţit când nişte persoane oribile îi eliberaseră într-un mediu pentru care nu se născuseră? Şi puii lor? Eclozaţi cu disconfortul ăsta chinuitor în gene. Cu toate celulele din corp tânjind după un mediu pe care nu-l puteau găsi. Ei nu aparţineau locului ăluia! Nimic nu aparţinea! E greu să vezi ce-i greşit, până când nu-l compari cu ceea ce-i bine. Aici – unde sunt copaci înalţi şi sănătoşi şi păsările fericite care fac schimb de sărutări –, tot ce există aparţine locului.

Eu însămi îi aparţin.

Din emisiunea Marketplace a postului de radio American Public Media, transcrierea interviului realizat de prezentatorul Kai Ryssdal cu Tony Durant, fondatorul Greenloop

RYSSDAL: De ce ar alege cineva, mai ales o persoană obişnuită cu viaţa urbană sau chiar suburbană, să se izoleze atât de departe în sălbăticie?

TONY: Nu suntem deloc izolaţi. În timpul săptămânii, eu stau de vorbă cu oameni din toată lumea, iar weekendurile obişnuiesc să le petrec cu soţia mea în Seattle.

RYSSDAL: Dar timpul pe care trebuie să-l petreci în maşină până la Seattle...

TONY: Nu înseamnă nimic în comparaţie cu orele pe care oamenii le pierd zilnic în maşinile lor. Gândeşte-te cât timp

petreci la volan, ducându-te şi întorcându-te de la muncă, fie ignorând, fie detestând din tot sufletul oraşul din jurul tău. Trăind la ţară, ajungem să apreciem timpul pe care îl petrecem în oraş, deoarece este voluntar, nu obligatoriu, este o răsplată, nu o corvoadă. Stilul de viaţă revoluţionar din Greenloop ne permite să beneficiem de aspectele cele mai bune atât din stilul de viaţă urban, cât şi din cel rural.

RYSSDAL: Povesteşte-ne un minut despre această „viaţă revoluţionară". În trecut, ai descris Greenloop ca următorul Levittown.

TONY: Aşa şi este. Levittown a fost prototipul prosperităţii. Tinerii soldaţi americani întorşi acasă după al Doilea Război Mondial, proaspăt căsătoriţi, nerăbdători să-şi întemeieze o familie, îşi doreau propria casă, dar nu dispuneau de mijloace ca să şi-o permită. În acelaşi timp, începuse o revoluţie în producţie; simplificarea fabricaţiei, îmbunătăţirea logisticii, piesele prefabricate... toate orientate spre efortul de război, dar cu un potenţial extraordinar pe timp de pace. William Levitt şi ai săi au fost primii care au recunoscut potenţialul acela şi l-au valorificat în prima „comunitate planificată" a Americii. Şi au construit-o atât de rapid şi de ieftin, încât a devenit modelul suburbiilor moderne.

RYSSDAL: Şi spui că modelul acela şi-a încheiat ciclul de viaţă.

TONY: Nu o spun eu, ci a recunoscut-o toată ţara încă din anii 1960, când ne-am dat seama că nivelul nostru de trai ne ucide. La ce este bun progresul, dacă nu poţi mânca, nu poţi respira sau nu poţi nici măcar să trăieşti pe uscat, când creşte nivelul oceanelor? Ştim de o jumătate de secol că avem nevoie de o soluţie durabilă. Dar care să fie aceasta? Să dăm ceasul înapoi? Să trăim în peşteri? Asta şi-au dorit primii ecologişti sau, cel puţin, aşa au propus. Mai ţii minte scena emblematică din Un adevăr incomod în

care Al Gore ne arată o balanţă cu lingouri de aur pe un taler şi cu Pământul pe celălalt taler? Ce fel de alegere este aceea?

Nu le poţi cere oamenilor să renunţe la confortul personal, tangibil, pentru un ideal eteric. De aceea a eşuat comunismul. De aceea au eşuat toate comunităţile primitive, hippy, „înapoi la agricultură”. Suferinţa altruistă este excelentă pentru cruciade scurte, dar nu poate fi adoptată ca mod de viaţă.

RYSSDAL: Până când ai inventat Greenloop.

TONY: Repet – eu nu am inventat nimic. Nu am făcut altceva decât să examinez întrebarea prin prisma eşecurilor din trecut.

RYSSDAL: Ai fost foarte critic faţă de încercările anterioare...

TONY: Nu aş spune „critic”. Dacă nu ar fi existat cei dinaintea mea, eu nu aş fi aici. Dar uită-te la eco-oraşele uriaşe finanţate de guvern, ca Masdar[4] sau Dongtan[5]. Sunt prea mari. Prea scumpe. Şi, cu siguranţă, prea ambiţioase pentru o America post-Sechestrare[6]. În mod similar, modelele europene mai mici, ca BedZED[7] sau Sieben Linden[8], n-au şanse de reuşită deoarece

---

[4] Masdar City, proiect de oraş sustenabil construit în Abu Dhabi, Emiratele Arabe Unite (n. a.).

[5] Dongtan, eco-oraş planificat a fi construit pe insula Chongming, în Shanghai, China (n. a).

[6] Sechestrare, lege de control a austerităţii bugetare promulgată de Congresul Statelor Unite în 2013 (n. a.).

[7] BedZED, comunitate sustenabilă de o sută de locuinţe, terminată în 2002 în Hackbridge, Londra, Marea Britanie (n. a.).

[8] Sieben Linden, aşezare în Germania, neconectată la reţele de utilităţi (n. a).

depind de o austeritate dură. Mi-a plăcut proiectul Dunedin[9] din Florida. Este confortabil şi uşor de controlat, dar pur şi simplu nu are niciun factor „uau!”, iar asta...

RYSSDAL: Ar trebui să precizez că Tony arată spre casele şi terenurile din jurul nostru.

TONY: Spune-mi că ele nu reprezintă însăşi definiţia factorului „uau!”.

RYSSDAL: Este adevărat că i-ai luat pe sus pe conducătorii Cygnus aflaţi într-un refugiu corporativ şi le-ai prezentat proiectul doar după ce ai ajuns cu ei aici?

TONY: [Râde.] Aş fi vrut eu să fie aşa! Ei ştiau că va urma o prezentare de vânzare şi ştiau că se referă la un teren pe care guvernul federal plănuia să-l scoată la licitaţie pentru sectorul privat, dar n-au auzit propunerea mea până când nu am stat... de fapt... chiar în locul unde stăm acum.

RYSSDAL: Şi natura a vorbit.

TONY: Am vorbit şi eu. [Amândoi râd.] Serios acum, precum Steve Jobs care cântă la toată orchestra[10], orchestra mea este teritoriul ăsta. Când eşti aici, înconjurat de el, şi stabileşti cu el o conexiune la un nivel visceral, îţi dai seama că legătura respectivă este unica modalitate de a ne salva planeta. Asta a fost tot timpul problema principală: distrugerea naturii, pentru că ne-am distanţat în asemenea măsură de ea.

I-am rugat pe prietenii de la Cygnus să-şi imagineze două finaluri diferite pentru acest teren care urma să fie privatizat în curând. Defrişarea de către o companie chineză de cherestea sau... sau... amprenta minimă a unei

[9] Dunedin, Eco Home Village în Dunedin, Florida, SUA (n. a.).

[10] Deşi replica „Eu cânt la toată orchestra” a fost rostită de Michael Fassbender şi scrisă de Aaron Sorkin pentru filmul *Steve Jobs* din 2015, nu se poate confirma că Jobs însuşi a rostit vreodată cuvintele respective (n. a.).

micro-eco-comunităţi care să personifice noua Revoluţie Verde. Şase case, nu mai mult, în jurul unei Case Comune de forma unei broaşte-ţestoase răsturnate pe spate, care, conform unor credinţe amerindiene, este temelia pe care e construită lumea.

Le-am explicat că locuinţele în stil Tlingit vor arăta de parcă ar fi crescut literalmente din pădure.

RYSSDAL: Le vedem acum.

TONY: Exact, dar ceea ce nu vezi este că toate casele acestea sunt construite din materiale reciclate sută la sută. Lemnul, metalul... izolaţia este din blugi reciclaţi. Singurul material nou este bambusul pentru pardoseli. Bambusul este cu adevărat important pentru planetă. De aceea îl vezi crescând aici. Nu numai pentru că este unul dintre cele mai adaptabile şi regenerabile materiale de construcţie din toate timpurile, ci şi pentru că ajută la captarea dioxidului de carbon. Există, de asemenea, aşa-numitele „elemente pasive”, de pildă, ferestrele gigantice din podea până în tavan din livinguri, care permit încălzirea sau răcirea întregii case prin ridicarea sau coborârea draperiilor.

Însă elementele pasive au o limită, spre deosebire de tehnologia activă, ecologică, pe care o avem integral. Vezi cum acoperişurile au o nuanţă albastru-violet? Acelea sunt panourile solare. Le derulezi şi le lipeşti, ca tapetul de modă veche, şi au „joncţiune triplă”, astfel încât pot culege fiecare foton într-o zi înnorată. Iar amperii convertiţi sunt stocaţi în acumulatorul patentat Cygnus, care nu numai că este practic invizibil în pereţi, dar este cu 13,5 la sută mai eficient decât cel al concurenţei.

RYSSDAL: Mai zi ceva dacă poţi, Elon Musk.

TONY: Nu, nu, eu îl iubesc pe Elon, este un om bun, dar mai are de recuperat.

RYSSDAL: De pildă, programul de profit solar?

TONY: Exact. Dacă înmagazinezi mai multă energie decât ai nevoie, de ce să n-o poţi vinde înapoi în reţea? Şi nu mă refer la obţinerea unui rabat, cum procedează unele state, ci mă refer la vânzare, în numerar, aşa cum fac nemţii de aproape două decenii. Asta nu-i tehnologie, ci o afacere bună în care câştigi bani în timp ce stai în fund.

RYSSDAL: Şi apropo de statul în...

TONY: Ajungeam şi la asta. Casele nu absorb doar lumina soarelui, ci colectează şi gaz metan din – ţin-te bine! – excrementele celor care locuiesc în ele. Nici asta nu-i vreo noutate. Biogazul este utilizat de mulţi ani în ţările în curs de dezvoltare. Chiar şi unele oraşe americane îşi exploatează propriile gropi de gunoaie. Greenloop a preluat toată experienţa aceea câştigată cu greu şi a ridicat-o la standardele suburbiilor americane. Fiecare casă este construită pe un generator de biogaz care descompune ceea ce ajunge în hazna. Dar nu vezi şi nu miroşi nimic, ba nici măcar nu trebuie să te gândeşti la asta. Totul e controlat de sistemul „casa inteligentă” Cygnus.

RYSSDAL: Poţi vorbi puţin despre acest sistem?

TONY: O dată în plus, nu-i vreo noutate. Multe locuinţe devin mai inteligente. Greenloop a ajuns deja acolo. Programul central al casei este activat vocal sau de la distanţă şi urmăreşte constant eficienţa energetică. El gândeşte mereu, calculează mereu, se asigură mereu că nu pierzi niciun amper sau BTU. Fiecare încăpere conţine o mulţime de senzori termici şi de mişcare. La setarea de eficienţă maximă, ei opresc automat toată lumina şi căldura din orice spaţiu neocupat. Şi nu trebuie să faci nimic altceva decât să trăieşti aşa cum ai trăit întotdeauna. Nu trebuie să sacrifici o fărâmă de confort sau timp.

RYSSDAL: Şi asta are la bază aceeaşi voinţă politică ce a permis statului Washington să-şi schimbe politica privind energia solară.

TONY: Şi a contribuit cu jumătate din banii necesari realizării sale, şi a construit drumul privat de la autostradă, şi a întins kilometri de fibră optică.

RYSSDAL: Locuri de muncă ecologice.

TONY: Locuri de muncă ecologice. Cine întreţine toate echipamentele electronice sofisticate? Cine curăţă panourile solare? Cine extrage deşeurile din generatoarele de biogaz şi le transportă împreună cu gunoiul şi cu resturile reciclate din bucătării, pentru a readuce deşeurile organice sub formă de compost care să fie împrăştiat în jurul pomilor fructiferi?

Ştiai că fiecare cetăţean din Greenloop generează între două şi patru locuri de muncă pentru concetăţenii săi americani? Toţi, aduşi cu microbuze electrice care se încarcă la Casa Comună. Iar acesta nu-i decât sectorul serviciilor. Dar cine construieşte panourile solare, generatoarele de biogaz şi acumulatoarele murale? Ele sunt „Made in America”. Aceasta este Revoluţia Verde, Green New Deal şi Green Green Society, cum o numesc ei acum. Greenloop arată ce este posibil, la fel cum a făcut Levittown anterior.

RYSSDAL: Deşi nu putem ignora faptul că Levittown a avut o politică de segregare rasială.

TONY: Nu, n-ar trebui să ignorăm asta. În realitate, exact acesta este punctul meu de vedere. Levittown a fost exclusivist; Greenloop este atotcuprinzător. Levittown a vrut să despartă oamenii. Greenloop vrea să-i unească. Levittown a vrut să izoleze oamenii de natură. Greenloop vrea să-i reintroducă în lumea naturală.

RYSSDAL: Totuşi, majoritatea oamenilor nu-şi permit să trăiască în acest tip de comunitate.

TONY: Nu, dar îşi pot permite o bucată din ea. Asta a însemnat Levittown – nu doar casele, ci şi toate noile dotări: maşini de spălat vase, maşini de spălat rufe, televizoare. Un întreg mod de viaţă. Asta încercăm noi să facem cu Greentech şi, în ceea ce priveşte energia solară şi casele inteligente, se întâmplă deja. Dar, dacă vom reuşi să aducem toate ideile astea de salvare a planetei sub un singur acoperiş, la propriu şi vom construi suficiente Greenloop în toată ţara, pentru ca ideile să se răspândească în rândurile publicului larg, atunci vom avea, în cele din urmă, Revoluţia Verde. S-a terminat cu sacrificiul, s-a terminat cu vinovăţia. S-a terminat cu conflictul dintre profit şi planetă. Americanii ar putea avea totul şi ce poate fi mai american decât să avem totul?

CAPITOLUL 2

„Fericirea înseamnă un cont bancar bun, un bucătar bun şi o digestie bună.”
Jean-Jacques Rousseau

INTRARE JURNAL NR. 2
23 SEPTEMBRIE

Aseară am fost invitaţi la un „party de bun venit” în Casa Comună.

Îmi dau seama că n-am prezentat deloc clădirea asta. Scuze! Este ca orice spaţiu comun al unei asociaţii de locatari, construit sub forma unei case lungi, tradiţionale din zona nord-vestică a Pacificului. Aseară am căutat *longhouse*[11] pe Google. Imaginile aproape se potrivesc cu structura asta. Există un spaţiu mare, multifuncţional, cu o baie şi o chicinetă pe o parte şi cu un şemineu din piatră, intim, pe partea opusă. Focul lui dădea o strălucire

[11] „Casă lungă” (n. tr.).

minunată, care se combina cu lumina naturală a amurgului. Casa Comună e construită pe direcţia est-vest, aşa că a fost suficient să lăsăm deschise uşile mari, duble, din faţă, ca să ne bucurăm de priveliştea spectaculoasă a apusului. M-a surprins cât de cald era, în tot cazul, nu mai rece decât în nopţile din LA.

A fost un cadru idilic, iar *mâncarea...*! Salată din edamame negre, untoase, quinoa cu legume la grătar şi somon prins în râurile din apropiere! Am început cu o supă extraordinară de legume preparată de soţii Boothe, care locuiesc la două case în stânga noastră. Sunt vegani şi pasionaţi de mâncăruri. Ei au gătit *realmente* supa, nu doar au amestecat-o şi au încălzit-o. Au făcut tăieţeii *soba* cu mâinile lor. Ingredientele principale le fuseseră livrate proaspete chiar în cursul zilei. Eu am mâncat multă supă *soba* de când m-am mutat în LA. Am mâncat chiar şi la Nobu, unde Dan şi foştii lui parteneri au vrut să sărbătorească lansarea companiei lor, dar sunt sigură că nu se compară cu asta.

— Cu mâinile noastre.

Aşa a spus Vincent. Îmi plac şi el, şi soţia lui, Bobbi. Amândoi sunt trecuţi de şaizeci de ani, amândoi sunt scunzi şi fericiţi şi arată ca o mătuşă şi un unchi tipici.

De asemenea, nu i-au criticat pe aceia dintre noi care nu sunt vegani. Asta sună a critică din partea mea? Ştii la cine mă refer: la toţi veganii din Venice, mai ales la cei noi. La felul cum ar privi ei pantofii de piele ai lui Dan sau bluza mea de mătase sau la felul cum unul dintre ei numea un acvariu „închisoare de peşti”. Vorbesc serios, am fost odată la un party la cineva acasă şi pe un tip l-au apucat pandaliile când a văzut eleşteul cu crapi koi.

— Vouă v-ar plăcea să fiţi încarceraţi într-o bulă de aer pe fundul oceanului?

Soţii Boothe nu sunt aşa. S-au purtat foarte amabil. Iar Dan a fost *încântat* de cadoul lor de bun venit.

Imaginează-ţi un tirbuşon din oţel pe care-l ţii în palmă, astfel că vârful lui îţi iese printre degete – dar nu are o spirală ca tirbuşonul, ci o lingură lungă, îngustă şi ascuţită. Bobbi a explicat că-i un deschizător de nuci-de-cocos, special pentru săpat în „pori”. Aşa se numesc găurile alea negre, acoperite. Nu ştiam asta. De asemenea, nu ştiam că laptele de cocos e cel mai bun hidratant natural din lume. Vincent a explicat că se apropie cel mai mult de lichidul din celulele noastre sangvine. „Asta nu-nseamnă că ar trebui să ne facem transfuzii acasă”, a glumit Bobbi, dar a devenit serioasă când a vorbit despre beneficiile laptelui de cocos în timpul drumeţiilor. Ei merg în fiecare dimineaţă la plimbare pe munte şi vara consumă grămezi de nuci-de-cocos.

— Cred că poţi şi să scoţi ochii cuiva, a adăugat Bobbi, uitându-se la Dan.

El ţinea deschizătorul în mână şi împungea prin aer. Parcă avea doisprezece ani şi se exprima la fel.

— Omule, e nebunie curată! Mersi mult!

Cred că ar fi trebuit să fiu jenată în momentul acela, dar soţii Boothe i-au zâmbit ca nişte părinţi mândri.

Au fost prezenţi şi părinţi reali. Familia Perkins-Forster. Se află aici de numai câteva luni şi sunt penultimii ocupanţi ai unei case.

Carmen Perkins este... nu sunt sigură că-i germofobă, pentru că abia am cunoscut-o. Dar dezinfectantul pentru mâini.... L-a folosit imediat după ce ne-a strâns mâinile, s-a asigurat că fiica ei l-a folosit, apoi l-a oferit tuturor. E totuşi drăguţă. A repetat întruna cât de minunat este că noi, Dan şi cu mine, „completăm cercul”. Este psiholog pentru copii. A scris o carte despre educaţia la domiciliu în era digitală

împreună cu soţia ei, Effie. Carmen îi spune întruna „Eufemia”.

Cred că şi Effie este psiholog pentru copii. Cel puţin aşa a prezentat-o Carmen.

— De fapt, nu sunt licenţiată oficial…, a început Effie, dar Carmen a oprit-o, punându-i o mână pe braţ.

— Lucrează la diplomă şi este deja mult mai inteligentă decât mine, a spus ea, ceea ce-a făcut-o pe Effie să roşească uşor.

Nu ştiu dacă Effie e mai micuţă decât Carmen, dar postura ei aşa o face să arate. Umeri puţin ridicaţi. Voce moale. Nu stabileşte prea mult contact vizual. De două ori înainte de a răspunde la una dintre întrebările noastre, s-a uitat scurt la Carmen. Îi cerea permisiunea? De două ori a făcut-o după ce ne-a răspuns. Aştepta aprobarea?

De asemenea, Effie îi acordă mult timp şi multă atenţie fiicei lor, Palomino. Potrivit lui Carmen, numele este un „substituent”, pe care i l-au dat după ce au adoptat-o. Am simţit un aer defensiv, mai ales când Effie a precizat că Palomino îşi va putea schimba numele „substituent” dacă va găsi vreodată altul care să-i placă mai mult. Carmen a explicat că, atunci când au întâlnit-o în orfelinatul din Bangladesh, Palomino ţinea în mâini o carte ilustrată, ferfeniţită, despre cai. Am încercat s-o întreb ceva despre cai, iar Dan a întrebat-o dacă îi place aici. Niciunul dintre noi n-a primit un răspuns.

Cunoşti faimoasa fotografie din *National Geographic* a fetiţei afgane cu ochi verzi? Ochii lui Palomino sunt căprui, dar au aceeaşi expresie chinuită. S-a uitat la noi cu ochii ăia o secundă, dar n-a spus nimic, apoi s-a întors la jucăria ei de tip „fidgeter”[12], o pernuţă cusută în casă, umplută cu

[12] Jucăriile ajutătoare de tip „fidgeter” reduc stresul şi anxietatea atât la copii, cât şi la adulţi, fiind o modalitate de a elibera energie nervoasă; sunt utilizate în general de persoanele cu ADD şi ADHD (n.

boabe de fasole. Effie a îmbrăţişat-o şi a început să-şi ceară scuze.

— Este puţin timidă.

Carmen a întrerupt-o:

— Şi nu-i obligată să ne facă pe plac şi să converseze cu noi.

A continuat apoi, povestindu-ne că singurele bunuri ale fetei erau cartea respectivă şi o bucată de pâine într-o pungă de plastic. Când au cunoscut-o, nu ştia când va mânca din nou. Effie a clătinat din cap, a îmbrăţişat-o din nou şi a precizat că era atât de subnutrită, încât avea deficienţe de vitamine, ulceraţii bucale şi rahitism. A vorbit despre dificultăţile la care guvernul din Myanmar supusese minoritatea „Rohingya” (va trebui să caut pe Google mai târziu) din care făcea parte fetiţa. Carmen i-a aruncat altă privire pentru a o reduce la tăcere şi a spus:

— Dar nu-i nevoie să-i trezim astfel de amintiri. Contează doar că acum este în siguranţă, sănătoasă şi iubită.

Asta l-a determinat pe Alex Reinhardt să comenteze situaţia deplorabilă în care se găsesc multe minorităţi etnice din Asia de Sud. Ai auzit vreodată de dr. Reinhardt? Arată ca autorul *Urzelii tronurilor*, dar fără şapca de pescar grec. Poartă totuşi o beretă la care, cred, are dreptul. Îi auzisem numele de vreo două ori la şcoală şi văzusem reclame la cărţile lui pe Amazon. Cred că-l văzusem şi la sfârşitul unui TED Talk pe care îl urmărea cineva de lângă mine într-un avion.

Bănuiesc că-i un tip faimos. *Copiii lui Rousseau,* cartea lui*,* se pare că a fost „revoluţionară”. Ăsta-i cuvântul pe care l-a folosit Tony Durant. Reinhardt a ridicat uşor din umeri, aproape jenat, dar a continuat să descrie cum cartea îl adusese practic în centrul atenţiei universitare.

---

tr.).

Sper c-am reţinut corect. O să-ncerc să povestesc ce mi-a explicat. Jean-Jacques Rousseau – a nu se confunda cu Henry David Thoreau, aşa cum a făcut Dan – a fost un filosof francez din secolul al XVIII-lea. El credea că primii oameni au fost în esenţă buni, dar că, după ce omenirea a început să se urbanizeze, separându-se de natură, ei s-au separat şi de propria lor natură. Citându-l pe Reinhardt, „toate relele din prezent pot fi atribuite pervertirii civilizaţiei”. În *Copiii lui Rousseau*, Reinhardt i-a dat dreptate lui Rousseau, studiind vânătorii-culegători Kung San din deşertul african Kalahari.

— Ei nu au niciuna dintre problemele ce afectează societăţile noastre aşa-zis avansate, a spus el. Nu au crime, vicii, dependenţe, războaie. Ei sunt întruchiparea tezei lui Rousseau.

— Şi, spre deosebire de idealul lui Rousseau, femeile nu sunt reduse la rolul de sclave sexuale virtuoase într-o societate dominată de masculi.

Vorbele astea îi aparţin lui Carmen, care le-a rostit frumos, zâmbind, dar dând sarcastic ochii peste cap. Effie a chicotit, iar Reinhardt, întinzându-se pentru a se mai servi cu quinoa, a părut că se străduieşte să nu dea o replică deloc prietenoasă.

— Rousseau a fost un umanist, a spus Tony, şi a influenţat nenumărate generaţii în nenumărate domenii, inclusiv pe Maria Montessori.

Asta a destins situaţia, alături de zâmbetul lui incredibil. Are nişte ochi uluitori. S-a uitat la mine şi am simţit realmente că mi se face pielea de găină.

— Alex, a continuat Tony şi a ciocnit paharul cu Reinhardt, a fost inspiraţia spirituală pentru Greenloop. Lectura *Copiilor lui Rousseau* mi-a sistematizat viziunea despre o locuinţă sustenabilă. Mama Natură ne păstrează cinstiţi, ne aminteşte cine ar trebui să fim.

Soţia lui, Yvette, şi-a strecurat o mână în jurul braţului său şi a oftat încetişor şi cu mândrie.

Soţii Durant.

Dumnezeule... sau dumnezeilor!

E ridicol cât de frumoşi sunt. Şi cât de intimidanţi! Yvette – ea arată ca o Yvette – e angelică. Fără vârstă. Treizeci de ani? Cincizeci? E înaltă şi zveltă şi pare coborâtă din *Harper's Bazaar*. Păr blond ca mierea, piele fără cusur, ochi căprui, luminoşi şi scânteietori. N-ar fi trebuit s-o caut pe Google înainte. Am înrăutăţit şi mai mult treaba. Cică a fost manechin o vreme. Pentru nişte reviste mai vechi numite *Cargo* şi *Lucky*. Pare firesc. Toate imaginile acelea nebuneşti, de basm, cu ea în Aruba şi pe coasta Amalfi. Nimeni nu merită să arate atât de bine în bikini. Şi nimeni care a arătat vreodată, care mai arată încă atât de bine n-ar trebui să fie, de asemenea, atât de amabil.

Ea ne invitase la cină. Imediat după ce revenisem din drumeţie, transpirată şi oribilă, cu Dan dormind pe canapea şi cu fel de fel de cutii împrăştiate peste tot, se auzise soneria şi în prag o găsisem pe nimfa asta strălucitoare şi fascinantă. Cred c-am rostit ceva elocvent de genul „ăăă" înainte ca ea să mă îmbrăţişeze de bun sosit (gest pentru care trebuise să se aplece) şi să ne spună cât de fericită este că am ales Greenloop.

Şi dacă uşorul ei accent englezesc din clasa superioară n-o face deja să pară un geniu, are, de asemenea, doctoratul în terapii psihosomatice. Nu ştiu cine-i dr. Andrew Weil (alt nume pe care va trebui să-l caut), dar Yvette i-a fost protejată şi m-a invitat să particip la cursul ei zilnic de „yoga integrativă pentru sănătate", care, desigur, are zilnic tone de vizionări on-line ale abonaţilor.

Superbă, strălucitoare şi generoasă. Ne-a dăruit un cadou de bun venit numit „lumină fericită", care este utilizat pentru a simula spectrul exact al soarelui în

vederea alungării tulburărilor afective sezoniere. Pun pariu că ea n-are nevoie de aşa ceva, nici pentru depresie, nici pentru a-şi păstra bronzul impecabil.

Tony a glumit că el nu are nevoie, pentru că Yvette e lumina lui fericită.

Tony…

Bun, trebuie să fiu sinceră, da? Aşa mi-ai spus. Nimeni în afară de noi două nu va citi rândurile astea. Fără bariere, fără minciuni. Pur şi simplu, scriu doar ceea ce gândesc şi simt în acest moment.

Tony.

În mod clar, este mai în vârstă. Poate că a trecut de cincizeci de ani, dar a făcut-o în felul acela aspru al starurilor de cinema mai bătrâne. Dan mi-a povestit odată despre o revistă de benzi desenate veche – *G.I. Joe*? –, în care băieţii răi luau ADN de la toţi dictatorii din istorie pentru a crea un supertic̆alos perfect. E cam opusul a ceea ce simt că au făcut cu Tony, deşi au luat doar pielea lui Clooney şi buzele lui Pitt. Bun, poate şi linia părului de la Sean Connery, dar asta nu m-a deranjat niciodată; adică tolerez tunsoarea samurai a lui Dan. Iar braţele îmi amintesc cumva de posterul pe care-l avea Frank în camera lui. Henry Rollins? Nu la fel de voinic şi de musculos, dar tatuat. Când i-a întins mâna lui Dan, i-am văzut muşchii jucând sub tatuaje. Liniile tribale şi personajele asiatice parcă erau vii. Totul la Tony e plin de viaţă.

Bun! Să fiu sinceră. Mi-a amintit de Dan. De cum obişnuia el să fie. Energic, angajat. De cum obişnuia el să se impună într-o încăpere. În orice încăpere. De discursul pe care l-a rostit la ceremonia de absolvire a promoţiei noastre.

— Nu noi trebuie să fim pregătiţi pentru lume, ci lumea ar fi bine să fie pregătită pentru noi!

Opt ani? Aşa de mult timp a trecut?

Am încercat să nu fac comparaţii, stând lângă cel care devenise şi având în faţă, de cealaltă parte a mesei, pe cel care crezuse că va fi.

Dan.

Scriind rândurile astea acum, mă simt vinovată că i-am acordat prea puţină atenţie în timpul cinei şi că n-am întins mâna spre el, nici măcar din reflex, când a început să tremure podeaua.

A fost totuşi o zguduire mică. Paharele au zornăit, scaunul mi s-a clătinat.

Se pare că fenomenul s-a repetat de câteva ori în ultimul an. Un tremur uşor despre care ei au spus că provine de la Mount Rainier. Nimic îngrijorător. Vulcanii fac asta. Mi-a amintit de primele noastre luni în Venice Beach, când patul a început să se legene, nu să tremure, ci să se zgâlţâie ca o navă pe marea agitată. Auzisem de falia San Andreas, dar nu ştiam despre toate micile falii ce se încrucişează sub LA. Înţeleg de ce atâţia oameni de pe Coasta de Est nu rezistă după primul seism. Dacă Dan n-ar fi fost atât de decis pentru „Silicon Beach”, aş fi plecat de acolo fără să clipesc. Mă bucur că am rămas, mă bucur că am înţeles diferenţa uriaşă dintre câteva tremurături şi presupusul Mare Seism. Zgâlţâitura scurtă din Greenloop, mai slabă decât vibraţia cauzată de trecerea unui camion, mi-a amintit de cuvintele tale despre diferenţa dintre negare şi fobie.

Negarea este respingerea iraţională a pericolului.

Fobia este teama iraţională de un pericol.

Mă bucur că am fost raţională, mai ales că toţi ceilalţi au părut chiar indiferenţi. Yvette a afişat un zâmbet înţelegător şi a comentat:

— Cât de nedrept este să părăseşti seismele din California pentru aşa ceva!

Am râs toţi, până la următorul seism – cel uman!

Apariţia lui Mostar.

Bătrâna pe care o văzusem mai devreme la fereastră. Nu doamnă ori domnişoară sau „nu-ştiu-cum” Mostar. Doar „Mostar”. A apărut târziu, scuzându-se că fusese distrasă în „atelier” şi că avusese nevoie de timp suplimentar să se răcească *tulumba*. Aşa se numea desertul ei. *Tulumba*. O farfurie mare, plină cu ceva ce semăna cu *churro* tăiaţi şi acoperiţi cu sirop. Noi mâncaserăm deja desertul. Soţii Durant îl aduseseră împreună cu somonul: felii de mere din pomul lor, stropite cu miere şi îngheţată artizanală fără gluten, cu fructe de pădure locale. Eram nerăbdătoare să-l compar cu doza mea de Halo din fiecare seară, mai ales că toţi ceilalţi îmi spuseseră că este excelent. Probabil că Mostar nu primise mesajul. Sau nu-i păsa? Pe Dan nu l-a deranjat existenţa mai multor deserturi. A atacat *tulumba*. Cred că a înfulecat cinci sau şase bucăţi, molfăind şi gemând de extaz la fiecare. Respingător!

Am luat una, din politeţe, deşi simţisem mirosul de aluat prăjit. Nici nu vreau să mă gândesc câte calorii aveau. Poate de aceea aproape nimeni altcineva n-a mai încercat. Soţii Boothe au spus ceva despre grăsimea animală. Cele două Perkins-Forster au menţionat alergia la gluten a lui Palomino. Fusese cam egoist din partea lui Mostar să prepare aşa ceva. Trebuia să fi ştiut despre toate restricţiile acelea alimentare. Poate de aceea Reinhardt a luat doar o bucată de *tulumba*. Nu m-aş fi aşteptat la asta, având în vedere cum arată el. Îmi pare rău, nu-i frumos să-ţi baţi joc de corpul altora. Dar, serios, judecând după cum înfulecase din toate, bănuisem că i se va alătura lui Dan într-o orgie totală. El însă doar a ciugulit marginea unei bucăţi de *tulumba*. Politicos şi rece. Am simţit cum temperatura din cameră scade.

— Mâncaţi, a zis Mostar şi s-a aşezat în capătul mesei. Haideţi, puneţi nişte carne pe oasele astea!

Era imaginea tipică a unei bunici şi avea un accent străin. Ce era, oare? Rusesc? Israelian? Pronunţa *r*-urile prelung şi foarte apăsat.

E, într-adevăr, scundă, mai scundă decât doamna Boothe, despre care cred că-mi ajunge doar la frunte. Are în jur de un metru cincizeci, poate mai puţin? Şi e ca un butoiaş, ca şi cum cineva ar fi pus o rochie pe un butoi. Pielea ei măslinie este încreţită, mai ales în jurul ochilor. Cutată şi întunecată. Cu cearcăne mari, de parcă n-ar fi dormit de un an. Sunt răutăcioasă? Nu vreau să fiu răutăcioasă. A fost doar o observaţie. Pe de altă parte, are ochi frumoşi. Albastru-deschis, accentuat de cearcănele întunecate. Părul îi e argintiu, nu gri sau alb, şi prins la spate în coc.

Energia ei diferea complet de a celorlalţi. Ca şi cum electroencefalogramele celor din cameră erau nişte linii ce ondulau lent, pe când a ei avea vârfuri foarte ascuţite şi dure. Dumnezeule, am trăit prea mult în California de Sud!

De fapt, totul în privinţa ei era dur: felul cum se mişca, felul cum vorbea. Se tot uita la mine, urmărindu-mă cum ciugulesc din desertul ei. De altfel, şi ceilalţi se uitau la mine. Mi s-a părut ciudat, de parcă reacţia mea faţă de *tulumba* ei avea cumva un sens mai profund. Ştiu că despic prea mult firul în patru. Mi-ai spus să am încredere în instinctele mele, dar începusem realmente să mă simt atât de stânjenită, că-mi pierise pofta de mâncare.

Tony trebuie s-o fi simţit – Dumnezeu să-l binecuvânteze! –, pentru că m-a salvat cu o prezentare completă a lui Mostar.

— Suntem foarte norocoşi, a spus el, că avem printre noi un artist de renume mondial.

De ani buni, ea sculptează în sticlă. Tony o cunoscuse la o expoziţie din Chihuly Garden and Glass din Seattle. Yvette a adăugat că tocmai se ducea să conducă o şedinţă de „yoga de cristal” când văzuse întâmplător expoziţia. Tony a preluat firul narativ şi a explicat că îi propusese o „colaborare epică”: o machetă la scară reală a aşezării ei natale, oriunde ar fi ea, care să poată fi printată 3D.

Asta-i o chestie importantă pentru Cygnus: perfecţionarea unei tehnologii 3D a sticlei care să fie „cu câteva salturi înaintea lui Karlsruhe”[13]. Crezusem că mă va plictisi conversaţia asta. Perioada de colegiu a lui Dan m-a învăţat mai mult decât suficient despre printarea 3D. Dar era greu să rezişti entuziasmului lui Tony, felului cum vorbea despre proiectul lui Mostar ca fiind o „victorie cu potenţialul de a schimba jocul pentru toţi”. Cygnus îşi demonstrează progresul major, Mostar ajunge să trăiască pe gratis în paradis, iar lumea va vedea, în cele din urmă, o bucată de istorie readusă la viaţă.

— Acesta este subiectul noii mele cărţi, a intervenit Reinhardt, conflictele pentru resurse din anii 1990.

Conflictele pentru resurse?

Nu prea înţelegeam cum se încadra subiectul acesta în discuţia noastră şi de ce trebuia „readusă la viaţă” aşezarea natală a lui Mostar. De asemenea, nu prea ştiam dacă se cuvine să pun mai multe întrebări în timpul cinei. Nu voiam să-i declanşez vreo reacţie lui Palomino. În timp ce mă luptam cu alegerea, Mostar m-a scutit de ea, fluturând din mână spre Reinhardt.

— Tinerii ăştia drăguţi nu vor să audă despre aşa ceva.

Apoi s-a întors spre mine şi m-a întrebat:

— Şi voi cum aţi ajuns aici?

---

[13] Institutul de Tehnologie Karlsruhe a fost pionierul procesului de printare 3D a sticlei prin încorporarea unei baze de siliciu cu nanoparticule de polimer (n. a.).

Am devenit uşor neliniştită şi muşchii maxilarului mi s-au încordat imperceptibil. M-am gândit că, dacă aş putea să-i reţin atenţia exclusiv cu povestea mea, nu va întreba şi de Dan. Am încercat să vorbesc despre jobul meu, dar era pur şi simplu plictisitor. Nu, nu mă subapreciez din nou. Îmi place ceea ce fac şi ştiu că mă pricep, totuşi cine vrea să audă despre o expertă contabilă la o firmă de gestionare financiară din Century City? Am încercat să mă axez mai pe legătura mea cu locul acesta. Toţi îl cunoşteau şi-l iubeau pe Frank, iar domnul Boothe (care a lucrat cu el) mi-a spus că el îi încurajase pe Frank şi pe Gary să se mute aici atunci când începuse construirea aşezării. Bobbi a clătinat din cap cu tristeţe şi a spus:

— Îmi pare rău că n-a mers cu ei.

Dar apoi Yvette a adăugat veselă:

— Dar v-am prins pe voi în decuplare conştientă.

Asta a destins din nou starea de spirit, până când Mostar a stricat-o. Cred că n-o pot învinui. Adică, de ce n-ar fi întrebat? Ea nu ştia. Nimeni nu ştia. Erau simple taclale, ca să-ţi cunoşti vecinii. E o întrebare standard. „Şi tu cu ce te ocupi?”

Mi s-a strâns stomacul când ea s-a întors spre Dan. Cuvintele au părut rostite cu încetinitorul.

— Şi *tu* cu ce te ocupi?

Dan a ridicat ochii din farfurie, cu privirea chinuită a unui om care a muşcat dintr-o lămâie. A răspuns că este „antreprenor în spaţiul digital”. Asta ne salva de obicei în LA, probabil pentru că nimănui nu-i păsa cu adevărat de alţii, ci doar de propria persoană. Chiar şi aici, toţi au încuviinţat din cap, dispuşi să trecem mai departe. Dar Mostar...

— Deci n-ai un job.

Liniştea s-a aşternut peste întreaga încăpere. Îmi simţeam fiecare centimetru pătrat de piele de pe faţă. Ce să spui? Cum să răspunzi?

Fii binecuvântat, Tony Durant!

— Dan este un artist, Mosty, la fel ca mine şi ca tine.

A zâmbit şi a bătut uşor cu vârful degetului în tâmplă.

— Câte dintre procesele noastre se desfăşoară aici, nevăzute, nelimitate de timp şi, cu siguranţă, neplătite?

— Tu ai fost plătită pentru toate sculpturile tale înainte să fi fost gata? a intervenit Carmen.

Soţia ei a dat aprobator din cap şi a murmurat „aşa-i”.

— Există muncă salarizată şi există muncă pe bază de proiect.

Vincent a ridicat din umeri, ceea ce l-a determinat pe Reinhardt să vorbească despre faptul că europenii au un simţ al identităţii mult mai echilibrat decât americanii.

— Dincolo de Atlantic, cine eşti nu se rezumă doar la ceea ce faci.

A fost cam confuz, având în vedere că-i spunea asta unei europence (aşa cred), dar chiar nu mi-a păsat. Le-am fost recunoscătoare tuturor că au intervenit şi au salvat momentul. Poate chiar prea mult, pentru că Tony a revenit apoi la o poziţie neutră.

— Mosty încearcă doar să înţeleagă parcursul lui Dan, dar în felul ei unic.

Şi când a adăugat „iar ea este cu adevărat unică”, chicotelile din încăpere au devenit râsete. Până şi Mostar a părut să se alăture veseliei şi a ridicat mâinile cu un gest de „m-ai prins”. Nu arăta deloc stânjenită. Nu avea niciun aliat în încăpere, dar nici că se sinchisea. Eu aş fi murit.

Asta nu înseamnă însă că mi-ar fi părut rău pentru ea, mai ales când am spus „noapte bună” şi ea l-a privit pieziş pe Dan. Mai degrabă, a afişat un rânjet de felul: „Sunt cu ochii pe tine.” Nu mă îndoiesc că de aceea n-am putut

dormi azi-noapte. Am încercat să citesc, în loc să mai vizionez o dată *File de poveste*. Filmul ăsta mi-a plăcut mereu. Merită riscul reducerii melatoninei din cauza luminii dinspre ecran. Aveam nevoie de familiaritate, de confort.

Simt...

Doresc...

Abia aştept şedinţa noastră pe Skype de săptămâna viitoare. Poate c-o să te sun, să văd dacă o putem muta mai devreme. Chiar am nevoie de ea. Mai ales după ziua de azi.

Eu şi Dan n-am discutat despre ce s-a întâmplat la cină. De ce am face-o? Când am discutat ultima dată cu adevărat despre ceva? Mi-am dat seama că e supărat. Întotdeauna îţi poţi da seama în funcţie de ora la care se culcă. Dacă vine în pat la circa o oră după mine, e îmbufnat. Dacă-i miezul nopţii înseamnă că-l roade cu adevărat ceva. Dacă-l găsesc adormit dimineaţa pe canapea, cu iPad-ul pe burtă...

Acum e acolo. E treaz, dar nu mă ajută. Cred că mă aude cum despachetez la etaj. Tocmai am asamblat rafturile. Sunt trei – două mari şi unul până în dreptul taliei –, cu stâlpi de susţinere lungi din oţel. Sunt grele şi zgomotoase. Probabil că m-a auzit lovindu-le. Sau poate că nu m-a auzit, din cauza muzicii lui. Am menţionat că difuzoarele din fiecare cameră pot fi reglate diferit pentru dispozitive diferite? Presupun că asta ar trebui să-i ofere fiecăruia propriul spaţiu personal, dar, din moment ce Dan a revendicat livingul, iar difuzoarele de acolo sunt cele mai puternice...

O aud prin uşă. Selecţia lui de la începutul anilor 1990, redată în buclă. Nenorocitul de „Black Hole Sun”. La naiba, sunt chiar furioasă! Nu sunt obişnuită să mă simt astfel.

Nu-mi place. Poate c-o să ies la plimbare mai târziu, pe potecă, să-mi limpezesc mintea.

Am nevoie de aşa ceva. Nodul de încordare a revenit.

Din interviul meu cu Frank McCray, Jr.

Fratele lui Kate Holland îmbătrânise considerabil faţă de fotografiile de pe reţelele sociale făcute cu doar un an în urmă. Trăsăturile de heruvim i se ascuţiseră, părul i se rărise şi se înspicase. Fostul avocat Cygnus este concentrat, nerăbdător, o furie mută i se simte în spatele fiecărui cuvânt. Întinde mâna dreaptă ca s-o strângă pe a mea şi o văd pe cealaltă odihnindu-se pe tocul unui revolver Smith & Wesson 500.

Ne întâlnim la tabăra de bază temporară, o autorulotă parcată la capătul unui drum asfaltat, la poalele lanţului muntos Cascade. Înainte de a ne întâlni personal, m-a avertizat că nu-mi va acorda prea mult timp. Îmi reaminteşte asta în timp ce mă invită înăuntru. Deşi îngrijită, curată şi meticulos organizată, cabina vehiculului este ticsită până în tavan. Văd echipamente pentru campare, alimente liofilizate, carcasa din plastic negru şi dur a unei lunete foarte scumpe şi câteva cutii cu muniţii pentru diverse arme.

McCray îmi arată o banchetă îngustă aflată de o parte a mesei, apoi se aşază vizavi de mine, lângă un rucsac bombat şi o puşcă de vânătoare în toc. Între noi, se află un arzător BioLite mic, destul de uzat, modelul care foloseşte termodinamica pentru a încărca dispozitive personale. McCray scoate o bandană pătată din buzunarul cămăşii din flanelă în carouri şi continuă să cureţe arzătorul. Un vânt rece dinspre nord clatină autorulota, un avertisment al lunilor de iarnă ce vor sosi în curând.

Înainte să pun prima întrebare, el începe:

— Eu sunt de vină pentru ce li s-a întâmplat. Nu vulcanul, bineînţeles, sau felul cum le-a aruncat pe creaturile alea

drept spre ei. Eu n-am pregătit bine situaţia. I-am aruncat pur şi simplu în mijlocul ei. „Ah, nu, chiar îmi faceţi o favoare, vă rog. Nu pot vinde casa până nu-şi revine piaţa. Vă rog, duceţi-vă să aveţi grijă de ea o vreme. Eu am prea multe amintiri ca să mai pot trăi acolo. Vă promit c-o să vă placă.” Ăsta eram eu, forţam mereu, credeam mereu că ştiu cel mai bine. Eram incredibil de mândru c-o dusesem la terapie şi că-ncepea să facă progrese. Nevoia ei de a îngriji, frica ei de abandon. Cred că, dacă ar mai fi beneficiat de puţin timp, ar fi ajuns să recunoască faptul că o învinuia pe mama pentru că tata ne părăsise şi că învinuirea aceea o determinase să-l susţină pe Dan. Doar puţin mai mult timp. Apoi însă eu şi Gary ne-am despărţit, iar în casă trebuia să stea cineva şi m-am gândit... m-am gândit... că, dacă aş putea s-o împing un pic mai aproape de adevăr, să mai cresc puţin presiunea...

Scuipă în bandană, apoi atacă o pată încăpăţânată.

— Vreau să spun... chiar dacă ea m-ar fi învinovăţit pe moment, mi-ar fi mulţumit mai târziu, după ce totul s-ar fi rezolvat într-un fel sau altul...

Autorulota se leagănă în vânt.

— Credeam că am toate răspunsurile.

CAPITOLUL 3

„Maimuţă, tu vrei să domneşti peste toate animalele, dar uite ce proastă eşti!”

Esop

De la American Geosciences Institute (publicat on-line cu un an înainte de erupţia vulcanului Rainier)

Citând „reaşezarea priorităţilor”, preşedintele a solicitat o reducere cu 15% a bugetului US Geological Survey pentru următorul an fiscal. Propunerea de buget va

elimina implementarea unui sistem de avertizare timpurie a seismelor pentru Coasta de Vest, programul Geomagnetism care ar ajuta la prognozarea furtunilor geomagnetice, şi va suspenda imediat sistemul naţional de avertizare timpurie pentru erupţii vulcanice. Mai cu seamă, acest ultim aspect este îngrijorător, după ce Mount Rainier din statul Washington a dat recent semne de revenire a activităţii.

INTRARE JURNAL NR. 3

1 OCTOMBRIE

îmi pare rău că n-am fost mai deschisă în cursul şedinţei noastre. N-ar fi trebuit să-mi epuizez timpul vorbind despre cât de frumos e aici. Am evitat ceva? Probabil că ai dreptate.

Şi-mi pare rău că n-am scris mai mult săptămâna asta. Am fost prea ocupată cu instalarea. Nu, asta nu-i tot. Încă mă obişnuiesc cu ideea de a scrie. Chiar şi în formatul ăsta de scrisoare pe care mi l-ai recomandat. Da, e mai uşor să scriu odată ce încep, dar nu mă obişnuiesc cu ideea de a sta pe scaun în fiecare zi, ca să vorbesc despre ce am făcut. Nici măcar pe hârtie, nici măcar cu mine însămi. E foarte greu. Să privesc introspectiv.

Şi, ca să fiu sinceră, sunt foarte multe cu care trebuie să mă obişnuiesc.

Ştiu că telemunca nu înseamnă ceva nou, dar aşa e pentru mine. Nu mi-am dat seama niciodată cât de mult ţineam la structura biroului fizic: spaţiu de lucru precis, oameni cu care să lucrez, program de lucru.

Cel puţin casa este confortabilă. E mult mai frumoasă decât cea închiriată de noi în Venice. Curată, de înaltă tehnologie şi nu necesită eforturi. Frank chiar ne-a spus că ne-a lăsat un „cadou de bun venit”. Tot metanul din biodigestor, reactorul de producere a biogazului. De fiecare dată când mă gândesc că dorm, mănânc şi trăiesc

deasupra unui rezervor uriaş cu rahatul fratelui meu, încerc să-mi amintesc că înseamnă totuşi o factură mai puţin de plătit.

Despachetarea a fost lentă – să desfacem toate cutiile, să ne organizăm toate lucrurile. Totul trebuie să fie perfect, mă ştii doar. Un loc pentru toate şi toate la locul lor.

Mi-am format totuşi o rutină plăcută. Aveam nevoie de ea. De o structură. Mă trezesc în fiecare dimineaţă cu o panoramă maiestuoasă chiar în faţa ferestrei. Copaci înalţi şi verzi, care se ridică până pe vârful crestei din spatele casei. Sclipirea frunzelor în soare. Ceasul deşteptător al cântecului păsărilor. Nu că aş fi avut vreodată nevoie de un ceas deşteptător. Mereu în picioare, mereu gata. Dar e atât de plăcut ca, din când în când, să te trezeşti veselă, nu nervoasă. Nu-mi amintesc când am făcut-o ultima dată. În gimnaziu? Când am deschis ultima dată ochii fără să am în minte o listă ce trebuie bifată? Chestii de făcut. Probleme de rezolvat.

Ele n-au dispărut, desigur, dar mă ajută să ştiu că ziua mea va începe cu o plimbare prin pădure. Am făcut asta în fiecare dimineaţă. Mă scol, mă îmbrac, cât pot de încet ca să nu-l trezesc pe Dan, şi ies pe uşă. E uşor să te mişti în linişte când n-ai grija decuplării alarmei antiefracţie. Aici nimeni nu activează alarmele, fiindcă nu-i nevoie! Apoi ies şi sui pe poteca din spatele casei.

Zorile sunt pline de pace aici. Doar eu, soarele şi Yvette! Ea se trezeşte cu mult înaintea tuturor şi se duce în Casa Comună, de unde predă cursuri on-line în toată lumea. Încă nu m-am decis să urmez şi eu unul. Chiar dacă nu-mi va cere bani pentru asta.

— Stai pur şi simplu în spatele unui webcam şi te simţi ca la o lecţie privată.

Amân mereu s-o fac. E prea intimidant şi, să fiu sinceră, mi-ar împiedica plimbările!

Nu-mi vine să cred că le pot face oricând vreau! Mă voi plictisi oare vreodată de drumeţii? Cum aş putea? Îmi place să simt aerul răcoros şi curat în plămâni, pe obraji, apoi pe spate, când mă încălzesc suficient ca să-mi scot hanoracul. Frank m-a avertizat că, peste vreo lună, vremea se va schimba brusc şi va fi de-a dreptul ger. Nu mă deranjează. Va fi frumos să avem ierni adevărate, aşa cum erau pe Coasta de Est.

Până acum am parcurs zilnic acelaşi traseu, care ocoleşte aşezarea noastră şi urcă pe creasta de unde se vede totul. Şi vezi într-adevăr *totul*!

Mount Rainier este desprins dintr-o carte de poveşti. Piscul alb se ridică în depărtare şi lumina dimineţii îi colorează zăpada în roz-portocaliu. Te-ai aştepta ca o prinţesă să locuiască într-un castel din vârf sau ca un dragon furios să doarmă sub poalele lui. Pare o nebunie, dar mă simt ciudat de protejată în fiecare dimineaţă când văd Rainier, ca şi cum ne-ar privi şi ar avea grijă de noi. Ştiu că tremurăturile pe care le-am simţit (au mai fost una sau două după cea de la cina de bun sosit) provin de la el, însă nu le pot asocia cu gigantul acesta ocrotitor care stăpâneşte tot ce se află în raza lui vizuală.

Soţii Boothe nu mă cred nebună. Le-am expus ideea mea ieri-dimineaţă. Şi ei fac o plimbare în zori, înainte de micul dejun. Sunt foarte drăguţi şi dispuşi să accepte orice nou-sosit. M-am întâlnit cu ei ieri-dimineaţă, pe când suiam spre creastă. La început, m-am simţit stânjenită, ca şi cum aş fi fost o intrusă. Da, probabil că noi două ar trebui să discutăm despre asta – de ce am simţit, deşi eram pe un drum public, că ei au mai multe drepturi decât mine? Însă au fluturat din braţe şi m-au invitat să-i însoţesc.

Am discutat tot drumul. Bobbi m-a întrebat cât de bine cunosc Seattle şi am mărturisit că, de fapt, n-am fost acolo. Vincent vorbea întruna despre cât de minunat este – „cultivat” a fost termenul pe care l-a folosit. Piaţa de peşte, scena teatrală, MoPOP[14]. Bobbi mi-a spus că au un apartament acolo, în Madison Park, unde se duc de două ori pe lună.

— Altfel, am înnebuni, a zis Vincent. Contează foarte mult să ştim că Seattle e la numai nouăzeci de minute.

— În funcţie de trafic, a adăugat Bobbi şi au râs împreună.

Sunt foarte drăguţi amândoi, cu echipamente de drumeţie marca Patagonia şi cu beţe duble de trekking. A fost frumos când am ajuns pe vârful crestei şi am privit cum lumina dimineţii colorează Rainier; în acelaşi timp, m-am simţit tristă văzându-i cum se ţineau de mână. Când mi-au spus cât de uşor este să ajungi la Seattle „dacă alegi ora potrivită”, Vincent a început să vorbească despre sistemul naţional de autostrăzi.

— A anulat practic distanţele, a explicat el, pentru că, gândeşte-te, înainte era nevoie de luni, de ani, ca să traversezi continentul ăsta! Ştiai că administraţia Eisenhower a izbutit să demareze construirea lui doar susţinând că va fi utilizat drept sistem de piste aviatice de urgenţă în cazul unui război nuclear?

Bobbi a zâmbit şi a clătinat din cap.

— Da, scumpule, şi sunt sigură că ea este foarte încântată să audă despre infrastructura de securitate naţională.

M-am încordat brusc, crezând că Vincent se va simţi rănit, va intra în defensivă, va fi ursuz. Ca Dan. Dar el mi s-a adresat pe un ton exagerat de mirat:

---

[14] MoPOP, Museum of Popular Culture, Muzeul de Cultură Populară (n. a.).

— Cum adică nu eşti încântată?

Amândoi au izbucnit în râs şi s-au îmbrăţişat. Cât de destinşi erau, cât de atenţi unul cu celălalt!

Am încercat să-l invit pe Dan să mă însoţească. Nu imediat, desigur. Nu m-aş fi gândit niciodată să încerc să-l scutur ca să-l trezesc. Acum câteva zile, când m-am întors din plimbare şi el m-a întrebat cum a fost, în loc să-i răspund „grozav” şi să mă duc să fac un duş, m-am aşezat lângă el pe canapea ca să-i povestesc. I-am vorbit despre miresmele copacilor, despre sunetele păsărilor. Am descris chiar şi piscul lui Rainier, care te inspiră.

Şi el s-a prefăcut că ascultă. A ţuguiat buzele, a încuviinţat din cap exagerat, dar ochii îi tot alunecau în jos, spre iPad. *Bine, termină. Nu-mi pasă cu adevărat, sunt doar politicos.* Eu ştiam ce vrea, totuşi am găsit în mine puterea să-i spun:

— Ar trebui să vii cu mine mâine-dimineaţă.

Vezi, am învăţat totuşi ceva de la ultima noastră şedinţă. Am încercat să fac un efort, să-i ofer şansa. Mi-am îndeplinit sarcina. Însă el s-a mulţumit doar să încuviinţeze iarăşi din cap, ba chiar a ridicat sprâncenele pentru a dovedi că auzise ce spusesem.

— Poate că da, sigur.

Apoi s-a întors la ecran.

Mesaj recepţionat. Nu m-a contrazis, dar nici nu şi-a luat vreun angajament.

Dan.

Ăsta-i alt lucru cu care va trebui să mă obişnuiesc: să fim împreună non-stop. Nu vreau să spun că a fost *bine* înainte, dar măcar pe atunci, vechea noastră rutină ne oferea spaţiu. El dormea când eu plecam la serviciu şi era încă treaz când mă culcam. Între aceste două repere, aveam câteva ore împreună, dacă nu eram ocupată cu vreo muncă suplimentară sau cu convorbiri telefonice. Da,

weekendurile erau mai dure, când el nu dorea să iasă cu prietenii mei sau dispărea în Intelligentsia[15] pentru o cafea care dura jumătate de zi. Nu mi-am dat seama niciodată cât de mult mă deranja sau poate că mi-am dat, dar tensiunea şi resentimentele dispăreau întotdeauna luni dimineaţa, la prima oră.

Acum nu mai dispar. Suntem prinşi împreună tot timpul.

Am spus „prinşi”? Aşa începe să pară. De aceea a vrut Frank să ne mutăm aici, ca să fiu prinsă cu Dan tot timpul, să mă forţeze să-l văd cum stă pe canapea cu tableta lui, în timp ce eu despachetez tot în casă, organizez totul, fac totul?

Şi partea care mă irită cu adevărat acum, că mă gândesc mai bine, nu-i doar faptul că stă toată ziua, ci că o face cu draperiile trase în lături, astfel încât să-l vadă toţi. La început, am crezut că ferestrele neacoperite mă vor face să mă simt expusă. Acum mă simt...

Stânjenită. Da. Aşa este. Mă simt stânjenită pentru el. Pentru felul cum se afişează. Lui chiar nu-i pasă?

I-a păsat totuşi când l-a văzut Mostar! Şi mie mi-a păsat. Gaz turnat pe foc. E singurul mod de a descrie ce s-a întâmplat.

Era ziua livrărilor, unica zi din săptămână când sosesc toate comenzile noastre făcute on-line. Asociaţia Locatarilor a organizat asta special pentru a reduce la minimum „impactul asupra mediului”. Aşa spusese Tony.

— Ce rost mai are aerul curat, dacă noi o să-l poluăm cu drone?

Dronele sunt o nebunie. Stăteam în biroul meu, spre sfârşitul unei videoconferinţe, când am auzit un zumzet foarte puternic. Părea un roi furios de albine uriaşe. Mai auzisem drone obişnuite şi cunoşteam ţiuitul ascuţit al

[15] Intelligentsia, cafenea populară de pe bulevardul Abbot Kinney (n. a.).

celor mici şi enervante care zboară peste canalele din Venice. Dar zumzetele astea erau mai groase, mai puternice şi mult mai numeroase.

Am ieşit şi l-am văzut pe Tony pe iarba din spatele Casei Comune; îşi proteja ochii cu un braţ bronzat şi musculos, iar braţul celălalt îl flutura spre primul laptop. Aşa arată: mari, plate şi negre ca nişte laptopuri. O insectă robot – ba nu, o arahnidă, din cauza celor opt picioare. Fiecare picior se termină cu o elice care se învârte prea repede ca s-o pot distinge. Încă mă miră că elicele acelea pot transporta coşul cu provizii fixat sub partea dorsală.

— Nou de la Cygnus! a strigat Tony peste umăr în timp ce mă apropiam. Y-Q[16] Mark I. Transportă de două ori mai multă încărcătură utilă şi are o rază de acţiune de trei ori mai mare decât modelele HorseFly utilizate de UPS şi de Amazon.

Drona a plutit pe loc o secundă, a coborât încet, apoi s-a aşezat uşor pe peticul mare de iarbă, pe care ar fi putut ateriza şi un elicopter adevărat. Am menţionat vreodată heliportul?

Nu, tocmai am recitit prima mea descriere a locului. Scuze. Avem un heliport. O parte din cotizaţiile la AL formează un pachet de asigurare medicală ce plăteşte o evacuare medicală de urgenţă. Potrivit spuselor lui Tony, dacă cineva este bolnav sau rănit, indiferent de motiv, poate fi dus la un spital din centrul oraşului Seattle.

— Ajunge mai repede decât cu maşina chiar din oraş.

Se gândise într-adevăr la toate.

Oricum, după ce elicele dronei s-au oprit, Tony a deschis coşul, a verificat conţinutul pungilor, le-a scos şi a apăsat o

---

[16] Y-Q este acronimul de la *Yi qi*, un dinozaur cu aripi de liliac care a trăit la sfârşitul jurasicului şi ale cărui rămăşiţe au fost descoperite în China (n. a.).

aplicaţie de pe telefonul lui. Elicele au reînviat şi drona a dispărut.

— Sunt sigur că vine şi a voastră, a spus el, întorcându-se spre mine cu ochii aceia de safir care-mi dădeau furnicături până în vârfurile degetelor.

Am încuviinţat din cap şi m-am prefăcut că mă uit pe lângă el, spre ceea ce ar fi trebuit să fie drona mea. Nu-mi comandasem mâncarea pe calea aerului. Încă nu sunt pregătită pentru aşa ceva. Dar Tony nu ştia asta şi căutam orice pretext ca să petrec doar câteva secunde în plus cu el.

— E chiar remarcabil cum civilizaţia vine la noi, a comentat el.

A arătat din cap spre următoarea dronă care se apropia, mi-a făcut cu ochiul într-un fel care mi-a dat fiori pe şira spinării şi a continuat:

— Ar fi grozav dacă ar legaliza la nivel naţional „anumite produse”, ca să le putem comanda şi pe ele on-line.

S-a îndepărtat şi l-am urmărit fascinată cum păşeşte încrezător, cu muşchii spatelui conturându-i-se prin tricoul subţire... Apoi am văzut-o pe Yvette, care a fluturat mâna spre mine, după care a deschis uşa pentru soţul ei într-o versiune din secolul al XXI-lea a... cum se numea serialul ăla TV din anii 1950 pe care toţi profesorii mei obişnuiau să-l condamne? *Ozzy and the Beaver*? Nu contează. Viaţa lor mi se părea al naibii de bună.

În timp ce-i priveam cum dispar în interior, a doua dronă Y-Q a aterizat la câţiva metri distanţă.

— Uite-o!

Carmen strigase spre casa lor, în timp ce Effie se străduia să-şi încalţe sandalele Crocs în prag. După mutare, nu vorbiserăm prea mult. Carmen fusese plecată câteva zile la o conferinţă în Portland şi Effie păruse mereu ocupată cu şcoala lui Palomino la domiciliu. Şi fetiţa era

acolo, în spatele ei, când s-au strâns toate trei în jurul dronei acum tăcute. Fetiţa nu-mi vorbea niciodată, deşi încercasem s-o includ în saluturile mele matinale.

— Salut, doamnelor! Bună, Palomino!

Nimic, doar o privire goală şi tăcută. Un copil care-mi dă fiori.

Momentul nostru stânjenitor s-a agravat când Carmen a examinat ambele pungi înainte de a elibera drona.

— Fără broccolini?

I-a aruncat o privire nemulţumită lui Effie, care a încercat să ofere un răspuns, dar a sfârşit oftând jenată. Carmen trebuie să-şi fi amintit brusc de prezenţa mea, pentru că a adăugat iute:

— Ei bine, cred că va trebui să supravieţuim cumva!

Amândouă au chicotit. Effie, oarecum forţat.

Am fost aproape fericită când a apărut Mostar. Aproape.

— Cum, n-a venit încă duba?

Întrebarea ei sonoră, concisă, a răsunat în spatele nostru. Carmen şi Effie au schimbat o privire rapidă, aproape imperceptibilă, după care mi-au zâmbit amândouă şi au pornit înapoi spre casa lor.

— Ar trebui să ne mai strângem la o cină în curând, a spus Carmen.

Effie, părând jenată pentru că nu se gândise prima la asta, a completat:

— Da, da, da, în curând, săptămâna viitoare.

Apoi a sosit duba. Aproape că n-am auzit-o, atât de silenţioasă era! Complet electrică. Şi nu în asta consta nebunia cea mai mare. N-avea şofer! Exista o cabină cu volan, dar la volan nu era nimeni. Bine, nu că n-aş mai fi văzut vreodată maşini fără şofer. Vizionasem sute de videoclipuri pe iPad-ul lui Dan, iar în LA văzusem câteva astfel de maşini pe stradă, dar întotdeauna cu oameni înapoia volanului. Parcă exista o ordonanţă municipală

potrivit căreia puteau fi utilizate numai în modul „asistat”, ca un pilot automat într-un avion. Totuşi, nu şi duba asta. Era pur şi simplu o dronă terestră uriaşă şi fără oameni.

— În sfârşit!

Mostar s-a îndreptat spre staţia de încărcare a clădirii, i-a conectat cablul la dubă, apoi şi-a tastat parola în panoul de acces lateral. Uşile din spate s-au deschis cu un piuit şi cu o pâlpâire de lumină verde. Înăuntru se aflau produsele alimentare comandate de Mostar, de Reinhardt, de soţii Boothe şi de mine. Eu una nu mă dau în vânt după comandarea mâncării on-line. Am făcut-o de câteva ori la Postmates şi FreshDirect, dar îmi place mai mult să merg în magazine, să miros produsele, să aleg doar bibanul potrivit. Obişnuiam să petrec ore întregi cutreierând culoarele dintre rafturi, ceea ce, când mă gândesc acum, se poate să fi fost şi un pretext pentru a mă îndepărta de Dan. Poate că am zăbovit prea mult asupra acestui gând şi poate că Mostar a crezut că sunt stupefiată de ideea unei maşini fără şofer.

— Singurul lucru care-mi lipseşte este curierul care să m-ajute.

Am observat că se cam chinuia cu sacoşele ei mari cu alimente.

— Ai nevoie de ajutor?

Ea a zâmbit.

— Ar fi minunat, mulţumesc.

A arătat spre trei pungi mari de hârtie. Am lăsat sacoşele mele şi am ridicat una dintre pungi. Era mai degrabă un sac, a cărui etichetă spunea ceva despre un „amestec de siliciu-polimer”.

— Ai grijă, e greu. Materii prime pentru munca mea.

Probabil că m-am clătinat, pentru că Mostar m-a întrebat:

— Te descurci?

I-am răspuns afirmativ, dar ea s-a întors spre casa noastră.

— De ce nu te ajută bărbatul tău?

Bărbatul *meu*. Cine foloseşte genul ăsta de limbaj? Este extrem de posesiv.

Însă Dan era acolo, întins pe canapea, expus privirilor tuturor. Mostar s-a strâmbat spre el, apoi spre mine.

— Haide, să-l luăm.

M-am simţit ca un personaj dintr-un film de acţiune sau dintr-un desen animat care persiflează un astfel de film, scena emblematică în care cineva ţipă „nuuuuu” cu încetinitorul. N-am făcut-o, dar exact aşa am simţit când ea s-a dus până la fereastra livingului nostru, a bătut tare în geam şi a strigat:

— Haide, Danny, ridică-te!

În mod clar, a semnat cu o scenă din desene animate, fiindcă Dan a căzut de pe canapea, speriat.

— Danny! Dă-ne o mână de ajutor!

Tocmai ajunsesem la Mostar când Dan a ieşit stângaci pe uşa din faţă. Dacă el era căprioara ţintuită de lumina farurilor, atunci eu eram pe scaunul din dreapta şoferului.

Mostar n-a sesizat schimbul nostru tăcut de priviri sau nu i-a păsat.

— Danny, am doi saci mari în dubă. La fel ca ăsta pe care îl duce nevastă-ta.

El a ezitat, cu gura căscată.

— Ăăă...

— Dă-i drumul, Alteţă!

Şi apoi l-a lovit! Nu puternic, ci doar o palmă uşoară peste braţ.

— Fugi!

Mi-am recăpătat respiraţia, ca şi Dan, dar el s-a repezit spre dubă, iar Mostar s-a întors spre locuinţa ei.

Era prima dată când intram acolo. Nu ştiu sigur ce mă aşteptam să găsesc.

Sculpturile!

Erau înşiruite pe lângă pereţi. Toate din sticlă! Minunat de frumoase, delicate. Multe păsări şi flori. Şi flăcări! O mulţime de flăcări. Unele albastre şi simple, ca focul unui ochi de aragaz. Altele roşii şi nebuneşti, ca focul de lemne. O piesă atrăgea atenţia, să fi fost o explozie? Galben strălucitor, care se extindea în portocaliu şi în roşu, tivit cu maroniu înceţoşat.

Preferatele mele erau crinii aurii. Nişte floricele rafinate, înalte de treizeci de centimetri; trei tulpini subţiri şi verzi, încununate de petale portocalii ce se deschideau în galben. Şi toate creşteau dintr-un vârtej de explozii arzătoare. Nu-mi pot imagina tipul de pricepere, de răbdare şi de talent necesar pentru crearea lor.

Eram fascinată, pierdută în culorile şi formele lor. În felul cum lumina le străbătea, pe toate, pe măsură ce înaintam pe lângă ele.

— Îţi plac? m-a întrebat Mostar şi a arătat spre flori. Lucrările mele timpurii. Le-am făcut cu palete şi cleşti din lemn, înainte să intru pe piaţa asta cu printarea 3D.

Stăteam în holul de la intrare, nu departe de uşa deschisă spre atelierul ei. Vedeam imprimanta şi o auzeam zumzăind, alături de un „cuptor al epocii spaţiale”, cum l-a descris ea.

— De fapt, e destul de simplu, a spus, fluturând mâna peste maşinărie.

Nu cerusem o prezentare, dar oricum am căpătat una. Mostar a turuit despre producerea unui fişier 3D în CAD, pe care apoi îl convertea şi îl transfera în imprimantă, în care încărca amestecul de siliciu-polimer, după care aştepta ca imprimanta să extrudeze obiectul aproape terminat, pe care Mostar îl introducea în cuptor ca să

topească polimerul. Trebuie să recunosc că procesul părea interesant, iar obiectele finite arătau grozav, incontestabil.

Erau cel puţin douăzeci, toate aliniate pe rafturi, deasupra bancului de lucru. Rânduri de căsuţe, înalte de cinci-zece centimetri. Şi o structură mai mare, arcuită. Un pod, poate. Toate erau drăguţe şi uimitoare, ţinând seama de modul cum fuseseră făcute, dar nu se puteau compara cu operele de artă executate manual din faţa mea.

Aş fi dorit să spun ceva profund, adânc, orice, mai puţin ceea ce am spus:

— Sunt minunate.

Mostar a zâmbit cu căldură şi mi-a pus o mână pe braţ.

— Mulţumesc.

Ochii i s-au îndreptat spre florile ce se ridicau din flăcări.

— Îmi place să cred că frumuseţea se poate naşte din foc.

În regulă, poate că o să sune ciudat, ştiu, dar, când a spus asta, pentru o fracţiune de secundă, a fost altă persoană. N-a existat nimic concret, doar ceva legat de vocea ei, de faţa ei, de muşchii din jurul ochilor. Abia dacă a durat o secundă, apoi am simţit una dintre tremurăturile acelea uşoare ale pământului şi inima mi-a sărit practic din piept. Probabil că am făcut o mişcare spre sculpturile ei, pentru că Mostar a întins iute mâna, oprindu-mă.

— E-n regulă, nu-ţi face griji. Am pus asta... cum îi spuneţi voi? Materialul ăla păstos pe care-l folosiţi în eventualitatea unor cutremure în California. L-am lipit la baza lor.

Ochii ei au scrutat rafturile.

— Nu se ştie niciodată, nu?

— Am sosit!

Dan a apărut clătinându-se, cu ceilalţi doi saci, câte unul sub fiecare braţ. A ezitat în prag, aşteptând, cred, o mulţumire călduroasă.

— Ce, vrei o medalie? i-a zis Mostar şi a arătat spre atelier. Acolo, lângă imprimantă.

Dan s-a executat şi a aşezat sacii unde i se spusese. Când a ieşit, a primit altă palmă uşoară peste braţ.

— Uite ce serviabil poate fi bărbatul tău!

Îmi venea să intru în pământ.

Dar m-am uitat la faţa lui Dan. Nu era supărat. Şi nu mai avea expresia aceea de genul: „O, Doamne, dar ce se-ntâmplă?” Avea o privire pe care n-am recunoscut-o.

— Acum du-te să-ţi ajuţi soţia să vă căraţi proviziile, l-a îndemnat Mostar şi a arătat spre dubă. Du-te, într-un minut o să vină şi ea să te ajute.

El n-a spus nimic, ci a ieşit repede pe uşa din faţă. Nici eu n-am spus nimic şi am intrat în atelierul ei pentru a-mi lăsa sacul. Am crezut că terminasem şi că mai aveam doar câteva secunde până să scap. Dar ea m-a aşteptat la uşa din faţă, afişând aceeaşi expresie cunoscătoare din prima seară din Casa Comună.

— Despre ce-a fost vorba? m-a întrebat, privindu-l pe Dan cum ducea alimentele în casă. N-a reuşit să obţină jobul dorit? I-a eşuat prima afacere? Nu s-a putut ridica pentru că părinţii lui nu l-au lăsat niciodată să fie doborât?

De unde ştia ea?

— Crede-mă, Katie, prinţişorii fragili nu sunt o noutate.

Nu ştiu cum am ieşit de acolo. Cu o combinaţie de încuviinţări şi de mulţumiri, am alunecat ca un ţipar din strânsoarea ei. Nu ştiu dacă s-a uitat după mine. Nu-mi pasă. N-o să mai vorbesc niciodată cu ea. Căţea nebună!

Dar ce spusese...

N-am fost furioasă. Nu atunci. Şocată, cred. Chiar şi acum. Să fiu radiografiată în felul acela. Violată. Sunt excesiv de sensibilă? Nu-mi pasă. Aşa simt eu. Nu-mi doream decât să scap, să trec de ea, să găsesc o modalitate de a mă simţi mai bine.

Nu puteam să merg acasă. Dan era acolo. Dacă era furios sau jignit... Nu puteam să mă descurc cu el chiar atunci. Nu mă puteam întoarce. N-am prea vorbit cu tine despre momentele de atunci. Când lucrurile nu funcţionau, în zilele acelea tăcute, în săptămânile acelea deprimante, când aştepta să sune telefonul. Când aştepta ca universul să-i recunoască geniul. A trebuit să i-l recunosc eu. Complimentele nesfârşite, asigurările, confirmarea. Nevoia permanentă. Şi când aveam eu nevoie de el?

M-am gândit să te sun, chiar atunci, să programez o şedinţă de urgenţă. Nu ştiu sigur de ce n-am făcut-o sau de ce am decis să mă întorc şi să mă îndrept spre casa Durant.

Am sunat la uşă înainte de a mă hotărî.

— Kate, ce s-a-ntâmplat?

Yvette mi-a deschis şi era clar îndurerată văzând ce încercam să ascund.

Am bâiguit că aveam „o zi” şi, dacă nu era prea incomod, dacă nu era nepotrivit, dar fiindcă ea m-a întrebat dacă aş vrea...

Nu sunt o plângăcioasă. Ştii asta de acum. Mă stăpânesc. Ţin totul sub control. Dar, când s-a întins să mă îmbrăţişeze, aproape că mi-am pierdut stăpânirea de sine.

— Nu contează, a vorbit ea peste umărul meu, frecându-mă uşor pe spate. Orice ar fi, ştiu cum s-o rezolv.

M-a eliberat suficient ca să ia două covoraşe pentru yoga şi nişte perne gonflabile de lângă uşă.

— Am sperat că vei accepta până la urmă oferta mea.

M-a condus la Casa Comună.

— Am şedinţa de meditaţie perfectă pentru asta.

Yvette m-a instruit să mă întind, a tras jaluzelele, a aprins şemineul şi a pornit aplicaţia cu muzică discretă şi liniştitoare de pe telefonul ei şi atunci am ştiut că alegerea mea inconştientă fusese corectă.

Cuvintele ei, imaginile spre care m-a ghidat pas cu pas. M-a purtat prin pădurile înconjurătoare, la fel cum mergeam într-o drumeţie reală.

— Îngăduie pădurii să te vindece, m-a îndemnat. Eliberează-ţi durerea. Pământul acesta îţi acordă permisiunea să te despovărezi cu fiecare pas.

M-a condus în sus, pe poteca familiară, „lăsând suferinţele să cadă ca nişte pietricele”.

Mi-am relaxat spatele, maxilarul. Simţeam cum respiraţia îmi încetineşte pe măsură ce, în mintea mea, urcam pe cărare.

— Şi iat-o aşteptând cu braţele deschise, a spus Yvette.

Apoi a rostit un cuvânt pe care nu-l mai auzisem. Numele entităţii care mă aştepta.

Oma.

Păzitorul sălbăticiei.

Yvette a explicat că Oma e un spirit al Primilor Oameni, un uriaş blând căruia aroganţii albi eurocentrişti i-au pervertit numele în „Bigfoot”.

Evident, mai auzisem cuvântul acela până atunci, alături de „OZN” şi de „Monstrul din Loch Ness”. Nu ştiam însă prea multe despre el, doar ce văzusem în reclamele alea stupide despre pastrama de vită. Te pui cu Sasquatch? Asta era replica? Sasquatch e acelaşi lucru cu Bigfoot? Creatura din reclame era o brută proastă. Un vecin morocănos care practic cerşea să i se facă farse. Am încercat să depăşesc imaginile acelea ridicole. Acele „mutilări ale adevărului”, cum le-a descris Yvette, „ca tot ce a făcut societatea noastră cu ceea ce a existat înainte de ea”.

Oma nu era aşa ceva. Era duioasă. Era puternică.

— Simte-i energia, protecţia. Simte-i braţele moi şi calde în jurul tău. Respiraţia ei dulce şi purificatoare te înconjoară.

Şi am reuşit s-o fac, să-mi imaginez acele braţe gigantice îmbrăţişându-mă, ţinându-mă.

— În siguranţă. În pace. Acasă.

Din nou, aproape că m-au podidit lacrimile. Am simţit un suspin ajungându-mi până la baza gâtului. Poate că în următoarea şedinţă de imagistică ghidată, Yvette o să mă ducă să mă întâlnesc cu Oma. Şi va exista cu certitudine o şedinţă viitoare.

N-am practicat niciodată meditaţia. Cred că am vorbit despre asta. Nu mă pot elibera. La unica şedinţă la care am participat, mi-am petrecut tot timpul încercând să nu râd. La fel şi în încercările de acasă. Când Dan lipsea şi stăteam singură pe podea cu căştile în urechi şi cu lumânarea parfumată, mintea nu mi se putea opri din bifarea listelor. Spălătorie, comisioane, telefoane pentru serviciu. Pur şi simplu, nu mă puteam concentra.

Dar pe atunci n-o aveam pe Yvette. Sau pe Oma. Da, latura mea pragmatică încă mai crede că-i o prostie. Ca acel prim gând pe care l-am avut despre Mount Rainier care veghează asupra noastră. Dar este chiar atât de greşit să vrei să fii vegheat? Când te simţi mică şi speriată – aşa cum, să fiu sinceră, mă simt eu tot timpul –, nu este bine, măcar pentru o clipă, să-ţi doreşti pe cineva sau ceva mai mare decât tine care să aibă toate răspunsurile, care să aibă totul sub control?

CAPITOLUL 4

„Vancouver! Vancouver! Asta este!”

Raportul radio final al vulcanologului USGS[17] David Alexander Johnston, înainte de a fi ucis de erupţia de la Mount St. Helens pe 18 mai 1980

INTRARE JURNAL NR. 4

2 OCTOMBRIE

Am crezut că e cutremur. M-a trezit un bubuit puternic şi am avut impresia că un picior uriaş lovise casa. Am crezut că era unul dintre seismele rapide, ca nişte bombe, pe care le aveam în Venice, care se terminau înainte să te fi trezit pe deplin. Am aprins lumina şi am văzut că ferestrele din faţă ale dormitorului erau crăpate. Lumini s-au aprins în celelalte case.

— Ia uită-te aici! a rostit dinapoia mea Dan, care stătea la fereastra din spate. Ia uite!

M-a chemat grăbit lângă el. Am zărit o strălucire roşie la orizont. Bănuiesc că eram încă buimăcită, nu mă trezisem pe deplin. M-am întrebat de ce era atât de entuziasmat de luminile îndepărtate ale oraşului. Apoi mi-am dat seama că nu era un oraş. Era Rainier.

Am mijit ochii prin crăpături, dar nu-mi venea să cred cu adevărat ce vedeam. Probabil că nici lui Dan nu-i venea să creadă, pentru că a ieşit iute pe balconul din spate. Nu puteai confunda aşa ceva cu zorii.

Altă tremurătură însoţită de un huruit şi, de data asta, ne-am agăţat unul de celălalt. N-a fost totuşi la fel de rea ca prima. Am auzit câteva obiecte zăngănind la parter, iar ferestrele au zornăit puţin. În acelaşi timp, strălucirea din spatele lui Rainier s-a înteţit.

— E o erupţie?

Ştiam că Dan nu mă întrebase pe mine, dar am intrat în casă şi am deschis televizorul. Cablul nu funcţiona, aşa că mi-am luat telefonul şi am văzut că aveam semnal Wi-Fi

[17] United States Geological Survey – Serviciul de Prospectare Geologică SUA (n. tr.).

complet. Dar când am încercat să intru on-line, nu m-am putut conecta.

Am încercat să sun la 911. N-am reuşit. Am încercat şi de pe telefonul lui Dan. La fel. Mi-am repornit telefonul şi am încercat din nou. Dan a făcut la fel cu dispozitivele lui – iPad-uri, televizoare, laptopuri. Toate aveau semnal, dar nu funcţionau.

Atunci Dan a observat pâlpâitul aplicaţiei ce monitorizează funcţiile casei. Arăta că trecuserăm pe acumulatorul de rezervă. Nu mai primeam curent electric din reţea.

Din interviul meu cu Frank McCray, Jr.

De ce să fi avut ei un telefon prin satelit sau o staţie radio de emisie-recepţie? Asemenea tehnologii implică să fii izolat de civilizaţie, iar ei cu siguranţă nu erau. La baza lui Greenloop stătuse ideea ca locuitorii săi să fie la fel de bine conectaţi precum orice locuitor din Upper West Side din Manhattan. Ba poate chiar mai bine. Fiind o comunitate de muncă la distanţă, trebuia să aibă conexiunile cele mai rapide şi mai fiabile cu putinţă. Asta înseamnă cablu, nu aer. Antenele parabolice nu sunt la fel de fiabile, mai ales în condiţiile meteo din nord-vestul Pacificului. Toate fluxurile de date circulau printr-un cablu solid din fibră optică. De ce şi cum ar fi putut cablul respectiv să cedeze vreodată?

INTRARE JURNAL NR. 4 [CONT.]

S-a auzit soneria de la uşă şi am tresărit amândoi. Era Carmen, care a întrebat dacă avem semnal la telefoane. I-am explicat situaţia noastră, inclusiv problema cu electricitatea. Se vedea că nu se gândise să verifice asta. S-a uitat înapoi, spre casa ei, unde Effie stătea în prag, cu Palomino învelită în pătură.

Dr. Reinhardt a apărut într-un chimono şi mi-am înăbuşit un chicot nervos când l-am văzut. A întrebat ce se

întâmplă şi ce fusese bubuitura aceea puternică. Halena i se simţea chiar şi de la doi metri distanţă. M-am mulţumit să arăt spre creasta din spatele caselor noastre. Încă se vedea un pâlpâit stacojiu slab. El s-a uitat într-acolo, a tăcut câteva clipe, apoi s-a întors şi a rostit ezitant, totuşi cu aroganţă:

— Ah, da, desigur, asta am văzut, voiam doar...

În timp ce se lupta pentru a-şi găsi cuvintele (orice cuvinte, bănuiesc, ca să salveze aparenţele), Carmen l-a întrebat despre conexiunea lui Wi-Fi. El a răspuns, cumva plin de sine, că nu avea un „telefon de buzunar”. Dan s-a interesat de alimentarea cu energie a casei sale, dar a fost întrerupt de cineva care a strigat:

— Întrunire!

Toţi am privit spre Bobbi Boothe, care-şi legăna spre noi telefonul trecut pe modul „lanternă”, în timp ce Vincent îl îndreptase pe al său spre pământ. Se aflau la jumătatea drumului către Casa Comună, unde îi vedeam pe Tony şi pe Yvette aşteptând. Yvette era deja în chicinetă şi umplea ceainicul, în timp ce Tony scotea ceşti din dulap.

Tony ne-a făcut semn tuturor să ne aşezăm şi a întrebat dacă îi este foame cuiva, caz în care ar da o fugă până acasă, după nişte snackuri. Când am clătinat toţi din cap, el a glumit că singura foame era cea de informaţii. Am văzut că atât el, cât şi Yvette continuau să afişeze zâmbete calme şi liniştitoare. Poate puţin mai rigide? Forţate? Se putea însă la fel de bine ca doar eu să-mi proiectez anxietatea asupra lor.

Tony a început prin a afirma că era clar că pe Rainier se întâmplă ceva. Un fel de „activitate”. Şi, deşi deocamdată nu puteam fi siguri de nimic, „cablul nostru a căzut”, ştiam toţi asta.

Felul cum vorbea, încrederea aceea dezinvoltă...

— Cablul nostru a căzut.

Ne-a asigurat apoi că probabil legătura se va restabili în curând, poate peste câteva minute sau o oră, după care o să aflăm toţi ce se întâmplă de fapt pe Rainier.

— Dar aparatele de radio din automobile? Toţi avem radio prin satelitul Sirius, nu? a zis Vincent Boothe şi a sărit în picioare. Mă duc să ascult ştirile!

Când a fugit spre micul BMW i3 parcat pe aleea casei lor, Tony a ridicat mâna într-un salut exagerat.

— Ăăă... da, Vincent... de ce nu te duci să asculţi ştirile?

Am râs împreună cu toţi cei din cameră.

— Dacă s-a produs o erupţie, a spus Reinhardt, trebuie să fi fost cel puţin câteva pierderi de vieţi omeneşti, având în vedere apropierea de centrele populate.

A povestit apoi că, în cursul erupţiei lui Mount St. Helens, existaseră oameni de ştiinţă, de pildă un anume David Johnston, şi civili care refuzaseră să părăsească zona – un ins pe nume Harry Truman. (Serios? Harry Truman? Ca preşedintele?[18]) Fluturând din mână spre fereastră, a adăugat:

— Iar St. Helens se găsea în mijlocul unei pustietăţi. Rainier însă...

Yvette l-a întrerupt cu o mustrare jucăuşă – „Alex” – şi cu un gest exagerat din cap spre Palomino, care era strâns înfăşurată în braţele lui Effie. Reinhardt i-a aruncat o privire peste umăr fetiţei, a ridicat degetul mare (serios? degetul mare?), apoi s-a topit înapoi în scaunul lui.

Tony a luat cuvântul, atrăgând din nou atenţia tuturor celor din cameră.

— Până vom afla ce se întâmplă, lucrul cel mai rău pe care îl putem face este să ne înnebunim reciproc cu

---

[18] Harry R. (Randall) Truman, o victimă a erupţiei Mount St. Helens, care nu trebuie confundat cu Harry S. Truman, al treizeci şi treilea preşedinte al SUA (n. a.).

speculaţiile. Stresul şi anxietatea – s-a uitat cu prietenie şi căldură spre Palomino – ne ajută vreodată?

— N-ar trebui să plecăm? a întrebat Bobbi. Nu putem să ne suim pur şi simplu în maşini şi să mergem în direcţia opusă?

— Am putea, a încuviinţat Tony din cap, ridicând în acelaşi timp din sprâncene, şi acesta este un impuls justificat, dar, până nu vom şti mai multe, e posibil să înrăutăţim lucrurile pentru noi înşine.

Probabil că se aşteptase la privirile întrebătoare.

— Suntem în siguranţă aici sus. Rainier este prea departe ca să ne facă rău, nu?

Oare era? Tony aşa părea să gândească.

— Dar dacă intrăm în panică şi ne îndreptăm spre vale... există un singur drum de ieşire şi, în mod sigur, va fi blocat de oamenii intraţi în panică. Vă amintiţi de incendiile din Malibu? De maşinile prinse pe autostrada Pacific Coast? Niciuna nu se clintea şi nu aveau toalete. Vă amintiţi?

Eu îmi amintesc. Îmi amintesc cum priveam reportajele interminabile. Şarpele acela subţire de maşini înghesuit între dealuri şi ocean. Îmi amintesc că auzeam întruna că se mişcaseră abia cu câţiva centimetri în câteva ore. Îmi amintesc că mă simţeam vinovată că stau în siguranţă şi confort acasă, de unde mă uitam la linia portocalie palpitândă ce se strecura peste dealurile îndepărtate.

— Chiar vrem să facem aşa ceva? a întrebat Tony. Să ne afundăm în haosul acela? Poate chiar să împiedicăm vehiculele de urgenţă să ajungă la cei care au realmente nevoie de ajutor? Şi dacă nu ajung? Dacă totul se dovedeşte o alarmă falsă?

A arătat către perete, în direcţia maşinii domnului Boothe.

— Repet, deocamdată nu ştim nimic. Şi dacă Vincent vine aici şi ne spune că a auzit de un ordin de evacuare, credeţi-mă, eu voi fi primul – ba nu... *ultimul* care va pleca, după ce mă voi asigura că toţi aţi plecat de aici în condiţii de securitate. Dar, până nu va veni un asemenea ordin, până nu vom şti mai multe, cel mai rău lucru pe care-l putem face acum este să intrăm în panică.

— Prin urmare, ce *facem*?

Vorbise Carmen şi Tony a părut să se înseninеze. Yvette i-a aruncat chiar o privire cunoscătoare, de parcă l-ar fi îndemnat să spună ce aşteptaseră.

— Asta-i întrebarea perfectă, a zis el şi a întins mâinile într-un gest entuziast de felul „fiţi atenţi”. Situaţia în care ne aflăm acum este *exact* cea pentru care a fost concepută Greenloop!

S-a oprit o clipă, lăsând ca entuziasmul lui să ne cuprindă pe toţi.

— Ia gândiţi-vă! Nu suntem în pericol fizic, ci doar lipsiţi temporar de contact cu restul lumii. Avem energie de la panourile solare, apă din puţuri, încălzire de la propriul biogaz. Va muri cineva de foame dacă nu vom primi o doză FreshDirect în următoarele zile? Scuze, Alex.

Reinhardt a râs şi pântecul lui mare a tremurat ca al lui Moş Crăciun. Toţi au chicotit, de asemenea. Simţeai tensiunea din cameră risipindu-se.

Am simţit-o şi eu, iar spinarea şi maxilarul mi s-au relaxat. Aşa procedează Tony? Domoleşte frica şi aţâţă entuziasmul? Ăsta-i secretul succesului său? Te face să vrei să crezi? Eu credeam. Energia lui, pasiunea lui sunt molipsitoare. Eram deja alături de el când a spus:

— Aşa că va trebui să ne deconectăm pentru o vreme. Dar nu asta ar trebui să facem toţi oricum? Să ne limităm timpul petrecut în faţa televizoarelor pentru a ne bucura de lume?

A gesticulat spre uşa din spatele nostru.

— Nu de asta ne-am mutat aici?

Au urmat semne din cap şi mormăieli aprobatoare.

— Da – a ridicat mâinile cu un zâmbet uşor răutăcios –, ştiu că unii dintre voi vor fi nevoiţi să aştepte niţel mai mult pentru următorul episod din *Downton Abbey*.

Ochii i s-au îndreptat scurt spre mine. Am simţit că roşesc; oare ghicise sau pomenisem de asta la cină?

— Îţi simt durerea, a adăugat Tony.

Am râs toţi, cu excepţia unei persoane.

— Şi dacă nu va fi doar „niţel mai mult”?

Maxilarele mi s-au încleştat când am auzit-o pe Mostar.

— Dacă vor fi săptămâni? Luni?

L-am simţit pe Dan încordându-se lângă mine.

— Sunt de acord cu tine, Tony, a urmat Mostar, să rămânem pe loc, dar nu pentru că-i o alarmă falsă. Dacă drumurile nu sunt doar blocate? Dacă au dispărut complet? S-ar putea să nu rămânem doar prinşi în trafic, ci să fim ucişi acolo.

Pentru o secundă, Tony a crezut că Mostar terminase şi a deschis gura să vorbească.

— Dar, a continuat ea, a rămâne pe loc, în siguranţă nu-i suficient. Am putea să fim izolaţi fizic, fără posibilitatea de a ieşi, iar dacă Alex are dreptate şi erupţia afectează toate celelalte aşezări, am putea să fim uitaţi, de asemenea.

Am simţit brusc că mă ia ameţeala.

„Uitaţi”?

— Şi iarna se apropie, ţineţi cont. Când vremea se schimbă, când zăpada începe să se adune în troiene...

Mostar i-a făcut semn lui Tony.

— Am putea avea electricitate, apă, căldură, dar ce facem cu mâncarea?

Carmen a părut gata să spună ceva şi Mostar, citindu-i gândurile, a continuat:

— Alimentele de săptămâna asta nu vor ajunge până la primăvară!

Cu coada ochiului, am văzut-o pe Bobbi verificându-şi telefonul. Încerca oare aplicaţia FreshDirect?

— Ce mai avem? a întrebat Mostar. Câţiva pomi fructiferi? Grădina ta cu plante?

I se adresase lui Bobbi, care şi-a ascuns telefonul ca o adolescentă prinsă în flagrant delict.

— Trebuie să ne punem în comun resursele, a conchis Mostar şi a privit împrejurul încăperii. Să întocmim o listă cu proviziile tuturor şi să vedem cum putem face să reziste cât mai mult.

Reinhardt a pufnit.

— Asta-i o invadare a vieţii private.

Mostar s-a întors spre el.

— Vrei să încerci să te duci după ajutor, Alex?

A făcut semn către vulcan.

— Un drum. Atât avem. Şi dacă cineva se gândeşte să meargă pe jos...

A deschis braţele cu un gest teatral.

— Un vulcan pe o parte şi munţi pe partea cealaltă.

S-a întors spre lanţul muntos Cascade.

— Ştie cineva cât de departe este următoarea aşezare, următoarea cabană? Nu ne cunoaştem vecinii, nici măcar nu ştim dacă avem aşa ceva. Nu ştim nimic despre teritoriul aflat dincolo de capătul potecii pentru drumeţie. Vreţi să încercaţi să vă rătăciţi pe acolo fără un GPS funcţional?

— Dar nu pot telefoanele să..., a intervenit Carmen, privind de la Mostar la propriul telefon. Am nişte prieteni care au mers pe traseul Pacific Crest Trail şi au descărcat o hartă sau o aplicaţie...

— O ai deja? a întrebat Mostar, plimbându-şi ochii prin cameră. O are vreunul dintre voi? Pentru că-i prea târziu

să o mai obţinem acum. (Am observat că nimeni nu şi-a verificat telefonul.) Are vreunul dintre voi o hartă pe hârtie, o busolă sau provizii de urgenţă?

N-a răspuns nimeni.

— Dacă nu vă place ideea mea, atunci veniţi cu una mai bună.

— Uite ce-i, Mostar..., a încercat Tony să spună, dar ea l-a întrerupt.

— Tu, Tony, ai provizii? Ai un plan? Tu ai construit locul ăsta. Tu ne-ai convins să venim aici.

— O sperii.

Effie vorbise atât de încet, încât abia am auzit-o. M-am uitat la ea, cum o ţinea pe Palomino, care, sincer, nu părea atât de speriată. Eu însă eram speriată. În clipa aceea, am fost mai speriată decât oricând în cursul nopţii şi nu doar din cauza cuvintelor lui Mostar. Tonul ei era mai blând cu Tony decât cu Reinhardt. Mai puţin provocator. Mai întrebător.

— Probabil că te-ai gândit măcar la ce ar putea merge prost.

Am văzut cum faţa i s-a schimbat când el n-a răspuns, cum i s-au ridicat pleoapele grele şi cum a ţuguiat buzele pline.

— Nu-i aşa? În momentul ăsta, tot ce aud este „nu vă faceţi griji, nu-i atât de rău pe cât credeţi”. Dar dacă este? Dacă este mai rău?

— O sperii!

Carmen, care stătea cu spatele perfect drept, vorbise cu o voce clară, autoritară. Mostar s-a oprit, oferindu-i astfel lui Tony ocazia să intervină.

— Mosty, noi... noi am auzit ce spui şi-ţi respectăm îngrijorările legitime.

Mostar a deschis gura, însă Tony a ridicat o mână.

— Şi, da, m-am gândit la asta, dar, şi mai important – a arătat cu bărbia spre fereastră –, ei s-au gândit la asta.

— „Ei”? a repetat Mostar. Cine sunt „ei”?

— Ei, a repetat Tony cu o ezitare aproape imperceptibilă, sunt experţii, serviciile de... urgenţă. Cei responsabili. Ei s-au gândit la Rainier, au plănuit şi s-au pregătit exact pentru acest moment.

— Ar fi bine s-o fi făcut, pentru taxele pe care le plătim, a declarat Reinhardt şi toţi din cameră au râs.

Tony a râs şi el, apoi a zis:

— Exact, ei sunt plătiţi să se gândească la situaţiile acestea, aşa încât noi să nu fim nevoiţi s-o facem.

Începea să se relaxeze, toţi începeam să ne relaxăm, dar, la naiba, Mostar pur şi simplu nu voia să tacă.

— Dar dacă „ei” nu pot face faţă situaţiei actuale? Dacă este ceva de prea mare amploare şi nu ne găsesc înainte...

— Mostar, ajunge!

Vorbise din nou Carmen, apoi Bobbi a spus:

— Ştiu, te rog!

— Mosty..., a oftat şi Reinhardt.

— Nu, e-n regulă, a intervenit Tony, ridicând uşor braţele. Mosty are dreptul să simtă ceea ce simte şi are dreptate când zice că noi toţi trebuie să avem grijă unul de celălalt. Acesta este...

S-a oprit şi şi-a umezit buzele.

— Acesta este contractul social nerostit, a accentuat el ultimele trei cuvinte, cu care fiecare comunitate este de acord. Oameni care se ajută între ei când vremurile sunt grele, pentru că aşa trebuie procedat. Corect?

Dacă se aştepta la sprijin sau poate la recunoştinţă din partea lui Mostar, nu le-a primit. Bătrâna s-a mulţumit să-l privească fix, înainte de a ne examina pe noi, ceilalţi. Pe faţă i se citea calmul şi a încuviinţat din cap aproape imperceptibil. Nu mi-o lua în nume de rău, dar mi-a amintit

cumva de prima noastră şedinţă, când ai ascultat cu o expresie de parcă doreai să vezi cum stau lucrurile. La fel m-am simţit cu Mostar, de parcă ea gândea: „Deci aşa va fi, cu asta am de-a face.”

Încă ne examina în tăcere când a vorbit Yvette. Stătea lângă soţul ei şi l-a luat de mână.

— Tony tocmai a punctat foarte bine faptul că suntem liberi să simţim ceea ce simţim, a spus ea şi i-a zâmbit cu dragoste. Nu vreau să vorbesc în numele nimănui, dar, în acest moment, simt că hormonii stresului îmi inundă corpul fiindcă sunt pur şi simplu îngrijorată pentru toţi oamenii despre care ştiu că se vor îngrijora pentru mine.

Bobbi, Effie şi Carmen au încuviinţat din cap. Reinhardt a scos un „hmmm” prelung, contemplativ.

— Familia, prietenii, oameni din afara statului şi chiar din alte ţări care se vor trezi mâine şi vor afla vestea asta teribilă. Poate că unii sunt deja treji şi încearcă să ajungă la noi. (Vocea ei, îngrijorarea, empatia.) Şi probabil că unii sună la autorităţi chiar acum, asigurându-se că nu suntem uitaţi.

Din interviul meu cu Frank McCray, Jr.

— Vă rugăm să rămâneţi pe fir, apelul dumneavoastră va fi preluat în cel mai scurt timp.

Aşa am făcut. Am sunat la FEMA, USGS, serviciile de parcuri federale şi statale, biroul guvernatorului, poliţiştii statali şi ai comitatului. Nici nu vreau să mă gândesc câte ore am petrecut în camera aia nenorocită de hotel din China, uitând să mă spăl, să mănânc sau să dorm, în timp ce scriam SMS-uri şi e-mailuri şi apelam pe Skype pe oricine la care mă puteam gândi că ar şti ceva despre ce se întâmpla cu Greenloop, totul, cu CNN pe fundal, cu fluxul de ştiri de pe laptopul meu actualizându-se constant şi cu telefonul reamintindu-mi „să rămân pe fir”, în

aşteptarea unei voci umane pe care n-am auzit-o niciodată.

INTRARE JURNAL NR. 4 [CONT.]

Yvette se asigura că se adresează camerei în ansamblu, însă îi vedeam ochii zăbovind asupra lui Mostar o secundă în plus.

— Ştiu că este greu să aşteptăm, simţindu-ne neajutoraţi, gândindu-ne la cei dragi şi – s-a întors spre fereastră – la sărmanii de acolo, care ar putea avea cu adevărat nevoie de ajutor.

A inspirat sonor pe nas şi a plecat uşor capul, în timp ce Tony i-a cuprins umerii cu braţul lui musculos.

— Nu putem fi acolo pentru ei, aşa că trebuie să fim aici unul pentru celălalt, a continuat Yvette şi şi-a lăsat capul pe umărul lui. Nu ne permitem să fim distruşi de vinovăţia supravieţuitorului sau de ceea ce auzim la ştiri ori de ceea ce credem că ar putea gândi cei dragi despre noi.

I-a mai aruncat o privire lui Mostar.

— Avem multe de procesat şi trebuie să ne punem în comun resursele emoţionale.

I-au zâmbit amândoi lui Mostar şi Yvette a încheiat:

— Trebuie să ne păstrăm minţile ocupate, aşa că mâine-dimineaţă voi ţine o şedinţă de meditaţie aici pentru oricine are nevoie de ea.

Tony a îmbrăţişat-o din nou şi a completat:

— Iar uşa mea este mereu deschisă, dacă cineva are nevoie să se descarce ori să împărtăşească ştiri sau să bea de urgenţă un scotch *single malt*. Ne vom păstra calmul şi vom avea grijă de inima şi de sufletul tuturor, a continuat în mijlocul chicotelilor. *Acesta* – i-a aruncat o privire încrezătoare lui Mostar – este contractul nostru social.

Aplauze.

Soţii Boothe, Reinhardt, familia Perkins-Forster. Şi eu.

Nu-mi venea să cred cât de norocoşi suntem să-i avem pe ei ca lideri. Este un termen prostesc, simplist, dar cum altfel să le spun? M-am simţit extrem de uşurată şi de sigură, mergând câţiva paşi în spatele lor, când am părăsit toţi Casa Comună. Cu toate acestea, am zărit ceva ciudat sau poate doar mi s-a părut. Când au ieşit pe uşă, Yvette s-a uitat la Tony cu o privire pe care n-o mai văzusem niciodată. A făcut ochii mari o clipă şi a strâns uşor din buze. Însă nu au spus nimic şi au mers spre casă, braţ la braţ. Chiar înainte să ajungă la uşa lor, am văzut-o pe Yvette întorcând capul fulgerător ca să privească peste umăr. De ce oare? Să vadă dacă ne uităm la ei?

Nu am prea avut timp să reflectez. De îndată ce am închis uşa, Dan s-a întors şi m-a întrebat:

— Tu ce crezi?

Trecuse ceva vreme de când îmi cerea părerea despre orice. La început, am vrut să răspund sincer, să-i mărturisesc cât de fericită sunt că Tony pusese lucrurile într-o altă lumină. M-a oprit însă privirea lui. Era pierdută, iscoditoare. Realmente deschisă. Aceeaşi expresie pe care o avusese la întrunire, mai ales când vorbise Mostar. Nu era de acord cu Tony? Credea cu adevărat sau măcar se întreba dacă e posibil ca Mostar să aibă dreptate?

— Poate...

Dan a ezitat.

— Poate c-ar trebui să mergem totuşi cu maşinile până la pod... sau puţin mai departe, spre drumul principal, doar... ştii... doar ca să vedem ce se-ntâmplă?

Înainte să răspund, au răsunat ciocănituri puternice, stridente, în uşa din spate. Ne-am îndreptat spre bucătărie, tocmai când Mostar a intrat, tropăind. Fără să-şi ceară scuze sau măcar să aştepte un răspuns. Am menţionat că nimeni nu-şi încuie uşile noaptea?

S-a întors spre Dan.

— Te pricepi la reparaţii? Ştii cum funcţionează casa asta?

Inexpresiv, Dan a clătinat din cap.

— Învaţă.

Cuvântul a căzut ca o greutate de o tonă.

— O fi existând un manual, a continuat Mostar pe tonul ei sec şi concis, dar probabil – a fluturat mâinile către cer – e în „cloud”. Aşa că va trebui să-ţi foloseşti mintea. Instalaţii sanitare, electrice, toate chestiile nebuneşti legate de computere, pe care voi, copiii, ar trebui să le ştiţi deja.

Dan a dat să deschisă gura, dar Mostar l-a oprit:

— Iar dacă nu ştii deja, învaţă.

Buzele lui Dan s-au mişcat. Mostar a ridicat un deget.

— Dar nu acum! Să-ncepem cu începutul.

A coborât degetul în direcţia garajului nostru.

— Nu putem folosi atelierul meu. Ar fi prea multe de mutat. Bănuiesc că al vostru e practic gol, aşa că va fi uşor de construit o grădină.

Grădină? Stai aşa!

— Du-te, i-a zis şi l-a împins uşor spre garaj. Scoate tot ce-i înăuntru şi curăţă podeaua. Şi scoate o lopată, dacă aveţi.

Înainte să spun ceva, înainte să mă gândesc măcar, mâna aceea care arăta şi pocnea m-a prins de încheietură.

— Hai, Katie!

Am pornit spre casa ei.

– Ţineţi draperiile trase, a spus ea imediat ce a închis uşa bucătăriei. Nu lăsaţi pe nimeni să vă vadă. Nimeni nu trebuie să ştie că suntem împreună în chestia asta.

Am reuşit în cele din urmă să spun ceva intens şi sclipitor de inteligent:

— Ăăă...

— Nu trebuie ca ei să se întoarcă împotriva ta, nu încă.

A continuat ca un tanc micuţ şi nebun care rula peste mine.

— Tu eşti împăciuitoare şi vom avea nevoie de talentele astea mâine, la prima oră.

Mi-a eliberat mâna atât cât să-mi înmâneze un pix şi un blocnotes cu foi galbene.

— S-o luăm însă metodic, a zis şi a arătat cu un gest larg spre cămară, dulapuri şi frigider. Treci prin toate. Inventariază tot ce e comestibil, până la ultima calorie. Trebuie să ştii cum să faci asta, eşti o tânără americancă. Pun pariu că ai urmat diete toată viaţa.

M-a împins uşor spre frigider, iar ea a pornit către uşa din spate.

— După ce termini, du-te acasă şi fă la fel cu alimentele voastre!

Când s-a întors să plece, am izbutit să articulez ceva de genul:

— Dar... ce...

S-a oprit, m-a privit, mi-a văzut deruta şi, da, anxietatea scurgându-se din toţi porii. A oftat adânc, mi-a pus o mână pe umăr şi a spus:

— Ai dreptate. Îmi pare rău.

Desigur, mă aşteptam ca următoarele ei cuvinte să fie ceva de genul: „Îmi pare rău că mă port ca o nebună. Ai dreptate. Mă opresc. Du-te acasă. Uită de căderea mea nervoasă. Îmi pare rău că te-am speriat.”

Dar nici pomeneală!

— Îmi pare rău că nu sunt mai bine pregătită.

S-a încruntat, în mod clar iritată de ea însăşi.

— Am avut încredere în Tony şi Tony are încredere în „ei”.

A ridicat din umeri.

— Şi poate că el are dreptate. Poate că ei aranjează totul chiar acum. Poate că vor fi aici mâine ca să repare internetul şi să-şi ceară scuze pentru neplăceri.

A zâmbit sarcastic.

— Iar atunci o să-mi poţi mulţumi că ţi-am ţinut mintea ocupată cu acest mic proiect captivant. Şi vei avea chiar şi o poveste amuzantă de relatat prietenilor tăi despre vecina bătrână şi nebună care credea că vine sfârşitul lumii.

A părut gata să râdă, însă a devenit repede serioasă.

— Dar dacă am dreptate...

A ridicat iarăşi din umeri, mi-a mângâiat obrazul, apoi s-a întors la mine acasă, în timp ce eu am rămas tulburată şi singură în casa ei.

Asta s-a întâmplat acum două ore. Am inventariat totul: ouă, brânzeturi, salam, pâine. Are multă pâine. Şi multe legume murate: castraveţi, ardei şi ceva care arată ca varza murată. Am notat chiar şi sucurile şi apa carbogazoasă (nu există versiuni dietetice) şi am înregistrat toate condimentele şi mirodeniile pe care le-am găsit. De la gemuri şi uleiuri, până la ceva numit „Vegeta”. Nu sunt sigur ce valoare calorică are asta, dar am ţinut destule diete ca să estimez orice altceva. Sunt chestii foarte grele, mai ales comparativ cu ale noastre, cu ale mele, care au calorii negative, ca ţelina şi LaCroix[19].

Totuşi, nu sunt multe, ar trebui să clarific asta acum. Aş spune că, în condiţii normale, cu trei mese pe zi şi gustări, are suficient pentru maximum două săptămâni. Oarecum surprinzător, dar Frank m-a avertizat deja. Mi-a spus că livrările cu drone şi cămările mici din Greenloop au fost concepute special pentru a combate risipa de alimente. Ce

[19] Băutura carbogazoasă LaCroix este considerată neutră din punct de vedere caloric, nu negativă, în timp ce opiniile sunt împărţite cu privire la caloriile negative ale ţelinei (n. a.).

procent mi-a citat? Anual, treizeci până la patruzeci la sută din mâncarea americană este aruncată? Treizeci de milioane de tone?[20] Nu văd cum ar putea contribui Mostar la asta. Mi-a amintit de viaţa la oraş pe Coasta de Est, unde oamenii se duc la prăvălioare locale ca să cumpere o roşie sau o mână de fasole verde.

Totuşi, stocurile ei de alimente păreau de-a dreptul imorale pe lângă ale noastre. Noi am aruncat enorm înainte de plecare, o sumedenie de pungi şi de cutii cu chestii pe care nu le-am mâncat (mai multă risipă). Tot ce avem acasă acum este ceea ce ni s-a livrat săptămâna asta, plus resturile de la cina de bun venit. N-ar trebui să dureze prea mult să le inventariez. Ceea ce sunt pe cale să fac.

Acum mă aflu în bucătăria noastră, în timp ce Mostar şi Dan lucrează în jurul meu.

Au golit garajul. Şi acum îl umplu cu pământ.

Exact. Cu pământ!

Ei sunt afară acum şi răzuiesc solul cu boluri din inox pentru salate (niciunul dintre noi nu are o lopată) ca să umple găleţile din plastic pentru curăţenie pe care le avem sub chiuvete. Lucrează ca nebunii, mergând înainte şi înapoi pe un pod din prosoapele de baie ale lui Mostar, pe care ea le-a întins de la uşa bucătăriei până la garaj.

M-am oferit să-i ajut, dar ea mi-a făcut semn cu mâna să plec.

— Nu, nu – specializare. Tu te ocupi de treaba ta, noi ne ocupăm de a noastră.

Probabil crede că scriu lista de alimente. Nu se deranjează să verifice. E ca o maşină. La fel, şi Dan. Puţin mai lent, puţin ameţit. O dată sau de două ori am schimbat priviri cu el, holbându-ne unul la altul. Mostar ne-

[20] Potrivit unui studiu EPA din 2014, americanii risipesc anual 38,4 milioane de tone de alimente (n. a).

a surprins şi a crezut probabil că încă îi puneam la îndoială decizia de a nu-i ajuta.

— Diviziunea muncii! s-a răstit la mine peste umăr. Aşa funcţionează.

Ce anume funcţionează aşa?

Acum mi-am ascuns jurnalul sub blocnotesul cu foi galbene.

Oare ţicnita asta chiar crede că vom rămâne blocaţi aici toată iarna? Şi noi de ce o lăsăm să facă asta? De ce Dan nu se ridică în faţa ei şi nu spune „ajunge”?

De ce n-o fac eu?

Bine, da, ştiu ce ai spune tu. Noi doi suntem personalităţi beta, care au în comun pasivitatea, şi ăsta-i de fapt motivul pentru care căsnicia noastră a ajuns unde a ajuns. Nimeni nu vrea să preia conducerea, aşa cum spui tu, să-şi asume „responsabilitatea” conducerii. Am înţeles toate astea, dar...

Dar...

Dar dacă ea are dreptate?

Nici măcar n-ar trebui să mă gândesc la asta acum. Nu ştiu ce să cred. Tony trebuie să aibă dreptate. Ştiu că are dreptate. Asta-i o nebunie. Şi atunci, de ce nu spun nimic? Sunt foarte obosită. Aproape că s-a crăpat de ziuă.

Trebuie să mă-ntorc la muncă. Am nevoie de timp să mă spăl, să mă îmbrac şi să mă duc la ora de meditaţie cu Yvette, ca şi cum totul ar fi în regulă. Mostar mă face să plec.

Cabana Silver Skis, staţiunea Crystal Mountain, statul Washington

Staţiunea vibrează de activitate şi personalul se grăbeşte să se pregătească pentru redeschidere. Energia, entuziasmul şi vigoarea lor contrastează frapant cu epuizarea, ochii goi şi mersul împleticit al personalului guvernamental care pleacă. Majoritatea bărbaţilor şi a

femeilor de aici au sosit încă din primele zile ale erupţiei. Nimeni nu pare să-mi pună la îndoială prezenţa. Nimeni nu-mi cere vreo legitimaţie. Iar eu încerc să nu le stau în cale şi caut din priviri prin marea de uniforme militare, ale Gărzii Naţionale, ale poliţiei de stat şi ale FEMA, culorile gri şi măsliniu ale Serviciului Parcurilor Naţionale ale Statelor Unite ale Americii. Din fericire, chiar prima pe care o văd este rangerul senior Josephine Schell.

Sediul ei de teren, o cameră de la etajul întâi, miroase a fum de ţigară, a cafea şi a picioare nespălate. Josephine se trânteşte pe scaun, în spatele biroului aglomerat, îşi freacă ochii şi cască.

— Pentru mine, Greenloop a fost Titanicul, îmi mărturiseşte, cu toate greşelile acestuia, până la defectele de proiectare şi lipsa bărcilor de salvare. Erau extrem de izolaţi, la destui kilometri de o şosea pe care trebuia să mai mergi alţi kilometri până la cea mai apropiată aşezare. Şi, desigur, chiar asta fusese ideea. Graţie logisticii şi telecomunicaţiilor moderne, lumea trebuie să fi părut totuşi foarte mică. Apoi însă Rainier a întrerupt conexiunile şi lumea a devenit brusc foarte mare. Majoritatea oamenilor nu-şi dau seama cât de vastă e ţara asta. Dacă locuieşti pe Coasta de Est sau în Heartland ori în vecinătatea unui oraş mare din Vest, e greu să-nţelegi cât de mult teren nelocuit e acolo. Şi natura terenului aceluia, tipul de teren despre care vorbim... Ai văzut vreodată imaginea nocturnă a Statelor Unite din satelit? Ai văzut petele mari şi negre dintre prerie şi coasta Pacificului? O mare parte din întunecimea aceea este teren ostil, neiertător. Superb, dacă-l vezi pe geamul maşinii sau de pe un traseu marcat, însă, dacă te îndepărtezi prea mult de traseu, rezişti foarte puţin. Greenloop se afla într-una dintre petele alea negre, o pădure tropicală primitivă, montană, la fel de perfidă ca oriunde în America de Nord.

Pante abrupte, aproape verticale. Stânci neaşteptate, acoperite cu muşchi alunecos. Câmpuri de bolovani ascuţiţi, gata să se desprindă la orice pas. Adaugă hipotermia, ceaţa şi tufişurile atât de dese, încât pare că te loveşti de un zid de cărămidă. Asta ar fi aşteptat pe oricine ar fi încercat să plece după ajutor.

Arată în spatele nostru, către echipamentul de urgenţă şi personal.

— Şi ajutoarele care să vină la ei? Sigur că da, doamna Durant a avut dreptate că rudele şi prietenii aveau să telefoneze. Problema a fost că la fel au făcut şi alţii. Vorbim despre milioane de oameni din toată lumea, care au blocat liniile telefonice, zi şi noapte, încercând să se intereseze de soarta cuiva pe care îl cunoşteau. Chiar dacă ar fi reuşit să stabilească legătura, întrebările le-ar fi fost doar înregistrate, alături de nenumărate altele. A fost un dezastru total şi doamna Mostar a ştiut-o. Îmi imaginez că trecutul ei personal a prezis că totul se va duce dracului. Dar, chiar dacă n-ar fi fost aşa, dacă USGS ar fi avut suficient personal, suficientă finanţare şi suficientă influenţă, dacă serviciile locale nu ar fi fost slăbite de ultima recesiune, dacă FEMA nu ar fi fost integrată în Departamentul de Securitate Internă, dacă Agenţia de Logistică a Apărării n-ar fi trebuit să cumpere majoritatea proviziilor din sectorul privat, dacă cenuşa n-ar fi determinat închiderea aeroporturilor şi dacă nenorocita aia de dronă n-ar fi lovit elicopterul Gărzii Naţionale, dacă majoritatea Gărzii şi a armatei n-ar fi fost trimisă în Venezuela, dacă preşedintele ar fi fost competent şi mass-media ar fi fost responsabilă, dacă lunetistul de pe I-90 şi-ar fi luat medicamentele... chiar dacă n-ar fi coincis totul pentru a combina cea mai mare turbulenţă pe plan naţional de după Rodney King cu cea mai mare calamitate naturală de după uraganul Katrina, chiar dacă totul ar fi

mers exact conform planului, noi tot n-am fi găsit Greenloop dintr-un motiv foarte simplu. Nu-l căutam.

Josephine arată harta cât peretele din spatele ei, mai precis cele trei arce de cerc concentrice trase cu carioca în jurul lui Rainier.

— Ăsta de aici.

Arată un arc de cerc galben cu centrul în Rainier, care ajunge la Puget Sound.

— E limita efectului dezastrului natural. Iar ăsta mare...

Mişcă mâna peste linia roşie ondulată care se întinde până după Seattle.

— Asta-i amploarea tulburărilor civile. Bun? Iar aici...

Ultimul arc, albastru, este de fapt un cerc întreg, care înconjoară vulcanul.

— Ăsta este sectorul nostru de căutare. Excursionişti, mountain-bikeri, rulote, elevii ăia – Dumnezeule, copiii ăia! Părinţii urlau la guvernator şi guvernatorul urla la noi. Cum au fost alea treizeci şi şase de ore, mai ales după ce am găsit autobuzul şcolar abandonat. Slavă Domnului că ei n-au păţit nimic, dar unii dintre ceilalţi, oameni prinşi în trafic, care şi-au abandonat maşinile... Ei ne-au dat realmente peste cap: a trebuit să pieptănăm pădurile şi să-ncercăm să-i găsim pe toţi nătărăii ăia care au încercat să plece pe jos. De aceea căutarea s-a extins aşa departe. Dar oricât de departe a ajuns...

Loveşte cu degetul într-un punct de pe hartă, situat mult în afara celor trei arce de cerc.

— Uite unde-i Greenloop... unde a fost. Oficial, ei erau în siguranţă şi nu erau singuri. Nu-ţi pot spune câte cabane şi comunităţi izolate sunt prin pădurile de acolo, mai ales pentru că nu doresc să fie găsite. Şi majoritatea au supravieţuit izolaţi toată iarna, pentru că au ştiut exact în ce se bagă. Au avut fie abilitatea şi proviziile pentru a rezista izolaţi, fie capacitatea şi echipamentele necesare

ca să plece pe jos. Şi multora dintre ei le-a plăcut. Da, da, vorbesc serios. Au primit bucuroşi provocarea. Au acceptat compromisurile. Nu erau deloc ca oamenii din Greenloop. Amărâţii ăia nu-şi doreau o viaţă rurală. Se aşteptau la o viaţă urbană într-un cadru rural. Încercau să adapteze mediul în loc să se adapteze ei la mediu. Şi chiar îi înţeleg. Cine nu vrea să se rupă de turmă? Înţeleg de ce ai vrea să păstrezi confortul vieţii de la oraş, lăsând în urmă oraşul. Aglomeraţie, crime, murdărie, zgomot. Chiar şi în suburbii. O mulţime de reguli şi de vecini care se bagă în treburile tale. E un paradox, mai ales în Statele Unite, o societate care preţuieşte libertatea, că societatea, prin natura ei, te obligă să faci compromisuri în privinţa libertăţii. Înţeleg felul cum hiperconectivitatea din Greenloop a dus la iluzia absenţei totale a compromisurilor. Dar asta a fost tot, o iluzie.

Ochii ei privesc întinderea vastă a hărţii goale din spatele vulcanului.

— E minunat să trăieşti liber şi departe de celelalte oi, până când auzi lupii urlând.

CAPITOLUL 5

„Toate animalele sunt competitive prin natura lor şi cooperează numai în circumstanţe specifice şi pentru motive specifice, nu din cauza unei dorinţe de a fi amabile unul cu altul.”

Frans De Waal, *Bonobo: The Forgotten Ape*

Din interviul meu cu Frank McCray, Jr.

În privinţa proviziilor pentru urgenţe sau a lipsei lor... Uite ce-i, nu-l învinovăţesc pe Tony, nu l-am învinuit nici chiar atunci când au descoperit ce mai rămăsese din Greenloop.

Nu poţi da vina pe Tony, nu ca individ. Aşa gândeşte industria tehnologiei. Ei nu planifică ceea ce poate merge prost. Sloganul lor este „Mişcă-te repede, chiar dacă o mai dai în bară”. Facebook nu s-a gândit că ruşii i-ar putea deturna platforma ca să ne deturneze alegerile, chiar dacă o făceau de ani în alte ţări. Iar cei de la Google gonesc ca nebunii să prindă piaţa maşinilor fără şofer, fără să se gândească la faptul că teroriştii ar putea hackui maşinile alea pentru a intra cu ele în mulţimi.

Ce dracu’, am fost odată la o conferinţă din Menlo Park, unde un tip ne-a arătat cum îşi hackuise propria mână, la modul literal. Ataşase electrozi pe pielea de deasupra muşchilor antebraţului, ca să cânte la pian. El nu ştia să cânte. A tastat comenzile, a dat clic pe „execute” şi shazam! „Mary un mieluşel avea.” Şi acela a fost doar începutul. Ce zici de un exocostum complet, care să poată stimula tot corpul?

„Gândiţi-vă la posibilităţi”, repeta el întruna. Persoanele cu dizabilităţi. Persoanele în vârstă. „Gândiţi-vă la posibilităţi.”

M-am gândit la câteva. Am ridicat mâna şi l-am întrebat: „Nu-i posibil să hackuiască cineva costumul după ce l-ai îmbrăcat şi să te oblige să-ţi ridici puşca deţinută perfect legal şi să te duci la grădiniţa locală?” S-a uitat la mine de parcă tocmai îi călcasem în picioare castelul de nisip. El nu irosise nici măcar un neuron cu gândul ăla, pentru că-n mintea lui nu era loc pentru altceva. O risipă. Numai gândire pozitivă tot timpul. Învaţă să zbori, chiar dacă tu eşti în Hindenburg.

Mişcă-te repede, chiar dacă o mai dai în bară.

INTRARE JURNAL NR. 5

3 OCTOMBRIE

Cartofi. De aceea m-a trimis Mostar la ora de meditaţie a lui Yvette.

— Noi avem nevoie de cartofi, mi-a spus.

Din nou „nevoie” şi „noi”. Potrivit gândirii ei, cartofii sunt mâncarea „perfectă” pentru a supravieţui şi poţi trăi numai cu ei. Am primit misiunea să obţin câţiva cartofi de sămânţă pentru grădină.

Nu trebuia să scap însă niciun cuvânt în privinţa asta şi nici să-i iau apărarea lui Mostar.

— Dacă ei spun ceva, cântă-le în strună. (A fost foarte clară în privinţa asta.) Fii de acord, contribuie, râzi cu ei, chiar pe seama mea. Fii diplomată.

Nimeni nu trebuie să-mi spună cum să procedez. Sunt diplomată din fire şi, de fapt, nici nu sunt de acord cu planurile nebuneşti ale lui Mostar. Totuşi, acul meu mental s-a mişcat puţin în favoarea ei de când am aflat ştirile. Şi au fost *multe* ştiri. Vincent a ascultat radioul în maşină timp de o oră după întrunire, până când Tony s-a oferit să-i ia locul. Potrivit amândurora, ştirile de la Rainier sunt destul de rele.

Există ceva numit „lahar”, o alunecare de noroi clocotitor. Potrivit celor auzite la radio, laharul a ucis mii de oameni într-un loc numit Armero[21] în anii 1980 şi exact asta se întâmplă acum cu Rainier. Relatările par să se concentreze pe versantul îndepărtat al lui Rainier, cel orientat spre aşezările acelea: Orting? Puyallup? (Le-am scris corect?) Am auzit că Tacoma pare în pericol chiar acum. Aparent, noi suntem în siguranţă, exact aşa cum a prezis Tony, dar, în acelaşi timp, suntem izolaţi. Vincent crede că a auzit despre valea de sub noi, pe unde trece şoseaua, cum că ar fi acoperită de lahar.

---

[21] Pe 13 noiembrie 1985, erupţia vulcanului Nevado del Ruiz din Columbia a provocat moartea a aproximativ 23 000 din cei 29 000 de oameni care trăiau într-o aşezare apropiată, numită Armero (n. a.).

— Este posibil ca unii oameni să fi murit, a spus Bobbi. Au încercat să fugă cu maşinile, dar au rămas blocaţi în automobile când a venit torentul de noroi.

Yvette a oftat.

— Asta ni s-ar fi putut întâmpla şi nouă, a zis ea şi a deschis larg braţele pentru o îmbrăţişare în grup. Imaginaţi-vă ce am fi păţit, dacă toţi am fi coborât în vale azi-noapte, dacă Tony n-ar fi prevăzut că e posibil ca şoseaua să nu mai existe...

Stai aşa, nu cumva Mostar spusese asta?

Nu ea vorbise despre dispariţia şoselei? Ce se întâmplase cu argumentul lui Tony despre alarme false şi ambuteiaje? Nimeni nu părea să-şi mai amintească asta. Sau poate că-şi aminteau, dar se gândeau că rezultatul e acelaşi. Atât Tony, cât şi Mostar insistaseră să rămânem, dar acum, Yvette a rostit, cu ochii umeziţi:

— Tony ne-a salvat vieţile.

Mi-am ţinut gura şi am încuviinţat din cap împreună cu ceilalţi. Nici n-am reacţionat când Yvette a spus:

— Păcat că nu-i şi Mostar aici.

Asta, după ce ne-am desprins din îmbrăţişare şi ne-am ocupat locurile pe podea.

— Acum, mai mult decât oricând, toţi avem nevoie unul de celălalt, a adăugat ea.

Era un test, genul de test pe care-l trecusem încă de la grădiniţă. Unele erau evidente. Altele erau viclene. Acesta era învăluit în îngrijorare.

— Sper că este bine, a intervenit Carmen şi toţi şi-au manifestat simpatia. După toate prin câte a trecut.

Prin ce trecuse? Poate că aş fi întrebat, dar am fost oprită de Yvette.

— A vorbit cineva cu ea?

Asta era. Linia trasată pe nisip.

Capetele s-au clătinat, inclusiv al meu. Dinspre Yvette s-a auzit un oftat dureros.

— Poate că va apărea mâine. Cred că ea are nevoie mai mult decât oricine de vindecare.

Asta mi-a trimis un val de acid prin stomac. Pot trece testul, dar întotdeauna are un preţ. Detest minciuna, detest conflictul, detest să fiu nevoită să aleg între două tabere. În momentul acela, am urât-o pe Mostar pentru că mă pusese în poziţia asta, la fel de mult pe cât m-am urât pe mine însămi pentru că-i îngăduisem s-o facă.

Am încercat să intru în joc. Am încercat să mă concentrez, să mă relaxez, să simt „manifestările fizice ale acestui eveniment traumatic” şi să-mi acord „permisiunea de a-mi elibera durerea şi vinovăţia prin respiraţii profunde, purificatoare”.

Am încercat să mi-o imaginez pe Oma, străjerul spiritului pădurilor menţionat de Yvette la şedinţa noastră anterioară. Îmbrăţişarea ei. Braţele calde şi moi care mă ţineau. Ultima dată funcţionase. Nu şi acum. Nu aveam chef de imagistică ghidată.

Când s-a încheiat şedinţa, m-am străduit să mă comport ca şi cum „povara îmi fusese înlăturată” şi am încercat să par nonşalantă când am întrebat dacă avea cineva să-mi dea câţiva cartofi.

— Mă gândeam să fac crochete în dimineaţa asta.

Mai multe minciuni. Mai mult acid în stomac.

Şi totul, degeaba.

Din nou, îngrijorare, însă, de data asta, părea sinceră. Carmen şi Effie au spus că regretă realmente, dar nu aveau nici măcar un cartof, iar Yvette mi-a zis să trec pe la ei pentru orice altceva.

Bobbi, însă... Nu voi spune că s-a comportat ciudat. De unde să ştiu ce-i ciudat la ea, când n-o cunosc suficient pentru a şti cum arată în mod normal? Dar ştiu cum te

simţi când eşti stânjenit, ba chiar ştiu atât de bine, încât mă pricep destul de bine să citesc stânjeneala altora. Bobbi a părut realmente stânjenită când a răspuns. S-ar putea să mă-nşel. S-ar putea ca ştirile să fi fost de vină.

I-am văzut pe toţi cum se îndreptau spre casele lor, Bobbi privind peste umăr, în mod clar ciudat, Yvette, spre Tony, care, atunci mi-am dat seama, stătea încă în Tesla lui şi asculta radioul, Carmen şi Effie fluturând din braţe către Palomino, care se uita pe fereastra de la etaj ca într-o poveste cu fantome.

Îmi pare rău. Nu-i corect. Dar aşa am simţit. O fetiţă care te sperie, dintr-un film horror, strângându-şi cu gesturi maniace „fidgeterul” cu boabe de fasole.

Trebuia să mă plimb. Să-mi limpezesc mintea. Dan dormea când am ajuns acasă şi am presupus că şi Mostar dormea, spre marele meu noroc.

— Vom lucra noaptea, spusese ea înainte să plec, ca să nu ne vadă nimeni.

O nebunie! Trebuia să ies, să mă calmez. Nu pot dormi când sunt foarte obosită. M-am gândit că aş putea regăsi seninătatea din acea primă zi mistică.

A fost o idee proastă. Ar fi trebuit să mă duc direct la culcare.

Mai ţii minte ce mi-ai spus despre empatie, despre felul cum eu am obţinut atâtea chestii bune? Pentru că mi-am imaginat persoane, pentru că am vizualizat viaţa altora la fel de clar pe cât o trăiesc pe a mea.

Am sfârşit prin a face asta în plimbarea mea, încercând şi nereuşind să nu-mi mai închipui oamenii aflaţi în calea laharului. Mi-am imaginat un tsunami de noroi clocotitor, care târa cu el bolovani, copaci rupţi, bucăţi din case distruse. Mi-am imaginat oameni în maşinile lor, ascultând radioul, privindu-şi abătuţi telefoanele, lamentându-se din cauza traficului, în timp ce ţipă la copiii lor de pe bancheta

din spate să lase naibii tabletele şi să se uite la lumea din jur.

Poate că ei văd ceva în oglinda retrovizoare sau se întreabă de ce alţii fug pe lângă maşinile lor. M-am gândit la ce mi s-ar fi întâmplat mie dacă aş fi fost acolo. Maşina mea izbită din spate. M-aş fi întors furioasă, dar niciodată suficient de furioasă încât să ridic degetul mijlociu. M-aş fi întins, probabil, după asigurare, în primul rând ca s-o am la îndemână, gata să vorbesc despre daune ca un adult civilizat în timp ce m-aş fi răsucit să deschid portiera. Poate că portiera nu s-ar fi deschis fiindcă maşina din stânga mea s-ar fi aflat prea aproape. Atunci, întoarsă pe jumătate ca să mă uit înapoi la auzul unui vuiet, aş fi văzut un perete de stâncă, nu un val, ci un perete de stâncă, aşa cum văzusem cândva în videoclipul de pe YouTube cu tsunamiul din Japonia.

După cum mă cunosc, nu cred că m-aş fi gândit să deschid geamul şi să ies, să fug. Probabil că aş fi trântit portiera, aş fi închis ochii şi m-aş fi convins că nu se întâmplă nimic, în timp ce metalul şi sticla s-ar fi strâns în jurul meu. Zdrobită, înecată, fiartă de vie.

Apoi mi-am dat seama că fantezia aceea de coşmar nu s-ar fi transformat în realitate pentru că erupţia avusese loc în toiul nopţii. Majoritatea oamenilor n-ar fi fost pe şosele. Asta ne-au spus vecinii noştri despre seismul din Northridge, când ne-am mutat în LA. Cine erau ei? Cuplul ăla de bătrâni de peste drum, care au fost nevoiţi să-şi vândă casa... Cum îi chema? Ea spusese că oraşul fusese tare norocos că seismul se petrecuse noaptea, când toţi erau în siguranţă în casele lor. Amintirea respectivă mi-a oferit un moment de uşurare, un moment foarte scurt, pentru că apoi mi-am imaginat casele acelea în calea laharului.

Oare cei dinăuntru ar fi dormit, ca noi? Ar fi visat? M-am imaginat stând cuibărită confortabil în pat, transferând uruitul în orice poveste subconştientă aş fi trăit. M-aş fi trezit la timp ca să văd acoperişul prăbuşindu-se peste mine? Capătul ascuţit al unei grinzi rupte sau o aşchie groasă dintr-o mobilă care îmi străpunge pieptul?

Speram că nu m-aş fi trezit. Speram că nici mulţi dintre ei nu o făcuseră. Dar cei care s-au trezit? Cei care puteau fi încă în viaţă, blocaţi sub dărâmături? Câţi erau răniţi? Încercând să strige după ajutor? Gâfâind cu un singur plămân? Tuşind şi scuipând sânge? Oase rupte. Durere. Frică.

De ce mă gândesc la aşa ceva? Unde-mi este, cum îi spui tu, „mecanismul de apărare a ego-ului”?

Poate că încercam să construiesc unul în plimbarea aceea, să mă înconjor de un zid de senzaţii plăcute şi de amintiri pozitive. Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu va face decât să înrăutăţească lucrurile. Rainier fumega acum, furios. De pe creastă, vedeam coloane mici şi negre care se ridicau în depărtare, în spatele său. Incendii forestiere? Case care ardeau? Fumul vulcanului întuneca tot cerul, ca o pătură cenuşie ce acoperea soarele.

Am întors spatele panoramei şi am pornit mai departe pe potecă. Am încercat să găsesc tufa de afine. Era acolo, dar toate fructele dispăruseră. Chiar şi cele crude, dure, mici şi verzi. Am încercat să dau o ramură la o parte şi m-am înţepat în deget. În mod reflex, am dus mâna la gură. Rana nu era adâncă, totuşi suficientă ca să-mi simt sângele. Gustul lui mi-a trezit un uruit în stomac. Atunci mi-am dat seama cât de flămândă eram, iar senzaţia m-a dus rapid cu gândul la lista de calorii pe care o întocmisem noaptea trecută.

După ce inventariasem toată mâncarea noastră, Mostar îmi spusese să vin cu un „plan de raţionalizare”. Mă

gândisem că va fi destul de simplu. Nu putea să difere mult de oricare dintre cele o mie de diete pe care le urmasem în decursul anilor. Calculasem vârstele noastre, înălţimile, nivelurile de activitate fizică şi rezervele aproximative de grăsime, pe care nu-mi vine să cred că le-am scris realmente! Folosisem chiar şi cele două calculatoare de calorii de pe telefon (da, am două!), care alocaseră 1 200 de calorii pentru mine, 2 100 pentru Dan şi alte 1 200 pentru Mostar, deşi nu sunt foarte sigură de vârsta ei exactă.

Credeam că fusesem destul de severă, însă, când îi arătasem lui Mostar, ea se mulţumise să clatine din cap şi să râdă.

— Tipic american.

Simţisem cum mă înroşesc la faţă. Sunt mândră că am reuşit s-o contrazic, explicându-i pericolele dietelor drastice şi riscurile pe termen lung asupra sănătăţii.

Ea chicotise din nou.

— Nu-i dietă, Katie, ci raţionalizare. Dieta înseamnă să alegi să mănânci mai puţin. Raţionalizarea înseamnă să mănânci mai puţin pentru că n-ai de ales. Aşa ceva poate duce la nebunie, la lipsă de control. Mai ales pentru americani. Voi n-aţi cunoscut niciodată foamea, nu ca restul lumii. Nici măcar în cele mai întunecate zile ale războiului vostru civil, când cultivaţi încă suficient grâu ca să-l vindeţi cu profit.

De unde ştie ea toate astea? *De ce* le ştie?

— Ia dă-mi-l.

Îmi luase blocnotesul şi începuse să mâzgălească.

— O să-ţi arăt la ce mă refer.

Opt sute de calorii pentru Dan.

Cinci sute pentru Mostar.

Şi o mie pentru mine.

— Nu imediat, precizase ea, nu cât timp încă ne pregătim. Dar, peste vreo săptămână, nu va mai fi nimic de făcut decât să stăm şi să ne digerăm pe noi înşine, motiv pentru care ţi-am dat cel mai mult, de vreme ce tu ai cel mai puţin.

Întinsese mâna şi mă bătuse uşor peste fund. Ţipasem surprinsă, mă întorsesem să spun ceva despre încălcarea spaţiului personal, dar ea plecase deja afară, să care altă găleată cu pământ.

Ar trebui să mărturisesc că, de fapt, atunci nu aveam nicio intenţie să-i urmez planul nebunesc şi dur. Era pur şi simplu o altă dietă pe care s-o înşel. Dar acum, după ce am aflat ştirile şi mi-am dat seama că s-ar putea ca bătrâna asta nebună să nu fie aşa nebună, am început să reconsider tot ce a spus ea noaptea trecută. Am început chiar să mă simt vinovată că am ars atâtea calorii în excursia asta!

Şi pe când căutam alte tufe pe care le-aş fi putut rata anterior, mi-am dat seama, furioasă, că stăteam practic în mijlocul unui bufet natural. Frunzele, coaja, ciupercile. Atât de multe ciuperci! Albe, negre, maronii, rozalii, violet. Violet! Oare unele dintre ele erau comestibile? De unde să ştiu? Pot să-mi iau adio de la smartphone-ul meu, paralelipipedul ăsta mic şi inutil pe care încă îl port din obişnuinţă.

Mă rog, de fapt, nu-i chiar complet inutil. Însă, deşi încă funcţionează drept ceas, calendar, lanternă, contor de paşi, reportofon, blocnotes, cameră foto, cameră video, studio de film, sală de jocuri video şi Dumnezeu ştie câte alte aplicaţii care ar fi fost uluitoare cu numai douăzeci de ani în urmă, singurul lucru pentru care am nevoie de el, singurul lucru pentru care a fost proiectat iniţial este comunicarea.

„Siri, ce pot mânca aici?”

Nu ştiu ce m-a făcut să mă simt mai groaznic, faptul că, dintr-odată, nu mai aveam la îndemână toată cunoaşterea lumii sau faptul că până atunci presupusesem mereu că eram îndrituită la asta. Ca atare, am fost extrem de recunoscătoare când nişte colibri au apărut zburând în faţa mea. Se fugăreau în jurul aceloraşi flori, oferindu-şi reciproc sărutări scurte şi iubitoare. Am fost enorm de fericită la început şi mi-am dus palmele la gură. Slavă Domnului! Asta mi-am spus. Slavă Domnului că a mai rămas măcar un lucru frumos! Apoi însă am privit mai atent şi am observat că nu se sărutau. O pasăre încerca s-o omoare pe cealaltă, folosindu-şi ciocul ascuţit ca acul. Asta făcuseră şi-n prima zi, când eu văzusem doar ceea ce dorisem să văd.

S-au îndepărtat brusc, speriate de un zgomot care m-a făcut şi pe mine să tresar. Am văzut ferigile din faţă şi din dreapta mea mişcându-se violent înainte şi înapoi. Se mişcau în linie, prea repede ca să mai reacţionez. Ceva a ţâşnit din tufişuri chiar în faţa mea. Era mic şi maroniu şi sunt destul de sigură că era un iepure, deşi a dispărut într-o fracţiune de secundă. Din două salturi rapide, a traversat poteca şi a dispărut în tufele din partea opusă. Nu s-a oprit şi nici măcar n-a încetinit. Am privit după el şi am început să mă întreb dacă nu cumva îl urmărea ceva.

Apoi am simţit mirosul. Doar un damf scurt în vânt. Ceva putred, o combinaţie de ouă stricate şi gunoi vechi. Mi-a readus în minte ceva de la întrunirea de azi-noapte, când grupul se despărţea. Carmen se plânsese de un miros oribil, ca de sulf, atunci când deschiseseră fereastra. Reinhardt explicase prompt că erau emisii de gaze provenite de la vulcan. Probabil că avea dreptate. La asta m-am gândit, când mirosul a dispărut purtat de briză.

Apoi urletul, slab, îndepărtat. Nu era un lup sau, cel puţin, nu suna ca lupii pe care i-am auzit în filme. Ştiu cum

urlă coioţii şi sunt destul de sigură că n-a fost un coiot. Oricum, n-am certitudinea că a fost un animal. Se poate să fi fost vântul care sufla printre copacii ăştia înalţi sau vreun ecou ce reverbera în vreun fel prin munţi. Ce ştiu eu despre cum se aud sunetele aici? Urletul s-a estompat în trei mormăituri scurte, groase, ultima auzindu-se doar puţin mai tare, sau mai aproape, decât celelalte. Nu m-am clintit, ci mi-am ţinut respiraţia şi am ascultat, căutând să prind şi după alte sunete. Orice sunete. Toată pădurea părea să fi amuţit.

Apoi am simţit ochi asupra mea.

Ştiu că tu ai spune că totul se petrece în creierul meu şi nu mă pot gândi la niciun motiv să te contrazic. La urma urmelor, stăteam acolo, complet singură, sub cerul straniu şi acoperit de fum, cu mintea plină de vinovăţie şi de meditaţii apocaliptice. Totuşi, am mai încercat senzaţia aceea în locurile de joacă sau când mama îmi evalua vestimentaţia, din capătul opus al camerei. Datorită acestei intuiţii l-am cunoscut pe Dan, în primul an, în ciuda mulţimii şi a muzicii. Am ştiut pur şi simplu. Am simţit. Am ridicat privirea – şi iată-l.

Acum însă n-am văzut pe nimeni. Nici chiar când m-am întors spre casă. N-am fugit. Sunt mândră de asta. Am mers încet şi ferm, iar sentimentul mi-a dispărut pe la jumătatea drumului. Iar acum tot ce simt e stânjeneală. Nu-mi vine să cred că m-am speriat fără motiv, că am lăsat nişte monştri imaginari să-mi polueze locul fericit. Mă simt ridicolă, stând la masa din bucătărie, uitându-mă pe uşa din spate şi auzindu-l pe Dan cum sforăie mulţumit la etaj. Vântul s-a înteţit şi sunetul copacilor este liniştitor. Poate că ar trebui să mă întorc acolo, să-mi termin plimbarea în mod plăcut.

Nu. Tocmai am încercat. Îmi simt picioarele ca terciul de ovăz. *Mmmm*, un terci din fulgi de ovăz. Tocmai am

terminat un pachet cu terci instant. Jumătate, de fapt. Suficient pentru a-mi reduce stomacul la tăcere.

Simt cum soseşte iritarea. Angoasa de dietă. Încă nu sunt 100% sigură că mă voi tortura cu „raţionalizarea” de rahat a lui Mostar. Chiar dacă are dreptate în privinţa izolării. Cât de mult ne putem aştepta să dureze?

Trebuie neapărat să dorm. Mă târăsc în pat lângă Dan. Cu dopuri în ureche. Şi poate o jumătate de Ativan. Să dorm neîntoarsă toată noaptea, pardon, toată ziua. Să las lumii şansa să-şi revină. Şi, dacă n-o va face, măcar o să-mi pot reveni printr-o plimbare frumoasă de seară prin pădure.

Din interviul meu cu rangerul senior Josephine Schell

— Eu îi zic „momentul Massoud” – unirea punctelor, stabilirea de legături între date pe care le afli doar după ce este prea târziu. Numele l-am preluat de la Ahmad Shah Massoud, un lider de gherilă afgan care a luptat cu ruşii şi apoi cu talibanii. Nu m-aştept să fi auzit vreodată de el. Eu n-am auzit de el decât în ziua când a murit. Tocmai ajunsesem la New York. A fost un zbor de noapte, pe la ora unu sau două? Şoferul taxiului pe care l-am luat de la JFK asculta BBC World Service, care anunţa că Massoud tocmai fusese asasinat de terorişti ce se dăduseră drept jurnalişti. Nu eram foarte atentă şi cred chiar că i-am cerut şoferului să schimbe postul. Adică, la naiba, abia îmi începeam vacanţa! Nu fusesem niciodată la New York, prietenii mă aşteptau. Aveam bilete la Producătorii.

Era 9 septembrie 2001 şi abia mai târziu am aflat că uciderea lui Massoud a fost preambulul atentatului de la World Trade Center. N-aş fi putut şti asta pe atunci. Nimeni nu s-ar fi aşteptat din partea mea să stabilesc legături. Cu toate astea, mă gândesc foarte mult la momentul ăla, la unirea punctelor. M-am gândit mult la asta de când...

Se uită la hartă.

— Am găsit oasele alea. Bucăţi de oase. Fragmente zdrobite, ca şi cum cineva ar fi luat-o razna cu un ciocan. Îţi dădeai seama că fuseseră căprioare – copite, câţiva dinţi, petice de blană. Nu mai rămăsese mare lucru. Niciun pic de carne. Oasele erau perfect curăţate. La fel, şi frunzele. Doar atâtea resturi cât să spui că fuseseră stropite cu sânge. Îmi amintesc că am văzut o piatră, mare...

Schiţează cu mâinile mărimea şi forma unei mingi de fotbal.

— ...cu sânge, măduvă şi fragmente de creier pe o parte. Urme destul de recente, poate de câteva ore. Dar nu m-am oprit să verific. N-aveam timp. Nu uita că era Ziua Trei după erupţie. Niciunul dintre noi nu dormise, o mulţime de oameni dispăruseră... de aceea, privind retrospectiv, nu m-am gândit prea mult la urme. Probabil că mi-am spus că erau ale noastre, toţi tropăiam obosiţi peste tot, nimeni nu acorda nicio atenţie la nimic, decât să ajungem unde trebuia. Abia după ce am descoperit Greenloop – rahat, abia după ce am citit jurnalul ei... intrarea aia despre descoperirea rămăşiţelor –, abia atunci am început să întreb în jur. Şi unii dintre ceilalţi rangeri, militari, câţiva voluntari civili au avut o reacţie de tipul „ah, da, exact”. Şi când am început să cartografiez şi să datez amintirile tuturor...

Întinde un braţ către hartă, atingând o serie de ace mici şi negre pe care nu le observasem până atunci.

— Asta-i prima descoperire: Ziua Unu.

Atinge următorul ac.

— Ziua Doi.

Din nou.

— Ziua Trei. Echipa mea.

Continuă să-şi deplaseze degetele peste ace, trasând o linie clară şi dreaptă spre Greenloop.

— „Momentul Massoud”, care uneşte punctele.

CAPITOLUL 6

„O minciună va fi străbătut în galop jumătate de lume înainte ca adevărul să fi avut timp să-şi tragă pantalonii.”
Cordell Hull, secretar de stat,
către preşedintele Franklin Delano Roosevelt

INTRARE JURNAL NR. 6
4 OCTOMBRIE

Cenuşă. Cade din cer sub forma unor fulgi mari şi leneşi. Pe case, pe alee, pe parbrizul maşinii mele. Acolo sunt acum, scriind toate astea, ascultând radioul.

Ar trebui să dorm. Asta face Mostar. Grădina e terminată. Pământ şi compost din lada lui Mostar, bine amestecate. Dan a inventat chiar şi un sistem de irigaţii. A conectat ambele noastre furtunuri de grădină la chiuveta garajului, le-a întins şerpuit prin toată grădina, a făcut găuri la distanţe de câţiva centimetri şi a astupat capătul cu bandă adezivă. El o numeşte „linie de picurare”. Totul, de unul singur, fără îndemnuri.

Apoi a trecut la noul lui job, acela de a afla cum funcţionează casa. „Să luăm lucrurile pe rând.” Cred că doarme acum, dar, după ce a terminat grădina, s-a apucat imediat de treabă, şi-a sincronizat iPad-ul cu toate computerele casei şi a învăţat cum funcţionează fiecare dintre ele, pierzându-se în kilowaţi şi unităţi termice britanice. Fără să fie deloc îndemnat de noi, fără pic de odihnă. În câteva ore, a muncit mai mult decât l-am văzut făcând-o în câţiva ani. Cine-i bărbatul ăsta?

Şi Mostar a trecut mai departe. Intenţionează să culeagă toate fructele din copacii noştri, să le felieze şi să le usuce. Prune, pere, mere. Chiar şi merele pădureţe mici şi acre

din pomul ei, pe care nu le-aş fi atins până acum. „Fiecare calorie contează.” Ar fi început chiar azi-dimineaţă, dar trebuie s-o facă, o citez, „după lăsarea întunericului, când nu mă vede nimeni”.

Iar noul meu job este cel de grădinar. Ar trebui să îngrijesc şi să urmăresc toate seminţele pe care le-am plantat. De fapt, nici n-am plantat prea multe.

Am examinat cu atenţie proviziile din ambele noastre case, dar n-am găsit decât nişte mazăre-chinezească şi doi cartofi-dulci. Nu sunt convinsă că aceştia au aceeaşi valoare nutritivă precum „chestiile adevărate” – expresia lui Mostar pentru cartofii convenţionali. „Mai buni totuşi decât nimic.” E foarte sigură pe ea, deşi nu ştie absolut nimic despre cum să procedăm. Să tăiem cartofii ca să le plantăm „mugurii”, după cum îşi aminteşte Dan că a citit recent într-o carte SF, sau să-i plantăm întregi? În final, aşa am făcut. Şi mazărea? Să înmuiem mai întâi boabele? Să le înfăşurăm într-un prosop de hârtie umed, ceva ce-mi amintesc vag de la grădiniţă, sau pur şi simplu să le îndesăm în pământul bine udat, ceea ce am şi făcut până la urmă.

Mostar habar n-avea. A şi recunoscut. „N-am idee.” A mărturisit că fusese „toată viaţa o fată de oraş” şi că singura plantă pe care o îngrijise vreodată fusese o tufă de roşii pe care o ţinuse pe pervaz şi pe care reuşise s-o omoare, de altfel. Dar nimic din toate astea nu părea s-o deranjeze. Încredere, claritate. „Trebuie să-ncercăm.” Aşa a spus când am înfipt ultimul bob de mazăre în pământul umed. Mulţumită, cu mâinile dolofane sprijinite pe şoldurile largi.

— Trebuie să-ncercăm.

Iar acum sunt cu ea. Acul s-a mişcat din nou. Am ascultat radioul. Mult.

Voiam doar să aflu detalii despre ce se-ntâmplă, să obţin o imagine mai bună. Mai ales când am văzut că maşina lui Tony lipseşte astăzi. Poate că a băgat-o în garaj, deşi sunt destul de sigură că acolo e sala lor de sport. Nu se poate să fi plecat de mult. Azi-dimineaţă, când am ieşit din garajul/grădina noastră, Tesla lui era încă acolo. Probabil că a plecat pe când făceam duş. Probabil că încearcă să se ducă după ajutoare. Dar, dacă un lahar a acoperit într-adevăr valea, până unde ar fi putut ajunge?

Şi dacă şoseaua e liberă? Vincent doar *a crezut* că auzise relatarea aceea. Poate că Tony vrea să vadă cu ochii lui. Du-te, Tony!

Şi da, recunosc, mă simt cam în derivă, vulnerabilă acum, după plecarea lui. Sperasem să aflu noutăţi de la el înainte de a merge la cursul lui Yvette. Mi-ar fi fost cu adevărat de folos vocea lui liniştitoare. Probabil că Yvette e îngrijorată de soarta lui. I-am sesizat încordarea din voce azi, iar tempoul îi era mai zorit. Cred că şi ăsta-i un fel de curaj, să rămână aici ca să ne ţină pe noi fericiţi, în timp ce Tony îşi riscă viaţa acolo. Este un alt motiv pentru care am început să ascult radioul: poate că voi auzi veşti bune pe care să i le spun lui Yvette, ca să se simtă mai bine.

Bine, nu-i adevărat. Am început să ascult doar pentru mine.

Şi uau, cât regret!

A trecut o oră şi sunt mai epuizată decât oricând.

Valea noastră nu-i acoperită, dar multe altele sunt. Văile se comportă ca nişte pâlnii, canalizând alunecările de noroi. Scenariul meu de coşmar, în care văzusem oameni blocaţi în maşinile lor – exact aşa s-a întâmplat. Nimeni nu ştie câţi oameni au fost îngropaţi de vii. Şi nu doar în maşinile lor. Am avut dreptate şi în privinţa celor ucişi în propriile case, adormiţi sau treji, fără niciun avertisment. Asta-i o problemă uriaşă acum pentru autorităţi, să anunţe

la timp. Au explicat că majoritatea oamenilor primesc mesajele de urgenţă pe telefoanele mobile, nu pe cele fixe, aşa cum se făcea în trecut. Foarte mulţi oameni îşi închid telefoanele când se culcă sau uită să le încarce ori ignoră apelanţii necunoscuţi, deoarece cred că sunt telemarketeri.

Dar ce înseamnă oare „izolarea dinspre sud”? Una dintre alunecări a ajuns tocmai până la Tacoma, tăind Autostrada 5 pe care am venit noi? Am auzit ceva despre redirecţionarea către I-90 şi încercarea de a-i organiza pe cei evacuaţi spre nord, spre Vancouver. Ce înseamnă „contrasens”[22]? Reportajele continuă să folosească termenul şi vorbesc despre şoferii frustraţi şi furioşi din cauza asta.

Tacoma trebuie să fie un port important. Multe nave blochează Puget Sound. Au fost multe accidente, în special ambarcaţiuni private mici. Feriboturile nu pot ieşi. Ceva numit USNS *Mercy*[23] nu poate intra acolo. Prind doar frânturi de informaţii despre motivele pentru care nimic nu poate zbura. Ceva legat de cenuşa care intră în motoarele avioanelor şi care acoperă aeroporturile, plus un accident – o dronă care a lovit un elicopter. Toţi cei implicaţi în accident au murit, inclusiv câţiva excursionişti salvaţi. Am auzit două versiuni complet diferite despre proveniența dronei: fie că era militară şi căuta supravieţuitori, fie că era privată şi încerca să obţină fotografii ca să le posteze pe reţelele sociale. Ambele versiuni vorbesc despre „suspendarea paraşutărilor de provizii cu drone”. De

[22] Inversarea benzii contrasens, expresie utilizată în cazul dezastrelor naturale când toate benzile unei şosele sunt folosite pentru a canaliza vehiculele într-o singură direcţie (n. a.).

[23] Navă-spital americană (n. tr.).

aceea n-am mai văzut niciun avion sau elicopter şi nici măcar o dronă, de când a început totul?

S-ar putea să fim rupţi de Seattle, dar, după cum se aude, Seattle este rupt de lume!

Nu înţeleg cum s-a putut întâmpla asta. Informaţiile mă copleşesc. Un reportaj despre bugete şi politică. Sechestrarea bugetului? Închideri de afaceri care au afectat „păstrarea talentelor pe termen lung”? Ce înseamnă „distrugerea statului administrativ”? Şi ce este USGS? Cineva se plângea că întreprinderile locale n-au vrut să asculte avertismentele şi le acuza de „alt Mammoth Lakes”[24].

Tipul de la USGS încerca, de asemenea, să înlăture ceea ce eu bănuiesc că sunt zvonuri. O mulţime de zvonuri. Părea cu adevărat frustrat când a explicat că Rainier n-a explodat în lateral, spre Seattle, n-a declanşat un tsunami şi nici o reacţie în lanţ în care să fi erupt toţi ceilalţi vulcani. Probabil că aude foarte multe zvonuri de felul ăsta. Şi nici reportera nu l-a ajutat. A enumerat întruna tot felul de erupţii oribile din istorie: Krakatoa, Fuji şi Vezuviu. A întrebat câţi oameni „ar putea muri” şi „ipotetic, care-i scenariul cel mai rău”, iar când a încercat să-l facă să-şi imagineze cum ar arăta „supervulcanul Yellowstone”, el a spus: „Isuse, dar de ce vorbim despre aşa ceva?!”

Furie. Şi violenţă.

Un post local de radio, 710 AM, pomenea de un schimb de focuri în Whole Foods, pe Denny Way. Unde o fi asta? Altele relatau despre cozi lungi la diverse magazine, încăierări cu pumnii, un incident la o benzinărie. Un şofer de camion a fost scos din cabină şi aproape omorât în bătaie. Era un camion cu pâine. A fost jefuit şi incendiat.

---

[24] Mammoth Lakes, statul California. Pe 27 mai 1982, un avertisment fals despre o erupţie a afectat atât economia oraşului, cât şi încrederea în United States Geological Survey (n. a.).

Ascult acum o conferinţă de presă. Semnalul nu-i constant. O femeie, cred că e guvernator, încearcă să răspundă la toate întrebările cu care e asaltată. Sunt foarte mulţi reporteri şi întreabă nişte chestii incredibile. Nu poate fi adevărat că salvatorii se concentrează pe „activele corporaţiilor” ca Boeing şi Microsoft. Ei nu pot alege cartierele bogate, precum Queen Anne, în locul celor din clasa mijlocie, ca Enumclaw. Asta a întrebat un reporter, împreună cu altul care a strigat: „E adevărat că USGS n-a difuzat în mod deliberat avertismentele, pentru ca erupţia să distrugă aşezările astea pentru dezvoltare imobiliară?”

O întrebare despre legea marţială. Oh, Doamne! Pe asta am auzit-o! Tot azi, ceva mai devreme! Când m-am suit în maşină, am trecut repede peste nişte aiureli, nu era un post de ştiri, ci cred că unul de talk-show-uri. Un individ cu voce gravă delira frenetic împotriva „statului paralel”, susţinând că totul e doar o conspiraţie de avertismente nedifuzate pentru a provoca această catastrofă „ca pretext pentru folosirea trupelor federale în vederea dezarmării cetăţenilor”. *Exact* cuvintele acelea le aud acum. Reporterul repetă pur şi simplu acelaşi delir pe care l-am auzit?

Acum vorbeşte doamna guvernator. Pare în culmea furiei. Notez aşa cum o aud:

„Încetaţi! Vă rog, toată lumea! Avem nevoie să ascultaţi cu atenţie ce spunem acum. Nu ne putem permite zvonuri. Nu ne putem permite speculaţii. Mulţi oameni se găsesc în pericol real. Ei au nevoie de relatări corecte şi oneste. Au nevoie de fapte. Trebuie să fiţi responsabili când publicaţi ceva! Nu trebuie să provocaţi panică! Vă rog să vă gândiţi înainte să vorbiţi. Să vă gândiţi la consecinţele...”

Tony!

A apărut în oglinda mea retrovizoare! Farurile lui se îndreaptă spre casa lor!

Din interviul meu cu Frank McCray, Jr.

Din nou, nu poţi da vina pur şi simplu pe Tony sau pe industria tehnologică, pentru că n-au fost pregătiţi. Toţi ar fi trebuit să aibă provizii pentru situaţii de urgenţă, dar cine are aşa ceva de fapt? Câţi oameni din LA au truse de supravieţuire în caz de cutremur? Câţi din Vestul Mijlociu sunt pregătiţi pentru tornade sau câţi din nord-est sunt pregătiţi pentru viscole? Câţi locuitori de pe coasta Golfului Mexic îşi fac provizii pentru sezonul uraganelor? Îmi amintesc de un party din New Orleans înainte de uraganul Katrina, la care oamenii vorbeau despre „când” vor ceda digurile. Nu „dacă”, ci „când”!

Şi astea sunt chestiile cele mai dramatice. Câţi dintre noi au un extinctor în bucătărie sau torţe pentru semnalizare de urgenţă în maşini? Câţi dintre noi au deschis dulăpiorul cu medicamente în toiul nopţii şi au descoperit că pastilele de care aveau atâta nevoie expiraseră de mult?

Iar în privinţa aprovizionării pentru viaţa de zi cu zi, nu doar Greenloop a fost luat pe nepregătite. Sistemul de livrări on-line printr-un singur clic nu era exclusivitatea lor. În prezent, toată ţara depinde de el. Nimeni nu-şi aminteşte Crăciunul de la sfârşitul anilor 1990, înainte de spargerea balonului dot-com, când toată lumea credea că poate da clic pe lista lui Moş Crăciun. Oamenii nu înţelegeau că toate cadourile pe care le comandau trebuiau totuşi transportate, de multe ori, de peste mări, cu vapoare foarte mari şi foarte lente. Drept urmare, mulţi dintre prietenii mei nu şi-au căpătat e-jucăriile în dimineaţa de Crăciun, iar părinţii lor şi-au petrecut noaptea anterioară alergând de la un magazin Toys „R” Us golit, la următorul. Iar pe vremea aceea, aveam încă Toys „R” Us.

Şi ce am învăţat noi din toată nebunia de atunci? Să accelerăm procesul de distribuţie – în loc să ne pregătim pentru ce se va întâmpla când va cădea reţeaua. Intră într-un magazin alimentar, din orice lanţ mare vrei tu, şi ce fel de alimente o să vezi? Conservate? Murate? Deshidratate? Nici vorbă! Nu mai este ca pe timpuri. Când eram copil, majoritatea magazinelor alimentare aveau un raion foarte mic de carne/peşte/produse proaspete. Acum raioanele astea ocupă toată partea din faţă şi centrul. Modelul de afaceri al industriei alimentare americane este livrarea în aceeaşi zi a ingredientelor proaspete de la ferme.

Dar ce se întâmplă când camioanele de livrare nu vin? Ce se întâmplă dacă ele nu pot să vină? Asta s-a întâmplat la Seattle în cursul erupţiei Rainier, asta plus penele de curent. Câtă mâncare adusă direct de la ferme s-a stricat în primele patruzeci şi opt de ore?

Iar proviziile de urgenţă? FEMA nu stochează. A terminat cu stocările. Sunt prea ineficiente. Ei încheie contracte cu sectorul privat, cu supermarketurile, care nici ele nu stochează pentru că-i prea ineficient. Toate stocurile trebuie livrate în douăzeci şi patru de ore, iar dacă o criză se întâmplă să lovească fix în momentul în care aşteptai un transport...

Nu poţi da vina pe cei din Greenloop pentru că aveau cămările goale. Toată ţara se bazează pe un sistem care sacrifică flexibilitatea pentru confort.

INTRARE JURNAL NR. 6 [CONT.]

Tony era murdar, plin de funingine şi aparent de noroi de la brâu în jos. Avea genunchii şi coatele julite şi îi lipsea un bocanc. Când am coborât din maşină pentru a merge spre el, am observat că şi alţii ieşeau din case. Carmen, Vincent, Yvette (în ţinută de antrenament, cu un prosop în jurul gâtului din care se ridicau aburi). El ne-a văzut pe toţi venind şi a fluturat din mână, zâmbind. Ne-a văzut la doar

o jumătate de secundă după ce-l văzuserăm noi, suficient ca să-i observ expresia feţei. Era uluit, stupefiat, cu privirea pierdută în gol. Chiar şi când ne-a zărit, zâmbetul i-a părut categoric forţat.

După ce s-a apropiat suficient, Yvette a întrebat ce se întâmplase, apoi, cumva cu întârziere, şi-a amintit să-l îmbrăţişeze. Tony a încuviinţat din cap spre ea, apoi, spre noi toţi, în felul său încrezător.

— Ei bine, acum ştiu cum arată un „lahar”.

A luat o înghiţitură din sticla de apă agăţată la şold şi a continuat:

— Am vrut să văd... înţelegeţi... cu propriii ochi...

Avusesem dreptate!

— ... şi, da, n-am mai ajuns în vale, pentru că podul... ei bine, a dispărut... râul, noroi, multe... chestii... resturi... da, a dispărut...

Cuvintele i s-au stins, de parcă ar fi vrut să spună altceva. Dar ochii lui şi-au pierdut focalizarea în timp ce a luat încă o înghiţitură de apă.

În pauza aceea, am observat că ochii lui Yvette treceau peste noi. Nu sunt sigură ce căuta, ce citea pe feţele noastre şi, poate, în limbajul nostru corporal? Dar trebuie să fi zărit ceva pentru că, chiar înainte ca Tony să termine de băut, l-a sărutat pe obraz, l-a masat uşor pe piept şi a zis:

— Dar ei tot vin să ne salveze. Ei vin.

Prima dată ni s-a adresat nouă, a doua oară, lui Tony.

— Ah, da, a încuviinţat Tony şi, într-o oarecare măsură, a revenit la starea lui obişnuită. Categoric. Sunt pe drum.

Serios? Oare el nu auzise aceleaşi ştiri ca mine? Haosul tot mai mare, avioanele ţintuite la sol. De ce ar mai crede că „ei” sunt pe drum? O credea cu adevărat sau o spunea doar de complezenţă? Şi de ce ar fi spus-o de complezenţă? Ca să ne convingă pe noi sau pe el însuşi? Şi

de ce nu-l contrazicea nimeni? În mod evident, şi Vincent ascultase radioul în maşina lui şi cred că l-am văzut schimbând priviri cu Bobbi.

Într-un târziu, Carmen a vorbit:

— Ai văzut pe cineva de cealaltă parte a podului? Vreo echipă de salvare sau alţi refugiaţi?

— Nu. Nu, a răspuns Tony.

Primul „nu” a fost către Carmen, al doilea l-a rostit către pământ.

Mai observase cineva că Yvette l-a strâns de braţ?

Eu observasem. Eu înregistrasem totul. Ochii lui, cuvintele lui, felul cum îşi umezea mereu buzele înainte şi după ce bea apă.

Nu cred că Yvette m-a văzut, dar probabil că răspunsul lui a îngrijorat-o, fiindcă a intervenit repede.

— Noi nu suntem refugiaţi, Carmen. Termenul este „evacuat”, iar noi nu suntem nici aşa ceva, nu uita!

Pesemne că rostise prea apăsat ultimele două cuvinte, pentru că, pe neaşteptate, a suspinat vizibil.

— Dar acum, că ai pomenit cuvântul – a dus o mână la piept şi a clipit din ochii brusc umezi –, ar trebui să ne pregătim cu adevărat să avem grijă de evacuaţii care ne-ar putea găsi.

A ridicat privirea spre pădurea de deasupra casei.

— Dacă cineva încearcă să scape pe jos. Poate chiar acum în apropierea noastră sunt oameni, care rătăcesc pierduţi şi speriaţi.

I-am observat pe ceilalţi încuviinţând din cap. Am făcut şi eu la fel. Le-am cântat în strună, aşa cum ar fi dorit Mostar. În consecinţă, n-am adus în discuţie accidentul cu drona. Am rămas tăcută, în timp ce Yvette l-a înghiontit pe Tony, care a zis:

— Da, da, noi... ăăă... trebuie să fim pregătiţi... ştiţi, s-avem grijă de oamenii aceia. Până când vom fi salvaţi cu toţii. Trebuie să fim pregătiţi. Pregătiţi...

În timp ce se îndreptau spre casa lor, el s-a desprins din strânsoarea lui Yvette. N-am auzit ce vorbeau. Deja mă întorsesem în maşină. Dar l-am văzut în oglinda retrovizoare făcându-i semn discret lui Yvette să intre în casă. Probabil că ea a încercat să-l contrazică, pentru că gestul lui de împingere a devenit mai ferm, ca şi semnele din cap. Ea l-a privit o clipă, s-a uitat apoi în jur, după care a intrat. Am văzut cum Tony a aşteptat până când uşa s-a închis, apoi s-a dus la portbagajul maşinii şi a scos un rucsac mare de drumeţie, plin ochi. L-a tras afară pe jumătate, părând că ar fi vrut să-l pună în spate. Apoi s-a oprit. Asta chiar mi-a atras atenţia. Eu ezit mereu să fac lucruri, întrebându-mă dacă-i mai bine să ridic asta, şi nu aia, dându-mi seama că ar trebui să fac *X* înainte de *Y*. Procedez aşa într-o măsură mai mare decât majoritatea oamenilor, aşa că sunt hiperconştientă de gestul respectiv. Nu-l văzusem niciodată pe Tony făcând aşa. S-a oprit la jumătatea mişcării, s-a uitat din nou la uşă, apoi a privit în jur, după care a lăsat rucsacul înapoi în portbagaj.

Era posibil să fi interpretat totul absolut greşit. Ştiu că e posibil. Noi două am vorbit mult despre proiecţii mentale şi sunt sigură că-mi proiectez propria vinovăţie de a-l fi spionat pe Tony. El n-avea de ce să se simtă vinovat. Plecase după ajutor. Făcuse asta pentru noi! Şi felul cum se comportase în faţa noastră... Era obosit, atâta tot. Bietul de el, probabil nu dormise toată noaptea. Sunt sigură că, după ce se va odihni bine peste noapte, va redeveni vechiul şi adevăratul Tony.

Oare chiar am scris „adevăratul”? Ce-nseamnă asta? Nu ar trebui să mă-ndoiesc de el. Acum mă simt vinovată pur

şi simplu pentru că scriu cuvintele astea, la fel cum mă simt vinovată că l-am privit cum dispare în casa lui.

În clipa aceea, Mostar mi-a ciocănit în parbriz.

— Katie!

Am sărit practic de pe scaun.

— Katie!

Deşi şoptea, se auzea destul de tare.

— Repede, până nu se scurge!

Ţinea o sacoşă Whole Foods, bombată în partea de jos, unde se lăţea o pată roşie.

M-am întins spre portieră, mi-am dat seama că-mi pusesem centura de siguranţă (din obişnuinţă?), apoi am urmat-o în casa mea.

Ea a deschis uşa şi s-a repezit înăuntru şuierând:

— Iute, trage jaluzelele!

A alergat spre masa din bucătărie.

— Aş fi făcut asta la mine acasă, dar trebuie ca tu să vezi.

A băgat mâna în sacoşă.

Dinţii mi s-au încleştat când am văzut blană însângerată, apoi ceva lung şi îngust. O ureche. Ea mi-a spus să aduc un castron şi o cratiţă mare sau o tavă de prăjituri şi cuţitul cel mai ascuţit, mai mic şi mai îngust pe care-l aveam. Când m-am întors, a adăugat:

— Şi nişte mănuşi de cauciuc, da. Nu ştim dacă are purici sau căpuşe.

N-am vrut să mă uit, n-am vrut să accept ceea ce ştiam că va urma. Şi a urmat. Am revenit, i-am dat o pereche de mănuşi lui Mostar şi am încercat să-mi feresc ochii. Ea nu m-a lăsat însă.

— Trebuie să te uiţi.

Şi-a pus mănuşile şi a tras iepurele mort în cratiţă.

— Trebuie să-nveţi fiecare pas.

Eu nu pot să văd moartea. Tu ştii asta. Ţi-am povestit despre perioada aceea din New York, când nu puteam merge prin Chinatown, unde raţele atârnă în ferestre. Ţi-am spus că nu pot nici măcar să mănânc în restaurantele cu homari în acvariu, pentru că mi se par că stau în celula de pe culoarul morţii. Ţi-am povestit când Dan şi cu mine am mers la Catalina de Valentine's Day şi mi s-a făcut rău şi a trebuit să intrăm, pentru că în dreptul locului nostru de pe punte era o muscă moartă, lipită de balustradă, cu una dintre aripi fluturând în vânt.

Ştiu că-i o ipocrizie. Mănânc peşte şi carne de pui. Port haine din piele şi mătase. Mă bucur de toate avantajele omorurilor fără să trebuiască să omor eu vreodată. Ştiu toate astea, dar pur şi simplu nu pot. Nu pot să văd moartea.

— Uite! a zis Mostar şi a ridicat iepurele însângerat. Nu ai cum să greşeşti.

Eram atât de ameţită, îmi venea în asemenea hal să vomit, încât nici măcar nu m-am gândit să întreb „de ce". De ce nu poţi *tu* să fii ucigaşa de animale şi eu să mă ocup de grădină?

Semăna cu iepurele pe care-l văzusem fugind mai devreme. Blană maro-cenuşie, urechi lungi, labe albe. Ochi mari şi căprui. Ochi deschişi, care se uitau direct la mine.

Când l-a ridicat, am văzut urmele de răni pe pântece şi pe spinare. Mostar a zâmbit fără să mă privească şi a întins mâna după cuţit.

— Capcana a funcţionat! Am săpat o gaură chiar lângă măr şi am înfipt pe fund beţişoare ascuţite, nişte chopsticks chinezeşti care zăceau printr-un sertar. Am acoperit gaura cu crenguţe şi cu frunze şi am pus ca momeală bucăţele de mere şi ultimele picături de sirop de arţar.

A ţinut iepurele de cap, deasupra chiuvetei, apoi şi-a coborât palma apăsat pe corpul lui.

— Trebuie să-i stoarcem toată urina din vezică.

L-a pus după aceea în cratiţă, pe spate, şi a apropiat cuţitul de piept, ţinându-l pieziş.

— Roagă-te doar ca beţişoarele să nu fi străpuns niciun organ. Dacă se scurg în carne, o să aibă un gust groaznic.

M-am prins cu mâinile de tăblia mesei şi m-am ţinut bine, în timp ce Mostar a spintecat în blană.

— De la gât până la anus, mi-a explicat.

A lăsat apoi cuţitul deoparte, şi-a înfipt degetele în incizie şi a început să jupoaie pielea.

— Până acum, e bine. Nu simt niciun miros.

Am simţit cum fierea mi se ridică pe gât.

— Am avut şi noroc că l-am auzit zbătându-se acolo. Dacă n-aş fi ajuns la timp să-i rup gâtul, ar fi fost prea ţeapăn ca să mai lucrez.

Am eructat ceva cu gust metalic, înţepător.

— La pasul ăsta, trebuie să ai multă grijă.

Lama a tăiat în rana însângerată.

— Nu drept în jos şi nici prea adânc, ca să nu străpungi din greşeală vreun... aşa... uşurel. Prin inimă şi... da, intestinele. Simţi mirosul? Am ajuns la el totuşi suficient de devreme, înainte să-i satureze carnea. O putem spăla şi, cu ceva mai multe condimente, poate nişte boia sau chimen... sau Vegeta. Cu Vegeta poţi salva practic orice.

Unele organe erau roz, altele, cenuşii. Au ieşit uşor, prin trageri lente, line.

— Aşa, asta-i pentru părţile pe care le-am atins noi....

NOI!

— ... aha, se pare că ne-am ales şi cu stomacul.

Ambele boluri erau umplute cu bucăţele alunecoase, iar Mostar s-a dus să se spele pe mâini în chiuvetă.

— Nu putem pierde nimic. Nu ne permitem acum.

A revenit la blană, jupuind-o.

— Vezi cum poţi scoate labele? La fel cum ţi-ai scoate pantalonii. Apucă laba... uite... aşa... cu o mână şi trage blana încet cu cealaltă mână.

Mă sprijineam cu ambele palme pe masă, iar gura mi se umplea cu salivă fierbinte.

— Respiră adânc.

Vocea ei nu-şi schimba nicio clipă tonul egal, de instructor.

— Adânc. Constant. Gândeşte-te că eu sunt Yvette.

A chicotit puţin la asta.

Câmpul vizual mi s-a îngustat. Probabil că m-am clătinat, pentru că Mostar m-a prins.

— Scuze, Katie, n-ar fi trebuit să glumesc.

A părut cu adevărat stânjenită.

— Du-te şi ia un prosop, înmoaie-l în apă rece şi pune-l pe ceafă.

M-am supus. Ea a aşteptat. M-am simţit ceva mai bine, dar nu cu mult. Am încercat să mă concentrez asupra respiraţiei, asupra răcorii de pe gât.

— Aşa, labele din spate, acum cele din faţă... peste articulaţii... apuci şi tragi blana până la gât, ca şi cum ai scoate un pulover.

A tras-o în sus şi peste capul iepurelui, încă ataşată, expunându-i gâtul.

— N-aveţi un satâr, nu-i aşa? Nu, bineînţeles că n-aveţi. Nici eu. Adu-mi cuţitul ăla mare de-acolo, te rog.

A aşezat lama lungă peste gâtul animalului, ţinând mânerul cu o palmă şi punând cealaltă palmă pe capătul opus al cuţitului.

— Mesele astea au fost făcute pentru oameni mai înalţi, este?

Trosc!

— Aşa, o să lăsăm capul deoparte pentru mai târziu, până o să ne gândim la modul cel mai bun de a ajunge la creier.

Slavă Domnului că ochii nu erau îndreptaţi spre mine!

— Cel puţin nu va trebui să-i tăbăcim pielea. Ne trebuie carnea mai mult decât ne trebuie blana pentru îmbrăcăminte.

Un cap, o carcasă jupuită, două boluri cu organe. Mostar s-a spălat iute pe mâini, apoi a pus o mână umedă pe braţul meu.

— Nu trebuie să faci tu restul. O să-l spăl eu şi o să-l pregătesc pentru tocană.

Uşurarea mi-a înmuiat umerii. Ochii mi s-au umplut brusc de lacrimi.

— Te-ai descurcat foarte bine, Katie.

Zâmbetul ei era oare mândru? Trist?

— Mai bine decât mine prima dată.

A început să spele organele în chiuvetă.

— Şi cel puţin nu va trebui niciodată să faci asta pisicilor.

PISICI?

— Haide, nu te îngrijora, a zis şi mi-a aruncat un zâmbet strengar. N-am făcut niciodată aşa ceva. Una dintre colegele mele italience spunea poveşti despre cum supravieţuise mama ei în timpul celuilalt război.

Celălalt război?

Observam că tace în mod deliberat, lăsându-mi posibilitatea să pun întrebări. N-am făcut-o.

— El m-a învăţat multe, Katie, a reînceput Mostar să vorbească. Nu m-am plâns niciodată de conservele de carne de vită ICAR sau de „brânza tartinabilă”, care era lapte praf fermentat cu puţină sare şi drojdie. Chiar mai rău decât beşamelul şi pasta aia groaznică de morcovi cu firimituri de pâine uscată.

S-a uitat cu mândrie la părţile mutilate ale animalului din faţa noastră.

— Era totuşi mâncare, ba chiar mai mult decât au avut parte atâţia oameni în circumstanţe similare. Ai citit vreodată despre Leningrad, Katie? Amărâţii ăia răzuiau pasta de lipit de pe spatele tapetului, fierbeau haine de piele pentru supă şi aveau grijă să nu-şi lase niciodată copiii să iasă singuri... bun... am făcut şi noi la fel, dar nu din acelaşi motiv.

A fost picătura decisivă. Nu sângele, nu organele, nu carnea, nu moartea pe care o aveam sub ochi.

Poveştile.

Aluziile.

— Mostar, te superi... este OK dacă ies niţel...

— Sigur că da, Katie.

A fluturat din mână fără să se întoarcă de la chiuvetă.

— Du-te şi ia puţin aer şi întoarce-te când eşti gata.

Am deschis uşa din spate şi am tras aer în piept, adânc şi prelung.

Nu sunt sigură de ce am pornit pe drumul de acces, refăcând paşii lui Tony către pod. Poteca de drumeţie ar fi fost mai aproape. O nevoie de evadare? Un impuls subconştient? Sunt sigur că ai avea multe de comentat în privinţa asta.

Probabil că te-ai mândri şi cu nevoia mea de a o psihanaliza pe Yvette. Dintr-un motiv inexplicabil, nu mă simt atât de vinovată că mă îndoiesc de ea, pe cât mă simt că mă îndoiesc de Tony. De ce se grăbise într-atât să-l îndemne să vorbească despre o salvare? Era o chestie de putere? Recunoaşterea faptului că Mostar avusese dreptate? De aceea, în timpul meditaţiei de dimineaţă, distorsionase adevărul despre cine prezisese laharul? Şi de ce ne supusese la testul acela de loialitate nu tocmai subtil? Dacă ar fi fost de acord cu Mostar ar fi însemnat să

renunţe la un grad de control al grupului? E atât de important controlul pentru ea?

Am întors gândurile acelea pe toate părţile aproape o jumătate de oră. Nu ştiu precis cât de departe am mers. Nici vorbă să fi ajuns la pod. Uneori uiţi care-i diferenţa dintre mersul pe jos şi mersul cu maşina. Probabil că aş fi putut merge şi mai departe. Aproape că am făcut-o, distrasă de reflecţiile mele psihologice, dar, după ce am cotit la un moment dat, am văzut un bolovan mare aşezat chiar în mijlocul drumului.

Ar trebui să spun că ochii îmi erau deja uscaţi de nesomn, iar particulele fine de cenuşă nu ajutau nici ele. De aceea nu-mi dădeam bine seama cât de mare era bolovanul sau cât de departe. Ţin minte că mi-am spus că probabil se rostogolise acolo în ultimele ore. Altfel cum ar fi putut Tony să-l ocolească cu maşina şi să vadă că podul dispăruse? Am găsit chiar şi semnele anvelopelor, patru, care marcau cele două direcţii. Îmi amintesc că am avut o senzaţie de final – cu pod sau fără pod, acum nu mai puteam folosi maşinile, deoarece stânca aceea uriaşă ne stătea în cale.

Apoi am văzut stânca mişcându-se.

S-a clătinat, a crescut şi a dispărut în spatele copacilor. Mi se păruse de asemenea că o văzusem schimbându-şi forma, alungindu-se, îngustându-se, ba chiar întinzând ramuri ca un copac. Braţe? M-am frecat la ochi şi am clipit repede, apăsat.

Când m-am uitat din nou, drumul era liber. Bolovanul dispăruse. După care, când vântul a bătut în direcţia mea, am simţit mirosul. Ouă stricate şi gunoi.

Nu m-am gândit în mod conştient ce să fac în continuare. N-a existat nicio dezbatere interioară. Am acţionat din reflex. M-am întors şi am pornit înapoi. Ochii mei au continuat să scaneze înainte şi înapoi într-un arc redus,

aşa cum te învaţă în prima zi la şcoala de şoferi. Am încercat să-mi menţin pasul constant, respiraţia egală. Am încercat să nu mă gândesc la ceea ce văzusem. Un animal, un cerb. Poate că „bolovanul” fusese doar o pată pe retina mea.

Dar mirosul se înteţea şi mi-a fost imposibil să nu iuţesc pasul. Mi s-a părut că văd ceva mişcându-se în dreapta mea, într-un spaţiu mai mare care se deschidea între doi copaci.

Am iuţit mai mult pasul.

Mă comportam prosteşte. Iraţional. Din cauza oboselii. Supraîncărcarea cu informaţii de la buletinele de ştiri, combinată cu străfulgerări de amintiri ale iepurelui însângerat şi măcelărit.

Un pas vioi, la început, respiraţii lungi, controlate. Aveam însă o senzaţie. Pe ceafă. Că eram urmărită. Pasul vioi a devenit jogging şi respiraţia mi-a bubuit în urechi.

Nu mi-aş fi putut imagina urletul. L-am auzit clar, la fel ca ieri. Gros şi crescând în intensitate, reverberând dintre copaci. Un fulger mi-a trecut prin stomac şi m-a impulsionat.

Am alergat.

Am sprintat, gâfâind, cu lumea tremurând în faţa mea.

Şi am căzut. La fel ca într-un film horror ieftin şi siropos, când blonda prostuţă cade cât e de lungă chiar înainte ca psihopatul care flutură cuţitul să ajungă la ea. Cel puţin am avut prezenţa de spirit să închid ochii, să-mi ţin respiraţia, dar, după ce am picat cu faţa în cenuşă, n-am putut să nu inspir.

Tuşind, sufocându-mă, cu ochii înceţoşaţi şi usturători, am alergat mai departe.

Nu te întoarce! Îmi amintesc asta clar. Îmi amintesc cum ţipam în minte. *Nu te întoarce! Nu te gândi! HAI! HAI! HAI!*

Coapsele îmi ardeau, plămânii îmi ardeau.

Am alergat până am văzut acoperişurile ridicându-se imediat deasupra drumului. Endorfinele au pompat o doză. Am reuşit. Am ajuns acasă. În siguranţă!

Dan!

Venea spre mine, urmat de Mostar.

Amândoi, cu expresii şocate, de uimire totală.

Trebuie să fi arătat ridicol, acoperită de sudoare şi de funingine, gâfâind şi şuierând. Mă simt ridicol şi *acum*, când îmi aduc aminte. Am căzut în braţele lui Dan şi am icnit horcăind la pieptul lui.

Abia după câteva minute, mi-am revenit suficient ca să explic unde fusesem. Am recunoscut chiar că mi se păruse că fusesem urmărită de un animal. Nu am spus ce era. Fără detalii. Nu putea să fi fost atât de mare, având în vedere cât de mari erau copacii. Probabil că nici nu existase. Dar mirosul, oare mirosul mi l-aş fi putut imagina?

Chipul lui Mostar era o combinaţie de perplexitate şi... îngrijorare?

Îmi pare rău, sunt absolut epuizată. Dan îmi tot spune să mă culc, dar vreau mai întâi să scriu toate astea. Îmi pare rău dacă exprimarea îmi devine confuză.

Privirea de pe chipul lui Mostar... Nu pretind că ştiu ce a fost, sau de ce, dar, când Dan m-a ajutat să merg spre casă, ea a rămas cu ochii la pădure.

CAPITOLUL 7

„Contact, contact, contact. La ora zece, în copaci. Lunetist! Lunetist! Rattler Six este lovit! Rattler Six este lovit!”

Transcrierea apelului radio de la Brigada 369 de susţinere,

Garda Naţională a US Army, pe Autostrada Interstatală 90,
la sud-est de Tanner, statul Washington
INTRARE JURNAL NR. 7
6 OCTOMBRIE

Animale! Sunt peste tot. Veveriţe, iepuri. Simt mici fiori de vinovăţie de câte ori văd iepuri care se uită la mine, de parcă ei ştiu că am ajutat la ciopârţirea fratelui lor. Sunt şi căprioare. Am zărit vreo şase-şapte. Li se văd coastele. Arată slabe şi flămânde. Şi temătoare. Toate animalele par speriate. De trei ori le-am observat încremenind. Pe toate. Ca şi cum cineva ar pune pauză în timpul redării unui film. Şi toate se uită în aceeaşi direcţie, spre Rainier. La început, am crezut că o fi ceva legat de vulcan. Animalele sunt mai sensibile la fenomenele astea, nu? Se presupune că animalele de companie simt când vine un cutremur, nu-i aşa?

N-a fost însă aşa. Adică n-a fost nimic legat de Rainier. Niciodată nu s-a întâmplat absolut nimic când au încremenit.

Se tem oare de altceva, în afară de vulcan? Toate animalele se mişcă în aceeaşi direcţie, migrează, se pare, departe de erupţie. Şi totuşi, încremenirea. Oare ele sunt... bun, a trebuit să mă opresc înainte să scriu cuvântul ăsta. Sună melodramatic, dar...

„Urmărite”?

Sunt urmărite ca iepurele acela, atunci? Mă tot gândesc ce anume m-a urmărit pe mine. Dacă n-a fost totul doar în imaginaţia mea. Un urs? Nu ştiu ce să zic. Dacă m-ar fi urmărit un urs adevărat ar însemna că nu mi-am pierdut complet minţile sau... sau sunt pur şi simplu o laşă, care fuge de frica unui fir de praf intrat în ochi. Însă prima variantă ar însemna, de asemenea, că în pădurea de aici există un urs adevărat. Urşii atacă oameni? Cum se numea filmul ăla în care Leo e schilodit vreo douăzeci de minute

de un urs? Se bazează pe o întâmplare reală? Dacă aici există un urs, nu pot învinui animalele că sunt speriate de el.

Însă animalelor nu le este frică de noi, pentru că dau iama în toţi pomii fructiferi. Mai precis, prin toţi pomii, cu excepţia alor noştri. Bună idee a avut Mostar să-i culeagă! Pe de altă parte, Perkins-Forster, Boothe, Durant... nimeni n-a încercat să alunge animalele. Iar Palomino chiar a hrănit o căprioară! Nu sunt sigură dacă fetiţei i-a plăcut cu adevărat. Ea nu zâmbea, dar Effie era încântată, ghemuită în spatele ei, ţinându-i braţul întins spre botul animalului, şoptindu-i ceva în permanenţă la ureche, în timp ce Carmen stătea aprobator în pragul uşii bucătăriei.

Şi lui Bambi sigur că i-a plăcut. A mâncat trei felii de măr în tot atâtea secunde, felii a căror lipsă Palo[25] şi mamele ei ar putea s-o simtă cu adevărat mai târziu. Bun, înţeleg, şi eu iubesc animalele. Şi le înţeleg greutăţile. Seceta, fructele de pădure rare. Iar acum sunt alungate din vizuinile lor. Bineînţeles că le este foame. Dar şi nouă ne este foame! Din acest punct de vedere, mă-ntreb dacă nu cumva creaturile astea mici şi drăguţe nu sunt de fapt mai periculoase decât un urs. La urma urmei, dacă ne mănâncă rezervele de alimente, nu ne ameninţă inaniţia? Moartea prin concurenţă. Nu-mi vine să cred că pot gândi aşa, dar după ce am auzit despre revoltele din Seattle...

Acolo sunt acum. Nu în Seattle, ci în maşină, ascultând ştiri despre Seattle. Violenţele „au explodat”. Aşa se exprimă reporterii. „Revoltele alimentelor”. Gloatele jefuiesc magazinele alimentare şi-i bat pe oameni. Pe unii îi omoară. Înjunghieri, împuşcături. Şi nu numai în oraş. Am auzit ceva despre un lunetist pe I-90. Asta-i autostrada

[25] În original, Pal. Am respectat opţiunea traducătorului, întrucât prescurtarea Palo este mai apropiată de spiritul limbii române (n. red.).

principală de la est la vest, peste munţi, cea de care depinde oraşul pentru aprovizionare.

Un individ, se pare că e solitar, „lunetistul I-90”, s-a ascuns în copaci şi a început să tragă în camioanele armatei. Drumul este închis acum. Nu se ştie dacă nu sunt mai mulţi lunetişti.

Din ce aud, militarii şi poliţiştii sunt „dislocaţi” la Seattle pentru „restabilirea ordinii”. De asemenea, o parte din trupele noastre din Venezuela sunt rechemate acasă, dar asta va mai dura. Unii reporteri fac speculaţii despre cât vor întârzia eforturile de ajutorare din zona reală a dezastrului şi câţi oameni vor mai muri în timp ce aşteaptă să fie salvaţi.

Mă tulbură soarta acelor oameni şi mă simt vinovată că nu m-am gândit de la început la ei. Vom fi realmente blocaţi toată iarna. În privinţa asta, nu mai încape îndoială. Acul mental despre care ţi-am spus e îndreptat 100% spre Mostar. Suntem izolaţi. Asta e. Tot ce facem, tot ce gândim trebuie să fie dedicat supravieţuirii.

Măcar nu trebuie să ne facem griji în privinţa rănilor sau a frigului. La radio se spune că acestea vor fi primele două cauze de deces. Pentru noi, principala problemă va fi mâncarea.

Mâncarea.

Aseară, la cina cu tocană de iepure, i-am arătat lui Mostar „calendarul meu caloric”. Aplicând planul ei de raţionalizare la alimentele pe care le aveam, estimasem că vom rezista cam până în ajunul Crăciunului.

— E bine, s-a mulţumit Mostar să încuviinţeze din cap la auzul informaţiei pe care eu o consideram devastatoare. Bine de ştiut.

— Bine!

Nu-mi venea să-mi cred urechilor.

— Cum să fie bine?

Mostar a luat o gură de tocană, a mestecat, a făcut o strâmbătură, apoi a scuipat o aşchie de os în şerveţel.

— Este bine de ştiut, pentru că, dacă ajungem în punctul acela şi nu primim niciun ajutor, atunci ne putem înjumătăţi raţiile, apoi să le înjumătăţim din nou. Oamenii au trăit mult timp cu mult mai puţin. Crede-mă.

Şi-a ridicat cana cu tocană, a dat pe gât ultima înghiţitură, apoi şi-a trecut limba în jurul marginii interioare.

— Data viitoare mâncăm din boluri, a anunţat ea. Sunt mai uşor de lins.

— Dar ce se va-ntâmpla când ni se va termina mâncarea? am insistat. Când nu va mai fi nimic.

— Atunci n-o să mai mâncăm.

Mostar a turnat în cană apa ce-i rămăsese în pahar, a acoperit cana cu palma, apoi a agitat-o câteva secunde.

— Aşa putem trăi cam o lună.

A băut conţinutul tulbure, şi-a lins palma, după care a adăugat:

— Dar probabil că nu se va ajunge niciodată la asta, Katie, pentru că până atunci grădina ar trebui să fie gata pentru recoltare.

— Crezi? a fost tot ce am reuşit să spun. Şi cât de mult ne putem aştepta să obţinem din doi cartofi-dulci şi o jumătate de mână de mazăre?

— Habar n-am.

Mostar a ridicat din umeri, complet nepăsătoare faţă de posibilitatea ca toată munca noastră să fi fost doar o risipă uriaşă de calorii.

— Dar sunt sigură că unii dintre vecinii noştri se vor fi răzgândit până atunci şi, chiar dacă n-au multă hrană suplimentară de împărţit, o parte din mâncarea aceea ar putea conţine seminţe pentru grădină. Şi acolo – a ridicat

spre fereastră cana bine spălată – există întotdeauna oportunităţi.

Am văzut că ţinta toastului ei era o veveriţă slabă, care ne cerceta mărul, acum gol.

— S-ar putea să reuşesc să construiesc mai multe capcane, a rostit Mostar meditativ, dar trebuie să fim atenţi să nu calce în ele vecinii. Nu ne putem permite să înstrăinăm pe nimeni. Cooperarea este mai importantă decât un prânz care dispare rapid.

Eu nu sunt la fel de sigură. Afară există multe alte tocane de iepure. Şi cât timp am putea trăi dintr-o singură căprioară? Ştiu că Mostar s-a gândit cu siguranţă la asta, după felul cum se uita la căprioara ce dădea târcoale curţii noastre.

Exact cum m-am uitat eu la cea pe care o hrănea Palomino.

În timp ce o priveam pe fetiţă oferind şi mai multe felii preţioase de mere ospăţului aceluia pe patru picioare, am zărit două veveriţe care înfulecau de zor în grădina de plante aromatice a soţilor Boothe. Bobbi era la fereastra bucătăriei, spălând vasele, cred. Se uita la ele cu o expresie îndureratã. Se temea să le alunge în timp ce vecinele ei erau atât „de bune şi de generoase” cu nişte sărmane creaturi fără apărare? Sau era cu adevărat sfâşiată de un conflict interior, prinsă între o ideologie adânc înrădăcinată şi adevărul rece şi dur?

Nu ştiu şi, în clipa de faţă, chiar nu-mi pasă. Ştiu ce am gândit, ce am văzut şi ce am mirosit! M-am gândit să merg acolo ca să salvez plantele. Nu intenţionam să fiu agresivă, doar să merg suficient de zgomotos pentru a speria veveriţele, după care să pretind că nu mi-am dat seama şi poate mai târziu să accept mulţumiri întârziate. Încercam să fac un lucru bun. Doar atât. Însă pe măsură ce m-am apropiat de casa ei...

Ştiu că m-a văzut. Capul nu i s-a mişcat, dar i-am observat ochii fulgerând în direcţia mea. Ştiu că de aceea a închis fereastra şi a tras perdelele. Când a făcut-o, un curent slab de aer cald din bucătăria ei mi-a trecut pe la nas. Prăjeală. Crochete.

Cartofi!

Căţeaua! Da, am spus-o! Mincinoasa dracului! De-aia fusese atât de stânjenită când o întrebasem. Ştia că avea cartofi. Ştia şi minţise!

În timp ce scriu rândurile astea, nu ştiu pe cine sunt mai furioasă. Pe ea sau pe mine? Aş fi putut s-o înfrunt. Să bat în fereastră, cu chipul schimonosit de mânie. Sau poate doar să-i vorbesc în stilul rece, acuzator şi sarcastic pe care-l folosea mama. „Bună, Bobbi, am vrut doar să te anunţ că-ncercam să vă salvez grădina de ierburi, pentru că, ştii şi tu, trebuie să avem grijă unii de alţii, nu? Să împărţim totul, să ne strângem laolaltă. Comunitate, nu? NU?”

De ce n-am făcut asta, de ce n-am făcut nimic? De ce niciodată...

Ce dracu’ face Dan? Ocoleşte casa acum. Are o prăjină uriaşă din bambus.

Ce

[Aici litera e *se termină cu o linie lungă şi tremurată, care se întinde până în partea de jos a paginii.]*

Din interviul meu cu rangerul senior Josephine Schell

Probabil că doamna Holland e prea tânără ca să fi văzut Fantasia, dar asta mi-a trecut prin minte când am văzut animalele migrând... şi încremenind. Mai ţii minte scena când dinozaurii erbivori îl simt pe T. rex? Asta am văzut şi eu, toate căprioarele alea sfrijite şi înfometate ridicând brusc capul pentru a adulmeca aerul, la fel cum a descris doamna Holland în jurnalul ei.

Din nou, ca şi în cazul fragmentelor de oase, n-am avut timpul sau claritatea mintală pentru a judeca situaţia. Îmi amintesc că mi-a părut rău pentru ele. Nu cred că până atunci mai văzusem vreodată aşa de multe animale care să arate atât de flămânde. Fructele de pădure nu se prea făcuseră şi, în plus, animalele fuseseră nevoite să fugă. Poţi să-nţelegi de ce atâtea deveneau agresive. Am văzut cu ochii mei două încăierări între veveriţe, care păreau că nu se mai termină. Un amic din altă echipă a văzut doi urşi-negri care se băteau pe viaţă şi pe moarte deasupra unui stârv de elan. M-am rugat cerului să nu găsesc o situaţie similară lângă cadavrul unui refugiat.

Şi asta aproape că s-a întâmplat, nu cu un om, ci cu un cerb. Am dat peste o haită de coioţi care rodeau un schelet ce fusese deja ros de altceva. Coioţii sunt destul de fricoşi din fire. Aproape niciodată nu vor înfrunta un om adult solid. Dar haita asta a făcut-o. Au rămas locului, mârâind şi clănţănind spre mine. Nu cred că ar fi încercat să mă vâneze, dar s-ar fi luptat cu siguranţă pentru ultimele fâşii de carne de pe oasele alea. Am răcnit la ei, mi-am desfăcut braţele ca să par mai mare, am aruncat câteva pietre şi, în cele din urmă, am tras un glonţ în aer, dar a fost nevoie să vină şi restul echipei mele pentru ca afurisiţii ăia mici s-o şteargă de acolo. N-am văzut niciodată, în toată cariera mea, animale atât de îndrăzneţe.

Asta arată ce poate face foamea.

INTRARE JURNAL NR. 7 [CONT.]

Nu mă pot opri din tremurat. A trecut o jumătate de zi şi inima tot nu mi se potoleşte. Mă bucur că am decis să continui să scriu în jurnal. Ştiu că n-o să-l vezi prea curând şi mai ştiu că-i probabil o prostie să pretind că-l scriu pentru tine, însă actul scrierii în sine, faptul că pun totul pe

hârtie, acolo unde pot să văd, mă ajută mult să-mi organizez gândurile.

Şi am *foarte* multe de organizat după cele şase ore scurse de când am fost întreruptă de Dan, care încerca să cureţe panourile solare. Totul are legătură cu noaptea trecută, când eu şi Mostar discutam despre planul de raţionalizare. În timp ce ea povestea despre problemele construirii de capcane pentru iepuri, Dan a spus:

— Avem o problemă mai mare.

Nu ne ascultase deloc, ci se concentrase asupra tabletei.

— Rămânem fără curent.

A răsucit iPad-ul către noi. Am recunoscut un fel de pagină de monitorizare a energiei, o pictogramă a casei noastre cu acumulatorul mural în galben şi cu panourile solare de pe acoperiş în portocaliu.

— Cred că le-a acoperit cenuşa.

A ciocănit cu vârful degetului în panouri, care arătau 25%.

— Şi casa ta, la fel.

A înclinat ecranul spre Mostar şi i-a arătat locuinţa ei. Ne-a explicat că, în mod normal, aceste „panouri inteligente” ar anunţa automat echipa de întreţinere Cygnus pentru curăţare imediată. Dar acum...

— Chiar avem nevoie de energie electrică? a întrebat Mostar, fără să pară prea îngrijorată. Pierderea frigiderului înseamnă că va trebui să găsim alte modalităţi de a conserva ceea ce avem şi să mâncăm mai întâi ceea ce nu putem conserva. Crede-mă, când nu mai ai curent, îţi dai seama ce lux reprezintă becurile.

Dan a replicat prompt:

— Nu şi pentru grădină. Când vor apărea lăstarii, vor avea nevoie de multă lumină artificială şi de căldură.

A explicat că sistemul nostru de încălzire este electric, nu cu gaz, că tot metanul produs în casă, sub podea, este

folosit doar pentru gătit şi şemineuri. Am întrebat, inocentă, dacă ploaia n-ar spăla cenuşa de pe acoperiş. Dan a încuviinţat din cap, reflectând la cuvintele mele şi înţeleg acum că a trecut foarte mult timp de când n-a mai făcut aşa, indiferent ce-aş fi spus.

A recunoscut că am dreptate, dar „până la urmă, ploaia va ceda locul zăpezii”. A inspirat adânc, apoi a întrebat-o pe Mostar dacă are o mătură şi, când ea a dat aprobator din cap, s-a ridicat.

— Grozav, mâine pot să mă sui pe acoperiş şi să le mătur.

— Nu poţi!

M-a surprins şi pe mine cât de repede am replicat.

— Noi...

Am încercat să găsesc un răspuns „sigur”.

— N-avem scară.

— Putem face una.

Dan continua să fie optimist, ba chiar entuziast; ochii i-au scânteiat brusc când i-a venit o idee.

— Bambusul! Pot să tai nişte tulpini şi să le leg ori să le fixez laolaltă cu bandă adezivă şi...

— Am avea probleme!

De acord, poate că asta n-a fost o minciună. M-am îngrijorat, mă îngrijorez şi mă voi îngrijora mereu pentru eventuale probleme, totuşi, era un răspuns „sigur”, şi nu cel pe care-l ascundeam de fapt.

— Bambusul aparţine întregii comunităţi şi dacă-l tăiem n-o să...

M-am uitat la Mostar ca să mă susţină, dar n-a făcut-o. Mersi, Mostar!

Însă, cu toată liniştea ei, eu am continuat cu altă idee:

— Oare am putem mânca bambusul?

Mi-am zis că a fost o redirecţionare strălucită şi, sincer vorbind, un plan destul de bun.

— În ramen mâncăm tot timpul muguri de bambus!

În realitate, eu nu-i mănânc. Îmi place ramenul, dar am comandat întotdeauna ramen fără muguri de bambus. Îmi pare rău, dar mi se pare că miros ca bălegarul de cal. Încercam s-o atrag însă din nou pe Mostar de partea mea.

— Poate că pe vecini nu i-ar deranja că recoltăm mugurii! Şi dacă vom obţine suficienţi, s-ar putea să nici nu mai avem nevoie de grădină!

Nu cred că ea a vrut să mă critice.

— Tipul ăsta de bambus e comestibil?

La naiba, Mostar!

— O să fac doar o scară, a zis Dan, cu încredere în glas şi cu ochii sclipindu-i. Pot să tai câteva tulpini... avem un fierăstrău?

— O să arzi foarte multe calorii..., am încercat eu.

Nu m-a auzit.

— O să folosesc cuţitul pentru pâine drept fierăstrău...

— Şi dac-o să cazi?

Asta era. Ăsta era motivul adevărat pentru care refuzam cu atâta îndârjire.

— Nu există doctori! Şi nu te putem duce la spital! Dacă te loveşti la cap, dacă-ţi rupi un picior...

— Ce vrei să spui – că nu m-aş descurca?

Pe faţa lui Dan a apărut o expresie de surprindere, tinzând spre ofensă. El nu este un tip, cum să zic, „sportiv”. Dar asta n-a contat niciodată, pentru niciunul dintre noi, până acum.

— Ea are dreptate.

În cele din urmă, Mostar a dat din cap spre mine, într-o aprobare posomorâtă.

— O eventuală rană te transformă din individ care produce în individ care consumă. Ne consumă nouă resursele, ne consumă timpul pentru a-l îngriji. De aceea, majoritatea armelor din războaie sunt concepute pentru a

răni, nu pentru a omorî. Răniţii secătuiesc resursele mai eficient decât morţii.

Mda, mă rog, m-aş fi putut lipsi de chestiile militare greu de înţeles, dar argumentul ei a produs exact reacţia la care sperasem şi de care mă temusem. Dan a părut dezamăgit şi umerii i s-au gârbovit. Am înghiţit în sec, în timp ce el a oftat şi a coborât privirea spre masă. Îmi amintesc că mi-am spus că asta ar putea anula totul, întreaga lui atitudine nouă, pozitivă şi productivă. S-a spart ca un balon. Înapoi la depresie. Înapoi la nenorocita aia de canapea.

Dar apoi balonul s-a umflat brusc şi el a început să tasteze furios pe iPad.

— Aş putea lucra la setările de eficienţă pentru case. Şi poate – ochii i s-au mărit – nu, nu doar „poate”... să donăm toţi un procent din electricitate Casei Comune, pentru a ajuta la încărcarea vehiculelor de livrare. Sau de ce să nu trimitem curent de la unul la altul? De la casa ta la casa noastră?

Ultima frază îi fusese adresată lui Mostar, care a strâns din umeri. Dan a zâmbit în barbă. Îmi venea să izbucnesc în plâns de uşurare.

— Aşa vom câştiga timp să ne gândim la ceva.

Încă zâmbind spre ecran, s-a întins să mă prindă de mână.

— O să ne gândim noi la ceva!

Apoi s-a ridicat, a strâns toate vasele şi le-a dus la chiuvetă.

— *Black hole sun*... – cânta, acoperind sunetul apei de la robinet – ... *won’t you come, and wash away the rain*.

Spăla de zor, legănându-şi ritmic capul. Mostar a surâs spre el, apoi, zărindu-mi expresia şocată, s-a aplecat spre mine şi a şoptit:

— Cum?

Am ştiut cu exactitate la ce se referă.

— Nu eu..., m-am bâlbâit. Vreau să spun... când afacerea lui...

— Asta nu-i o afacere, asta-i o chestiune de viaţă şi de moarte. Ăsta-i momentul când îţi iese la iveală adevărata fire, a şoptit Mostar şi m-a prins de mână. Ăsta-i momentul în care, aşa cum se spune, adversitatea ne face cunoştinţă cu noi înşine[26].

S-a aşezat după aceea la loc şi a dat din cap, mândră, spre soţul meu.

— Mă bucur să te cunosc, Danny Holland!

— Poftim? a întrebat el peste umăr.

— Nimic, a răspuns Mostar.

— Grozav!

Dan ne-a surâs larg, ştergând cu gesturi teatrale o cană.

— Nu vă faceţi griji, o să mă gândesc eu la ceva.

Iar azi-dimineaţă, pe când scriam această ultimă intrare, am văzut ce era acel „ceva”.

Folosind cuţitul nostru de pâine, Dan tăiase tulpina cea mai lungă de bambus pe care o găsise, o curăţase de ramuri şi o fixase cu bandă adezivă de mătura lui Mostar. Şi funcţionează! Primul norişor de cenuşă care a coborât pe automobil m-a anunţat că ajunsese la cele mai de sus panouri de pe acoperişul nostru. Bine ar fi fost dacă şi-ar fi amintit să-şi acopere nasul şi gura! A coborât, tuşind. Am început să tuşesc şi eu, când am ieşit din maşină să-l ajut. Am tuşit amândoi, am strănutat, apoi am râs. A fost un moment minunat. Încântată de cunoştinţă, Dan!

Apoi am auzit pe cineva ţipând.

---

[26] Butada „Adversitatea ne face cunoştinţă cu noi înşine” a fost atribuită iniţial lui Albert Einstein, dar a fost rostită sub această formă de preşedintele George W. Bush pe 14 septembrie 2001, la National Day of Prayer and Remembrance Service din National Cathedral din Washington, DC (n. a.).

De undeva din spatele caselor. Eu şi Dan am schimbat o privire, apoi am luat-o la fugă pe aleea dintre casa noastră şi casa Perkins-Forster.

Palomino era tot în curte, singură lângă mărul ei. De pe veranda din spate, Effie şi Carmen o priveau, ţinându-se de mâini. Nimeni nu se mişca, nimeni nu vorbea.

O puma! Lungă, slabă, cu labe înnoroite şi cu blană acoperită de cenuşă. Stătea chiar la marginea curţii, cu ochii fixaţi asupra lui Palomino.

Ce ar trebui să faci? Să depărtezi braţele de corp, pentru a părea cât mai mare? Să urli? Să arunci ceva? Să alergi? Ce să faci, când orice greşeală ar putea fi fatală?

— Nu te mişca, a şoptit Dan atât de aproape, încât i-am simţit respiraţia caldă pe ureche.

Probabil că Palomino l-a auzit, pentru că s-a întors spre noi. Am văzut-o pe Effie rostind muteşte ceva şi gârbovindu-şi umerii spre fiica ei. Carmen a oprit-o cu un braţ şi a ridicat mâna cealaltă către Palomino, cu un gest dureros de „nu te mişca”. Dar fetiţa nu se uita la mamele ei. Ochii îi erau aţintiţi asupra mea. Avea o expresie plină de spaimă. Rugătoare. Am făcut un pas spre ea, apoi am încremenit când puma a mârâit gros.

Palomino s-a retras o jumătate de pas.

— Stai pe loc! a strigat Effie.

Puma s-a ghemuit şi mai jos spre pământ. Şi-a dezvelit încet colţii lungi, galbeni. Mârâitul a devenit un şuierat tăios.

Palomino s-a întors şi a luat-o la fugă.

— Stai! a ţipat ascuţit Carmen.

Totul s-a întâmplat incredibil de repede! Am văzut-o pe Palomino ridicând braţele şi adăpostindu-şi capul, pe Effie şi pe Carmen alergând spre ea, puma ridicându-se, apoi un băţ lung, subţire şi verde, a fulgerat pe lângă obrazul meu şi a izbit coastele animalului.

Puma a căzut într-o parte, derapând stângaci pe sol. S-a smucit şi s-a răsucit, lovind băţul rapid cu ghearele unei labe. Nu sunt sigură dacă a reuşit realmente să scape de el sau dacă alergarea a scos vârful băţului, dar animalul a dispărut printre copaci într-un vârtej însoţit de schelălăituri ascuţite şi hârâite, lăsând în urmă o dâră de sânge.

— Te simţi bine?

M-am întors şi am văzut-o pe Mostar ieşind dintre case, cu atenţia îndreptată asupra lui Palomino, care era practic sufocată de mamele ei.

Am privit suliţa ori lancea, sau cum se putea numi arma lui Mostar. Pentru că asta făcuse ea: o armă. O tulpină de bambus, groasă de un centimetru şi lungă cam cât înălţimea ei. Mai înaltă chiar, dacă puneai la socoteală vârful, un cuţit de cojit fructe, însângerat, fixat cu bandă adezivă la fel de însângerată.

— Mulţumesc, Katie, a spus Mostar când i-am întins-o.

Nu-mi amintesc cum am ridicat-o. De fapt, nu-mi amintesc nici cum am ajuns acolo. Îmi amintesc doar că mi-am şters mâinile pline de sânge pe blugi când ea s-a întors spre Dan.

— Pentru asta îmi trebuia.

Cred că Dan i-o tăiase când îşi făcuse instrumentul pentru curăţat acoperişul. Dan a scos un „aha” tremurat, în timp ce Mostar a ţuguiat buzele privind lama îndoită a cuţitului.

— N-ar fi avut succes la o căprioară, a pufnit ea. Prea fragilă. Şi trebuie să găsesc un mod prin care să fac nişte zimţi în lamă, ca să rămână înfiptă.

A scuturat-o, arătându-mi.

— Vezi ce uşor a ieşit? Dacă cineva are o pilă, poate reuşesc...

— Ce faci?

Fusese Yvette, care apăruse în spatele nostru, urmată de Tony. Probabil că stătuseră între case, împreună cu ceilalţi. Brusc au apărut toţi, aglomerând aleile. Erau şocaţi. Palizi.

Însă nu şi Yvette. Ea avea obrajii roşii. Părea furioasă; ba nu, mă corectez, indignată. Ca un părinte sau un director de şcoală, când un copil a făcut „alegeri greşite”.

— Ce faci?

Mostar a ignorat-o şi a îngenuncheat lângă Palomino.

— Te simţi bine?

A întins mâna liberă să mângâie obrazul fetiţei.

— Îmi pare rău dacă te-am speriat.

M-am uitat la Yvette, care-l fulgera din priviri pe Tony, care nu spunea nimic. Am observat că el îşi umezea des buzele, le sugea şi respira scurt şi sonor pe nas.

Am văzut ochii lui Yvette mărindu-se uşor, cu acea privire tăcută care înseamnă „Ei bine?”, pe care o folosesc cuplurile. Fără să se uite la ea, el şi-a muşcat buza. Yvette a întors capul şi a strigat-o pe Mostar, care rămăsese concentrată asupra familiei Perkins-Forster.

— Mostar!

Insistent, de data asta. Poruncitor. Am văzut că-l ţinea strâns pe Tony de braţ, smucindu-l uşor, ca nişte semnale.

— Ăăă, da, a spus el fără să stabilească un contact vizual. Ştiţi... Cred... poate dacă toţi doar am...

Mostar l-a întrerupt, întorcându-le spatele şi revenind la Palomino.

— Nu ştiu despre tine, păpuşică... dar eu am fost atât de speriată, încât s-ar putea să mă fi scăpat pe mine.

A fost prima dată când am văzut-o pe Palomino zâmbind, iar zâmbetul acela a devenit un chicotit înecat în lacrimi, care le-a pus în mişcare pe ambele mame. Toate trei plângeau şi râdeau, după care Effie a scos un pufnet sonor şi plin de muci, care i-a făcut pe toţi să zâmbească.

Cu excepţia lui Yvette. I-am văzut muşchii maxilarului zvâcnind. I-a dat drumul lui Tony, l-a împins într-o parte şi s-a îndreptat spre Mostar.

— Ceea ce ai făcut a fost incredibil de egoist şi de iresponsabil!

Mostar a oftat uşor, parcă spunând „hai că-ncepe”, apoi s-a ridicat în faţa ei şi a mormăit:

— Chiar aşa?

Yvette a părut surprinsă de răspunsul acela, de parcă s-ar fi aşteptat ca bătrâna să cedeze.

— Da, chiar aşa! a repetat ea şi am observat că accentul i se schimbase în mod vădit.

Era australian? Neozeelandez?

— Animalul acela nu ar fi rănit-o!

— Nu? a întrebat calm Mostar. Nu l-ai văzut pe punctul să sară?

— Nu, nu l-am văzut! a replicat Yvette sceptică. Am văzut un animal speriat, pe care l-ai rănit fără motiv!

— De fapt – inima mi-a tresărit când l-am auzit pe Dan vorbind –, chiar părea că va sări. Vocea i-a tremurat puţin, apoi a devenit mai puternică atunci când a spus: Ea... practic... a salvat-o.

Yvette a întors ochii spre Tony, cu capul înclinat pe un umăr. El dispăruse. Nu fizic, şi nu mă exprim poetic – mă rog, poate un pic –, dar bărbatul pe care-l întâlnisem prima dată, masculul alfa dinamic, sigur pe sine, deasupra căruia clipea cu litere mari fluorescente AVEŢI ÎNCREDERE ÎN MINE, EU ŞTIU CE FAC, dispăruse.

Îmi amintesc că am citit undeva că percepţia înălţimii este distorsionată de gradul de autoritate. Medicii, poliţiştii, orice persoane pe care le desemnăm ca având autoritate, par uneori mai înalte decât sunt în realitate. Nu ştiu dacă sunt convinsă de asta sută la sută şi poate că

Tony stătea gârbovit, dar pot să jur că în momentul acela părea mult mai scund.

Ochii lui Yvette au aruncat un fulger de mânie spre soţul ei, subtilă, dar atât de fierbinte, încât mi-am simţit stomacul bolborosind. Iar când a întors aceeaşi privire spre Dan, acidul mi-a ieşit pe nări.

— Ştii tu asta? a şuierat ea. Ştii tu cum sunt pumele? Ştii tu că nu era doar speriată de noi toţi şi încerca să scape, pe când acum e rănită în mod inutil, iar ceea ce ai făcut putea s-o determine s-o atace... şi s-o ucidă pe Palomino!

Ar fi trebuit să spun ceva. Ar fi trebuit să mă ridic în apărarea lui Dan. Poate că aş fi făcut-o, dacă n-ar fi intervenit Mostar. Aşa sper. Mostar s-a mulţumit să ridice însă din umeri şi să ofteze:

— Ei bine, n-a făcut-o şi acum a dispărut. S-a terminat.

Încerca să dezamorseze situaţia şi aproape că reuşise. I-am observat pe cei din jurul meu cum încep să se relaxeze. Cele două Perkins-Forster s-au ridicat în picioare. Reinhardt şi-a înălţat braţele într-un gest de felul „bun, deci s-a rezolvat”. Şi soţii Boothe chiar s-au întors spre casa lor. Însă Yvette... cât de mari îi erau venele, dacă le vedeam umflându-se de la distanţa aceea? A avut nevoie de o jumătate de secundă să gândească, să se regrupeze, să găsească o modalitate de a-şi reafirma autoritatea.

— Nu, nu! Nu, nu s-a terminat. Puteai s-o răneşti grav cu aia!

Braţul ei a indicat suliţa.

— Faci ca spaţiul acesta să devină nesigur! Şi – a deschis mâna – va trebui s-o confisc.

— Nu.

Cuvântul, tonul. Declaraţia unei realităţi absolute.

Yvette a expirat pe nas şi ochii i s-au mişcat dintr-o parte în alta. Căuta sprijin? Alte opinii?

— Mostar.

— Nu.
— Te rog să mi-o dai.
— Nu.
— Mostar!
Un pas mai aproape şi degetele lui Yvette s-au strâns pe lemnul verde. Oare Mostar aşteptase exact asta, ca ea să apuce suliţa?
Îmi amintesc totul în ralanti, smucitura bruscă şi violentă, care a tras-o pe Yvette înainte şi în jos, către chipul lui Mostar.
— NU.
Apoi s-a întâmplat ceva. Ceva care şi acum mă face să vreau să m-ascund de această amintire. Mostar şi-a împins maxilarul inferior în faţă în aceeaşi clipă în care ea însăşi a înaintat. Nici doi centimetri, însă foarte rapid. Ca un atac fulgerător către faţa lui Yvette.
Iar faţa aceea, cu ochii larg deschişi, s-a tras brusc înapoi.
Frică.
Revin la momentul ăsta, la afirmarea puterii şi a slăbiciunii.
Eu înţeleg frumuseţea sau banii. Inteligenţa, popularitatea, sexul.
Influenţa.
Dar n-am asistat niciodată la o luptă fizică, nici măcar la ameninţarea uneia. Nu între fete, nici măcar între băieţi. Nu în lumea mea.
Este ceva primitiv. Primar.
Dominaţia.
Eu deţin puterea de a-ţi provoca durere.
Yvette a dat drumul suliţei şi şi-a retras partea superioară a corpului. Mostar a înaintat iar, cu umerii în spate şi cu capul înainte.

Yvette a tresărit! A întors capul, a închis ochii, s-a dat înapoi doi paşi şi a ridicat mâinile pentru a-şi proteja chipul.

— Du-te acasă, Yvette.

Şi s-a terminat. Mostar s-a relaxat, umerii i s-au destins, greutatea i s-a lăsat pe piciorul aflat mai în spate şi un zâmbet abia schiţat i-a mişcat colţurile gurii.

— Du-te acasă, OK?

Yvette s-a îndreptat, cu obrajii şi buzele complet albite. S-a mai retras o jumătate de pas, fulgerând-o din ochi pe Mostar, în timp ce frica era înlocuită de furie. De data asta, n-a spus nimic, nici măcar nu s-a uitat la noi. A scos un chicotit slab şi fals, care s-a sfârşit printr-un zâmbet de clovn. S-a întors repede, a pornit spre casa ei şi l-a înhăţat pe Tony de încheietură. Tony. Cu chipul parcă lipsit de viaţă, cu ochii în pământ, încercând să-şi înghită buza de jos, în timp ce soţia lui îl trăgea departe de noi.

Următoarele secunde au fost o ceaţă. Cred că aproape am leşinat de tensiune. Îmi amintesc braţul lui Dan în jurul meu, tremuratul, greaţa.

Prima imagine clară pe care am avut-o a fost cu grupul care începea să se despartă. Spinările soţilor Boothe, Palomino care era dusă înăuntru de Carmen.

Apoi am auzit o voce.

— Ăăă...

În mod incredibil şi neaşteptat, tocmai Reinhardt i-a murmurat lui Dan:

— Eu... ăăă... n-am putut să nu văd, dar... ăăă... dacă tot îţi cureţi panourile solare, mă întrebam dacă...

— Poftim? Ah, da, sigur, a mormăit Dan, revenind brusc în prezent şi încercând să-şi susţină cuvintele printr-o mulţime de gesturi aprobatoare din mâini. Da, sigur, imediat ce termin şi...

— Şi tu ce vei face pentru el? l-a oprit Mostar, venind lângă Dan şi privindu-l pe Reinhardt, cu sânge picurând de pe suliţă pe mâna ei. Dacă ai nevoie ca Dan să facă pentru tine ceva, atunci şi tu trebuie să faci ceva pentru el.

Vorbea tare, mai tare decât ar fi fost necesar de la distanţa aceea. Suficient de tare pentru ca toţi să se întoarcă şi să privească.

— Ei bine, eu... bineînţeles, da, da.

Reinhardt a încercat să ridice din umeri ca şi cum ar fi fost de la sine înţeles, apoi, am observat, s-a îngrijorat puţin când şi-a dat seama cu ce era de acord.

— Ce ai dori...

— Alimente, a intervenit Mostar, arătând din cap în direcţia mea. Danny va trebui să compenseze caloriile pe care le va consuma cu munca pentru tine. Prin urmare, Katie va veni cu el să inventarieze tot ce ai în bucătărie. Astfel, dacă o să mai ai nevoie vreodată de ajutorul lui, şi ştii bine că aşa va fi, el va şti exact ce să ceară în schimb.

Fără să lase loc de comentarii. Fără să lase loc de întrebări. Tot ce mai putea face Reinhardt în momentul acela era să refuze. Ceea ce n-a făcut.

— Cu siguranţă.

În timp ce Reinhardt s-a îndepărtat, Mostar s-a întors spre Dan şi a spus:

— Nevoia. Asta ţine satul laolaltă. Noi suntem un sat acum şi nevoia este cea care ne ţine laolaltă. Nu te ajut dacă tu nu mă ajuţi. *Ăsta* este contractul social.

Nu reuşeam să procesez cuvintele ei. Încă tremuram şi-mi venea să plâng. Toată tensiunea se scurgea din mine ca dintr-un balon găurit. Probabil că l-am strâns pe Dan de braţ mai tare decât am vrut. Picioarele mi s-au înmuiat. Capul parcă îmi plutea. Nu voiam decât să ajung acasă şi să mă-ntind.

— Şi tu...

Glasul lui Mostar m-a trezit la realitate. Am ridicat ochii şi i-am privit zâmbetul complet descumpănitor.

— Ştiam că ai asta-n tine.

Nu am înţeles. Am deschis gura să întreb.

— Când ai fugit spre Palomino, a adăugat Mostar radioasă. Îmi pare rău că a fost cât pe ce să te lovesc.

Când am alergat?

Sinceră să fiu, habar n-aveam despre ce vorbeşte, apoi Dan a spus:

— Da, te-ai băgat complet între ea şi puma.

M-am uitat la amândoi ca la nişte nebuni, apoi am privit mai atentă la locul în care stăteam. Într-adevăr, era chiar în calea pumei. Cum ajunsesem acolo? Literalmente, nu-mi aminteam!

— Ai fost formidabilă, să ştii.

Dan vorbise. Surprins şi – mi se părea oare? – puţin excitat?

— Nici nu te-ai gândit la asta, corect? a întrebat Mostar mândră. Numai din instinct, este?

N-am apucat să răspund, că un zgomot de paşi ne-a făcut să întoarcem capul. Palomino alerga spre noi, ţinând în mâini o faţă de pernă.

Mostar a început să spună:

— Bună, păpuşico, ce ai...

Dar ea a trecut în fugă pe lângă noi, a intrat în casa noastră, a ieşit după câteva secunde şi a îmbrăţişat-o pe Mostar. Mostar a strâns-o în braţe, a sărutat-o pe creştet şi a cântat:

— Mulţumesc, *Lutko Moja*[27].

Apoi fetiţa s-a întors şi m-a îmbrăţişat pe mine! Am rămas nemişcată, ca o idioată, înlemnită pentru o secundă, apoi am bătut-o stângaci pe spate. N-a părut să

---

[27] „Păpuşica mea”, în lb. croată (n. a.).

fie deranjată. A ridicat privirea spre mine cu un zâmbet larg, m-a mai strâns o dată şi a fugit înapoi spre casa ei.

După un moment de nedumerire comună, am intrat în casă şi am găsit faţa de pernă lângă uşa garajului.

Era plină cu fasole sau, mai bine zis, era plină cu boabele de fasole ce se revărsau prin colţurile tăiate ale „fidgeterului" ei. Erau peste o sută. Încă n-am terminat numărătoarea lor. Roşii, negre, albe, maro pătat. Nu cunosc toate soiurile şi nu-mi pot imagina că vor germina toate. Aceeaşi întrebare: trebuie înmuiate? Să le pun în prosoape de hârtie umede? Habar nu am. Probabil că le voi înfige direct în pământul umed. Sunt suficiente să umplu grădina. Câtă mâncare vor produce? Destulă pentru a-i hrăni pe toţi cei de aici?

Sat. Nevoie.

Mulţumesc, Palo.

CAPITOLUL 8

„Strigătele nepământene se învolburau prin beznă în adăpostul nostru cu pereţi deschişi şi ne cuprindeau... Era ţipătul Satanei."

Birute M.F. Galdikas, *Reflections of Eden: My Years with the Orangutans of Borneo*

INTRARE JURNAL NR. 8

7 OCTOMBRIE

Tipete! Ne-au trezit în noaptea asta. Am simţit salteaua mişcându-se când Dan a sărit la fereastră. M-am sculat ameţită şi l-am urmat pe balconul din spate. Primul lucru pe care l-am remarcat a fost frigul nopţii; cred că niciodată până acum n-a mai fost aşa de rece. Apoi, mai multe ţipete, răsunând clar din pădure. Nu erau omeneşti.

Aceleaşi mârâituri şuierătoare pe care le auzisem după-amiază, scoase de puma.

Rrraaauuu. Rraaaauuuu.

Însă nu doar atât. Cumva dedesubtul lor, se auzea şi alt sunet, ca basul dintr-o melodie. Mai gros şi mai plin. La început, n-am reuşit să-l disting, dar apoi a crescut, devenind acelaşi urlet pe care-l mai auzisem. Prima dată, când mergeam pe potecă spre creastă, a doua oară, când fusesem urmărită. Acum era însă mult mai sonor, la fel de puternic ca mirosul greu şi putrid. Din nou, părea familiar. Era ceva real. Nu o nălucire a minţii mele şi nici vreo pată în ochi. În mod cert, alături de puma mai era şi un alt animal.

Ţipete, şuierături ascuţite. Puma părea furioasă sau speriată. Urletele au bubuit, apoi timbrul s-a schimbat, astfel că semănau cu nişte pălăvrăgeli stridente. Nu mai auzisem niciodată aşa ceva. Ba nu, nu-i chiar adevărat. Nu mai auzisem niciodată *exact* aşa ceva.

Mai auzisem maimuţe până atunci. În documentarele despre viaţa în sălbăticie şi la grădina zoologică. Atât maimuţe, cât şi primate mari. Dar sunetele de acum erau mult mai intense, mai puternice. Parcă simţeam undele sonore lovindu-mă şi eram convinsă că ferestrele ar fi zornăit, dacă ele ar fi fost mai aproape. Ţipetele pumei s-au transformat brusc din mârâituri furioase în zbierete rapide, sacadate.

Rauraurau!

Animalele acelea se luptau.

Mişcări iuţi, scurte şi distincte. Icnete, muşchi ce se flexau şi mormăieli înăbuşite, încercări de a scăpa de un bot plin de colţi?

Apoi un muget s-a ridicat deasupra tuturor, un urlet gros, în timp ce sunetele pumei s-au transformat într-o chelălăială oribilă.

După care totul s-a terminat. Liniște absolută. Mi-am dat seama că eu şi Dan ne ţinuserăm strâns de mâini, atât de strâns, încât am simţit furnicături în degete când sângele a reînceput să circule după ce mi-a dat drumul.

— Stai aici, mi-a zis el şi a coborât.

Am vrut să spun ceva. El s-a oprit la uşa dormitorului.

— Vin imediat.

Era atâta linişte, încât l-am auzit încuind uşile din faţă şi din spate. Nu sunt sigură de ce a făcut-o. Doar animalele nu pot deschide uşi. Sau urşii pot? Oare îşi pot folosi labele, ghearele sau altceva pentru a manevra o clanţă? Trebuia să fie un urs. Măcar ştiu că nu sunt nebună. Ce altceva s-ar fi luptat cu o puma?

Şi cum se terminase lupta? Un animal îl alungase pe celălalt? Sau amândouă erau acum afară, dând târcoale caselor noastre?

M-am dus la ferestrele din faţă ale dormitorului. În tot satul, erau aprinse lumini. Mai puţin la casa Durant. Totuşi, nimeni nu ieşise. Dan s-a întors, a închis şi a încuiat uşa de la balcon.

— Altceva nu avem ce face, a spus el, cred că doar pentru a mă linişti.

L-am întrebat dacă n-ar trebui să batem la uşa lui Mostar, poate s-o întrebăm dacă mai auzise asemenea sunete. Dan a fost împotrivă. Ce rost are? Aşteptăm până se luminează de zi, ca să vedem ceva. Poate că-i doar speriat. Nu-i nimic greşit în a fi speriat. La fel sunt şi eu. Am observat, de asemenea, că a încuiat uşa dormitorului. Nu-l pot contrazice.

Apoi s-a întors în pat ca şi cum totul ar fi în regulă. Sunt invidioasă pe el. E epuizat după ce a curăţat acoperişul nostru şi al lui Reinhardt, pe când eu n-am făcut decât să inventariez cămara omului. O mulţime de semipreparate dietetice congelate. Poate ar trebui să le copiez aici de pe

cealaltă listă a mea. Să fac ceva care să mă ajute să dorm? Ceva suficient de plictisitor.

Nu, la naiba! E momentul pentru o jumătate de Ativan. Ba nu, pentru Ambien.

INTRARE JURNAL NR. 9

8 OCTOMBRIE

O idee proastă. Tot n-am putut adormi. Am încercat. Ce uşor e pentru Dan! A adormit cum a pus capul pe pernă. S-a prăbuşit, sforăind. M-am enervat teribil. De data asta, pe mine însămi. Ideea mea a fost să scăpăm de toate DVD-urile când ne-am mutat. Le-am încărcat pe toate în *cloud*.

Cloud... „nor”.

Ce imagine frumoasă, ceva drăguţ şi pufos sus pe cer. În rai. Ce minciună! Îmi amintesc de unul dintre foştii parteneri de afaceri ai lui Dan care vorbea despre „parcurile de date”, despre adevăratul *cloud*. Mi-l amintesc spunând că, graţie energiei hidroelectrice ieftine, Pacific Northwest era plin cu parcuri de date. M-am întrebat dacă vreunul dintre parcurile acelea era îngropat sub noroi clocotit. Datele personale ale unor oameni: proiecte de lucru, înregistrări financiare, fotografii nepreţuite pe care le scanaseră pentru că cineva le spusese că era mai sigur decât să le lase într-o locuinţă care poate să ardă sau să fie inundată. Acesta a fost doar unul dintre cele zece mii de gânduri care m-au ţinut trează noaptea trecută.

Ar fi trebuit să-mi pară rău pentru toţi oamenii aceia, dar, pentru moment, îmi părea rău că ratam noul episod din *Downton Abbey*. Acţiunea trebuia să aibă loc în anii 1940! Arătaseră chiar şi imagini promoţionale cu Lady Mary în uniformă, pe fundalul Londrei bombardate. Oare Granny Dowager mai era în viaţă? Dar Robert şi Cora? În mod premeditat, nu arătaseră toată distribuţia pentru că doreau să ne tortureze cu întrebări despre cei care supravieţuiseră. Ticăloşii!

M-aş fi mulţumit chiar şi cu un film clasic. Cu *File de poveste*. Desigur, nu m-am gândit niciodată să-l descarc. Pierderea *cloud*-ului era „inconceptuabilă”.

Fără televizor *şi* fără cărţi! Din nou, geniul meu în acţiune. Adio, romane pe hârtie, fiindcă toate sunt pe Kindle, pe care nu-l încărcam ca să economisesc energie. Chiar aşa!

Aşa că am luat jumătate de Ambien şi m-am întors în pat, să-l las să-şi facă treaba. Şi-a făcut-o, dar eu nu mi-am dat seama. Am stat pe întuneric, aşteptând ca somnul delicios să mă cuprindă şi, fiindcă nu m-a cuprins, m-am sculat să iau şi cealaltă jumătate. Nu ştiam cât de drogată eram. De aceea am aprins lumânarea.

Toate obiectele mele sunt în baia musafirilor. E un obicei vechi, din ultima noastră casă. Aveam programe de somn diferite şi nu doream să-l deranjez pe Dan... când mă trezeam să plec la muncă pentru a ne întreţine pe amândoi. Niciodată nu m-am gândit că meritam baia principală. Din nou, un obicei vechi.

Nu aveam nevoie de lumânarea parfumată pentru lumină. Sau ca să alung duhoarea de acum câteva ore. Eram atât de buimacă, încât probabil am confundat amintirea cu realitatea. Duhoarea aia. Mi s-a părut că încă o simt în aer. Am căutat cutia de chibrituri, am aprins lumânarea şi am împins-o într-o parte, apoi am deschis dulăpiorul de medicamente, ca să iau pastila. Nu mi-am dat seama că flacăra era chiar sub suportul de prosoape.

Pâlpâirea, fumul.

Foc!

M-am trezit brusc, cu un fior îngheţat, şi am aruncat prosopul în flăcări sub duş. Apă, abur, fum. Foarte mult fum. Alarma. Îmi străpungea craniul. Am deschis fereastra, am pornit ventilatorul şi m-am suit disperată pe chiuvetă, ca să smulg discul ce urla pe perete. Uitasem că era doar

un senzor conectat la toată casa. Am tras şi am smucit şi probabil am strigat:

— Haide! La dracu'! Haide!

Am alunecat şi am căzut în braţele lui Dan.

El a mormăit jumătate din „Ce dracu' a...", apoi a văzut prosopul carbonizat în cadă. M-a cuprins în braţe şi mi-a şoptit încet la ureche:

— E-n regulă.

Doar de atât a fost nevoie. Am izbucnit în plâns. M-am lipit de el, am suspinat, am bâiguit ceva despre tot ce se întâmpla, despre tot ce s-ar *putea* întâmpla.

Dan s-a mulţumit să mă ţină în braţe, mângâindu-mă pe spate, sărutându-mă pe creştet şi şoptind:

— E-n regulă, e-n regulă.

A oprit toate alarmele şi m-a condus înapoi în pat.

Şi...

Nu voi spune decât că trecuse foarte, foarte mult timp.

E minunat să fii din nou acasă.

Am dormit amândoi până târziu. Cam până la ora nouă. Probabil că eu aş fi dormit şi mai mult, dacă Dan n-ar fi zdruncinat patul când a coborât. Am deschis un ochi şi l-am văzut trăgându-şi pantalonii. Când l-am întrebat unde se duce, m-am străduit s-o fac pe un ton de flirt lasciv.

— Eu... eu o să..., a încercat să-mi răspundă.

Însă faţa lui... Parcă fusese prins în flagrant! Ăsta-i unul dintre lucrurile care mi-au plăcut întotdeauna la Dan, chiar şi în momentele noastre cele mai rele. Nu poate să mintă.

— Mă gândeam să mă duc şi să verific ce-am auzit azi-noapte.

A văzut că observasem că-şi vârâse la brâu chestia aia ascuţită, deschizătorul de nuci-de-cocos de la soţii Boothe.

— OK, am spus şi m-am întins după haine.

— Nu, e OK, a zis el şi a fugit să se încalţe.

— E OK, am repetat şi am procedat la fel.

Am continuat acest meci de ping-pong „e OK”, încercând să ne convingem reciproc să nu ne deranjăm. Probabil că am făcut-o de trei-patru ori, grăbindu-ne să ne îmbrăcăm.

Eu am câştigat.

— Kate, a rostit el cu voce gravă şi a ridicat mâna. Nu.

Am rămas locului oarecum stupefiată. În faţa mea, se afla un bărbat cu spatele şi umerii drepţi, care părea un pic mai înalt decât îmi aminteam. Este plăcut, da, e plăcut să ştiu că el are instinctul ăsta protector. Poate că a existat dintotdeauna sau poate că a apărut doar ca urmare a situaţiei prin care trecem. Dar acum, pentru prima dată, Dan încerca să mă ferească de rău. Sunt mândră de el că a încercat şi sunt şi mai mândră de el că nu s-a dezumflat total când am zâmbit, l-am sărutat pe obraz şi i-am spus:

— Haide! Să mergem!

Am ieşit pe uşa din spate şi am urcat pe potecă. Am văzut-o pe Palomino urmărindu-ne de la fereastra ei de la etaj. Nu sinistru, inexpresiv, dar nici zâmbind. Se uita fix la pădurea din spatele nostru, ca o santinelă, cred, şi a fluturat un braţ spre noi, ca şi cum ar fi spus: „Nu-i niciun pericol, mult noroc!”

Şi Vincent a ridicat degetul mare spre noi când am trecut pe lângă casa lui. Sunt sigură că a vrut să ne încurajeze, totuşi era în mod clar agitat şi a dispărut imediat de la fereastră. Am luat-o drept: „Mai bine voi decât eu.”

— Staţi!

Ne-am oprit, auzind-o pe Mostar strigând de pe potecă. S-a apropiat pufăind şi gâfâind, ducând suliţa.

— Staţi!

Am văzut că încercase să îndrepte lama şi o curăţase.

— O să fac una mai bună, a spus şi mi-a îndesat-o în mână, apoi s-a uitat la Dan. Nu rămâneţi mult timp acolo.

Duhoarea ne-a lovit imediat ce am trecut de creastă şi am pornit pe panta descendentă. Era intensă, înţepătoare.

Am simţit-o pe palmă, după ce atinsesem un copac. Mi-am apropiat nasul de scoarţă. Ouă stricate. Am desprins şi altceva de pe copac. Probabil o fibră vegetală. Era lungă şi neagră. Groasă ca firele de păr din coama unui cal. Nu sunt sigură dacă mirosea; poate că de vină erau doar degetele mele. Păr de animal?

Apoi am observat petele albe, perfect vizibile pe un petic de pământ răscolit şi frunze roşii.

Mai exact, înroşite de sânge. Sângele era peste tot. Pe tufişuri, pe scoarţa copacilor, îmbibat în sol, amestecat cu cenuşă şi transformat în bulgăraşi ruginii.

Petele albe erau oase frânte. La început, ne-a fost greu până şi să le recunoaştem. Majoritatea erau doar aşchii. Arătau de parcă fuseseră zdrobite cu ciocanul. În apropiere, am găsit câteva pietre, cu sânge pe o parte. Nu erau însă stropi de sânge, ci pete groase, amestecate cu blană şi bucăţele de carne. Şi, ciudat, dar păreau... cum să zic, vopsite? Ştiu că sună bizar, dar sângele de pe stânci, de pe copaci şi de pe frunze nu era sub formă de stropi. Cu excepţia celor de pe cenuşă, toate celelalte pete arătau ca şi cum ar fi fost mânjite, întinse cu o pensulă sau cu o limbă. Ca şi cum animalul care ucisese puma mersese după aceea peste tot şi linsese fiecare picătură.

Până şi oasele. Erau perfect curate. Măduva fusese suptă. De fapt, nu mai exista niciun pic de carne, nicăieri. Nici organe, nici muşchi, nici creier. Am găsit probabilele resturi ale craniului: doar un fragment curb şi lustruit, lângă câţiva colţi rupţi. Aşa am ştiut că trebuia să fie felina, după colţii aceia galbeni. Am găsit unul, intact, încă rămas într-o bucată de maxilar superior.

Ce putuse face aşa ceva?

Dacă mintea nu-mi fusese deja zdruncinată de cele văzute, reacţia lui Mostar a agravat situaţia.

Ea s-a mulţumit să asculte, fără să comenteze, privind într-o parte, ascultând toate detaliile, fără cea mai mică reacţie. M-a speriat, mă sperie şi acum, că n-a răspuns imediat cu: „Ah, da, ceea ce aţi văzut a fost...” Ea are întotdeauna un răspuns la orice. De aceea nu mi-a plăcut iniţial. E agresivă. Le ştie ea pe toate. „Du-te acolo, fă asta, crede-mă când îţi spun...” Acum e prima dată când o văd realmente perplexă. Ba nu, nu-i adevărat. Prima dată a fost atunci când fusesem urmărită şi ea se uitase spre pădure.

Oare bănuieşte ceea ce eu încerc să ignor? Mirosul, urletele, „bolovanul” mare pe care-l văzusem pe drum. Şi acum, asta. Sunt sigură că-ncerc doar să găsesc o explicaţie pentru ceva complet lipsit de sens. Asta sunt eu. Un loc pentru toate şi toate la locul lor. Folosesc doar ceea ce am auzit. Şi n-am auzit prea multe. Nu mă interesează chestiile astea. Eu sunt o tipă pragmatică. Nu m-au interesat niciodată lucrurile care nu sunt reale. Nici măcar nu m-am uitat la *Urzeala tronurilor*. Dragoni şi zombi ai gheţurilor? Mă laşi? Când Yvette vorbea despre Oma, vorbea metaforic! Nu poate fi real, pentru că altfel toată lumea ar şti. Asta-i lumea în care trăim, nu? Oricine ştie orice. Am fi aflat despre asta.

Şi, da, ştiu că am văzut ceva. Amândoi am văzut. Dar să ştii că ai văzut ceva nu-i totuna cu să ştii ce ai văzut.

Eu am găsit prima urmă clară de picior. Era lângă fragmentul de craniu, atât de adâncă, încât trecuse prin cenuşă şi se întipărise în pământul moale. Nu putea fi un lup sau altă puma. Forma nu corespundea. Să fi fost de urs? Nu ştiu. Nu am văzut niciodată un urs, deci poate că ăsta-i răspunsul simplu. Dar urma arăta aproape ca talpa unui om desculţ, avea de altfel cinci degete. Dar aşa ceva nu e posibil. Dan şi-a scos bocancul. El poartă 44. Şi-a scos şi ciorapul şi a pus piciorul gol lângă urmă. Degetele se

potriveau, la fel şi forma generală. Dar dimensiunea... E imposibil! Poate că se deformase cenuşa sau poate că piciorul acela desculţ călcase cumva strâmb.

Nimic nu poate avea un picior atât de mare.

CAPITOLUL 9

„Există dovezi ce indică posibila existenţă în comitatul Skamania a unui mamifer primat nocturn, descris în general ca o creatură asemănătoare maimuţei... şi cunoscut sub numele de Sasquatch, Yeti, Bigfoot...”
Ordonanţa nr. 69-01, comitatul Skamania, statul Washington

Din interviul meu cu rangerul senior Josephine Schell

Da, am auzit legenda. Şi nu, n-are nicio legătură cu descendenţa mea. Eu sunt din sud-vest, nu din nord-vest[28]. Nu că n-am avea propriile poveşti. Toţi au poveştile lor. Almas în Rusia, Yowie în Australia, Orang Pendek în Indonezia şi o grămadă de poveşti cu Sisimite în America Latină. Şi asta-i doar în prezent. În Biblia iudeo-creştină, există Esau, fratele hirsut al lui Iacov, iar în Epopeea lui Ghilgameş, prima poveste scrisă, există „Enkidu”, gigantul sălbatic. Arată-mi o cultură de oriunde de pe planetă şi este probabil să aibă ceva.

Inclusiv asta – iar prin asta, mă refer la cultura populară mainstream. Bigfoot este la fel de american ca plăcinta cu mere şi ca folosirea armelor în şcoli. Aşa am aflat eu despre el. La fel ca toată generaţia X, am fost crescută de televiziune. Mi-am luat porţia de Bigfoot din mass-media modernă.

---

[28] Josephine Schell (numele de fată „Begay”) este membră a naţiunii Navajo (n. a.).

Am văzut multe dintre cele mai noi producţii filmate în stilul „tremurat”, de amator, impus de Blair Witch. Mi-am aruncat ochii şi peste câteva aşa-zise semidocumentare TV. Mi-am tot propus să mă uit şi la cel făcut de tipul care se ocupă de tehnici de supravieţuire, nu englezoiul ăla care-i un fals, ci cel adevărat. Canadianul. El ştie cu ce se mănâncă astea şi poate că-i într-adevăr pe drumul cel bun. Însă trebuie să spun că toate celelalte pe care le-am văzut, ficţiune şi „realitate controlată”, se simt doar ca nişte remake-uri cizelate ale nebuniei anilor 1970-1980 cu care am crescut.

Ştii foarte bine şi tu! Ţi-am citit articolul despre cele cinci filme clasice şi, da, m-au speriat şi pe mine de mi-a sărit inima din piept. Cel în care un Yeti atacă o staţiune de schi. Cred că ai dreptate că nu-şi puteau permite un costum integral[29], dar rezultatul, întreaga perspectivă de genul Fălci este terifiantă. Scena în care sparge o fereastră… cum coboară din munte, drept în oraş… N-ar fi trebuit să facă aşa ceva! A încălcat directiva principală a filmelor de groază! Dacă nu te duci să cauţi necazuri, necazurile nu vor veni să te caute!

De aceea filmele de groază ale generaţiei noastre au fost în esenţă poveşti-avertisment. De aceea eu n-am avut niciodată vreo simpatie pentru adolescenţii excitaţi care merg în tabere de vară sau pentru primarul lacom al oraşului care ţine plajele deschide ori pentru echipajul navei spaţiale care respectase cu sfinţenie regulamentul, dar care a trebuit neapărat să investigheze un SOS extraterestru. Am ştiut că eu nu voi fi niciodată ca ei. Mi-aş juca rolul şi aş rămâne acasă. Însă după ce am privit cum

[29] Abia după terminarea interviurilor mele pentru această carte, am descoperit că filmul în cauză, *Snowbeast* din 1977, a produs, de fapt, un costum integral pentru creatură (n. a.).

fiara zăpezilor a atacat Aspen, m-am gândit: „Ce l-ar opri pe adevăratul Sasquatch să facă la fel?”

Pentru că a făcut-o! Celălalt film despre care ai scris, cu gazda din Misiune imposibilă, cu dovezi constând în urme şi în fotografii, cu un interviu cu un „psiho-detectiv” şi, cel mai important – Dumnezeule! – „recreările dramatice”! Când fata... Rita Graham, n-am uitat numele... stă acasă seara, se uită la televizor şi-şi vede liniştită de treburi... ca şi mine... iar o umbră apare peste jaluzele în spatele ei, cu două secunde înainte ca un braţ uriaş şi păros să spargă sticla pătrunzând înăuntru. Chestia aia s-ar putea să mă fi iritat rău. M-a speriat atât de tare, încât, peste ani, am încercat efectiv să fac o cercetare. Se pare că incidentul a fost real, totuşi, a fost serios dramatizat pentru film. N-a fost însă dramatizat un alt incident, mai precis două, care au fost recreate pentru celălalt film, cel care a rulat şi în cinematografe! Prima relatare vine din anii 1920, când nişte mineri fără scrupule au prospectat – unde crezi? – tocmai în apropiere de Mount St. Helens. Într-o noapte, cabana le-a fost asaltată de bolovani, pumni şi ţipetele animalice clasice acum, pe care le asociem cu legenda. De aceea, canionul în care s-a întâmplat evenimentul a fost poreclit Ape Canyon[30]. A doua poveste provine de la Teddy Roosevelt.

Scotoceşte în birou şi întinde pe tăblia acestuia un exemplar din Wilderness Hunter, vechi şi cu colţurile îndoite.

— Te avertizez, prima parte este destul de stânjenitoare. Începe cu Roosevelt povestind despre cât de norocos a fost el să împuşte toate speciile de animale mari din America de Nord. Un idiot!

După aceea, el „repovesteşte” – nu-i o relatare la prima mână, ci o repovestire – istoria unui vânător de blănuri din

[30] „Canionul Maimuţei” (n. tr.).

Idaho, pe nume Bauman, al cărui partener a fost sfâşiat de un „goblin”.

Este adevărată vreuna dintre poveştile astea? De unde naiba să ştiu? Atunci când le-am citit, eu le-am crezut şi mi-am rugat părinţii întruna să-mi îndepărteze patul de fereastră. Le spuneam: „Astea-s fapte reale! Un preşedinte a scris despre ele!”

Spre meritul lor, ai mei nu mi-au închis pur şi simplu gura. Au încercat să mă determine să verific, să privesc dincolo de cuvinte şi să văd dacă există dovezi fizice. Cred că de aceea am devenit interesată de zoologie şi tot de aceea, chiar şi în ziua de azi, sunt încântată când existenţa unei noi specii e dovedită ştiinţific. Şi nu-i doar una, ci sunt mii. În fiecare an! Am văzut un păianjen Goliath viu şi cadavrul unui calamar uriaş. Am văzut tot felul de exemplare găsite în hornuri submarine, care ar fi fost considerate science-fiction când m-am născut. Şi de îndată ce Congo va deveni suficient de sigură pentru ecoturism, voi fi prima la coadă ca să văd nou-descoperita maimuţă Bili. Sunt deschisă faţă de orice descoperire, atâta timp cât se bazează pe dovezi concrete, fizice. Faptele ar trebui să alunge monştrii...

Oftează.

— ...nu să-i invite să intre.

INTRARE JURNAL NR. 9 [CONT.]

Animalele au dispărut. Nu am observat de dimineaţă, dar, pe măsură ce ziua a trecut, mi-am dat seama că nu văzusem nicio căprioară sau veveriţă. Nimic. Iar dacă mai sunt păsări, ele nu scot niciun piuit. De ce să fi plecat? Nu poate fi vorba despre foamete. În pomii familiei Perkins-Forster, mai sunt câteva mere. Pun pariu că, dacă-i verific pe ceilalţi, o să găsesc, de asemenea, fructe rămase. Să fi fost lupta? Să se fi speriat ele de animalul care a ucis puma?

M-ai auzit ce-am zis? „Animalul.”

Nici nu pot scrie cuvântul. De asemenea, nu am vorbit despre asta, de când i-am spus lui Mostar. Nici Dan n-a vorbit. Ca să fiu sinceră, el este foarte ocupat.

Dan a primit o nouă „comandă”, aşa le numeşte el. Luam dejunul la Mostar, ultima porţie din tocana de iepure, udată cu multă apă, când a apărut Vincent Boothe. I-a spus lui Dan:

— Eu...ăăă... am văzut că ieri ai curăţat panourile solare ale lui Reinhardt şi mă-ntrebam...

— Sigur că da, a răspuns Dan, care îşi lingea deja bolul. Vin în câteva minute.

— Grozav!

Vincent a părut uşurat, dar a încremenit când a văzut că Mostar îl privea fix.

— Şi să ştii, desigur, că te vom hrăni pentru timpul tău.

Apoi s-a uitat la mine.

— Şi tu eşti bine-venită şi... ăăă... să ne vezi proviziile.

Am zâmbit stingher. Mostar a încuviinţat din cap. Dan era în culmea fericirii. Când Vincent a plecat, ne-a zâmbit larg şi caraghios, aproape ca un copil.

— Sunt căutat.

Mostar l-a lovit jucăuş pe braţ şi i-a zis:

— Uită-te la tine, omul priceput la toate al satului.

„Omul priceput la toate!” Aşa ceva ar fi trebuit să-l distrugă! Ba chiar l-ar fi distrus acum câteva zile. Câte oferte de job, câte cine utile şi pline de speranţă luate cu Frank? „Eu nu sunt un salariat.” Aceea fusese apărarea prestabilită a lui Dan. „Eu sunt un constructor, nu un mecanic de întreţinere.” Şi, oho, burzuluielile posace pentru care trebuia să-l alin!

Şi acum, din cauza gurii mari a lui Mostar...

Strângeţi volanul, pregătiţi-vă pentru impact!

Dar, o dată în plus, aproape că mi-a sărit capul de pe umeri, când surâsul lui Dan s-a lărgit.

— Omul priceput la toate al satului.

Şi-a lins lingura ca pe o acadea, a ţopăit, *a ţopăit*, de la masă şi mi-a spus:

— E timpul pentru muncă!

Apoi a început să fredoneze, ducându-şi vasele la chiuvetă.

A fredonat toată ziua. A fredonat în timp ce îndeplinea toate sarcinile date de soţii Boothe. Ei aveau o listă, să ştii! Chiar înainte de a ajunge la panourile solare, l-au anunţat că aerul condiţionat din dormitor troncănea şi că scurgerea de la duş era înfundată. Chestii mărunte, ici şi colo. Pe de altă parte, eu aveam propria listă. I-am taxat cu fulgi de ovăz (nu mai avem cereale). În timp ce Dan cânta vesel şi trecea de la sarcină la alta, eu am examinat meticulos cămara soţilor Boothe, inventariind tot ce aveau, până la ultima picătură de ulei de măsline premium Lucini Italia. Uleiul de măsline are o mulţime de calorii. Nu cred că-i taxez exagerat.

Poate un pic.

Trebuie să trec peste chestia cu cartofii. Bobbi s-a străduit din greu să fie drăguţă. A fost foarte deschisă cu tot ce aveau... sau ce le mai rămăsese. (Scuze. Las-o baltă!) Chiar a sugerat să luăm electricitate de la casa lor şi mi-a dăruit un ceainic albastru mic, care „va fi o stropitoare perfectă pentru grădină”.

De unde ştie despre grădină? Oare ştiu toţi? Şi ce altceva mai vorbesc ei pe la spatele nostru? Mi s-a părut prea bruscă schimbarea, acceptarea faptului că am putea fi nevoiţi să supravieţuim iernii. Totuşi, trebuie să-şi fi format această părere treptat, în timp ce ascultau ştirile, se uitau la cerul pustiu şi vedeau că Tony şi Yvette încă se agaţă de statu-quo, pe când Mostar măcar încearcă să se adapteze.

Oricare ar fi motivul, soţii Boothe par să fie cu siguranţă de partea noastră acum. Bobbi chiar a oferit compost din lada ei, ca îngrăşământ suplimentar, şi a întrebat dacă nu poate fi plantat o parte din orezul ei brun sau din quinoa expandată. Sunt sceptică în ceea ce priveşte quinoa. „Expandat” nu înseamnă deja preparat? Cât despre orez, am luat un pumn să experimentez. Doar pentru o zecime de metru pătrat de teren. După ce am plantat fasolea lui Palo, nu ne-a mai rămas mult spaţiu. Dar, dacă fasolea nu va încolţi, însă orezul o va face, ar putea fi o rezervă bine-venită. Iar compostul îl putem folosi întotdeauna. Şi-i recunosc lui Bobbi meritul de a fi sugerat că umplutura de hrişcă din perne ar putea fi comestibilă.

Vincent a râs de ultima idee, dar, când a văzut expresia rănită a soţiei, i-a explicat că pernele lor sunt umplute cu coji, nu cu boabe. I se cam împleticea limba. Amândoi erau uşor piliţi, deoarece deschiseseră o sticlă de chardonnay imediat după venirea mea şi a lui Dan. Cine ştie câte pahare de câte 120 de calorii băuseră înainte să sosim! În tot cazul, Vincent şi-a mai făcut curaj cu alte 240 de calorii înainte să întrebe despre puma.

Când am descris sângele şi oasele, Vincent a pus totul pe seama necrofagilor.

— Păsările şi animalele mici. Insectele. Insectele trebuie să fi fost. Sunt foarte multe insecte. Trebuie să fi ieşit toate după ce a murit sărmana felină. Toate sunt foarte flămânde. Ea a murit din cauza rănii. Din acest motiv am auzit noaptea trecută atâtea ţipete. Sărmana, trebuie să fi suferit teribil. Sper doar că a murit înainte ca animalele mici să înceapă să se hrănească din ea.

Când am amintit de pietre, Vincent a ridicat din umeri, ignorând subiectul.

— Cine poate spune ceva în toată mizeria aia?

Poate de aceea n-am menţionat urmele de tălpi. M-am temut că le vor desconsidera, folosind o altă teorie îmbibată de alcool. Sau poate mi-a fost teamă că nu vor face aşa, ci vor deschide uşa întrebărilor la care nu puteam răspunde.

Nu pot nici acum să răspund la ele. Poate de aceea m-am dus la soţii Durant când am terminat. Încă sunt convinsă că Yvette crede că se referă la un fermecător basm indigen. Dar dacă aş putea afla mai multe din povestea respectivă... Câteva detalii. De unde vine Oma? Ce vrea? Nu este adevărat că folclorul are o bază în realitate? N-a existat cu adevărat un potop planetar în trecutul îndepărtat? O schimbare a climei înainte de consemnările istorice? Şi nu există o teorie despre mareele din Marea Roşie care ar fi fost atât de extreme, încât să pară că apele se despart în două?

Nu-mi amintesc unde am auzit asta sau dacă nu cumva inventez totul. Sunt destul de sigură că unul dintre prietenii din colegiu ai lui Dan a vorbit despre craniile de mamuţi care i-au inspirat pe greci să creadă în ciclopi. Cartilajul dintre ochi arăta ca o orbită gigantică. M-am gândit că Yvette ar putea avea unele informaţii utile de felul ăsta. Dacă aş reuşi s-o conving să vorbească!

De asemenea, voiam să-l întreb pe Tony despre ziua când încercase să ajungă la şosea.

Să plece după ajutor! Dumnezeule! În ziua când el încercase să plece după ajutor! În ziua când eu fusesem urmărită. Văzuse şi el ceva? Privirea lui de atunci te punea serios pe gânduri. Presupusesem că de vină e imaginea laharului, conştientizarea faptului că suntem izolaţi de lume. Poate că fusese şi asta. Dar în drum spre casă sau poate când stătuse acolo, la marginea podului distrus... Oare văzuse ceva? Oare îl urmărise şi pe el?

Astfel de întrebări mi se roteau prin minte, când, destul de tensionată, m-am apropiat de uşa lor.

Nu sunt sigură de ce anume îmi era frică. Că Yvette mă va pălmui, ţipând la mine fiindcă o trădasem? Ambele m-ar fi durut la fel de mult. Am inspirat adânc, am afişat un zâmbet fals şi am bătut uşor la uşă. Niciun răspuns. Am încercat din nou, ceva mai tare. Nimic. Mi s-a părut că aud o conversaţie. Dar părea îndepărtată. Am întrezărit o strălucire slabă, pâlpâitoare, ce răzbătea prin draperia ferestrei de la camera de zi. Televizorul. Un film sau o emisiune înregistrată. Asta trebuie să fi auzit. O umbră a trecut prin faţa ei, îndreptându-se către uşă.

M-am bâlbâit:

— Tony? Yvette? Sunt Kate.

M-am gândit să sun la sonerie, dar am ezitat când degetul mi-a atins butonul. Am privit umbra trecând din nou prin faţa strălucirii, îndreptându-se în direcţia opusă. M-am dus apoi spre garaj. Auzeam *zzzzzp-zzzzzp-zzzzzp*-ul constant al bicicletei eliptice a lui Yvette şi mormăiturile înăbuşite. Probabil că ea pedala, pentru că *zzzzzp*-ul s-a oprit şi vocile au devenit mai puternice. De fapt, era o singură voce. A ei. Glasul lui Tony se păstra la nivelul unui murmur scăzut. Nu reuşeam să disting cuvintele ei exacte, ci doar tonul ridicat şi clar. M-am gândit să-mi lipesc urechea de aluminiul subţire al uşii garajului, poate chiar să ciocănesc. Apoi am aşteptat ca o idioată vreun minut, până când vocile au scăzut în intensitate şi *zzzzzp-zzzzzp-zzzzzp*-ul s-a reluat.

M-am întors spre casă, oprindu-mă când l-am văzut pe Dan ieşind din casa Boothe ca să cureţe acoperişul. M-a zărit, a fluturat mâna spre mine şi chiar mi-a trimis un sărut, pe care i l-am întors. Pentru o clipă m-am gândit să rămân, să-l ajut sau doar să-i ţin companie. A fost ceva

legat de faptul că era singur afară. Aşa ceva nu-mi mai plăcea. M-am simţit, mă simt neliniştită.

Totul e prea tăcut. Niciun animal şi nicio pasăre. Niciun sunet. Pe de altă parte, mirosul e constant acum, de parcă ne-ar fi urmărit de la locul uciderii pumei. Şi ochii. Azi-dimineaţă, n-am simţit că aş fi urmărită. Poate că eram prea concentrată asupra felinei moarte. Dar acum îi simt. Mergând spre casă, m-am uitat întruna în sus şi în jur. Până la creasta de deasupra caselor, scrutând copacii. N-am văzut nimic, dar oare ceva mă vedea pe mine? Abia aşteptam să intru în casă. Acolo sunt acum, pe canapea, cu ochii la fereastra sufrageriei, ca să-l supraveghez pe Dan. El curăţă fericit panourile, apoi sare înapoi din faţa cenuşii care cade, ca şi cum ar fi un joc.

Nu mai vreau să mă uit întruna la pădure. Încerc să nu memorez fiecare copac, stâncă, petic de spaţiu deschis, pentru a vedea dacă nu cumva ceva se schimbă între două uitături. Mă străduiesc din răsputeri să nu mă întorc la soţii Boothe, ca să-i întreb dacă au un binoclu. Ţinând seama de multele lor drumeţii, ar trebui să aibă. O să mă duc să mai iau nişte compost sau o să rămân acasă să lucrez în grădină, oricum altceva decât să-l privesc pe Dan care se află singur afară. M-am gândit să mă duc în maşină să ascult ştirile. Dar maşina e orientată spre casă.

Nu vreau să stau cu spatele la pădure.

Din The Sasquatch Companion, de Steve Morgan

Istoria oficială a întâlnirilor cu hominizi a căror existenţă n-a fost dovedită a avut o relaţie inconsecventă, în lipsa unui termen mai precis, cu dovezile orale indigene. După cum spune J. Richard Greenwell, secretar şi fondator al Societăţii Internaţionale de Criptozoologie: „Populaţiile indigene tind să nu aibă o linie de demarcaţie foarte clară între lumea metafizică şi lumea fizică. Pe de altă parte,

occidentalii le separă foarte precis."[31] Acesta este în mod evident un punct de vedere foarte părtinitor şi discutabil, mai ales când aşa mulţi martori oculari „occidentali" (adică albi) susţin că au văzut elemente supranaturale, ba chiar extraterestre, asociate cu Sasquatch. Totuşi, afirmaţia lui Greenwell indică o fundamentare substanţială pe consemnări eurocentrice ale întâlnirilor, consemnări care până la mijlocul secolului al XX-lea au lipsit în mod dureros.

Având în vedere caracterul haotic, adesea competitiv al invaziei Americii de către europeni, precum şi indiferenţa şi lipsa de carte a atâtor invadatori, este surprinzător că în această perioadă au apărut dovezi scrise. Deşi există, desigur, excepţii notabile ca Ape Canyon Siege a lui Fred Beck, povestea „Goblinului" a lui Roosevelt şi scrierile exploratorului britanic David Thompson, care a descoperit „urma unui animal mare", care „nu era de urs", nu putem şti pur şi simplu câţi vânători, negustori şi prospectori cuprinşi de febra aurului au luat cu ei în mormânt experienţele cu Sasquatch. Din câte ştim, un rus din zilele noastre ar putea avea o piele misterioasă, urât mirositoare, prinsă în cuie pe un perete, în dacia[32] sa, pe care vreun strămoş a adus-o din colonia americană a ţarului.

Şi atunci, ce anume a produs schimbarea? De ce contactul cu Sasquatch a devenit brusc dintr-un pârâiaş un torent? Răspunsul este simplu: al Doilea Război Mondial. Înainte de acest eveniment catastrofal, între nordul Californiei şi graniţa canadiană, trăiau mai puţini oameni (de toate etniile) decât în New York. Odată cu Pearl Harbor, au sosit industria, instalaţiile militare, extinderea

---

[31] Interviu din *In Search of History,* 1997, History Channel (n. a.).

[32] Denumirea, în lb. rusă, în original, a unei case de vacanţă (n. red.).

infrastructurii şi milioane şi milioane de americani. Nu este de mirare că, la numai treisprezece ani după Ziua Victoriei, în Bluff Creek, California[33], o echipă de constructori de drumuri a descoperit nişte urme stranii ce păreau să aparţină unor umanoizi giganţi. Descoperirea a determinat ancheta unui ziar local, care, la rândul său, a dezgropat poveşti mai vechi din zona înconjurătoare.

Până la sfârşitul anului, urmele au ajuns pe prima pagină a ziarelor din toată ţara, împreună cu un nume pentru creatorul lor: Bigfoot.

CAPITOLUL 10

„Mărturii de martori oculari în cazul Bigfoot... ahhh... Nu cred că sunt foarte serioase, pentru că nu le poţi testa. Este... este vorba de credibilitatea persoanei... iar oamenii... dacă vor să vadă ceva ciudat... şi-l pot imagina.”

Dr. Thomas Dale Stewart, fost curator-şef al Departamentului de antropologie de la Smithsonian Institution

Din interviul meu cu rangerul senior Josephine Schell

— De ce n-au fost găsiţi? Asta-i întrebarea de nouăzeci şi nouă de mii de dolari. Şi răspunsul meu de doi cenţi este că a contat „momentul”. Vezi tu, oamenii care se află într-o poziţie din care le-ar putea dovedi existenţa, care ştiu cum să găsească şi să analizeze dovezi fizice, ei bine, oamenii aceia nu se vor apropia de problemă de teamă să nu le distrugă reputaţia. Iar teama asta îşi are originea în

[33] Bluff Creek este cunoscut, de asemenea, ca locul „filmului despre Bigfoot” al lui Patterson din 1967 (n. a.).

perioada când Sasquatch a apărut prima oară în luminile rampei.

Dacă am fi avut o abundenţă de raportări în anii, să zicem, 1940 şi 1950, când eram încă o naţiune coerentă, cu convingeri comune, poate că impulsul ar fi fost suficient să forţeze comunitatea ştiinţifică să acţioneze. Şi dacă ei ar fi făcut-o, dacă ar fi dovedit că aceste creaturi sunt la fel de reale ca gorila sau cimpanzeul, personaje emblematice ca Dian Fossey sau Jane Goodall şi-ar fi putut construi carierele studiind marile maimuţe din America de Nord.

Problema a fost că raportările au atins apogeul la sfârşitul anilor 1960 şi începutul anilor 1970, care au însemnat, întâmplător, zorii neîncrederii publice. Mă refer la Vietnam, la Watergate, la contracultura de tipul „fă ce-ţi place”. Nu vreau să spun că aşa ceva a fost rău, mai ales într-o democraţie. Ai nevoie de un grad sănătos de gândire critică. Trebuie să pui la îndoială autoritatea. Dar Bigfoot a apărut chiar când toţi începuseră să pună totul sub semnul întrebării, inclusiv mediul universitar. A fost o perioadă în care profesorii universitari erau loviţi din ambele părţi; dreapta îi lovea cu agenda creaţionistă, iar stânga îi ataca pentru că tocmai înţelesese legătura dintre ştiinţă şi război. Drept urmare, cercetătorii deja precauţi au devenit şi mai sperioşi în privinţa subvenţiilor şi a posturilor lor.

Iar asta i-a determinat să-l trimită pe Bigfoot în dosarele cu „aiureli excentrice”. Unde a rămas până... da... până astăzi... chiar şi cu cele întâmplate... la care vom ajunge. Există un motiv important pentru care statul n-a făcut public un raport complet despre Greenloop. Dar...

Ridică braţele ca un poliţist din trafic.

— „Să luăm lucrurile pe rând”, cum a spus doamna Mostar.

Ideea este că scepticismul public îi descurajează pe experţii calificaţi să caute dovezi fizice, iar lipsa dovezilor fizice nu face decât să alimenteze scepticismul public.

Şi de aceea povara găsirii probelor a fost lăsată în principal pe seama amatorilor aventurieri, care fie nu găsesc nimic niciodată, fie îşi îngreunează singuri situaţia, aşa cum a fost atunci cu FBI-ul[34]. Ştii cazul, nu? S-a petrecut acum vreo doi ani. În anii 1970, un grup de excentrici a presat FBI-ul să testeze un eşantion de păr pe care-l colectase, iar eşantionul s-a dovedit că provenea de la o căprioară. Tocmai genul ăsta de fiasco public, de tipul seifurilor lui Al Capone, îi împiedică pe martorii credibili să iasă în public. Şi am stat de vorbă cu foarte mulţi martori oculari. În jobul ăsta, ai de-a face cu destui care sunt siguri că au întâlnit ceva. Nu farsorii. Ăia nu vin la noi. Se duc la mass-media. Acolo sunt banii şi faima. Mă refer la filmuleţele alea tremurate care apar cu regularitate. Cel mai faimos este „filmul Patterson-Gimlin”, care ne-a oferit imaginea pe care majoritatea oamenilor o asociază cu Bigfoot... Roger Patterson a susţinut că el tocmai se pregătea să facă un film despre Bigfoot şi „s-a întâmplat” să dea peste creatura reală. Mă laşi?

Nu, eu îi cred pe cei cu care stau de vorbă sau, mai exact, cred că ei cred în ceea ce au văzut. Dar, aşa cum a spus doamna Holland: „Să ştii că ai văzut ceva nu-i totuna cu să ştii ce ai văzut.” De aceea, chiar şi acum, când mă gândesc la unul dintre documentarele alea BS din copilărie, tot îl cred pe tipul care a trecut testul cu

[34] În iunie 2019, în temeiul Legii privind libertatea de informare, Biroul Federal de Investigaţii a publicat un dosar de douăzeci şi două de pagini care detaliază analizele sale de laborator asupra părului „ataşat de o bucăţică de piele”. Eşantionul, care le-a fost adus în 1976 de Bigfoot Research Center,

detectorul de minciuni. El nu juca teatru. Chiar credea că văzuse. Toţi cred.

Nu uita că eu sunt din sud-vest, unde, de exemplu, OZN-urile joacă un rol central. Dacă aş avea câte un bănuţ pentru fiecare individ care a spus că a văzut lumini pe cer... şi oamenii continuă să le vadă. Sunt sigură că pe cer au fost lumini şi sunt convinsă că erau siguri că luminile alea veneau după ei să le aplice sonde anale. Dacă i-ai pune la poligraf şi i-ai întreba, sub jurământ, ce au văzut sau ce au auzit...

Ai parte şi de mulţi din ăia. Care au auzit chestii. Zgomote în noapte. Paşi, trosnete de crengi sau mormăituri. Am vorbit de două ori cu oameni care au jurat c-au auzit sau au mirosit ceva. Câţiva excursionişti au raportat în mod constant miros ca de deşeuri menajere şi de ouă stricate. Poate că am simţit şi eu mirosul acela, atunci când am găsit cerbul mort.

Arată cu degetul mare peste umăr, spre hartă.

— Poate că asta a fost sau poate că provenea pur şi simplu de la noi, fiindcă de trei zile nu mai făcuserăm duş. Nu ştiu ce am mirosit, dar ştiu că am mirosit ceva. Eu am încredere în nasul, în urechile şi în ochii mei. Dar creierul...

Cred că minţii omeneşti nu-i plac misterele. Căutăm mereu răspunsuri la chestii inexplicabile. Iar dacă dovezile nu pot oferi un răspuns, încercăm să înjghebăm unul din poveşti vechi. Dacă am auzit despre OZN-uri când s-a întâmplat să vedem o lumină pe cer sau despre monştrii din lacurile scoţiene când s-a întâmplat să vedem o unduire pe apă ori despre creaturile uriaşe, asemănătoare maimuţelor, când vedem o masă întunecată mişcându-se printre ramuri...

De aceea i-am trimis la plimbare pe toţi cei care ne-au raportat vreodată ceva. Chiar şi pe cei credibili. Şi prin „credibili”, mă refer la cei care au fost stânjeniţi. Cei care

nu doreau să fie acolo. Cei care nu doreau să pară nebuni. Ei au cerut întotdeauna să discute cu mine în privat, să rămână anonimi, să se asigure că nu sunt înregistraţi. Erau aproape convinşi că mintea le jucase o festă. Nu doreau să creadă.

Oftează.

— Ar fi trebuit să-i cred. De fiecare dată, aproape că i-am crezut, pentru că, odată ce începeau să vorbească, îndoiala le dispărea. Ar fi trebuit să cercetez cazul de fiecare dată când cineva m-a privit drept în ochi şi a vorbit încrezător şi cu claritate...

INTRARE JURNAL NR. 10

9 OCTOMBRIE

L-am văzut!

Nu ştiu ce m-a trezit în noaptea asta. Un sunet sau lumina de pe verandă care s-a aprins. N-a fost lumina noastră, nu la început, ci de la casa Perkins-Forster, care strălucea pe tavanul de deasupra mea. M-am ridicat, m-am frecat la ochi şi m-am furişat spre fereastra din spate. Nu voiam să-l trezesc pe Dan. Are multe de făcut mâine. Omul priceput la toate al satului. Aşa că n-am riscat să deschid uşile balconului din spate.

Dar uitându-mă pur şi simplu pe geam, mi-am dat seama că ceva nu era în regulă. Lada de compost a casei Perkins-Forster fusese răsturnată, ceea ce era ciudat pentru că au fost special construite ca să nu poată fi deschise de animale. Au nişte ţăruşi lungi, adânc înfipţi în sol, iar capacele sunt blocate cu manete rotative duble. Capacul era deblocat acum sau fusese rupt. L-am zărit lângă lada răsturnată, în mijlocul unui covor de gunoi împrăştiat.

Apoi am văzut ceva mişcându-se. Doar o umbră, cred, de cealaltă parte a casei lor. A mişcat tufişurile de lângă liziera copacilor. Până m-am uitat mai atentă acolo, dispăruse. Probabil un raton. Asta am gândit. Ratonii sunt

deştepţi, nu? Şi i-am văzut cercetând coşurile de gunoi în centrul Venice Beach. Cu toate acestea, am verificat dacă balconul era încuiat, apoi am coborât în linişte la parter, să mă uit şi la celelalte uşi.

Am verificat-o mai întâi pe cea din faţă, m-am întrebat dacă n-ar trebui să setez alarma şi mi-am dat seama că nu ştiam cum s-o fac. Atunci s-a aprins lumina de pe veranda din spate. Am început să aprind luminile din interior. Mai precis, am apăsat pe comutatorul general de la parter şi am mijit ochii în lumina orbitoare.

Asta trebuie să-l fi speriat, faptul că tot parterul trecuse din noapte în plină zi. S-a întors să fugă exact când am intrat în bucătărie. Probabil că stătuse pe treapta din spate.

Era atât de înalt, încât creştetul îi dispărea deasupra tocului de sus al uşii. Şi voinic. Îmi amintesc perfect umerii masivi şi braţele groase şi lungi. Mijlocul era îngust, semăna cu un triunghi cu vârful în jos. Şi nu avea gât sau poate gâtul era îndoit când a fugit. La fel, şi capul. Era uşor conic şi mare cât un pepene. De asemenea, nu sunt sigură dacă avea părul negru sau maro-închis. Iar pe spinare avea o dungă lungă, lată şi argintie. E totuşi posibil să fi fost lumina reflectată.

Nu m-am speriat. Mai degrabă, am fost surprinsă. Ca atunci când o maşină trece extrem de aproape de tine. Momentul acela de concentrare, când eşti în afara corpului. Aşa mi s-a întâmplat: m-am uitat cum creatura a alergat prin tufişurile ce mărginesc curtea. M-am apropiat încetişor de uşă şi mi-am lipit faţa de sticlă. Atunci am văzut, şi sunt sigură în privinţa asta, două puncte luminoase prin tufăriş.

Nu era o reflecţie din interiorul casei. Ţineam mâinile în jurul ochilor. Şi nici nu erau nişte frunze care străluceau. Am văzut frunzele şi erau altfel. Punctele astea erau

diferite şi se găseau mai în spatele frunzişului, la vreo doi metri, poate doi metri şi jumătate de sol. Nu exagerez înălţimea. Ştiu toate plantele alea şi care-i înălţimea mea prin comparaţie cu ele.

Pentru o secundă sau două, m-am uitat fix la punctele luminoase. Ele au clipit. De două ori! Au dispărut, deplasându-se iute în lateral prin întuneric, ca şi cum o ramură ar fi fost trasă brusc în faţa lor. Probabil că am rămas rezemată de uşă încă o jumătate de minut, aburind sticla cu respiraţia mea tot mai profundă.

Apoi mâna m-a prins de umăr.

În regulă, folosesc un pic de melodramă când scriu toate astea, iar acum văd şi umorul din cele întâmplate în continuare. Dar, la dracu', când am simţit strângerea aia...

Cine ştia că Dan are reflexe atât de rapide? Dacă nu m-ar fi prins de încheietură în mijlocul gestului, i-aş fi umplut nasul de sânge.

— Uşurel, uşurel!

Dan s-a retras, mi-a eliberat braţul şi a ridicat mâinile.

— Ce p...

I-am întrerupt bolboroselile cu propriile bolboroseli, încercând, şi neizbutind, să relatez coerent tot ce văzusem.

El s-a uitat pe lângă mine, întrebându-mă repetat: „Ce-a fost?" I-am răspuns tot repetat: „Nu ştiu." Ne-am uitat de la tufe la pământ, la şirul de urme mari ce ajungeau la pragul uşii noastre.

Când Dan a deschis uşa, a pătruns un val de aer rece şi puturos. Era duhoarea „aceea", atât de puternică, încât aproape am icnit de greaţă. Dan a luat deschizătorul de nuci-de-cocos de pe tejgheaua din bucătărie şi a făcut un pas pe verandă. Eu m-am întins spre suportul cuţitelor, apoi mi-am dat seama, ca o idioată, că suliţa lui Mostar stătea sprijinită de peretele din faţa mea. Probabil că ar fi

trebuit s-o las acolo. Aproape că m-am înjunghiat singură când băţul lung şi flexibil s-a agăţat în uşă. Dar simţeam nevoia să am ceva pentru protecţie, mai ales după ceea ce văzusem.

Urmele de tălpi erau peste tot. Clare. Distincte. Puteai să observi degetele şi cum picioarele merseseră de la lada pentru compost a familiei Perkins-Forster, la a noastră (încă intactă), apoi la copaci, pe care *nu aveam* să-i cercetăm!

Mirosul ne-a ţinut în loc pe verandă, asaltându-ne nările, împingându-ne înapoi în casă. Când Dan a încuiat uşa, eu am amintit de alarma antiefracţie. Nici Dan nu ştia sigur cum funcţionează. La început, am primit întruna mesaje de eroare, dar, până la urmă, el şi-a dat seama că era din cauza ferestrelor crăpate la erupţie. Acum Dan învaţă cum să ocolească restricţionările acelea, stând cu iPad-ul la masa din bucătărie, în timp ce eu aştept să fiarbă cafeaua. Este noul nostru „amestec reciclat”, tot zaţul de peste săptămână, adunat şi presat. Ideea lui Mostar. „Trebuie să facem să dureze.” Nu mai pun asta la îndoială. „O cafea apoasă astăzi este mai bună decât nimic mâine.”

Probabil ar fi trebuit s-o economisim pur şi simplu. Şi aşa suntem cu nervii încordaţi. De vreo oră, n-am auzit şi n-am văzut nimic. Dan crede că ar trebui să setăm şi alarmele interne. Sunt nişte simpli senzori de mişcare, similari celor pe care casele îi folosesc pentru iluminat şi încălzit. Eu m-am opus. Dacă îi declanşez accidental, când mă duc noaptea la baia de pe hol? Dan crede că sunt nebună fiindcă nu folosesc baia principală.

— Şi ce dacă mă trezeşti?

A spus asta de două ori. Cred că avem probleme mai mari acum.

Dar aşa să fie oare?

Ne-am gândit de câteva ori să mergem la Mostar, dar, pe lângă faptul că nu vrem s-o trezim, nu vrem să ieşim din casă.

Suntem prea paranoici? „Siri, ar trebui să fim îngrijoraţi?”

Măcar vorbim despre asta în mod deschis. Şi de aceea mă simt bine. Dan nu se îndoieşte de ceea ce am văzut. Regretă pur şi simplu că nu ştie mai multe despre subiect. Da, este un *nerd* total, dar un *nerd* SF, nu horror sau fantasy, aşa cum mi-a explicat în noaptea asta. Există foarte multe subgenuri. Pentru mine toate sunt *Dungeons & Dragons*. Nu-mi vine să cred că până acum n-am discutat niciodată despre asta. În atâţia ani. De asta e nevoie? O comunicare autentică, cu dialog şi schimb de idei. Chiar dacă nu sunt decât speculaţii despre ceea ce se găseşte afară.

De unde a venit? Cum a ajuns aici? Şi sunt mai multe sau doar una? Adică trebuie să existe, cel puţin teoretic. Nu vorbim despre magie. Creatura asta nu-i nemuritoare. Pentru a se înmulţi, trebuie să fie mai multe. Dar câte sunt? Şi cum au rămas ascunse – nu, nu-i corect –, cum au rămas suficient de bine ascunse ca să nu existe dovezi despre existenţa lor? Cum poate să rămână neconsemnată existenţa unui animal atât de mare, atât de mult timp?

Dan tocmai a învăţat cum să ocolească ferestrele crăpate. Putem merge la culcare. O să pun cafeaua în frigider. Trebuie să facem să dureze.

Din The Sasquatch Companion, de Steve Morgan

Unele teorii legate de originea lui Sasquatch pun descendenţa lui pe seama unui strămoş preistoric numit Gigantopithecus. Judecând după dinţii şi maxilarele fosilizate găsite în Asia (primele au fost descoperite de antropologul G.H.R. von Koenigswald în 1935), se poate estima că această supermaimuţă măsura trei metri

înălţime, cântărea cinci sute de kilograme şi a trăit până acum o sută de mii de ani.

Lipsa unui schelet complet, sau măcar parţial, a lăsat postura sa în seama imaginaţiei. Cele mai multe reprezentări artistice îl arată pe Gigantopithecus ca fiind adus de spate şi cu braţele lungi, atingând pământul cu pumnii, pe când nonconformiştii ca dr. Grover Krantz au postulat o locomoţie bipedă, dreaptă. În cartea Bigfoot Sasquatch Evidence, Krantz a descris reconstrucţia unui craniu Gigantopithecus blacki bazat pe maxilare fosile. Din acest proces, el a determinat că poziţia gâtului „indică o postură complet verticală".

Ipoteza lui Krantz nu numai că validează relatările unor martori oculari privind mersul uman al lui Sasquatch, dar teza unei existenţe terestre, nu arboricole, a lui Gigantopithecus ar explica, de asemenea, conformaţia tălpilor lui Bigfoot. Aproape în niciun mulaj şi în nicio fotografie a unei urme lăsate de Sasquatch nu se văd obişnuitele degete simiene de la picioare, menite să apuce. Misterul absenţei lor este rezolvat dacă ne gândim că strămoşul său, Gigantopithecus, a cărui dimensiune şi greutate împiedicau viaţa în copaci, nu a avut nevoie, din punct de vedere evolutiv, de această caracteristică.

Dacă ambele ipoteze sunt corecte – că acest megasimian preistoric a avut postură verticală şi că a trăit pe sol –, atunci i-ar fi fost utile pentru a supravieţui catastrofei climaterice despre care se presupune că i-a cauzat extincţia. Potrivit dovezilor fosile, ultimul Gigantopithecus blacki (cel mai mare din specia sa) a murit în urmă cu aproximativ o sută de mii de ani, când junglele din sudul Asiei au lăsat loc păşunilor. Dar dacă, aşa cum Darwin însuşi s-a lamentat, dovezile fosile sunt imperfecte? Dacă motivul pentru care în China centrală n-au mai fost descoperite rămăşiţe recente de

Gigantopithecus este că Gigantopithecus a plecat pur şi simplu de acolo?

Unii ar fi putut ajunge în munţii din provincia Hubei, unde descendenţii lor sunt cunoscuţi în prezent ca Yeren. Un al doilea grup ar fi putut merge mai departe spre vest, în munţii Himalaya, devenind ceea ce numim acum Yeti. Iar o a treia ramură, mai curajoasă, ar fi putut să înfrunte deşerturile nordice în căutarea unei lumi complet noi.

Acum zeci de ani, s-a emis teoria că, la fel ca primii oameni, Gigantopithecus a migrat din Asia în America în cursul ultimei mari ere glaciale, peste podul terestru siberian al Beringiei, acum scufundat. Această teorie a dat însă recent naştere la controverse, întrucât descrierea convenţională a „coridorului de gheaţă spre interiorul uscatului" a fost contestată de dovezi ce indică o rută de coastă anterioară. Indiferent dacă au mers prin coridor sau pe coastă, este logic să presupunem că aceste două specii de hominizi au ajuns împreună în lumea nouă.

Această co-migraţie ar explica numeroasele adaptări comportamentale ce diferenţiază Sasquatch de alte primate mari moderne. Comportamentul nocturn, de exemplu, ar fi fost o modalitate excelentă de a evita privirile ascuţite şi vârfurile de suliţe încă şi mai ascuţite ale lui Homo sapiens, care vâna la lumina zilei. La fel, abilitatea lor generală de a se furişa în condiţii de zi sau de noapte ar fi fost esenţială în tundra deschisă, fără copaci, a Beringiei. Ţinând seama şi de picioarele rapide, eficiente energetic[35], şi de poziţia verticală, utilă pentru a zări

[35] Un studiu din 2007, realizat de David Raichlen de la University of Arizona, Michael Sockol de la University of California şi Herman Pontzer de la University Washington din St. Louis, „sugerează că mersul biped la primii hominizi, asemănători maimuţelor, ar fi putut fi într-adevăr mai economicos decât mersul patruped cu sprijin în pumni" (n. a.).

pericolele, ei ar fi putut supravieţui nu numai stepei beringiene, ci şi „blitzkriegului” uman, care a distrus atât de multe mamifere din pleistocen.

Termenul „blitzkrieg”, sau „război-fulger”, provine din perioada de început a celui de-al Doilea Război Mondial, când viteza trupelor mecanizate ale lui Adolf Hitler şi şocul produs de ele au surprins cu desăvârşire Europa nepregătită. Acesta este motivul pentru care „teoria blitzkrieg” a fost folosită în descrierea extincţiilor în masă de animale mari, măcelărite de oamenii primitivi. Precum cavaleria poloneză şi linia franceză Maginot, viaţa sălbatică din Europa, Eurasia şi, în cele din urmă, de pe cele două continente americane a fost surprinsă complet nepregătită. Indiferent cât ar fi învinuită clima, nu se poate nega că vânătorii oameni au contribuit la cea mai mare extincţie în masă de după moartea dinozaurilor. Numai în America de Nord, specii întregi au dispărut în mai puţin de o mie de ani de la sosirea oamenilor.

Capacitatea de a se feri de oameni n-ar fi fost o caracteristică exclusivă a maimuţelor mari din America de Nord. Potrivit ipotezei paleobiogeografiei umane, Africa actuală se bucură de o asemenea abundenţă de animale mari deoarece strămoşii lor au evoluat alături de strămoşii noştri. Etapizarea evoluţiei, adaptarea la oameni, înainte ca ei să fi devenit pe deplin oameni, a cruţat Africa de ororile blitzkriegului. Poate că a cruţat, de asemenea, şi o parte din megafauna din sudul Asiei, inclusiv o anumită maimuţă uriaşă.

Ştim că proto-oameni ca Homo erectus au început să migreze din Africa acum între 1,8 şi 2,1 milioane de ani. Este posibil să nu fi fost ca noi, dar au fost destul de asemănători nouă ca să reprezinte un semnal de alarmă pentru Gigantopithecus. Când Homo sapiens complet

evoluaţi au sosit în Asia, giganţii blânzi primiseră deja suficiente avertismente pentru a ne evita cu totul.

CAPITOLUL 11

„Când s-a produs evenimentul, Bauman era încă tânăr şi vâna cu un partener în munţii ce separau bifurcaţia râului Salmon de confluenţa cu râul Wisdom. Neavând prea mult noroc, el şi partenerul său au decis să suie într-o trecătoare sălbatică şi singuratică, străbătută de un pârâu despre care se spunea că adăposteşte mulţi castori. Trecătoarea avea o reputaţie proastă, deoarece cu un an în urmă un vânător solitar care rătăcise pe acolo fusese ucis, aparent de o fiară sălbatică; rămăşiţele lui pe jumătate mâncate fuseseră găsite ulterior de prospectorii minieri care trecuseră pe lângă tabăra sa cu doar o seară în urmă.”

Preşedintele Theodore Roosevelt, *The Wilderness Hunter*

INTRARE JURNAL NR. 11

9 OCTOMBRIE

Credem că avem un urs. Acesta a fost consensul reuniunii AL din dimineaţa asta. Înainte de micul dejun, m-am dus să bat la uşi. Am încercat din nou la soţii Durant. A fost la fel ca data trecută. Vaga strălucire a televizorului din interior, *zzzzzp-zzzzzp*-ul bicicletei eliptice. De data asta, nu se auzeau voci şi am fost mândră de mine că am sunat la uşă. Şi când n-a răspuns nimeni, am intrat în curtea lor şi m-am dus în spatele casei. Draperiile erau trase peste ferestrele şi uşile bucătăriei. Am ciocănit în geam. Le-am strigat numele. Tot niciun răspuns. Mostar mă avertizase să nu-mi fac speranţe. „Ei nu-şi părăsesc Elba.” Dar n-a explicat de ce şi m-a avertizat doar să nu pierd timpul întrebându-mă.

Dar cum pot să nu mă-ntreb? Sunt stânjeniţi că au fost detronaţi? Se ascund într-un exil autoimpus, pentru că faţada le-a fost spulberată? Bănuiesc că asta are sens. Modelul şi agentul de vânzări. Fum şi oglinzi. Nu pot să nu mă-ntreb.

Toţi ceilalţi au fost însă receptivi. Ne-am reunit în Casa Comună pentru a discuta despre cele întâmplate azi-noapte. Perkins-Forster au văzut şi ele ceva de la fereastra dormitorului lor. Nu erau totuşi sigure ce fusese – o masă întunecată la limita luminii de pe veranda lor. Şi Bobbi crede că a zărit mişcare printre copaci. Reinhardt nu văzuse nimic. Dormise profund. La fel şi Mostar. Cel puţin am avut dreptate să n-o trezim.

Ea m-a şocat la întrunire, mai exact ceea ce a spus despre un urs. Mai devreme, când bătusem la uşă s-o anunţ că ne întâlnim toţi, îi povestisem ce văzusem. Folosisem cuvântul. Vorbisem foarte clar. Şi ea acceptase, cel puţin prin limbajul corporal. Încuviinţarea din cap, tonul – rămăsesem cu impresia că mă crezuse. Îţi imaginezi cum m-am simţit când am auzit-o spunând grupului:

— Ei bine, se pare că avem un urs care adulmecă pe-aici.

Înainte să răspundă cineva, ea a continuat adăugând că numai asta putea să fie. Urşii sunt singurele animale suficient de înalte pentru a ajunge la vârfurile merilor. N-a văzut toată lumea că dispăruseră merele rămase (cele pe care nu le mâncaseră căprioarele)? Eu văzusem şi nu fusesem singura. Mulţi pomi fructiferi păreau „vandalizaţi”. Ştiu că există un termen mai bun, dar foarte multe ramuri superioare fuseseră rupte, iar fructele, culese. Veveriţele n-ar fi putut face genul ăsta de pagube, iar căprioarele, chiar dacă s-ar fi ridicat pe picioarele din spate, n-ar fi ajuns aşa de sus. Asta a fost logica lui Mostar.

Ea a subliniat, de asemenea, că, dacă cineva se gândea la ratoni, ei puteau fi destul de inteligenţi să deschidă

lăzile cu compost, dar în niciun caz destul de puternici ca să le smulgă din fundaţie. Toţi au părut satisfăcuţi. Şi da, pentru o secundă, eu însămi m-am trezit regândind totul. Pentru că urşii sunt mari şi îmblăniţi. Şi nu au gât. Iar când stau pe labele din spate, pot fi destul de înalţi. Totul era logic şi, dacă Mostar spunea asta, atunci poate că eu şi Dan ne speriaserăm fără motiv. De fapt, eu fusesem singura care văzuse ceva. M-am aşteptat ca Dan să fie total de acord cu Mostar.

Însă Dan a luat cuvântul şi a întrebat despre urme. Urşii nu au gheare sau aşa ceva? Am văzut pe chipul lui Vincent o expresie de nelinişte, dar ochii lui au rămas în podea. Se gândise deja la asta?

Reinhardt a respins iute ideea.

— Ştie cu adevărat vreunul dintre noi cum arată urmele urşilor în sălbăticie? Şi nu este firesc ca urmele lăsate de animale să-şi schimbe forma în timp, să crească şi să se transforme pe măsură ce se topesc, apoi reîngheaţă odată cu trecerea zilelor. Îmi amintesc un incident din Connecticut, când am văzut urme de căprioare vechi de o săptămână ce dădeau impresia că nişte elefanţi tropăiseră pe peluza mea.

Cuvintele lui au avut efect, iar soţii Boothe şi Perkins-Forster au aprobat din cap. Am observat că Palomino se uita la Mostar, care, din nou spre surprinderea mea, l-a complimentat deschis pe Reinhardt pentru explicaţia lui „înţeleaptă”. Palomino părea la fel de descumpănită ca mine. I-am trimis lui Dan o privire de tipul „ce dracu-i asta?”, iar el a răspuns, adresându-se mulţimii:

— Da, însă aici nu vorbim despre zăpadă. Cenuşa nu se topeşte şi nu îngheaţă. Şi chiar dacă timpul, vântul sau orice altceva le-ar putea transforma, urmele astea sunt atât de proaspete, încât puteţi toţi...

Şi dintr-odată, cuvintele i s-au stins. La început, n-am înţeles de ce. M-am uitat la el. Apoi am văzut că se uita direct la Mostar. Ochii ei erau poate mai mari cu un milimetru decât în mod normal şi nu cred că altcineva observase cum clătinase din cap. Toate privirile erau încă îndreptate spre Dan. El a oftat, a ridicat din umeri şi a continuat:

— Dar... da... acum, când spun totul cu voce tare, ai dreptate, nu ştiu cum arată urmele urşilor. Îmi pare rău, sunt foarte obosit.

— Bineînţeles, bineînţeles, a aprobat Reinhardt condescendent şi a plecat capul cu o simulare de mărinimie.

Mostar a urmat imediat cu un chicotit:

— Aşadar, avem un musafir îmblănit şi – a indicat linia copacilor – poate că am rezolvat, de asemenea, misterul morţii pumei rănite.

Vincent a ridicat braţele într-un gest tăcut de „evrica”. Am auzit un *mmm* afirmativ dinspre Carmen şi un mormăit de la Reinhardt. Zâmbind foarte uşor, Mostar a continuat:

— Ceea ce-nseamnă că trebuie să fim niţeluş mai atenţi, nu credeţi?

Sunete aprobatoare, limbaj corporal mai convingător. A fost o nebunie, ceea ce Dan ar numi un moment „Lumea Bizară”. Mostar ţinea adunarea în mâini.

După care ea a întrebat:

— Are cineva spray împotriva urşilor?

Stupoare.

Nimeni n-a scos un cuvânt pentru o clipă încordată, după care Bobbi a izbucnit:

— Nu!

Cred că propria forţă a surprins-o şi pe ea. Dar când am privit-o toţi, a adăugat:

— Este o cruzime! Ei încearcă doar să mănânce şi tu vrei să-i împroşti cu spray?

Chipul lui Mostar nu s-a schimbat. A rămas senină şi diplomată şi nu pot decât să-mi imaginez cuvintele pe care şi le stăpânea.

— Eu mă gândesc doar la puma, a replicat ea calm, dar tremurând probabil din tot corpul de încordare. Şi la faptul că nu dorim ca aşa ceva să se mai întâmple.

— Am fost luaţi prin surprindere, a argumentat Bobbi. Iar dacă vom fi mai atenţi de acum încolo, dacă vom avea grijă unde mergem, dacă vom ocoli lăzile pentru compost...

Effie arăta de parcă n-ar fi fost de acord cu ea, dar, când a deschis gura să vorbească, s-a auzit glasul lui Carmen.

— Sau... dacă golim lăzile şi mutăm gunoaiele şi resturile comestibile în pădure, departe de case, ei...

— Atunci urşii nu vor mai avea motive să se apropie.

Reinhardt a completat ideea cu o expresie foarte mândră de sine. Fără îndoială, se şi felicita cumva pentru plan.

Bobbi a părut uşurată. L-a apucat pe Vincent de mână şi s-a întors spre Dan.

— Nimeni nu se aşteaptă s-o faci tu, Danny, o vom face noi înşine. Aşa este corect.

Din nou, nicio schimbare din partea lui Mostar. Poate doar o minusculă încordare în glas? Cred că de acum o cunosc destul de bine ca să văd cum arată furia reprimată.

— Oare nu este..., a rostit ea lent, cântărind în mod clar fiecare cuvânt, periculos să hrănim urşii?

Încăperea s-a cufundat în tăcere. Bobbi s-a uitat la Vincent, aşteptând ajutor.

— Cred că asta-i valabil doar în zonele care abundă în turişti, a spus el. Este mai degrabă o problemă sezonieră pe termen lung, decât o situaţie unică, aşa cum este a noastră.

Bobbi a adăugat:

— Şi, dacă vrei să spui „periculos” pentru urşi, cred că asta se întâmplă doar dacă îşi pierd instinctele de vânătoare şi devin dependenţi de oameni.

Vincent a susţinut-o:

— Ceea ce, din nou, nu este o problemă, deoarece compostul nostru nu poate fi decât cel mult o masă, în cazul cel mai bun.

— Dar – Mostar acţiona din nou cu multă grijă – dacă le vom duce o masă, nu-i vom... încuraja?

— La ce să-i încurajăm? a zis Carmen. Urşii nu sunt agresivi. Doar dacă nu apari prin surprindere lângă ei şi au puii în preajmă.

Ca pentru a-şi sublinia spusele, s-a întins pe lângă Effie şi a mângâiat obrazul lui Palomino.

Este oare adevărat ceva din toate astea? Explicaţia lui Carmen despre motivele atacurilor urşilor, justificarea soţilor Boothe pentru a-i hrăni doar o dată?

Mostar părea gata să explodeze. Puteam vedea schimbarea, fierberea care creştea. Gata cu construirea consensului, gata cu delicateţea şi cu politeţea. Ţin minte că am gândit clar: „La naiba, acum va-ncepe.”

Dar apoi s-a petrecut ceva cu totul neaşteptat.

Faţa ei... Nu-i văzusem niciodată expresia aceea. A plecat capul, privind în jos şi în lateral, de parcă ar fi ascultat o voce din minte. Asta era ceva complet nou, total indescifrabil. Când şi-a îndreptat din nou atenţia asupra încăperii, a vorbit cu un glas pe care nu-l mai auzisem niciodată atât de îndepărtat.

— Bine, atunci, să-i dăm drumul.

Şi mersul ei după aceea... Lent, abia târându-şi picioarele. Tot aspectul ei... De parcă Dumnezeu rotise un potenţiometru şi-i redusese intensitatea.

A trecut pe lângă noi, fără să-l bage în seamă pe Dan când a strigat-o.

— Mostar?

Nimeni în afară de noi nu păruse să-i observe schimbarea. Şi de ce ar fi făcut-o? Se grăbeau cu micul lor proiect, nou şi captivant. Întotdeauna erau interesaţi doar de ei înşişi. Comunitatea noastră.

Nu însă şi Palo. Ochii ei îngrijoraţi se mişcau de la mine la Mostar, în timp ce părinţii ei au scos-o din sală.

— Mostar?

Am urmat-o spre casa ei. Am strigat-o de câteva ori până a ajuns la uşa din faţă.

— Mostar, ce se-ntâmplă?

Când a întins braţul spre clanţă, am pus mâna peste a ei. Asta a părut s-o trezească. Ochii i s-au refocalizat, m-a privit şi a ridicat palma spre obrazul meu.

— Îmi cer scuze, Katie. Şi ţie, Danny.

A aruncat o privire scurtă în jur către mulţimea dispersată, apoi ne-a condus grăbită prin casa ei, după care am ieşit în curtea din spate.

— Îmi cer scuze că nu v-am avertizat din timp despre tactica „ursului”.

Acum stăteam pe treptele din spate şi priveam urmele din curte.

— Am crezut că-i modul cel mai bun de a ajunge la ei. Să încadrezi discuţia în ceva mai familiar.

A coborât pe cenuşă, spre urma de picior cea mai apropiată. Cerul fusese senin toată ziua şi toată noaptea, iar urmele erau la fel de clare ca atunci când fuseseră făcute. Ea a arătat spre prima, uitându-se la noi.

— Eu vă cred, bineînţeles, dar ei nu v-ar fi crezut. Prea multe obstacole mintale. Să creadă incredibilul.

A clătinat din cap.

— Ca şi cum ai fi avertizat că ţara în care ai crescut e gata să intre în colaps, că prietenii şi vecinii pe care-i cunoşti de-o viaţă vor încerca să te omoare...

A oftat adânc şi a ridicat braţele spre cer. O izbucnire de furie.

— Asta înseamnă negare. Refuzul de a părăsi zona de confort. E prea puternic. Şi cine suntem noi să-i judecăm?

Eu în niciun caz n-aş fi făcut-o. Aş fi dat orice să rămân în zona mea de confort. Chiar şi după ce Mostar a menţionat trauma enigmatică din trecutul ei. Aş fi putut s-o întreb despre asta, aşa cum aş fi putut s-o întreb în toate celelalte ocazii când adusese vorba despre ea. Dar n-am făcut-o. Am rămas nemişcată şi tăcută, sperând că va schimba subiectul, pentru ca apoi, după o secundă, să-mi doresc să n-o fi făcut.

— Oamenii văd doar prezentul prin lentila trecutului lor personal, a zis ea şi a ţuguiat buzele. Poate că asta-i şi problema mea.

S-a aşezat pe trepte, concentrându-se asupra cenuşii.

— Violenţă. Pericol. Asta-i zona mea de confort.

S-a uitat din nou la noi.

— Probabil că-n prima seară m-aţi crezut nebună.

A arătat din cap spre casa noastră şi, cred, spre grădina noastră.

— Dar ştiam ce fac. Ştiu cât de repede poate să ardă societatea. Am văzut. Am trăit-o. Dar asta...

Ochii i-au revenit la urmele de paşi.

— Astea pot fi reale. S-a uitat către copaci. S-ar putea ca ei să fie acolo.

„Ei”? Nu era vorba despre un animal?

— Dar de unde ştiu eu că sunt periculoşi? a continuat Mostar, clătinând din cap. Nu ştiu. Ar putea fi prietenoşi. Poate că sunt doar în trecere. Şi lupta cu puma aia. De

unde ştiu eu că n-a fost autoapărare sau că Vincent n-are dreptate în privinţa necrofagilor? Nu ştiu.

Atunci am înţeles ce o cuprinsese. Şi m-am înfiorat.

Îndoiala.

— Spray pentru urşi! a pufnit ea. Ăla a fost doar începutul. Nici nu ştiţi cât de departe i-aş fi dus pe toţi astăzi, dacă nu m-ar fi oprit ceilalţi. Şi poate c-au avut dreptate s-o facă.

S-a uitat în ochii noştri; se scuza oare?

— Am eu vreo dovadă că ei ar fi ameninţători, am vreo dovadă a ceva în afară de – a clipit, apăsat – lentila trecutului meu personal?

N-am mai putut suporta. Nici acum nu pot suporta. Au trecut două ore de când Mostar ne-a spus să plecăm acasă. N-am mai văzut-o de atunci. Dan s-a dus la muncă, să cureţe acoperişul casei Perkins-Forster. O să ne întâlnim acolo, după ce lucrez niţel în grădină. N-ar fi multe de făcut. Seminţele sunt plantate, chiar şi orezul, pe care l-am semănat pe o zecime de metru pătrat şi l-am acoperit cu sol. Linia de picurare funcţionează excelent, aşa că nu mai trebuie să udăm noi. Deocamdată însă n-a încolţit nimic. Practic, „grădinăritul” meu constă în a mă uita la o cameră plină cu noroi.

Probabil ar trebui să merg la Mostar, să văd ce face. Îmi pare foarte rău pentru ea şi, da, sunt speriată pentru noi toţi. Noi depindem de ea, Dan şi cu mine, şi tot satul, indiferent dacă ei o ştiu sau nu. N-o putem lăsa să se îndoiască de sine şi să sfârşească la fel de pierdută ca noi. Avem nevoie ca ea să fie puternică. Avem nevoie ca ea să aibă dreptate.

Dar în cazul ăsta, dacă acele creaturi sunt în pădure, ce înseamnă pentru noi toţi ca ea să aibă dreptate?

Din interviul meu cu Frank McCray, Jr.

Da, am citit The Sasquatch Companion şi, în general, sunt de acord cu povestea oficială a originilor. Cartea are nişte teorii bune despre descendenţa din Gigantopithecus şi despre migrarea din Asia în America. Dar co-migraţia? Despre ea nu mai sunt la fel de convins.

Sigur că da, nu am nicio frântură de dovadă care să-mi susţină ipoteza, aşa că, dacă vrei să mă contrazici în privinţa asta, te rog s-o faci. Dar, având în vedere ce s-a întâmplat cu Greenloop, ce-ar fi dacă... ce-ar fi dacă... ei nu numai că au co-migrat cu noi? Dacă ne vânau? Nu ăsta-i motivul pentru care noi am venit în America? Pentru că urmăream erbivorele peste podul terestru beringian? Dacă noi urmăream renii, iar ei ne urmăreau pe noi? Nu ar fi renunţat la niciuna dintre adaptări, ci doar le-ar fi schimbat scopul. Prin faptul că vânau noaptea, ne prindeau când eram cel mai vulnerabili. Abilitatea de a se camufla era ideală pentru ambuscade. Şi picioarele lungi, de alergători, le ofereau viteza necesară pentru a ne prinde.

Şi când ne prindeau... dacă specificaţiile sunt corecte, vorbim despre o forţă de trei ori mai mare decât a unei gorile, care este deja de şase ori mai puternică decât omul. Şi capul mare, cu aceeaşi formă conică pe care o vedem la gorile, are o creastă sagitală, placa craniană de care sunt ancoraţi muşchii maxilarului. Muşchii aceia le conferă gorilelor una dintre cele mai puternice muşcături din lume, nouăzeci de kilograme-forţă pe centimetru pătrat. Înmulţeşte asta cu trei pentru un Sasquatch şi-ţi poţi imagina ce ar face cu oasele noastre.

Poate că ei au folosit muşcătura, forţa şi viteza ca să concureze cu noi pentru hrană sau poate că noi înşine am fost hrana. Va trebui să vorbeşti cu Josephine Schell despre asta. Ea ştie mai multe decât mine despre maimuţele carnivore.

Dar, indiferent de motiv, noi, nu ei, am fost cei care abia aşteptau să fugă în acest continent nou şi vast. Şi dacă a trecut suficient timp pentru ca noi, specia asta mică şi slabă, să devenim mai mulţi şi mai încrezători, pentru ca până la urmă să le provocăm pe primatele mai mari pentru dominarea Americii de Nord? Dacă ăsta a fost motivul pentru care ei au rămas atât de greu de găsit, fiindcă ştiau ce se va-ntâmpla dacă vor ieşi din umbră? Ei au văzut ce le-am făcut tigrilor cu dinţi-sabie, lupilor uriaşi, Canis dirus, şi urşilor cu bot scurt. Au văzut ce le-am făcut şi au înţeles că se află de partea greşită a evoluţiei.

Cel puţin până la Rainier.

Josephine Schell crede că eu exagerez. Ea vorbeşte despre ecosisteme şi nevoi calorice şi poate că are dreptate. Dar poate că a existat şi o genă latentă care s-a trezit în creaturile acelea când au dat peste Greenloop şi s-au pomenit în faţa unei turme de Homo sapiens izolaţi şi încolţiţi. Poate că un instinct le-a spus că e timpul să schimbe evoluţia cu involuţia, să redevină cine fuseseră ca să revendice ceea ce le aparţinea.

CAPITOLUL 12

„Violenţa, oricât de neplăcută ar părea, îndeplineşte o funcţie socială necesară la cimpanzei.”
Andrew R. Halloran, *The Song of the Ape: Understanding the Languages of Chimpanzees*

INTRARE JURNAL NR. 12
10 OCTOMBRIE

S-au întâmplat atât de multe... Nici nu ştiu de unde să-ncep...

Prostia aia cu compostul. Întinderea lui pe creastă? I-am privit toată ziua. Vincent şi Bobbi, flecărind ameţiţi

deasupra găleţilor cu lături. Cele două Perkins-Forster, Effie ridicând greutăţile mai mari. Carmen, cu mănuşi de cauciuc şi cu mască medicală antivirus. E germofobă. Palomino stătea în preajma lor, dar privea îngrijorată în jur. Măcar au luat doar partea de sus din compost, care încă arăta a mâncare. De partea de jos, care a intrat în putrefacţie, vom avea nevoie pentru grădină. Poate că s-au gândit la asta sau poate că pur şi simplu au fost prea leneşi s-o scoată. Pun pariu că asta a fost valabil pentru Reinhardt.

L-am surprins ducându-şi povara spre lada Casei Comune. „Surprins” este cuvântul potrivit din cauza privirii lui vinovate. L-am urmărit cărându-şi coşul de gunoi din birou (nu are o găleată?) pe aleea de acces a maşinii, către Casa Comună. M-am simţit puţin răutăcioasă pentru ceea ce am făcut, dar felul în care se uita suspicios în jur...

Am simţit pur şi simplu nevoia să ciocănesc în geam. Când m-a zărit, expresia îngheţată de pe faţa lui a fost nepreţuită. A meritat şi pentru zâmbetul fals care a urmat şi pentru pantomima ridicolă. Cred că încerca să-mi spună că panta crestei e prea abruptă pentru şoldul lui sau ceva de genul ăsta. Da, văzusem că merge cu oarecare greutate, dar când a revenit spre casa lui, pasul acela neregulat se transformase de-a dreptul într-un şchiopătat.

Scârba naibii!

Am crezut că Mostar va râde când va auzi asta. M-am gândit că ar fi bine să-i mai ridic moralul. Dar când am ajuns la casa ei, am văzut că era lumină în atelier. Sunt sigură c-aş fi putut să intru, să întreb ce face, dar, după cele întâmplate dimineaţă, nu părea să dorească tovărăşie.

Impresia mi-a fost confirmată la cină. Mostar ne gătea mereu, fie la ea, fie la noi. Astă-seară a fost absentă

nemotivat. M-am gândit din nou să mă duc la ea şi chiar l-am întrebat pe Dan dacă ar trebui s-o fac.

— Dacă ar vrea să ne vadă, ne-ar căuta, a răspuns el nepăsător.

Nici eu şi Dan nu am mâncat împreună. El era foarte ocupat, încercând să refacă alarmele pentru ferestre. A pierdut jumătate de zi cu sticla, străduindu-se să etanşeze crăpăturile cu bandă adezivă. S-a dovedit că adevărata problemă erau plasele de la ferestre. Conexiunile fuseseră slăbite de seism. A blestemat că nu avea un pistol de lipit şi, de fapt, nicio sculă adevărată.

Îţi vine să crezi? Nicăieri nu există niciun fel de scule! Am întrebat în jur, la familia Perkins-Forster, la soţii Boothe. Nimeni nu are aşa ceva. Cred că-i logic când ai reparatori disponibili non-stop, în orice zi. Dar acum... Am întrebat-o pe Mostar dacă nu i-am putea utiliza imprimanta 3D, ceea ce Dan considera că ar fi o idee grozavă. Dar Mostar ne-a amintit că singura ei materie primă era amestecul de polimer şi siliciu. Scule din sticlă? O fundătură, aşadar. Însă Dan s-a descurcat cu bandă adezivă, agrafe de hârtie şi, ca o ironie a sorţii, cu soluţie de lipit dintr-un flacon care avea pe etichetă o maimuţă de tip King Kong.

Urmărindu-l cum lucrează, mi-am dat seama cât de vulnerabilă este casa noastră, de fapt, toate casele de aici. N-au fost construite pentru siguranţă fizică. Pentru aşa ceva există poliţia. Îmi amintesc de Matt, colegul de cameră al lui Dan din anul al doilea de colegiu. Studia istoria şi ţin minte că povestea că romanii bogaţi îşi permiteau să trăiască în case confortabile, deoarece erau protejaţi de forturile militare. După căderea imperiului, forturile acelea ruinate au fost reconstruite drept castele. Ferestre înguste ca nişte fante. Uşi puţine. Securitatea era totul. Matt vorbea întruna despre un film francez în care un cavaler medieval călătoreşte în timp până în epoca

modernă şi este îngrozit de ceea ce s-a întâmplat cu castelul său. „Cine a pus toate ferestrele astea? Suntem lipsiţi de apărare!”

M-am gândit la toate astea în timp ce Dan încerca să repună în funcţiune alarmele de la ferestre.

Şi m-am întrebat, fără să-i spun lui nimic, ce ar fi realizat de fapt o alarmă? Este doar un semnal, un apel pentru întăriri care nu pot ajunge la noi, chiar dacă ne-ar auzi. Poate că sirena în sine va fi utilă. Poate că-i va speria.

Probabil că şi Dan a gândit la fel şi de aceea astăzi a lucrat încontinuu. L-am silit să mănânce ceva, un bol cu quinoa expandată de la Bobbi. Era deja extrem de frustrat şi aproape că s-a luat la luptă cu fereastra din baia pentru musafiri de la etaj. Este într-adevăr micuţă şi pe un perete vertical complet neted. Este imposibil ca ei să se poată sui sau strecura pe acolo. Dan însă nu mai asculta deja, obsedat de „terminarea lucrului”. Când a început să înjure, mi-am lăsat mâncarea şi l-am obligat să ia o pauză. După „cină” şi un duş fierbinte, a recunoscut că avusesem dreptate. Am avut dreptate, de asemenea, să-l trimit la culcare. Am promis să-l trezesc, dacă văd ceva.

Şi pentru câteva ore n-am făcut-o. Cerul s-a întunecat, luminile casei s-au aprins, apoi s-au stins în timp ce vecinii noştri s-au culcat. Am stat la biroul din camera mea de lucru, trecând în revistă lista colectivă de alimente din sat. Atât soţii Boothe, cât şi Perkins-Forster mă rugaseră să le fac programe de raţionalizare. Nu şi-au ascuns vârsta sau nivelul de efort fizic. Reinhardt a fost singurul care a refuzat. Poate că-i este prea ruşine ca să intre în detalii aşa personale sau poate consideră că are suficiente rezerve de grăsime pentru a ne supravieţui tuturor. Nu sunt răutăcioasă, ci enunţ o realitate. Teoretic vorbind, el ne-ar putea supravieţui tuturor, pentru că absolut toate cămările sunt la fel de sărace ca a noastră. Încerc să nu

mă gândesc cum am putea arăta toţi până în ianuarie, trăind doar cu firimituri şi ultimele picături de ulei de măsline. Acum eu depind mai mult decât oricând de grădină şi sper, deşi în acelaşi timp mi se pare improbabil, că orezul de la Bobbi va încolţi. Oare orezul are nevoie de apă pentru a creşte? În toate fotografiile, am văzut orezării inundate. Oare am greşit complet, înfigându-l în pământ? Chiar nu ştiu ce fac.

De asemenea, îmi repet întruna că, indiferent ce va fi, e minunat că toată lumea a început să coopereze. Trocul cu alimente în schimbul muncilor manuale ale lui Dan îmi permite să le văd toate proviziile. Ei vor să ajute, vor să lucreze împreună. Acest tip de progres nu poate fi negat şi am început să mă simt mulţumită de el, stând la biroul meu, când am văzut aprinzându-se prima lumină acţionată de senzorii de mişcare.

La casa Durant. Am văzut-o cu o secundă înainte ca o umbră să se mişte între casa lor şi casa Boothe. Apoi umbra a căpătat formă, când creatura a suit pe pantă şi a devenit vizibilă.

Arăta exact aşa cum o văzusem noaptea trecută şi cu siguranţă nu era un urs!

Umeri largi, puternici, membre lungi şi musculoase. I-am observat degetele. Patru degete alăturate şi un deget mare! Nu mă-nţelege totuşi greşit. Nu era uman! Mărimea, blana, capul! Văzut din spate, capul uriaş, fără gât, părea o cască. Iar când l-a întors spre mine, i-am văzut clar faţa. Piele întunecată, lucioasă, spână. Maxilar inferior proeminent, fără buze, sub nări plate, dilatate. Fruntea ieşea în evidenţă, umbrind orbitele adânci.

Nu cred că m-a zărit. Stinsesem veioza de pe birou în clipa când se aprinsese lumina de pe veranda casei Durant. Nici măcar nu se uita la casa noastră, ci mai degrabă îşi plimba privirea încet, de la stânga la dreapta,

peste tot satul. Mişcarea îi era lină, dezinvoltă. Spre deosebire de noaptea precedentă, lumina activată de senzorul de mişcare nu-l speriase.

— Dan, am şoptit, apoi am repetat mai tare: Dan!

Am primit drept răspuns un sforăit agitat. M-am ridicat cu grijă, temându-mă că fiinţa de afară ar putea detecta mişcarea bruscă şi m-am dus iute, dar silenţios, în dormitor. Dan dormea tun când l-am scuturat.

— Dan, Dan, trezeşte-te! E aici!

El a gemut uşor şi a mormăit:

— Ce...

Apoi a deschis ochii şi a sărit practic din pat. Amândoi am vorbit în şoaptă:

— Unde?

— La Durant.

— Unde!

— Uite!

Creatura dispăruse. Am arătat spre locul pustiu de pe pantă.

— A fost chiar acolo...

— Uite!

Degetul lui Dan a arătat mai sus pe creastă, printre copaci. Chiar acolo unde soţii Boothe îşi aruncaseră compostul. Ceva se mişca în locul respectiv. Forme întunecate în lumina slabă dinspre verandă. Nu era doar una. Puteam vedea ramuri clătinându-se, o blană. Am văzut un corp întreg, cu blană mai deschisă decât restul, castanie. Apoi a dispărut.

Mi-am amintit ceva brusc şi am spus:

— iPad-ul!

Dan şi-a luat tableta de pe noptieră. Nu m-am gândit la lumina ecranului, la faptul că ne strălucea pe feţe.

Ochi. Cel puţin trei perechi de mărgele. Se mişcaseră în jur, atraşi de fiecare nouă lumină de pe verandă. Dar când

am întors ecranul iPad-ului spre feţele noastre, toate cele trei perechi s-au îndreptat spre noi. Am vrut să mă aplec, însă n-am făcut-o, ci i-am spus lui Dan să transfocheze. Imaginea era prea granulată, mai ales la videoclipuri. Încă nu-mi vine să cred că nu avem o videocameră reală! Ei ne-au privit o secundă, iar noi i-am privit la rândul nostru. Apoi o lumină s-a întins între casa noastră şi cea a lui Mostar. Altul, în spatele nostru!

Ne-am întors spre fereastra din spate. Ar fi trebuit să ieşim pe verandă, dar suntem prea „căcăcioşi”, cum ar spune Frank. L-am văzut cum traversa din curtea lui Mostar spre curtea noastră. Acesta avea pete de blană sură. Pe bot. Pe braţele care se legănau. Pielea era mai deschisă la culoare decât a primului şi pătată. Să fi fost mai vârstnic? Nu ştiu. Dar sunt destul de sigură că era femelă. N-am menţionat asta mai devreme, mai ales pentru că nu-mi dădusem seama pe loc, însă la celălalt zărisem un scrot mare care se bălăngănea, vizibil chiar şi din cealaltă parte a satului. Acesta însă nu avea nimic între picioare şi am văzut clar sâni mici şi turtiţi, coborâţi pe pieptul spân.

Am spionat-o doar o secundă, nu suficient pentru a ridica iPad-ul. Ea s-a aplecat sub balcon. Apoi s-a auzit un hârşâit, un pocnet şi capacul lăzii noastre de compost a zburat prin curte ca un frisbee. Acum auzeam mormăituri. Groase, rapide.

Hm-mhmh-hm.

Scotocea prin lada noastră, probabil frustrată pentru că nu ne aflam aici de suficient timp ca să lăsăm cine ştie ce. Am mai ascultat câteva secunde. Dan m-a privit întrebător şi a mişcat două degete, simulând mersul. Oare ar fi trebuit să coborâm? Să ne apropiem doar atât cât să putem filma? Lumina verandei ar fi fost perfectă pentru o înregistrare video, iar alarma antiefracţie era armată. Mă

gândeam la asta, când un mârâit brusc şi puternic ne-a adus înapoi la fereastra din faţă.

Casa Comună. Erau doi. Masculi. Mai mici decât primul pe care îl văzusem, mai scunzi şi cu umerii mai înguşti. Mai tineri? De asemenea, erau identici. Geamănul Unu şi Geamănul Doi. Să fi fost fraţi? Oare fraţii se luptă aşa?

Pentru că ei se luptau! G1 ţinea o mână pe capacul lăzii de compost. G2 a încercat să-l împingă într-o parte. G1 a mârâit şi, cu dinţii dezgoliţi şi strălucitori, l-a îmbrâncit. G2 a mârâit şi s-a repezit, prinzând cealaltă parte a lăzii. G1 a scos un zgomot ca un lătrat gâlgâit şi l-a pălmuit sau l-a lovit cu pumnul în faţă, propulsându-l spre înapoi, după care s-a repezit asupra lui cu un mârâit puternic. Colţii canini au muşcat brutal umărul lui G2. Şi au rămas înfipţi acolo, în ciuda celor trei pumni rapizi pe care G1 i-a încasat în ureche.

Puteam vedea sângele, roşu strălucitor în lumina Casei Comune. Ca o ironie a sorţii, lumina aproape că ne-a orbit, reflectându-se din cenuşă în timp ce încăierarea lor a ridicat un nor gros, sur. Volbura aceea de membre ce şfichiuiau prin aer ar fi părut o luptă din desene animate, dacă n-ar fi fost atât de înfricoşătoare. Văzusem câteva lupte pe Animal Planet şi, o singură dată, doi câini bătându-se în cartierul nostru. Dar în viaţa reală şi cu atâta violenţă... Dimensiunile lor, furia... Nu ştiu dacă mi-am imaginat, dar mi s-a părut că solul a vibrat!

G1 s-a desprins de G2, lovindu-l cu piciorul în faţă, apoi s-a săltat într-o poziţie uşor ghemuită. G2 l-a imitat. Pentru câteva secunde, şi-au dat ocol reciproc. Cu dinţii dezveliţi, cu braţele ridicate. Ţipau unul la altul, ascuţit şi sacadat. Se repezeau alternativ înainte, lovind şi ferindu-se. G1 l-a prins în cele din urmă pe G2 şi l-a muşcat de stomac. G2 a urlat şi l-a izbit în mod repetat în spinare, cu lovituri ca de baros. Loviturile răsunau înfundat ca toba mare.

Apoi a răsunat un *MUGET*! Din întuneric, rostogolindu-se peste sat ca un val. Şi geamurile *au vibrat* realmente. Sunt sigură de asta. Iar din beznă a apărut o formă uriaşă. La fel de înaltă ca primul mascul pe care-l văzusem. Ba chiar mai înaltă, sunt sigură. Şi femelă! Avea şoldurile mai late. Şi sâni. Un sân! Unul fusese smuls. Nu inventez nimic. Ulterior am verificat filmarea de pe iPad. Îi fusese sfâşiat sau muşcat şi în locul său rămăsese o cicatrice. Întregul corp îi era acoperit de cicatrici. Urme de gheare, patru linii neregulate pe partea laterală a unei coapse. Zgârieturi pe antebraţe. Un semn de muşcătură, de la un urs, poate, sau de la altul dintre ei, pe umărul stâng, aşa cum îi făcuse G1 lui G2.

Probabil că G1 a regretat asta când noua femelă – mama? alfa? ăsta-i oare termenul potrivit? – l-a lovit cu mâna peste faţă. El a căzut din cauza loviturii, sau poate doar de frică, şi s-a rostogolit, ghemuindu-se la picioarele ei. G2 n-a aşteptat să fie lovit pentru a adopta aceeaşi postură. S-a strâns mult, când ea s-a întors spre el. Femela a mugit din nou la amândoi şi a ridicat braţele pentru altă lovitură. Ei tremurau, cu capetele plecate, scâncind aidoma unor câini.

Pesemne că eu am făcut ceva. Corpul meu sau doar capul s-a mişcat, ceva s-a schimbat în strălucirea iPad-ului, pentru că, brusc, uriaşul cap de coşmar, acoperit de cicatrici, s-a întors spre mine. Ochii ei s-au fixat asupra mea. Şi m-a văzut. Ştiu că m-a văzut. A reacţionat. Buzele i s-au tras spre înapoi într-un mârâit.

Apoi a sunat o alarmă antiefracţie.

Venea dinspre casa Boothe, iar când eu şi Dan ne-am uitat, am văzut un altul care se repezea în sus, pe panta din spatele casei. Picioarele îi păreau mai lungi decât ale celorlalţi, reamintindu-mi acum, când mă gândesc retrospectiv, de cel care mă urmărise în ziua aceea. Pentru

că acum ştiu că am fost urmărită. Ştiu că a fost unul dintre ei. Să fi fost masculul ăsta? Pentru că era un mascul, se vedea. Primul care sosise? Un cercetaş? Toate astea sunt gânduri pe care le am acum. Nu le-am avut atunci.

În momentul acela, m-a şocat viteza cu care fugiseră ceilalţi. Pentru că, atunci când Dan şi cu mine ne-am întors spre Casa Comună, cei trei dispăruseră. Toţi. Nu mai exista nicio mişcare pe sus şi în jurul satului, nici chiar în spatele nostru. Am verificat şi fereastra din spate. Ne-am uitat după vârstnicul care scotocea în lada noastră de compost. Nu mai era.

Am aşteptat. Am privit. Am ascultat. Nu ne-am clintit timp de cinci minute, care par *mult* mai lungi în realitate decât atunci când scrii. Tăcere. Nemişcare. Una câte una, luminile exterioare acţionate de senzorii de mişcare s-au stins. Şi tocmai când mă gândeam să ieşim ca să verificăm lada de compost, Dan m-a prins de braţ şi a spus:

— Mostar?

Da, ea era, micuţă, dar decisă, mergând pe alee, spre Casa Comună. S-a oprit lângă locul încăierării, ca un mozaic pestriţ, negru şi cenuşiu, apoi s-a aplecat parcă pentru a examina ceva. S-a uitat către lada cu compost şi s-a întors spre creastă. Cu mâinile în şolduri. Imperturbabilă.

— Ce dracu'..., a mormăit Dan.

Dar eu ştiam. Am văzut că luminile erau încă aprinse în toate casele şi câţiva oameni – Reinhardt şi soţii Boothe – o priveau de la ferestrele de la etaj. I-am zis lui Dan:

— În felul ăsta, ne anunţă pe toţi că putem ieşi. Convoacă o întâlnire.

Am fost primii care au ajuns la ea, dar nu cu mult. Soţii Boothe, în halate şi papuci, au venit alergând. La fel, şi Reinhardt (în chimono!). Carmen a fost singura din casa ei. Effie şi Palo priveau de la fereastra livingului.

— I-aţi văzut?

Nu ştiu precis cine a spus asta mai întâi, Bobbi sau Carmen.

— Da, i-am văzut! a răspuns Dan şi, înainte ca altcineva să deschidă gura, a adăugat: Cu siguranţă, ăia nu erau urşi!

Orice ar fi avut de gând Vincent să spună, cuvintele lui Dan l-au amuţit. Şi Carmen a rămas tăcută. Mostar n-a comentat, poate aşteptând să vadă cum va fi acceptat adevărul acesta. Probabil că a regretat asta după o secundă, când Reinhardt a ridicat un deget.

— Sunt sigur, a rostit el pe un ton foarte profesoral, că toţi *credem* că am văzut altceva decât o familie de urside, dar... daţi-mi voie să vă reamintesc că, ţinând cont de lumina slabă, de stresul în care trăim toţi, de capacitatea minţii umane de a fabrica...

— Haide, termină! l-a întrerupt Dan furios. Omule, ai văzut cu ochii tăi! I-ai văzut!

Ne-a privit pe toţi, dar Mostar a continuat să tacă, aşa că eu am mormăit:

— I-am văzut destul de clar. Cred că ştiu...

Aş fi putut să vorbesc ceva mai ferm. Eu şi confruntările. Dar măcar am încercat să-l susţin pe Dan, chiar dacă n-a funcţionat asupra lui Reinhardt.

— *Crezi* – cu ochii scânteietori, cu braţul întins, Reinhardt părea extrem de îngâmfat –, *crezi* că ai văzut şi exact aceasta este problema atunci când ne confruntăm cu o situaţie obscură...

— Isuse Hristoase!

Dan a luat-o la fugă spre casă.

— Aşteptaţi! a strigat peste umăr. Aşteptaţi puţin!

Reinhardt n-a aşteptat.

— În interesul transparenţei depline, voi recunoaşte că ştiinţa mea limitată se opreşte la antropologie – a plecat

uşor din cap spre Carmen –, dar nu au fost înregistrate cazuri de halucinaţii în masă?

Carmen a muşcat momeala şi a povestit ceva despre o aşezare din Midwest în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, când oamenii au dat vina pe un „anestezist jefuitor” pentru un miros neplăcut. Şi, de asemenea, despre o şcoală din Irlanda, în 1979, unde toţi copiii au crezut că se îmbolnăviseră în acelaşi timp, au fost chemate ambulanţele şi, în cele din urmă, s-a dovedit a fi ipohondrie în masă.

— Exact, a zis Reinhardt, ridicând spre Carmen o pălărie imaginară, după care ochii i s-au mărit uşor, când şi-a amintit altceva. Şi chiar recent n-a fost o poveste în India? Locuitorii dintr-o mahala din Delhi credeau în relatările despre atacurile unui misterios şi gigant „om-maimuţă”. Dar, după ce autorităţile au declarat că e un caz de psihoză de masă, n-au mai fost raportate alte atacuri[36].

M-am uitat la... la... Mostar. Haide, avem nevoie de tine! Asta spunea expresia de pe chipul meu. Dar ea a răspuns cu o privire goală şi cu un gest imperceptibil din mâini. Nu, vorbeşte tu. Asta am bănuit că însemna gestul ei. Nu înţelegeam. Încă se îndoia? Am mormăit:

— Ei bine, ăăă... asta e... când miroşi ceva şi simţi ceva, nu? Dar noi am văzut toţi... cu ochii noştri...

Ce jalnică sunt! Slavă Domnului, Dan mi-a venit în ajutor!

— Uite!

Se întorsese cu iPad-ul.

— Uitaţi-vă la asta!

Şi ne-am uitat. Era filmarea încăierării, clară şi fără tremur. Dan aşezase tableta pe pervaz. Nimeni n-a mai

---

[36] În 2001, relatări despre un *kala bandar* (în lb. hindi), sau un „om-maimuţă”, au început să-i terorizeze pe locuitorii din East Delhi, India. Aceste relatări au fost ulterior discreditate ca un caz de „isterie în masă” (n. a.).

comentat nimic. Nici chiar Reinhardt. Era tăcut, învins, şi a părut să se gârbovească atunci când Carmen, în mod complet neaşteptat, a schimbat tabăra.

— Sunt adevăraţi.

Cuvintele ei au părut să reflecte şocul, în vreme ce exclamaţia lui Vincent, „Bigfoot există!”, a fost cu certitudine surescitată. Bobbi chiar a zâmbit şi l-a prins de mână, iar când Carmen le-a făcut semn lui Effie şi Palo să ni se alăture, am simţit întreaga stare de spirit ca o uşurare că nu eram toţi nebuni.

Mostar trebuie s-o fi interpretat la fel, fiindcă a încuviinţat din cap către noi şi a vorbit pentru prima dată.

— Nu se poate nega că aceste creaturi există.

Şi discuţia a început, toţi vorbeau simultan, împărtăşind poveşti pe care le auziseră. A fost cathartic să recunoaştem ceea ce bănuiserăm cu toţii, să validăm totul prin acord de grup. Recunosc că am fost destul de absorbită de moment când am privit iar filmarea împreună cu Effie şi cu Palo.

— Uită-te la ei, a zis Carmen, uite ce mari sunt!

— Mai ţii minte? a întrebat-o Effie pe soţia ei. Înainte de căsătorie, când am campat lângă lacul Rimrock şi am simţit miros...

— Acum, când sunt reali, a întrerupt-o Mostar, ce vom face în privinţa lor?

Discuţiile au încetat. Toţi au privit-o curioşi, inclusiv Dan şi cu mine.

— Ce vrei să spui? a întrebat Carmen.

Cu un gest oarecum teatral, Mostar a scos din halat un băţ din bambus, lung de vreo treizeci de centimetri şi ascuţit la ambele capete.

— Vom avea nevoie de multe din astea, ne-a explicat ea şi a lovit cu băţul, cu ţepuşa aceea, în bambusul din

spatele ei. Poate de câteva sute, dar dacă lucrăm toţi şi le plasăm într-un cerc adânc în jurul satului...

— De ce? a întrebat Vincent.

Bănuiesc că ştia răspunsul, dar trebuia să-l audă rostit cu voce tare.

— Un perimetru defensiv, a răspuns Mostar, fluturând ţepuşa ca pe o baghetă. Dacă vor încerca să treacă şi vor călca pe unul dintre ele...

— Vrei să-i răneşti?

Bobbi arăta de parcă ar fi fost pălmuită.

— Doar să-i descurajăm, a răspuns calm Mostar.

— Păi, asta a făcut alarma antiefracţie! a zis Bobbi.

— De data asta, a replicat Mostar. Dar acum ei ştiu că-i doar un zgomot inofensiv. Şi, pentru că veni vorba, de ce crezi că s-a declanşat?

S-a adresat apoi întregului grup:

— Ei încercau să intre în casă!

Apropiindu-se de Bobbi, Vincent a spus:

— Poate că erau doar curioşi.

Bobbi şi-a prins soţul de mână, raliindu-se părerii lui.

— Şi tu vrei să le faci rău!

— Pentru ca ei să nu-ncerce să ne facă rău, a rostit Mostar cu încredere supremă; toate dubiile ei anterioare pieriseră ca prin farmec. Aţi auzit toţi ce i-au făcut pumei aceleia mari. O privire în direcţia noastră, apoi: Aţi văzut ce tocmai şi-au făcut unul altuia.

Ca pentru a-şi sublinia ideea, s-a aplecat şi a ridicat o mărgea de cenuşă. Ne-a arătat-o şi apoi a strivit-o între degetul mare şi arătător, ca să vedem pasta roşie.

— Tocmai ne-au dovedit cât de violenţi pot fi.

— Nu împotriva noastră, a protestat Bobbi.

— De ce trebuie să presupui că sunt răi? a intervenit şi Carmen.

Mostar a inspirat adânc înainte de a vorbi.

— Carmen, ei nu sunt nici buni, nici răi. Sunt doar flămânzi.

A făcut semn din cap către beznă.

— Fructele de pădure au dispărut, ca şi cele din pomii noştri, şi compostul vostru, care, probabil, i-a ţinut aici, în loc să urmeze celelalte animale... presupunând că n-au mâncat deja animalele alea.

Vincent a dat din umeri sfidător.

— Atunci, n-a mai rămas nimic.

Mostar ne-a privit pe toţi, pe rând.

— Nimic?

Nimeni n-a scos o vorbă. Am simţit cum strângerea lui Dan devine mai puternică.

În mod clar, Mostar spera că grupul va ajunge singur la concluzia aceasta. Şi poate că aşa s-ar fi întâmplat, dacă Reinhardt n-ar fi stricat totul.

— De fapt, a rostit el şi a înaintat în cerc, am putea fi într-o situaţie mai avantajoasă decât dacă vizitatorii aceştia ar fi fost urside.

Probabil că aşteptase momentul potrivit şi-şi pregătise prelegerea în timp ce noi dezbăteam.

— La urma urmelor, urşii sunt omnivori... şi mărturisesc că am cunoştinţe de primatologie chiar mai puţine decât de psihanaliză...

Şi a chicotit cu falsă modestie. Oare o fi existat vreodată cineva care să merite mai mult un pumn în nas?

— Dar parcă-mi amintesc că majoritatea hominizilor sunt erbivori.

Mostar a scos un sunet şi el s-a întors cu emfază spre ea.

— Maimuţele mari! Gorilele şi urangutanii trăiesc numai cu fructe şi cu frunze. De fapt – parcă am şi văzut cum deasupra capului i-a apărut becul acela din desenele animate –, dacă nu mă înşel, o specie antropoidă, bonobo

din sudul Africii Centrale, are un comportament pacifist şi matriarhal.

Nu mi-a venit să cred ce a spus după aceea. S-a uitat spre Perkins-Forster şi a rostit:

— Corectaţi-mă dacă greşesc, dar nu cumva numitele bonobo practică chiar şi o formă de diplomaţie sexuală inter-femele?

Oare şocul le-a amuţit pe Effie şi pe Carmen? Sau, la fel ca Boothe şi ca Reinhardt însuşi, erau absolut decise să se agaţe de orice ar fi putut ţine frica departe? Mecanism de apărare a egoului. Reinhardt şi-a continuat prelegerea în faţa clasei:

— De fapt, din moment ce nu ştim nimic despre organizarea socială a acestor hominizi sau despre modul lor de interacţiune, rănirea accidentală a unuia dintre ei ar putea precipita tocmai foarte regretabilul incident pe care încercăm să-l evităm.

Din interviul meu cu Frank McCray, Jr.

— Vorbeşti serios? De ce să fi avut vreunul dintre ei o armă? Să analizăm puţin întrebarea asta. De ce are cineva o armă? Cu excepţia acestei circumstanţe unice...

Arată din cap către armele din jurul nostru.

— ...există doar două motive legitime. După ce eliminăm jucăriile şi duplicitatea, pe bărbaţii-băieţi care doresc să joace Call of Duty în viaţa reală şi pe teroriştii interni care sunt cu ochii în patru după „elicoptere negre”, rămân doar vânătoarea şi apărarea locuinţei.

Raţional, practic şi complet incompatibil cu viaţa din Greenloop.

Când vine vorba de vânătoare... ei bine... nu pot să-l judec pe omul care am fost eu cândva. La fel ca foştii mei vecini de acolo, mă consideram cumva superior celor care vânau căprioare, deoarece alesesem peştele în locul cărnii roşii şi Apple Pay în locul gloanţelor.

Cât despre protejarea casei mele... caselor noastre împotriva spargerilor... cine să le fi spart? Si cum? Greenloop se afla complet în afara potecilor bătute, fundătura supremă, cu un drum privat închis cu poartă şi sisteme de alarmă conectate atât la companii private de pază, cât şi la poliţia comitatului.

Prin urmare, cu excepţia cazului în care pui la cale un atac aerian ca în Misiune imposibilă sau eşti vreun pustnic drogat căruia nu-i vine să creadă ce noroc are, Greenloop era probabil locul cel mai sigur din America. Ăsta era unul dintre atuurile pentru vânzare ale lui Tony. De aceea niciuna dintre case nu are videocamere de supraveghere. Sau câini. Ai observat asta? Nu existau câini. Regulamentul AL îi interzicea. Când m-am mutat acolo, ţin minte că m-am gândit că e ciudat. Mi s-ar fi părut chiar logic ca oamenii aceia să fie iubitorii supremi de câini. Problema este că un câine putea să alunge animalele sălbatice, care reprezentau un alt motiv pentru care ne mutaserăm toţi acolo.

Totul revine la filosofia Greenloop centrală. Oamenii sunt problema. Natura îţi este prieten.

CAPITOLUL 13

„La miezul nopţii, Bauman a fost trezit de un zgomot şi s-a ridicat în capul oaselor în culcuş. În clipa aceea, a fost izbit de un miros puternic, de fiară sălbatică, şi a zărit un trup uriaş în beznă, la intrarea în adăpostul lui improvizat. A luat puşca şi a tras spre umbra vag ameninţătoare, dar probabil că a ratat, pentru că imediat după aceea a auzit tufişuri strivite când creatura, orice ar fi fost ea, a fugit în întunericul impenetrabil al pădurii şi al nopţii.”

Preşedintele Theodore Roosevelt, *The Wilderness Hunter*

Din interviul meu cu rangerul senior Josephine Schell

-Dr. Reinhardt avea dreptate. El nu ştia absolut nimic despre primate. Toate primatele mari sunt cumva carnivore, altfel spus, mănâncă alte animale. Primatele mari au toate dotările biologice necesare pentru a fi prădători. Canini pentru prinderea şi ruperea cărnii. Ochii orientaţi spre înainte pentru urmărirea ţintei aflate în mişcare. Şi creier mai inteligent decât hrana ce încearcă să scape. Odată am auzit o teorie conform căreia dacă pe Pământ vor sosi vreodată extratereştri, ei ar putea fi ostili, deoarece creierele care sunt experte în zborul cosmic au învăţat să gândească în urma vânătorii.

Diverse primate au diverse preferinţe, bineînţeles, iar gorilele şi urangutanii înclină preponderent spre fructe şi vegetale. De aceea au pântece atât de mari. Intestinele lor sunt pline cu materii vegetale a căror descompunere durează mult. Nu la fel i-au descris martorii oculari pe Sasquatch. Ceea ce au descris ei, în mod repetat, corespunde unei diete omnivore.

Peştele pare să fie principala lor sursă de proteine. Potrivit unei relatări, au furat peştii puşi la uscat într-o cabană, potrivit alteia, săpau după scoici. Iar tipul din filmul acela, cel care a acceptat să se supună testului cu detectorul de minciuni, spunea că-i apucase năvodul de pescuit. Deoarece aici sunt multe râuri, pline cu somoni şi cu păstrăvi, probabil că aveau combustibil suficient pentru corpurile lor gigantice. Asta până când erupţia lui Rainier i-a alungat din locurile lor tradiţionale de pescuit. Dacă mai adaugi cantitatea redusă de fructe de pădure, obţii un imperativ biologic de adaptare.

Arată spre hartă, mai exact spre locurile unde au fost găsite căprioare moarte.

— Ştii zicala aia veche: „Dacă nu poţi fi cu cel pe care-l iubeşti, iubeşte-l pe cel cu care eşti.” În lumea animală, asta se numeşte „selecţie apostatică”, când un animal de pradă sfârşeşte prin a-şi dezvolta o preferinţă pentru o anumită sursă de hrană, pur şi simplu pentru că este mai abundentă decât prada sa tradiţională.

Cred că asta s-a întâmplat cu căprioarele pe care le-am găsit şi trebuie să se fi întâmplat aşa, altfel am fi găsit de multe secole astfel de fragmente de oase. Rainier trebuie să fi fost punctul lor critic, ceea ce te face să te întrebi care a fost punctul nostru critic.

Ştii că aşa au început oamenii, nu? Am fost cele dintâi primate mari care au spart oase. În Africa, când primii necrofagi micuţi şi sperioşi au început să coboare din copaci. Folosind pietre pentru a ajunge la măduva oaselor, şi-au dat seama ce jackpot caloric reprezenta carnea. Pentru a transforma animalul în animal este necesară mult mai puţină energie decât pentru a transforma vegetalul în animal. Şi ce dezvoltare cerebrală a adus mina asta de aur! Unelte, limbaj, cooperare. Poţi vedea stimulentele pentru toate progresele care ne-au dezvoltat ca oameni. Mai multă carne? Creiere mai mari. Creiere mai mari? Mai multă carne. Mă întreb cum arătam când am gustat prima dată sânge proaspăt. Ce am gândit? Ce am simţit? Momentul acela în care totul s-a schimbat. Din necrofag în prădător. Din vânat în vânător.

INTRARE JURNAL NR. 12 [CONT.]

Ciocăniturile l-au întrerupt pe Reinhardt.

Erau clare şi uniforme, ba chiar în asemenea măsură încât cred că unii dintre noi au bănuit că ar putea fi ceva de origine mecanică. O ţeavă slăbită sau poate, doar pentru o clipă, un vehicul care se apropia. Dar când am tăcut toţi să ascultăm, am distins limpede mormăiturile de animale.

Carmen a rostit lucrul evident:

— Auziţi? Ei sunt.

Toc-toc-toc!

Nu vedeam nimic. Nimeni nu vedea. Probabil că ei erau mai departe. Printre copaci sau de cealaltă parte a crestei.

— Ce credeţi că-nseamnă? a întrebat Effie.

Nimeni n-a răspuns la început. Nici chiar Reinhardt.

Cu cât ascultam mai mult, cu atât desluşeam o singură sursă. O ramură lovită de un trunchi? Nu sunt sigură dacă mormăiturile ne erau destinate. Ceva din ele mă punea pe gânduri; erau încete, joase, haotice, de parcă ei n-ar fi vrut ca vocile să acopere ciocăniturile. Cel puţin aşa cred acum. La momentul acela, nu aveam niciun indiciu.

M-am uitat la Dan, care era la fel de nedumerit, apoi, spre Mostar, care părea să aştepte ceva. Ca bătăile să se termine sau să se schimbe? Nu am întrebat.

— Asta-i comunicare!

Vincent m-a surprins. M-aş fi aşteptat la asta din partea lui Reinhardt. M-am uitat la el, profesorul cel înfumurat care, în mod uimitor, ceda cuvântul.

Vincent a ieşit din cerc, cu capul uşor plecat spre copaci.

— Încearcă să ne vorbească!

— Sunt prietenoşi, a spus Reinhardt, care, presupun, căuta să sară la următoarea concluzie posibilă. Ei trebuie să fie! Comunicarea implică inteligenţă, ceea ce implică o dorinţă înnăscută de pace.

E adevărat aşa ceva?

Soţii Boothe păreau s-o creadă, sau voiau s-o creadă, împreună cu Carmen şi cu Effie. Dar Palomino ţinea ochii fixaţi asupra chipului neîncrezător al lui Mostar.

— Poate ar trebui..., a început ea să spună.

— Salut! a întrerupt-o Vincent. Hei, salut! Prieteni! Noi suntem prieteni!

Bobbi i-a dat drumul mâinii şi l-a lovit uşor în umăr.

— Ei nu vorbesc engleză! l-a mustrat în joacă.

— *Bonsoir, mes amis*! a replicat Reinhardt imediat.

Soţii Boothe şi cele două Perkins-Forster au râs. Vincent, zâmbind cu gura până la urechi, a smuls ţepuşa de bambus a lui Mostar.

— Toată lumea, sst, a şoptit el, apoi a lovit cu ţepuşa în peretele Casei Comune.

Trei lovituri, apoi o pauză.

Ciocăniturile s-au oprit. Toţi am încremenit. Mormăiturile au devenit mai puternice. Vincent radia. Bătăile au fost reluate, de data asta, mai repede, mai puternic.

TOCTOCTOCTOC!

— Bine, da, da! ne-a şoptit Vincent şi a lovit şi el mai repede cu ţepuşa. Prieteni, prieteni, prieteni, l-am auzit şoptind în timp ce lovea în zidul Casei Comune.

După o duzină de lovituri rapide, s-a oprit. Ei au răspuns la fel.

Vincent a aşteptat trei secunde interminabile, apoi a mai lovit de câteva ori. N-am primit niciun răspuns. Vedeam sudoarea care i se brobonea pe frunte, iar ochelarii au început să i se aburească. Şi Bobbi a văzut, pentru că i-a dat jos, i-a şters uşor pe mânecă şi şi-a îmbrăţişat soţul.

Am aşteptat, am ascultat. Tăcere.

Oare cât avea să treacă până vorbea cineva? Timpul se târăşte cu adevărat în astfel de momente. Totuşi, n-a trecut chiar aşa mult şi Vincent s-a uitat la noi cu surprindere, serios.

— Am reuşit.

El a îngăduit grupului să accepte acest rezultat sau ei i-au îngăduit lui? Odată ce a spus-o, au izbucnit suspine, peste care a răsunat icnetul lui Bobbi:

— Am reuşit!

A şoptit şuierat şi şi-a strâns soţul de mijloc, închizând ochii, ce scânteiau de lacrimi.

— Tu – tu ai reuşit!

Carmen şi-a îmbrăţişat cu un braţ fiica şi a întins celălalt braţ să-şi atingă soţia. Iar Reinhardt, dând din cap aprobator, l-a salutat pe Vincent cu vârful degetelor duse la tâmplă.

Din interviul meu cu rangerul senior Josephine Schell

— Ciocănitul în lemn apare destul de frecvent în relatările de întâlniri ale unor martori oculari şi nimeni nu ştie cu certitudine ce înseamnă. La fel, nimeni nu ştie cum va fi primit un răspuns similar, dat prin ciocănire în lemn. Limbajul este ceva delicat, chiar şi în rândul speciilor noastre.

Uneşte degetul mare şi arătătorul, formând un cerc.

— În ţara noastră, asta înseamnă „OK”, dar în Brazilia înseamnă „eşti un idiot”. Iar când incluzi şi stratul suplimentar de contact inter-specii...

Ridică puţin capul şi arată o cicatrice decolorată sub bărbie.

— Pe când aveam şase ani şi eram la vărul meu acasă, n-am ştiut că beagle-ul lor bătrân va lua privirea mea aţintită în ochii lui drept o provocare. Din câte cunoaştem, ciocănitul în lemn era o provocare pe care Vincent Boothe a acceptat-o fără să aibă habar.

INTRARE JURNAL NR. 12 [CONT.]

Starea de spirit s-a schimbat; a fost brusc ca un party. Toţi ne-am îmbrăţişat şi am început să vorbim simultan, iar câţiva, printre care Bobbi şi Effie, şi-au şters discret lacrimi din colţurile ochilor. Reinhardt a fost primul care a plecat. Radiind mândrie dintr-un motiv necunoscut, el a pus mâna pe umărul lui Vincent şi a zis:

— Cred că mâine ar trebui să începem o colaborare la o lucrare care să detalieze această istorică descoperire antropologică.

Uşor copleşit de propria-i realizare, Vincent a încuviinţat din cap.

— Da, da, bineînţeles, mâine... mulţumesc!

Şi, cu o plecăciune teatrală, Reinhardt s-a îndepărtat.

— Mâine-seară ar trebui să cinăm toţi! a spus Bobbi şi apoi s-a corectat: În seara asta!

Era deja trecut de miezul nopţii.

— Aici, în Casa Comună, toţi împreună. Avem nevoie de un moment de vindecare colectivă.

Carmen a aprobat-o imediat:

— O s-o facem, da, excepţional! Ca atunci când i-am primit pe ei!

Şi, zâmbind spre mine, a îmbrăţişat-o pe Bobbi.

— Diseară – Bobbi ne-a făcut semn cu mâna –, ne vedem diseară.

— Mulţumim, Vincent! a strigat Carmen, în timp ce el, cu braţul în jurul lui Bobbi, se îndrepta spre casă.

I-am privit puţin, ea cu capul pe umărul lui, cu mâna masându-i uşor spatele, după care am auzit-o pe Carmen. Vorbea cu Dan să vină mâine la ele, ca să le „cureţe” unul dintre cele două rezervoare de biodigestor. Ştiam că Dan, „noul Dan”, va accepta fără reţineri. Era o sarcină murdară şi pretenţioasă, pe care numai el, omul priceput la toate al satului, o putea face. Practic, a adoptat postura lui Superman, cu mâinile în şolduri, când a spus:

— Nu-ţi face griji, am înţeles.

Când m-am întors spre ei, Carmen a avut grijă să mă invite să aleg care să fie plata. În momentul acela, Effie, care în mod clar avea ceva de spus, i-a atins braţul.

— Ah, şi ne mai întrebam, a urmat Carmen, dacă nu aveţi nimic împotrivă ca Palomino să vă ajute voluntar în grădină?

— Cu plăcere, am răspuns, după care am adăugat: De fapt, deocamdată nu prea mai sunt multe de făcut, fiindcă n-a încolţit nimic.

De data asta, Effie a vorbit chiar ea:

— Aţi putea căuta râme. Am auzit că râmele aerează solul şi că resturile lor formează un îngrăşământ excelent.

Când am ridicat din umeri, Carmen a adăugat:

— Lui Palomino i-ar plăcea să facă asta. De fapt, a fost ideea ei.

Cred că, într-o altă ocazie, fetiţa ar fi putut dovedi acelaşi entuziasm ca al mamelor ei. Dar acum nu făcea decât să-şi rotească întruna capul ca o veveriţă nervoasă. De la copaci, spre spaţiile dintre case, apoi spre Mostar, unde ochii îi zăboveau suficient pentru a stabili un contact. Iar contactul acela, faţa lui Mostar... Era exact aceeaşi expresie pe care o avusese la sfârşitul primei noastre reuniuni de urgenţă. „Deci cu asta va trebui să lucrez.”

Nu a rostit cuvintele cu glas tare, dar, pe când mergeam spre casă, singurele ei comentarii au fost:

— Sper ca Vincent să aibă dreptate. Sper ca toţi să aibă.

Acum era rândul ei să scruteze linia crestei.

— Voi doi ar trebui să dormiţi. Aveţi nevoie de somn. Şi o să am treabă cu voi mâine mai târziu, cu tine, după ce termini în grădină şi cu tine – către Dan –, după ce termini cu rahatul.

A gesticulat spre noi cu ţepuşa din bambus.

— Şi dacă aveţi nevoie de mine, voi fi...

N-a fost nevoie să întrebăm. Avea să fie în atelierul ei şi să meşterească mai multe ţepuşe. În cele din urmă, trebuia să ne alăturăm ei şi, probabil, dacă nu ni se mai alătura nimeni, perimetrul acela de ţepuşe avea să înconjure doar cele două case ale noastre. Nu mai trebuia să schimbăm niciun cuvânt, cu ea sau între noi.

Eu şi Dan n-am discutat despre cele întâmplate sau dacă noi credeam în ceea ce făcuse Vincent. Pe drumul spre casă, n-am vorbit decât despre jobul nou şi periculos al lui Dan. Eu chiar eram convinsă că-i periculos. Să umble prin fecalele altora? Cine ştie ce germeni puteau fi acolo? Deşeurile umane nu sunt periculoase? Nu trebuie tratate? Ba chiar intens? Ce se-ntâmplă dacă el se zgârie şi se infectează? Dacă inspiră ceva?

Nu-mi vine să cred că am făcut asta, că l-am bombardat pe Dan cu grijile mele. Dar, la fel ca în cazul panourilor solare, nu mi-a păsat că sunt cicălitoare ori că ignor sentimentele lui sau orice altceva, nu mă interesa decât să-mi ţin partenerul în siguranţă. Şi el a acceptat totul, până acasă. Fără argumentări, fără răniri evidente ale egoului. Absolut nimic – doar m-a ascultat şi, cred, mi-a acceptat cu adevărat spusele.

Până când, la vreo doi paşi de uşa noastră din faţă, s-a întors brusc spre mine şi a întins mâna, cerându-mi să tac. Mi-a sărit inima. Am crezut că mersesem prea departe. Oscilam între surprindere, frică şi, da, furie bruscă pentru că-mi cerea să tac. Apoi mi-am dat seama că ochii lui nu mă priveau. Dan se uita în noapte şi asculta.

Am închis gura, am ciulit urechile.

Buf.

Asta trebuie să fi auzit. Încet şi stins. Nimic asemănător cu ciocăniturile seci şi ascuţite dinainte.

Buf.

Din nou. Ceva mai tare. Mai aproape?

Acum mă uitam şi eu în jur. În sus, spre copaci, peste acoperişuri.

Am văzut-o cu coada ochiului. Ceva mic şi rapid. A coborât şi a ridicat un norişor de praf cenuşiu lângă casa lui Reinhardt. L-am prins pe Dan de mână şi l-am condus spre locul unde văzusem impactul. Deşi nu ştiusem că

fusese un impact până când nu l-am văzut pe celălalt chiar în faţa noastră. Aterizase la jumătatea distanţei dintre Mostar şi Casa Comună şi zăcea într-un „crater”, pentru că nu-l pot descrie altfel.

Ştii pozele alea de pe Lună, adânciturile ale rotunde? Asta priveam acum, atât doar că avea în mijloc ceva pe jumătate îngropat de mărimea unui grepfrut. Am îngenuncheat să-l examinăm şi alt *buf* a sunat de cealaltă parte a aleii. Dan a scormonit în praf şi a ridicat o piatră relativ rotundă, cu proeminenţe neregulate.

S-au auzit de încă două ori *buf*, o dată, mai departe, însă a doua oară, atât de aproape, încât am sărit amândoi, apoi un *bang* mai clar când a treia piatră a lovit acoperişul Casei Comune şi s-a rostogolit de pe el.

Apoi un *ZDRANG* puternic, când fereastra cuiva s-a spart.

Şi, brusc, pârâiaşul a devenit torent.

Un *bufbangbangbufbufbang* de pietre de jur împrejurul nostru, revărsându-se pe fondul urletelor ce se ridicau din întuneric.

— ÎNĂUNTRU!

Vocea mea peste umărul lui Dan, întorcându-l, împingându-l, alergând prin grindină.

Nu ştiu cum am reuşit să ajungem acasă fără să fim loviţi. Ţinteau spre noi? Ne vedeau? Probabil că da. Unu sau doi, cel puţin. Aruncările erau deliberate.

Îmi amintesc şuierătura. Aşa ceva nu mi-aş fi putut imagina. Clişeul pe care-l auzim mereu despre glonţul care-ţi trece pe la ureche. Versiunea asta n-a fost atât o şuierătură ascuţită, cât mai degrabă un *uofff* gros. A trecut pe lângă mine şi a ricoşat din cadrul uşii din faţă, cu o clipă înainte să ne năpustim înăuntru.

CAPITOLUL 14

„Majoritatea relatărilor menţionează bolovani uriaşi azvârliţi în cabană, unii străpungând chiar acoperişul*...*”
Fred Beck, *I Fought the Apemen of Mount St. Helens*

INTRARE JURNAL NR. 12 [CONT.]

Opiatră a lovit uşa când am trântit-o în urma mea. Încă îmi simt mâna vibrând. Dan m-a tras la etaj.

— Luminile! am strigat. Aprinde luminile!

Mă refeream la comutatorul general din capul scării, nu la comanda centrală de pe iPad-ul lui. Însă el asta încerca să facă, la jumătatea scării. S-a oprit să bâjbâie cu tableta.

— Nu... nu...

Deja o scăpase. Display-ul de sticlă s-a crăpat când a lovit treapta de lemn.

— Du-te! am ţipat, în vreme ce casa se cutremura, şi l-am lovit cu genunchiul în fund, în timp ce ridica iPad-ul. Mergi! MERGI!

Am intrat în dormitor exact când uşile de la balcon au încasat o lovitură directă. Am ţipat când am auzit un *POC* puternic şi sec şi m-am întors cu spatele să-mi protejez faţa de cioburi. Dar uşile n-au cedat. La fel ca iPad-ul şi, poate, ca parbrizul maşinii, foaia de sticlă doar s-a deformat într-un păienjeniş de fisuri scânteietoare. Am avut poate un moment de şoc, de recunoştinţă, apoi am strigat:

— Draperiile!

Ne-am despărţit, am tras draperiile, apoi ne-am întors să facem la fel cu ferestrele din faţă.

Nu-mi vine să cred că am făcut asta. Am şovăit numai câteva secunde. Însă imaginea întregului nostru sat, cu pietre ce zburau din toate direcţiile, ricoşau de pe acoperişuri, ridicau gheizere de cenuşă...

Dacă nu m-aş fi oprit să mă uit...

Dacă Dan n-ar fi observat...

— Aten...

Glasul lui, greutatea lui. Forţa umărului lui în pieptul meu. Am izbit podeaua cu o clipă înainte să se spargă fereastra de deasupra noastră. Am simţit aşchii mici şi reci împroşcându-mi gâtul şi urechea când piatra cât o minge de baseball a căzut în patul nostru.

Gâfâind pe podea, Dan mi-a cules cioburile din păr.

— Nu te mişca.

Căldura respiraţiei lui, atingerea vârfurilor degetelor.

— Aici... Au!... aici... uite unul.

A trecut un minut sau poate mai mult înainte să ne simţim în siguranţă să ne mişcăm. Am mers ghemuiţi în baie, singurul spaţiu fără geamuri. Când am stins lumina, Dan a găsit comutatorul principal de pe iPad. Am văzut că unele urme de degete de pe ecran erau roşii.

— N-am nimic.

Mi-a arătat o picătură în vârful arătătorului.

— Nu-i de la ecran.

Se întâmplase când îmi îndepărtase cioburile. Apoi a venit rândul meu să caut indicii scânteietoare, ghemuită în cabina de duş, cu perdelele trase, folosind lanterna iPhone-ului meu.

Bufbangtroscbuf.

Aceasta era coloana noastră sonoră, o simfonie a sunetelor de impact pe care, după două minute, le puteam distinge ca pe instrumentele dintr-o orchestră.

Buf. Cenuşa.

Bang. Un acoperiş.

Bum. Acoperişul nostru.

Zdrang. O fereastră.

Şi un *zdrang... uiiiiuiiiiuiiiiiiii* mare, înnebunitor. O maşină, a cărei alarmă se tânguia ca un animal rănit.

Apoi paşi. În casă! M-am uitat la Dan, care s-a întins după arma lui care nu era acolo. Lăsase deschizătorul de nuci-de-cocos pe masa din bucătărie, la fel cum eu lăsasem suliţa în dormitor.

Era momentul s-o iau? M-am întrebat doar o secundă, după care paşi repezi au tropăit pe trepte.

Apoi s-a auzit o ciocănitură frenetică în uşa dormitorului.

— Copii?

Un strigăt înăbuşit. Mostar!

— Copii! Sunteţi acolo?

Am zburat practic până la uşa dormitorului; era atât de întuneric, încât aproape i-am simţit braţele lui Mostar înainte s-o văd realmente. Tremuram toţi, în genunchi, ghemuiţi într-o îmbrăţişare în grup.

O secundă, un suspin, apoi Mostar s-a desprins şi şi-a pus mâinile pe feţele noastre.

— Danny, jos! a zis şi a întors capul spre living. Adu o... ba nu, două... două perne de pe canapea! Du-te!

Niciun comentariu. Dan a ţâşnit.

— Katie!

Mostar continua să-şi ţină mâna pe obrazul meu.

— Vino cu mine! Hai, hai, hai!

Am traversat în fugă holul de la etaj, pe lângă biroul lui Dan cu fereastra spartă şi un bolovan cât o minge de baschet în mijlocul podelei, până în biroul meu, unde Mostar a început să deschidă nebuneşte ferestrele! Nu înţelegeam. Eram pe jumătate băgată sub birou. Dar când piatra lunguiaţă ca un mango a intrat prin fereastra deschisă, cuvintele „Ce dracu’ faci?” au fost cât pe aici să-mi iasă din gură. Am amuţit însă când „mangoul” a ricoşat inofensiv din peretele din spate, apoi s-a rostogolit, oprindu-se la picioarele mele.

Dacă nu există ferestre, nu există nici cioburi!

— Katie!

Mostar mi-a făcut semn în lateral. Am sărit, am deschis fereastra, apoi m-am lipit de perete, în timp ce o piatră a vâjâit prin spaţiul deschis. Ca o ironie a sorţii, aproape că l-a lovit pe Dan, care tocmai intra gâfâind cu pernele.

— Aici! a strigat Mostar.

A luat o pernă şi a îndesat-o în jumătatea ei de fereastră deschisă, în timp ce Dan i-a imitat gestul lângă mine.

Buf.

Perna lui s-a deformat uşor când o piatră a ricoşat inofensiv de cealaltă parte.

Simplu. Genial. Mostar.

Ea împingea deja monitorul de pe biroul meu în spatele pernei ei, când am venit lângă Dan.

— În spatele meu!

I-am luat bariera moale şi am indicat din cap spre cele două rafturi mai mici din oţel de pe peretele îndepărtat. Dan a înţeles, s-a repezit şi le-a răsturnat conţinutul pe podea.

Când l-a ridicat pe primul, fixându-l la locul său, am simţit altă piatră lovindu-mi perna. Impactul aproape că m-a doborât.

— Eşti...

Dan a pus mâna pe spatele meu.

— Sunt bine!

L-am împins de lângă mine. Mi-am schimbat centrul de greutate, mi-am depărtat picioarele şi abia am simţit următoarele două lovituri.

— Atenţie! a mârâit Dan din cealaltă parte a camerei.

A dat drumul celui de-al doilea raft să cadă pe birou. Apoi a căzut şi tot conţinutul său: dosare, topuri de hârtie pentru imprimantă, imprimanta – biroul Ikea a gemut sub greutatea lor. Dar a rezistat! Un *buf* audibil, o rază fulgerătoare de lumină între pernă şi pervaz. Dar a rezistat! Am făcut şi eu la fel şi, având acum mâinile

libere, am făcut un pas înapoi. Un *buf* slab şi zăngănitul unor obiecte grele pe raftul meu.

Abia audibile peste restul bombardamentului. Aşa l-a numit Mostar, care stătea pe podea, cu spatele lipit de perete.

— Nu te avertizează niciodată, a murmurat ea, sosesc întotdeauna înaintea sirenelor.

Am auzit-o pufnind tare, apoi tuşind.

— Nu te lăsa niciodată prins în aer liber, ţin-te mereu departe de uşi. Străzile vechi sunt cele mai bune, fiindcă sunt înguste. Te protejează de schije.

Alte „mostarisme” criptice.

A căscat, a mormăit nişte cuvinte străine indescifrabile şi a adormit imediat. Pe bune! Cu sforăituri! Mai sonor decât Dan! Apropo, şi el sforăie acum. Amândoi parcă sunt personaje dintr-un film Disney.

Măcar Dan a aşteptat oprirea „bombardamentului”. A încetat acum vreo oră. Poate că a durat zece minute în total? Doamne, ce mai minute! Mostar încă doarme în şezut, cu spatele rezemat de perete. Dan e ghemuit în faţa uşii închise a biroului. Eram îngrijorată că ne vom sufoca aici, dar el a insistat s-o ţinem închisă.

— Alarma nu mai funcţionează.

Astea au fost ultimele lui cuvinte înainte să adoarmă.

— O s-o repar mâine... o s-o repar... O s-o repar.

Cred că n-ar trebui să-mi fac griji. Bariera nu-i etanşă. Simt curenţi slabi de aer rece plutind în jurul biroului. Acolo sunt acum, lângă el, ghemuită în colţ, scriind toate astea.

Mă dor degetele. Trebuie să mă duc la baie. Vreau să dorm, dar nu pot. Mă tem de ziua de mâine.

De ce s-au oprit pietrele? De ce au început? Ce înseamnă?

Nu aud nimic afară.

Chiar trebuie să mă duc la baie.

Din interviul meu cu rangerul senior Josephine Schell

— Similar ciocănirii în lemn, aruncarea pietrelor este o acţiune relatată frecvent. Din nou, există o mulţime de presupuneri. S-ar putea să fie un mijloc paşnic... mă rog... neletal de intimidare. Asta ar putea explica şi urletele. O ipoteză este că ei îl folosesc pentru a alunga alt grup sau individ. Aşa ceva ar avea sens, având în vedere că cimpanzeii aruncă uneori pietre unii în alţii sau în oameni, ca în grădina aia zoologică suedeză[37]. Probabil că Santino nu dorea să omoare pe nimeni, ci doar să-i determine să plece.

INTRARE JURNAL NR. 12 [CONT.]

Sunt foarte multe de făcut în dimineaţa asta, sunt foarte multe de făcut azi. Trebuie să scriu totul repede, cât este încă proaspăt în minte. M-a trezit durerea din gât. Am dormit pe podea, pe o parte, cu braţul drept pernă. Am mai avut dureri de gât şi înainte, dar *Dumnezeule*! Umărul, coastele, faţa! Şi e foarte rece! Aseară a fost destul de bine. Camera era călduroasă şi izolată. Dar acum, afară e foarte frig, temperatura trebuie să fi scăzut cu zece grade. Îmi văd aburii respiraţiei. Despre *asta* trebuie să fi vorbit Frank – scăderea bruscă de temperatură chiar înaintea iernii.

În timp ce corpul îmi îngheţa, vezica mă ardea pur şi simplu. Nu numai că mi-a cauzat disconfort, dar, când am deschis ochii, aproape că am făcut pipi pe mine de frică. Dan şi Mostar dispăruseră, iar uşa era larg deschisă!

I-am strigat pe amândoi şi n-am primit niciun răspuns. M-am ridicat, tremurând, am strănutat de câteva ori, apoi am

[37] În 2009, cimpanzeul adult „Santino” i-a şocat pe vizitatorii Grădinii Zoologice Furuvik din Suedia, bombardându-i cu pietre pe care le adunase din timp (n. a.).

scos capul din birou. Casa părea pustie şi uşa din faţă era deschisă. Draperiile ce acopereau fereastra livingului erau trase în lături. Mi-am verificat telefonul, era puţin peste ora opt, dar era întuneric... Un cenuşiu ca de plumb, care întuneca totul. Nu vedeam lumini dinspre celelalte case şi, de fapt, nici casele. Parcă ar fi fost teleportate în altă lume.

M-am repezit în baia de pe hol, apoi am ieşit şi l-am strigat din nou pe Dan. Niciun răspuns. Auzeam voci, îndepărtate, totuşi clare. Am coborât scara, masându-mi piciorul drept, care amorţise şi acum mă înţepa cu o mie de ace, şi am şchiopătat spre uşa din faţă.

Ceaţă!

Întunecată şi groasă. Şi rece! O simţeam prin piele, îmi pătrundea în oase. Satul abia se vedea, dar am putut distinge grupul mic de lângă Casa Comună.

Dan era acolo, vorbind cu soţii Boothe, alături de Carmen şi de Reinhardt. Vincent era îmbrăcat în echipament de drumeţie, cu bocanci, beţe de trekking, rucsac CamelBak. Rucsacul era bombat, ticsit cu obiecte pentru care nu fusese menit. La fel, şi geanta pentru laptop de pe şold, umplută până la refuz. Pe celălalt şold, avea covoraşul roz pentru yoga al lui Bobbi, legat în jurul umărului cu o curea improvizată din şireturi de pantofi. În jurul saltelei, era o pătură, unul dintre modelele foarte moi, pentru aeroport, pe care le cumperi din Hudson News. Era strânsă tot cu şireturi înnodate, care caracterizau de altfel ansamblul.

— Nu trebuie să-mi fac griji că mă rătăcesc.

Vincent gesticula întruna spre drum.

— Merg pur şi simplu pe el, spre pod...

— Şi după aceea? a întrebat Dan. Dacă podul nu mai există...

— Voi urma laharul.

Vincent a înghiţit în sec.

— Probabil că până acum s-a răcit. Sau s-a solidificat, nu ştiu care este termenul corect...

Dan a insistat.

— Dar asta face sigură traversarea lui?

— Nu trebuie să-l traverseze, a intervenit Bobbi. Aşa cum a spus, îl va urma – va merge în lungul lui, către valea pârâului.

— Încotro?

Dan m-a văzut intrând în grup, şi-a strecurat un braţ în jurul taliei mele, apoi a ridicat celălalt braţ spre cer.

— Nu se vede nimic!

— O să se ridice.

Vincent n-a privit spre nimeni, ci doar a încuviinţat din cap repede, cu ochii în pământ.

— Aşa se întâmplă, a zis el, apoi, s-a adresat soţiei sale: Mai ţii minte, astă-toamnă, până la prânz...

Ea a aprobat în tăcere şi l-a strâns de braţ, încercând să zâmbească.

— O să fiu bine.

Nu sunt sigură dacă Vincent a spus-o pentru ea, pentru Dan sau pentru el însuşi.

— O să merg încet, atent...

A ridicat privirea.

— Nu trebuie să ajung până la capăt, ci doar cât să am semnal la telefon.

S-a bătut cu palma peste jachetă, modelul trekker de înaltă calitate, cu panouri solare ţesute în căptuşeală. A repetat:

— O să fiu atent.

— Dar vei fi complet singur.

Cuvintele acelea au fost urmate de o tăcere. Fuseseră un avertisment.

Ulterior, Dan mi-a povestit discuţia pe care o ratasem. El şi Mostar se treziseră devreme, deciseseră să mă lase să

dorm şi ieşiseră să vadă ce se întâmplase cu ceilalţi. Atunci îl găsiseră pe Vincent pregătindu-se să plece, deja hotărât.

Filosofia, justificarea... Cumva, Vincent şi Bobbi se autoconvinseseră că pietrele erau menite să ne sperie şi să ne alunge. Obiectivul făpturilor acelora era terenul nostru, adăpostul oferit de casele noastre, posibil, precum şi hrana din interior. Încă nu erau pregătiţi să treacă dincolo de o anumită linie mintală, să admită ce vor de fapt creaturile. Iar când apăruse Reinhardt...

Reinhardt.

Dan credea că el ascultase prin geamurile sale sparte şi venise să vadă ce se întâmplă. Dan a spus că Mostar renunţase să mai insiste când el începuse să-l susţină cu entuziasm pe Vincent. Nimeni, nici măcar Carmen, care apăruse cam tot atunci, nu era dispus să accepte adevărul. Dan schimbase tactica şi se concentrase asupra pericolelor drumului în sine. Dar, aşa cum văzusem cu ochii mei, nici logica aceasta nu funcţionase.

Cineva *trebuia* să se ducă după ajutor. Pur şi simplu nu exista alternativă.

De ce? De ce căutăm întotdeauna pe altcineva care să ne salveze în loc să încercăm să ne salvăm noi înşine?

— Uite!

Ne-am întors toţi şi am văzut-o pe Mostar venind spre grup. Dan mi-a spus că, atunci când el invocase argumentul terenului periculos, ea se repezise spre casa ei pentru „ceva”. Acel ceva s-a dovedit a fi o lance din bambus. Una potrivită, de data asta. Nu cea improvizată înainte. Un cuţit de bucătărie, lung de douăzeci de centimetri, ieşea din interiorul golit de miez al tulpinii groase şi solide, fixat cu o sfoară maro; mai târziu, am aflat că era un cablu electric cu izolaţie de plastic. Părea puternică, letală şi uşor comică prin comparaţie cu micuţul

Vincent. (Tot mai târziu am aflat că Mostar o făcuse pentru Dan.)

— Poftim, a zis ea, întinzându-i arma lui Vincent. Despre asta vorbeam.

— Mulţumesc, a răspuns Vincent, însă a rămas cu braţele pe lângă corp. Dar... Cred... că-i cam...

Ochii i s-au ridicat spre mânerul de doi metri.

— Pot s-o tai, a replicat Mostar şi a dat să se întoarcă. Sunt gata în treizeci de secunde.

— Nu-i nevoie, a insistat Vincent şi a ridicat cele două beţe de trekking telescopice, atârnate de încheieturi. Oricum, astea sunt mai bune pentru menţinerea echilibrului, am mai multă experienţă cu ele şi...

Şi-a trecut mâna peste buza superioară care-i sclipea.

— Nu...

A aruncat o privire către Reinhardt, care, în mod surprinzător, tăcuse în tot acest timp.

— Nu vreau să se înrăutăţească situaţia.

— Atunci, nu pleca! a zis Mostar şi a lovit cu mânerul lăncii în pământ.

Vincent a ridicat din umeri.

— Trebuie s-o fac. Apoi, a repetat mai încet, adresându-se soţiei sale: Trebuie s-o fac.

Şi asta a fost tot. O conversaţie care s-a purtat după un cod acceptat. Sugestii, avertismente, ba chiar şi o armă fără a-i menţiona cu glas tare scopul. Mostar doar a oftat, a retras lancea şi l-a îmbrăţişat strâns. La fel am făcut şi noi. I-am simţit fierbinţeala nervoasă radiind prin haine şi transpiraţia de pe gât pe obrazul meu. Reinhardt l-a bătut cu palma pe braţ, cu un gest plin de încredere, ca într-un film de război, vechi şi alb-negru, când cineva îl trimite pe erou spre glorie. Am detestat mereu filmele alea. De câte ori cineva spunea „mult noroc!” sau „Domnul fie cu tine!”,

eu auzeam doar „mai bine tu decât eu”. Bobbi l-a sărutat apăsat şi, pentru o secundă, am crezut că va plânge.

Am mers alături de el până la Casa Comună, apoi ne-am oprit şi am lăsat-o pe Bobbi să-l conducă până la capătul aleii de acces. Aşteptând acolo, cu spatele întors către ei, ca să le oferim puţin intimitate, Mostar şi-a examinat pantofii şi a spus:

— Nu ascultă niciodată. Indiferent ce le spui, mai devreme sau mai târziu, cineva încearcă întotdeauna să spargă blocada.

Şi a mormăit ceva în limba ei maternă, ceva ce n-am înţeles. Pe jumătate m-am aşteptat să-şi facă şi cruce. Nu aşa fac, tot în filmele de război, bătrânele străine şi curajoase?

Ea n-a făcut-o însă, ci a bătut de două ori din palme.

— Bun, acum să trecem la treabă, avem de strâns multe cioburi.

În timp ce Reinhardt l-a luat pe Dan deoparte, mormăind ceva despre genunchiul lui bolnav, m-am uitat înapoi şi am văzut că Bobbi era acum singură.

Am mai văzut că ţinea capul uşor aplecat şi-şi strângea umerii cu palmele, tremurând uşor.

— Haide, Katie!

Mostar m-a prins de braţ şi m-a condus în jos pe deal, spre ea.

— S-o ducem acasă.

Vincent dispăruse deja, pierzându-se în ceaţă.

Din interviul meu cu rangerul senior Josephine Schell

Nu toţi cimpanzeii aruncă pietre pentru a-şi arăta dominaţia. În Africa de Vest, primatologii i-au observat recent aruncând pietre în copaci. Nimeni nu ştie motivul. Există teoria că ar fi un fel de „ritual sacru”, într-un scop încă nedescoperit. Personal, nu-mi pasă deloc de ce o fac,

ci doar că o fac. Îmi dovedeşte că pietrele au multe funcţii şi nu putem fi siguri care sunt toate acestea. Dacă unii cimpanzei folosesc pietre în tacticile lor de vânare a maimuţelor, iar tacticile respective sunt folosite de unele rude mai mari nord-americane, atunci atât atacul de pe Mount St. Helens, cât şi bombardarea caselor de la Greenloop au fost menite nu să-i alunge pe oameni, ci să-i aducă în loc deschis.

CAPITOLUL 15

„Când este disponibilă, carnea este tratată ca o resursă valoroasă; bonobo au fost observaţi cerşind bucăţele de la cei care aveau carne.”

Din *World Atlas of Great Apes and Their Conservation*, editat de Julian Caldecott şi Lera Miles

INTRARE JURNAL NR. 13

12 OCTOMBRIE

S-a terminat cu minciunile. Nu ne mai minţim unii pe alţii sau pe noi înşine. Nu mai negăm ce sunt ei şi ce vor.

N-am mai scris de două zile şi s-au întâmplat foarte multe. Încerc să ordonez totul în minte. Parcă am trăit un an.

După plecarea lui Vincent, am petrecut restul zilei încercând să ne reparăm casele. Am întrebat-o pe Mostar dacă noi, noi trei, n-ar trebui să ne concentrăm doar asupra confecţionării cât mai multor ţepuşe. Dacă făpturile sunt ostile, iar pietrele au dovedit asta în mod clar, nu ar trebui ca securitatea să fie prioritatea noastră?

— Ai dreptate, a spus ea, dar cioburile sunt o problemă de securitate. Dacă nu le curăţăm, dacă cineva se taie şi are nevoie de copci...

A subliniat, de asemenea, necesitatea astupării spărturilor din ferestre. Nu ne putem permite să se îmbolnăvească cineva. Trebuie ca toţi să fim puternici şi sănătoşi când ei vor sosi. Şi înainte s-o pot întreba ceva, a răspuns:

— O vor face, Katie. Crede-mă. Acum sunt nehotărâţi... nu... indecişi. Asta-i expresia americană. Ei sunt acum indecişi din cauza gestului eroic al lui Vincent. Dar vor avea nevoie de noi în curând. Şi noi vom avea nevoie de ei.

Cuvântul acela, din nou.

„Nevoie.”

N-am întrebat ce-i va face să vină. M-am gândit că voi afla destul de repede.

În privinţa casei noastre, dormitorul matrimonial a trebuit abandonat. Bolovanul care a lovit în uşa balconului a scos sticla securizată din cadru. Chiar dacă am pune salteaua şi somiera în dreptul deschiderii, nu există nicio modalitate practică de a o etanşa. Mai bine să le mut în biroul meu. Să ne mutăm toate articolele de toaletă în baia pentru musafiri de pe hol şi să ţinem uşa dormitorului închisă permanent.

Acelaşi lucru este valabil şi pentru biroul lui Dan, iar el consideră că asta-i de fapt un plus.

— Mai multă eficienţă energetică.

Asta-i logica lui.

— Două camere pe care nu mai trebuie să le încălzim.

A programat sistemul să le închidă încălzirea. Este extraordinar că poţi face aşa ceva. Casa inteligentă. Mi-a arătat câţi amperi salvăm.

— Şi toată electricitatea asta se poate îndrepta spre grădină.

M-am prefăcut că-i împărtăşesc optimismul, entuziasmul. Nu i-am spus că simt asta drept o retragere. Încă un pas

înapoi. Mai întâi, ei au luat pădurea. Apoi au luat noaptea. Apoi, două camere din casa noastră. Câţi paşi înapoi mai putem face?

Casa ne-a anunţat că unul dintre panourile solare nu funcţiona. Nu era spart, deoarece construcţia lor flexibilă face imposibilă spargerea. Era doar o conexiune slăbită ce putea fi reparată din balcon. Nu-mi plăcea totuşi ideea ca Dan să lucreze acolo, cu spatele la pădure. Ar fi fost de ajuns o piatră bine ţintită. Am stat cu el tot timpul, cu faţa spre copaci, pândind orice mişcare. Nu s-a întâmplat nimic. Nici pietre, nici sunete. Ceaţa ne oferea măcar puţină acoperire. Asta am sperat, deşi a început să se ridice. Vincent avusese dreptate. M-am întrebat unde era el acum, cât de departe ajunsese. Îmi venea greu să mă concentrez la ceea ce făceam. Eram obosită. Mă dureau toate. Dar erau multe de făcut!

Satul a încasat o mulţime de lovituri. Ferestre din spate sparte. Câteva uşi de balcoane crăpate. La fel, şi uşile de bucătării. Geamurile securizate s-au fisurat, însă s-au păstrat întregi. Cel al lui Reinhardt a fost lovit, dar, spre deosebire de cel de la balconul nostru, a rămas în cadru. Chiar şi uşa în sine funcţiona, deşi Dan a considerat că folosirea ei poate fi periculoasă. A venit cu ideea să tragă draperiile şi s-o blocheze cu masa din bucătărie. Reinhardt a avut noroc. Nu există nicio modalitate de a etanşa bucătăria. Pierderea aceea potenţială de căldură mă face recunoscătoare că fereastra cât peretele din living are, de asemenea, sticlă securizată. A noastră arată acum ca o tablă de şah asimetrică, unele panouri sunt intacte, altele sunt „înceţoşate” de fisuri.

Niciuna dintre celelalte case n-a fost lovită în ferestrele orientate spre interiorul cercului. Oare asta să aibă legătură cu faptul că fuseseră văzuţi? Familia Perkins-Forster s-a ascuns în spatele uşii din faţă. Bobbi s-a

adăpostit în baia de la parter. Cine ştie ce au făcut soţii Durant? Mostar ne-a avertizat să nu pierdem timpul, încercând să vedem ce s-a-ntâmplat cu ei. Ea se adăpostise în atelier înainte de a veni în fugă la noi, să ne verifice. Noi, eu, am fost singura care am stat chiar în faţa unei ferestre de la etaj. Probabil că m-au văzut şi m-au ţintit.

Momentul acela din timpul luptei pentru compost, atunci când femela cea mare, Alfa, m-a privit...

Termină! Rămâi la consemnarea celor întâmplate.

În timp ce Dan îl ajuta pe Reinhardt, eu şi Mostar am mers să vedem ce putem face pentru Perkins-Forster. Alarma auto pe care o auzisem noaptea provenea de la maşina lor, un Nissan Leaf. Fusese lovită în acoperiş – deci piatra zburase peste casă. Câtă putere e necesară pentru a arunca un bolovan cât o minge medicinală?

Măcar uşa de la balconul dormitorului lor principal era intactă, ceea ce le-a determinat s-o blocheze cu patul. De acum înainte, vor dormi toate în camera aceea. Camera lui Palomino era un dezastru. O mulţime de pietre. Cioburi de geam amestecate cu cioburi de oglindă. Am încercat să nu mă gândesc la bolovanul din mijlocul pernei.

Acolo nu s-a mai făcut curăţenie, încăperea a fost abandonată. Altă retragere.

Effie trebuie să fi văzut cum s-a uitat Palo la mine, cum m-a luat de mână când am intrat.

— Vrei să rămâi puţin aici, s-o ajuţi pe Palo să-şi mute unele lucruri în camera noastră?

Aş fi fost de acord, mai ales când am văzut ochii fetiţei strălucind, dar Mostar a ucis prompt ideea, spunând:

— N-am fost încă la Bobbi.

— La Bobbi.

Abia acum mi-am dat seama. Nu „la soţii Boothe”.

— Ah, bineînţeles, a încuviinţat Effie resemnată.

M-am întors să plec, dar Palo a refuzat să-mi dea drumul.

— Vrei să vii şi tu? am întrebat-o, apoi m-am adresat lui Effie: Poate să vină?

— Sigur că da, a intervenit Carmen, aici ne putem ocupa şi noi.

Ceva era pe faţa ei... pe toate feţele lor, inclusiv pe faţa lui Bobbi când am ajuns la ea.

Se afla în bucătărie şi avea un leucoplast pe degetul mare şi pe arătătorul drept. O piatră trecuse prin fereastra de deasupra chiuvetei şi ea se tăiase încercând să scoată cioburile din scurgere.

— Nu le pot lăsa să înfunde evacuarea gunoaielor.

Am observat că în cameră mirosea a chardonnay, iar unele cioburi de pe podea erau verde-măsliniu. Oare piatra spărsese o sticlă sau o făcuse ea însăşi într-un acces de frustrare? Părea agitată şi avea ochii tulburi. Din cauza mirosului din cameră, nu-mi puteam da seama dacă băuse. Am început să regret c-o adusesem pe Palomino, dar vederea fetiţei a părut s-o anime pe Bobbi.

— Hei, bună, Palo!

A sărit repede să deschidă congelatorul.

— Le păstrasem pe astea.

A scos o tavă cu cuburi de gheaţă, cu scobitori, băgate prin celofan.

— Ultima îngheţată din limonadă de lavandă.

Palomino a luat una zâmbind.

— Te rog, a spus ea, întinzându-ne cu mândrie tava. Toate sunt din grădina noastră.

Aveau gustul verii. Am savurat fiecare strop. Pe de altă parte, Mostar a zdrobit-o pe a ei dintr-o singură muşcătură, i-a mulţumit repede pentru „raţia suplimentară de zahăr”, apoi a cerut o mătură şi un făraş.

În timp ce Mostar mătura podeaua bucătăriei, am întrebat dacă puteam să ajut cu ceva la etaj. Bobbi a spus că nu conta.

— Voi dormi pe canapea până se întoarce Vincent.

— Eşti sigură? a strigat Mostar din bucătărie. Dacă vrei, poţi să stai cu mine.

— Eşti foarte amabilă, a răspuns Bobbi zâmbind şi a aruncat o privire pe fereastra livingului. Nu mi-ar plăcea însă ca el să vină acasă şi să găsească locul pustiu.

Nici mie nu mi-a plăcut ideea, dar nu din acelaşi motiv ca Mostar. Ea se gândea la securitate. Eu, la emoţii. Privirea de pe chipul lui Bobbi, la fel ca a lui Palo şi a părinţilor ei. Am înţeles acum. Era o dorinţă.

O nevoie.

— Bobbi, mai vrei să ţinem cina aceea comunitară în Casa Comună diseară?

Cele trei m-au privit de parcă aş fi fost nebună. Nu puteam face nimic altceva decât să continui.

— Doar... ştiţi... să ne reamintim unii altora că... ei bine... că ne avem pe noi.

Nu-mi venea să cred că spusesem cuvintele acelea. „Ne avem pe noi.”

Când eram mică, tata ne-a cumpărat DVD-urile cu vechea emisiune *Muppet Show*. Şi într-unul dintre episoade, când cineva, cred că Dom DeLuise, încearcă s-o consoleze pe Miss Piggy pentru ceva, îi spune: „Tu eşti aici, eu sunt aici. Noi suntem aici.” Ea repetă: „Noi suntem aici?” Iar el începe să cânte: „We Got Us”[38]. Acesta a fost cântecul nostru, imnul familiei noastre şi, deşi am încercat să-l uit după divorţ, acum răsuna la volum maxim în mintea mea.

---

[38] *The Muppet Show*, episodul 211, „With our very special guest star, Mr. Dom DeLuise” (n. a.). 180.

— Noi..., m-am bâlbâit nervoasă. Noi... ne-am pus în comun resursele, nu? Alimentele, talentele... dar mai există o resursă... – m-am adresat apoi direct lui Mostar – ... şi ştiu c-am ratat-o la-nceput pentru c-a trebuit să ne ocupăm de chestiile practice... şi încă o facem... Dar nu putem uita... avem nevoie...

— De mângâiere.

Am recunoscut privirea lui Mostar ca fiind de remuşcare.

— Ai dreptate, Katie, avem nevoie de mângâiere la fel de mult ca de ţepuşe.

S-a întins să ne cuprindă în braţe pe mine şi pe Bobbi. Palo ne-a completat micul grup, apucându-mă de mână şi agăţându-se cu mâna cealaltă de talia doamnei Boothe, care tremura şi îşi trăgea nasul.

— Comuniune, apartenenţă..., a repetat Mostar, cu o urmă de fascinaţie bizară. Ne avem pe noi.

Ce ironie a sorţii! Oare Yvette, Yvette cea veche, n-ar fi fost în stare de orice pentru un moment ca ăsta? Iar noi am încercat! Primul lucru pe care l-am făcut după ce am rupt cercul a fost să mergem, toate patru, la casa de alături pentru a-i invita. Fireşte, n-am primit niciun răspuns. Soneria de la uşă a zbârnâit degeaba. *Zzzzzp*-urile veşnice, metodice, ale bicicletei eliptice, n-au încetat deloc. Chiar am convins-o pe Bobbi (despre care bănuiam că avea cele mai puţine experienţe neplăcute cu ei) să strige prin uşă despre comunitate şi vindecare şi tot ce predicaseră ei la prima întrunire de urgenţă.

Păcat...

Măcar restul satului a fost de acord şi ne-am simţit minunat de reconfortant. Mâncare, vin şi prieteni... şi din nou vin. Fiecare a adus câte o sticlă şi toţi am spus că „fiecare calorie contează”. Până şi Palo a căpătat un păhărel în care încăpeau câteva înghiţituri, ceea ce a

determinat un aprobator „cât de franţuzesc!” din partea lui Reinhardt.

Mâncarea, porţionată, nu s-a apropiat nici pe departe de cea din prima seară. În circumstanţe normale, oricine ar fi considerat că porţiile acelea pricăjite erau doar simple aperitive. A fost îmbucurător că toţi nu numai că respectau liniile directoare ale raţionalizării, ci o făceau cu entuziasm. Ca s-o citez pe Carmen: *El hambre es la mejor salsa.* „Foamea e sosul cel mai bun!”

Lăsând foamea deoparte, *frittata* ei era delicioasă. Ce idee genială să amesteci şuncă vegană tocată! Mult mai bună decât a noastră, care era, în esenţă, doar omletă cu sare şi piper.

Iar foamea n-a avut nimic de-a face cu savurarea preparatului lui Mostar. A fost realmente delicios. L-a numit „cartofi de asediu” – nişte tăieţei mai groşi din aluat, bine prăjiţi. Am observat că Bobbi n-a mâncat prea mult din porţia ei; fie că nu i-au plăcut, fie că, poate, a fost de vină comentariul lui Mostar: „Cel mai bun înlocuitor pentru cartofi.” Oare se mai simte vinovată? Parcă au trecut o sută de ani de atunci. Oricum, i-a dat majoritatea cartofilor ei prăjiţi lui Palo.

— Probabil că ţie îţi vor plăcea ăştia mai mult decât ce am adus eu.

Ea nu trebuia să aducă nimic. Aşa stabiliserăm la ea acasă. Dar gătise altă supă de tăieţei. Erau mai denşi, mai întunecaţi şi mai grosolani decât *soba* pe care o preparase anterior. A explicat că încercase să facă *naengmyeon* şi s-a scuzat că folosise prea mult amidon de rădăcină Maranta. Nu cred că i-a păsat cuiva. Mie nu mi-a păsat deloc. Pentru prima dată după erupţie, am simţit extazul unui stomac plin!

Şi a fost, de asemenea, un fel de mâncare distractiv, pentru că m-am uitat la Palo şi am exclamat:

— Oh, uite, supă de viermi!

Şi întreaga conversaţie s-a deplasat spre mâncarea de gândaci.

Effie a întrebat dacă avem vreo şansă să dezgropăm râme, iar Carmen ne-a relatat un articol din *Washington Post* despre insectele incluse în adevărata „dietă paleo”.

Dan a amintit încercarea lui de a mânca greieri prăjiţi într-un restaurant din Santa Monica. (Fusesem şi eu acolo cu ocazia respectivă, dar refuzasem politicos să iau parte la degustare.)

Effie a întrebat dacă auzise cineva despre făina de greieri şi Bobbi a glumit, sau nu, că se va gândi dacă să-şi înşele veganismul cu o mâncare de râme. Ceva condimentat cu pudră de curry sau cu sos de soia...

— Sau cu Vegeta, am adăugat eu şi Mostar a încuviinţat mulţumită din cap.

Asta l-a stârnit cu adevărat pe Dan.

— Chiar ar trebui să-ncercăm! Dacă le spălăm bine şi le gătim, sunt pline de proteine! Păi, sub buştenii ăia putreziţi de acolo trebuie să fie tone de larve.

A privit afară pe fereastra întunecată, apoi s-a uitat la feţele noastre, brusc încruntate. Cam exagerase amintind de pădure. Mi-a părut rău pentru el. Greşise şi a înţeles. Pe sub masă, i-am atins uşor genunchiul în semn de susţinere.

El a încercat totuşi să dreagă lucrurile, adăugând:

— Evident, nu acum, mâine, când e lumină şi...

Dintre toţi, tocmai Reinhardt a fost cel care a salvat starea de spirit a grupului.

— Deşi, în mod clar, suntem cu toţii nerăbdători să devenim insectivori credincioşi – l-a bătut pe Dan pe spate –, aş sugera să ne descurcăm...

Ca un iluzionist, s-a apropiat teatral de micul congelator din Casa Comună, fluturând mâinile, apoi a deschis uşa şi a dezvăluit şase găletuşe – nu glumesc! – de îngheţată!

Ne-am holbat toţi. Cred că Dan a spus chiar:

— Uau...

Eu m-am bâlbâit.

— S-stai aşa... De unde?

Verificasem fiecare centimetru al bucătăriei lui!

— Scuzele mele.

Reinhardt a ridicat braţele, simulând predarea.

— Sper că-mi vei ierta subterfugiul de a fi ascuns această comoară în sanctuarul meu.

— Ai un congelator în dormitor? a chicotit Mostar clătinând din cap.

— Decadent, recunosc, a început Reinhardt, luând recipientele cu un singur braţ, dar acum este gol, vă asigur.

Le-a înşiruit pe toate, ceremonios, pe mijlocul mesei.

— Îngheţată Halo Top!

Ah, poftele pe care le avusesem!

Pentru o secundă, toţi ne-am mulţumit să le privim, ca nişte vânători de comori care deschid cufărul piratului. Nu cred că cineva şi-a terminat de acum deserturile congelate. Vreau să spun că a trecut doar o săptămână şi jumătate de la erupţie, dar acum înţeleg psihologia raţionalizării. Înţeleg ce încerca Mostar să-mi spună despre ţara noastră şi de ce am fost toţi atât de recunoscători pentru gestul lui Reinhardt. Pentru o clipă, puteam să revenim la normal, puteam să avem cât doream de mult, puteam să ne simţim din nou americani.

Nu sunt sigură dacă cineva s-a gândit atât de profund la situaţia aceasta, dar toţi am izbucnit în hohote de râs când Carmen a spus:

— Cum – dar fără blat de biscuiţi?

Mi s-a părut minunat să râzi.

Reinhardt a scos boluri şi linguri şi ne-a invitat pe toţi să ne înfruptăm. Dan a luat o lingură zdravănă din caramelul sărat, apoi, renunţând la bol, a băgat totul în gură şi a gemut, cred, cuvântul „sploosh” (o referinţă la serialul lui preferat, *Archer*). Nimeni n-a părut deranjat. Bobbi chiar a glumit:

— Trebuie să-ţi placă foarte mult proteinele.

Nu ştiu dacă s-a referit la suplimentele de proteină din Halo sau... la altceva, bravo, Bobbi!

Palo, cu ochii acum măriţi cât jumătate din faţă, s-a uitat la părinţii ei pentru a le cere permisiunea, apoi practic a sărit pe îngheţata cu vafe. Preferata mea. Nu eram totuşi lacomă, câteva linguri de la fundul cutiei erau mai mult decât suficiente.

Oh, Doamne, cum uitasem! Chiar dacă aveam o raţie de ceva dulce de când începuse totul, o lingură de agave sau de miere ori zahăr brun de la Mostar, nu-i la fel. Ce minunăţie! Combinaţia rece de frişcă, gheaţă şi cocktailul de îndulcitori: zahăr, stevia şi... mai ce? Raiul pe pământ!

— Tu nu mănânci?

Am ridicat ochii şi l-am văzut pe Dan, oferindu-i lui Reinhardt găletuşa cu îngheţată cu mentă. Lăsat pe spate în scaun, cu mâinile încrucişate pe burtă, bărbatul a clătinat din cap.

— M-am săturat. Pentru o secundă a părut cu adevărat mâhnit. Le tezaurizam de prea mult timp, intenţionând să le ingurgitez singur.

— Şi într-o singură şedinţă, a adăugat Carmen, ceea ce ne-a făcut pe toţi să râdem din nou.

Şi pe Reinhardt. Cu obrajii uşor îmbujoraţi, a acceptat înţepătura cu o plecăciune teatrală.

Continuând să râdă, şi-a luat paharul de vin şi, spre totala mea surprindere, a arătat spre mine.

— Pentru gazda noastră!

— Ne avem pe noi! a adăugat Mostar.

— Ne avem pe noi! a repetat prompt corul.

Am simţit cum mă ustură ochii şi mi se pune un nod în gât, în timp ce toţi au izbucnit în aplauze spontane.

Abia când aplauzele s-au stins, în acel prim moment de tăcere în care am sorbit din vin, am auzit ţipetele de afară.

CAPITOLUL 16

„Aproape întotdeauna cimpanzeii mestecă foarte încet carnea, de obicei combinând fiecare înghiţitură cu un smoc de frunze, ca şi cum ar vrea să savureze gustul cât mai mult posibil... I-am văzut de multe ori lingând locurile, ramurile sau scoarţa pe care prada le atinsese şi unde picurase sângele.”

Jane Goodall, *În umbra omului*[39]

INTRARE JURNAL NR. 13 [CONT.]

Nimeni n-a scos o vorbă, ne întrebam probabil dacă le auzisem cu adevărat. Dar, o clipă mai târziu, s-a auzit un plânset. Omenesc.

La unison, am lăsat totul din mâini şi ne-am repezit afară, în noapte. Se auzea clar, din apropierea satului, poate pe la jumătatea pantei spre creastă, într-o zonă împădurită de deasupra casei Boothe.

Un glas singuratic. Pătrunzător. În agonie. Ca atunci când eşti copil şi auzi sunetul scos la început de un prieten care a căzut şi s-a lovit rău. Chinul acela prelungit al diafragmei, după inspiraţia iniţială şocată.

— Vincent?

Fusese vocea lui Bobbi, tremurată, întrebătoare. După care ea a strigat, chiar de lângă mine:

---

[39] Traducere din limba engleză de Veronica Focşeneanu (n. tr.).

— Vincent!

Effie i-a acoperit urechile lui Palomino şi a dus-o înăuntru când următorul ţipăt prelung al lui Vincent s-a spart în ecourile unor suspine.

Bobbi s-a uitat la mine. De ce la mine?

— Este rănit.

I s-a adresat apoi lui Dan:

— Trebuie să mergem să-l luăm!

Dan a făcut un pas în direcţia sunetului. Doar un pas, pentru că Mostar a întins mâna să-l prindă de braţ. I-a scăpat, dar l-a apucat ferm de tricou.

— Nu.

Expresia chipului ei era încremenită, pragmatică.

— Nu te duce.

Suspine mai îndepărtate, iuţi, slabe, urmate apoi, brusc, de alt ţipăt prelung.

— Este rănit! a zis Bobbi şi s-a uitat neîncrezătoare la Mostar, apoi la Dan. Are nevoie de ajutor!

L-am văzut pe Dan trăgându-şi uşor braţul, încercând să se desprindă din strânsoarea lui Mostar. Ca o testare?

Ea nu s-a clintit.

— Exact asta vor ei.

Mi-a luat o secundă să-mi dau seama ce voia să spună. Brusc, mi-a venit să vomit tot ce mâncasem.

Dan a înţeles. I-am văzut umerii gârbovindu-se.

Carmen şi Reinhardt, de asemenea – nu s-au gârbovit, ci au înţeles. Un moment de surpriză, apoi o schimbare s-a petrecut în mintea lor; Carmen a privit spre creastă, iar Reinhardt şi-a studiat pantofii.

Dar Bobbi...

— Ei!

A ridicat braţele.

— Care „ei”? Nu-i aud!

— Nu le simţi mirosul? a întrebat Mostar.

Chiar şi cu vântul bătând din spatele nostru, duhoarea era copleşitoare.

— Ei tac în mod intenţionat, a adăugat Mostar, continuând să privească atentă creasta. Vor să ne scoată afară, să ne despartă.

Privea cu ochii mijiţi când într-o parte, când în alta.

— Truc de lunetist.

— Ce..., a început Bobbi să spună, apoi, de parcă tocmai ar fi câştigat la loterie, toată faţa i s-a destins într-un zâmbet larg. Eşti nebună!

A clătinat din cap şi a scos un icnet, pe jumătate chicotit.

— Nebună de legat! Asta-i posttrauma...

Apoi s-a întors spre beznă.

— Vincent! Venim, iubitule! Venim!

I-a făcut lui Dan un semn din cap, *haide*! El însă nu s-a clintit.

— Ce-i cu voi?

Ochii lui Bobbi s-au concentrat asupra lui, apoi asupra restului grupului.

Dan stătea nemişcat, crezând în Mostar, dar dorind în acelaşi timp din tot sufletul s-o ajute pe Bobbi. Sprâncenele i se apropiaseră şi-i tremurau buzele. Aş fi spus ceva, ştiu că aş fi spus, dar apoi i-am zărit cu adevărat chipul. Lumina proiectată pe pielea lui era doar puţin mai strălucitoare. Iar în spatele lui, Carmen a strigat:

— Acolo!

Arăta pe lângă noi, spre spaţiul dintre casele Boothe şi Durant. Niciunul nu observase până atunci. Nu ne dăduserăm seama că jumătatea inferioară a spaţiului respectiv fusese parţial blocată de ceva, care alerga acum în sus, pe panta din spatele caselor. Cel cu picioare lungi. Cercetaşul. Ne urmărise în tot acest timp? Era frustrat fiindcă nu înhăţasem momeala?

L-am privit dispărând în tufe, imediat sub un spaţiu gol dintre copaci. Iar în golul acela, în vârful crestei, luminat de strălucirea dinspre case...

Nu pot fi sigură că era Alfa. Nu-ţi dai seama de la depărtare. Şi nu sunt sigură în privinţa obiectului pe care-l flutura spre noi. Putea să fie o ramură. Şi trebuie să fi fost ruptă la mijloc. De ce altfel ar fi atârnat aşa? Şi nu exista niciun mod, absolut niciun mod în care să fi văzut ceea ce creierul meu îmi repeta că sunt degete.

— Nu putem.

Reinhardt vorbise dinapoia mea, apoi a continuat când m-am întors spre grup.

— Mostar are dreptate. Nu putem merge acolo. Îmi pare rău, i-a zis lui Bobbi.

— Îmi pare rău?

În strălucirea palidă a luminilor, am văzut cum buzele femeii s-au albit.

— Bobbi – Reinhardt a ridicat resemnat din umeri –, te rog doar să priveşti situaţia cu...

Alt ţipăt şi Bobbi a arătat spre întuneric.

— Auziţi!

Ochii îi erau umezi şi tresărea uşor întruna ca un copil surescitat. La următorul ţipăt, s-a apucat cu ambele mâini de păr.

— Oh Doamne, Oh Doamne...

Dan a încercat din nou să se îndepărteze de Mostar şi a dus braţul liber la spate, după deschizătorul de nuci-de-cocos pe care îl ascunsese sub cămaşă.

Probabil că ea a văzut umflătura. Sau doar a bănuit?

— Dan!

Vocea i s-a ridicat a avertisment, iar celălalt braţ l-a prins pe al lui.

Bobbi s-a uitat la amândoi şi a întins mâinile, şoptind:

— Vă rog.

Carmen s-a îndreptat spre ea. Am urmat-o. Nu ştiu ce credeam că vom face. S-o alinăm? S-o reţinem?

Carmen abia i-a atins umărul, că Bobbi i-a scuturat mâna cu o lovitură sălbatică, frenetică.

— Vă rog! Vă rog!

Către noi toţi.

— *Vă rog*!

— Bobbi, a început Reinhardt, încet şi liniştitor, trebuie să înţelegi că nu se poate fa….

— TU! a mârâit ea, răsucindu-se spre el. Tu eşti de vină!

Apoi au început urletele, cu durerea lui Vincent înecată într-un cor de răgete.

A fost ca pistolul unui starter, aşa mă gândesc la asta acum, deoarece sunetul a părut c-o lansează pe Bobbi spre Reinhardt.

L-a prins în timp ce se răsucea şi am văzut cum unghiile ei i-au zgâriat urechea. El a dus mâna la rană exact în clipa când eu şi Carmen ne-am întins şi am oprit-o.

— Tu i-ai spus că-i în regulă! Tu l-ai lăsat să plece!

Se zbătea ca un peşte prins în undiţă.

— Tu-l laşi să moară!

Mintea mi-a revenit la Vincent. Oare el discutase cu Reinhardt înainte de plecare? Oare îi ceruse sfatul? De aceea fusese Reinhardt atât de generos cu îngheţata? Dintr-un sentiment de vinovăţie?

— Bobbi, gândeşte-te puţin…

Reinhardt a întins mâinile, cu palmele deschise, cu buza tremurând, cu aburi ridicându-se din fruntea ce-i sclipea de transpiraţie.

— Gânde…

— Tu! a zbierat Bobbi, lovind din nou şi ratându-i cu puţin faţa. TU!

— Ce vrei?

Volumul neaşteptat şi basul vocii lui Reinhardt m-au făcut să tresar.

— Ce vrei de la noi?

Şi-a lipit palmele de faţă, frecându-se cu putere, de parcă ar fi încercat să şteargă realitatea.

— Ei ne VOR UCIDE, Bobbi!

A întins mâinile spre ea, cu degetele răşchirate, punctând fiecare cuvânt.

— EI – NE – VOR – UCIDE – PE – TOOOŢI!

Instinctiv, am tras-o pe Bobbi înapoi. Am crezut că o va lovi, aşa cum se repezise spre ea, dar n-a făcut-o. Pe faţă i se citea şocul. A căzut în genunchi, cu mâinile întinse, cu gura deschisă.

— Prinde-l! a strigat Carmen.

Reinhardt s-a înclinat spre înainte, exact când Mostar şi Dan l-au prins de subsuori.

Am lăsat-o pe Bobbi şi am sărit s-o ajut pe Mostar. Dumnezeule, ce greu era, fierbinte şi umed!

— Nu putem, am gâfâit, nu putem...

Mostar îl striga întruna.

— Alex! Alex, uită-te la mine! M-auzi?

Avea maxilarul moale, ochii sticloşi, iar saliva i se scurgea de pe buza inferioară.

— Iei ceva?

Mostar l-a prins de falcă şi i-a întors faţa spre a ei.

— Iei medicamente? Ai pastile acasă? Alex, ascultă-mă! Alex!

Buf.

Prima piatră a aterizat chiar lângă noi, ridicând un nor de praf în faţa noastră.

Buf-buf-buf.

— Intraţi! a zis Mostar şi a icnit, luptându-se să-l salte pe Reinhardt. În Casa Comună!

După ce l-am tras înăuntru, Effie şi Palo au trântit uşa în urma noastră.

— Luminile! s-a răstit Mostar.

Camera s-a întunecat şi noi l-am ajutat pe Reinhardt să ajungă pe canapea. S-a lăsat greu pe perne, cu mâinile pe piept, şuierând.

Mostar a fugit la chiuvetă, strigând:

— Toată lumea jos! Departe de ferestre!

Porţelanuri au zornăit. Pietre au lovit acoperişul. Bobbi suspina încetişor. Reinhardt a mormăit a refuz şi în acelaşi timp a împins cu mâna apa pe care i-o adusese Mostar. Totul, în semiîntuneric. Totul, pe fundalul coloanei sonore a ţipetelor îndepărtate.

Mostar a mai încercat o dată să-i dea apă. Reinhardt a împins-o atât de violent, încât apa s-a vărsat pe mine. Apoi s-a aplecat într-o parte, icnind gata să vomite. Mostar s-a târât după coşul de gunoi. Reinhardt s-a cutremurat, a icnit şi a scuipat pe podea. Mostar a împins la timp coşul sub el. Eu m-am întors cu spatele când camera s-a umplut de duhoarea vomei.

Reinhardt a gemut, a scuipat din nou şi a cârâit ceva de genul:

— Nu pot... nu pot.

— Ţine-i fruntea!

Mostar mi-a luat mâna şi mi-a pus-o pe fruntea lui transpirată şi lunecoasă. Când Reinhardt a icnit iarăşi, ea s-a întors la chiuvetă să umezească o cârpă.

Reinhardt mormăia incoerent. Cuvinte şi gemete se succedau şi se întrepătrundeau.

Îmi părea rău pentru el, fiindcă era complet neajutorat. Suferea sub ochii noştri şi nu puteam face nimic. Câtă neputinţă! Vincent... Bobbi... Mă simţeam lipsită de putere, persecutată. Nu ştiu sigur când compasiunea mea s-a schimbat.

Poate când au început rugăminţile, ascuţite, jalnice.

— Vreau... vreau acasă.

Aceleaşi cuvinte, din nou şi din nou – „vreau acasă” –, punctate de scâncete mici, infantile.

O dată a rostit un nume. „Hannah”, cred, imediat înainte de:

— Acasă. Vreau. Vreau.

Mori.

Am încercat să nu mă gândesc la asta, să n-o simt.

Mori! Mori odată!

Îmi muşcam buza şi-l fulgeram cu privirea prin întuneric.

Te rog, taci şi mori dracului!

Asta a fost acum şase ore, după cinci ore de bombardament de pietre. Mostar ne-a cerut să mai aşteptăm o oră. Să rămânem acolo în tăcere, să ne asigurăm că era sigur să ieşim. Reinhardt adormise deja. Sau a intrat în catatonie. Nu ştim sigur. Au fost necesare patru persoane să-l ducă acasă. Acum e pe canapeaua din livingul lui. Respiraţia îi e stabilă. Carmen îl ţine sub observaţie.

Încă nu ştim dacă a avut cu adevărat un infarct. Effie crede că ar putea fi ceva numit „cardiomiopatie de stres”. Un atac de panică foarte asemănător cu stopul cardiac. Nu e totuşi sigură. Ne-a reamintit că ea şi Carmen sunt psihologe, nu psihiatre. Dar chiar dacă ar fi urmat Facultatea de Medicină, ar rezolva asta ceva? Fără medicamentele şi fără echipamentele adecvate?

„Siri, cum tratezi un atac de cord acasă?”

Am fost de acord cel puţin să-l veghem în schimburi. Dacă nu se trezeşte, va trebui să ne gândim cum vom avea grijă de el. Trebuie hrănit şi, da, dus la baie. Va trebui să participăm toţi.

Şi toţi participă. Mostar este conducătoarea noastră acum. Şi toţi cei care pot lucrează la perimetrul de apărare.

Effie şi Palo sunt acasă şi taie tulpini de bambus în ţepuşe. Mostar şi Dan sunt afară şi strâng mai multe tulpini. Îi pot vedea clar, imediat de cealaltă parte a drumului de acces, ghemuiţi în luminile exterioare, mişcându-se ritmic în străfulgerările cuţitelor de pâine. Mostar vrea ca nimeni să nu fie singur afară, în niciun caz cât este încă întuneric.

— Dacă devin cumva suficient de îndrăzneţi să-ncerce.

Ce să încerce?

Ea crede că vom fi în siguranţă la lumina zilei, în special în interiorul satului. Asta ar trebui să ne ofere suficient timp ca să terminăm perimetrul. Poate două zile. Încă o noapte. Mostar nu crede că-şi „vor aduna curajul” suficient pentru a încerca să intre în case. Asta mi-a spus ea după ce l-am adus pe Reinhardt înăuntru.

— În plus – nu ştiu de ce a trebuit să mai adauge partea asta –, deocamdată au burţile pline.

Vincent.

Bobbi a plâns până a adormit, chiar acum, ghemuită cu capul în poala mea. Înţeleg de ce a spus:

— O să-l... găsim noi... în zori... o să-l căutăm... o să-l găsim... o să-l...

Negare. Speranţă. Xanax.

Este evident de ce vrea să-l caute, dar de ce am acceptat eu s-o ajut?

Cred că şi asta este evident.

Trebuie să fac ceva, trebuie să compensez ceea ce am gândit despre Reinhardt. Aceea n-am fost eu. Nu voi fi. Un pui de somn rapid acum, să-mi pun alarma telefonului să sune la răsărit. Măcar telefonul mai e bun pentru ceva. La fel, şi eu. Cine poate gândi asemenea gânduri?

Cine sunt eu?

Din interviul meu cu rangerul senior Josephine Schell

Ai văzut vreodată cimpanzei vânând maimuţe? Formează o echipă în care fiecare membru are un rol bine stabilit. Au „doborâtori”, care suie în copaci, scuturã ramurile şi ţipă îngrozitor ca să sperie primatele mici şi să le împingă să fugă pentru a-şi salva vieţile. Teroarea este o armă puternică. Teroarea înceţoşează gândirea. Doborâtorii se bazează pe asta. Se bazează pe faptul că inteligenţa cedează în faţa autoconservării. Dacă izbutesc să desprindă de grup măcar o maimuţă – asta e cheia. În număr există putere, chiar şi pentru prăzi.

Puii sunt cei mai vulnerabili, cel mai uşor de izolat. Dar chiar şi un adult poate fi suficient de speriat ca să cedeze. Creierul îmbibat de spaimă nu mai este atent şi corpul fuge, se caţără, sare... dar poate să ajungă exact în braţele altor cimpanzei, care stau ascunşi. Dacă maimuţa e norocoasă, va muri iute, cu gâtul sucit sau cu capul izbit de un copac. Dacă nu... Am văzut un colobus-roşu care încerca să scape, ţipând din răsputeri, în timp ce cimpanzeul îl ţinea cu o mână şi-i smulgea intestinele cu cealaltă.

Singurul termen la care mă pot gândi este „sete de sânge”, pentru că aşa sună când cimpanzeii sfârtecă o maimuţă. Nu-i ca altă vânătoare pe care o vezi, nu ca atunci când un leopard doboară o gazelă, nici chiar ca atunci când rechinii sfâşie o focă. Acţiunile acelea sunt reci, mecanice, pe când maimuţele înnebunesc. Ţopăie şi dansează. Să nu-mi spui că nu le place!

Şi să nu-mi spui că vânează doar pentru a se hrăni. Ele împart după aceea carnea în funcţie de rang. Conducătorul stă deasupra cadavrului şi ceilalţi aşteaptă, literalmente cu braţele întinse. Tratează carnea aşa cum noi tratăm banii.

Ordinea socială care permite genul acesta de atac disciplinat şi coordonat este menţinută prin împărţirea rămăşiţelor însângerate.

CAPITOLUL 17

„La început, Bauman n-a văzut pe nimeni, nici nu a primit răspuns la strigătele sale. Înaintând, a strigat din nou şi atunci a zărit corpul prietenului său, zăcând lângă trunchiul căzut al unui molid mare. Grăbindu-se spre el, vânătorul a descoperit îngrozit că trupul era cald încă, dar gâtul îi fusese rupt, iar pe beregată existau patru semne de colţi mari.

Urmele fiarei necunoscute, întipărite adânc în pământul moale, spuneau întreaga poveste.

După ce-şi terminase de strâns lucrurile, nefericitul se aşezase pe trunchiul molidului, cu faţa la foc şi cu spinarea la pădurea deasă, pentru a-şi aştepta tovarăşul. În timp ce stătea astfel, monstruosul lui atacator, care pândise probabil în apropiere în pădure, aşteptând ocazia de a-l surprinde nepregătit pe unul dintre vânători, se apropiase în tăcere din spate, cu paşi mari, tăcuţi, şi aparent pe două picioare. În mod evident, nu fusese auzit, ajunsese la bărbat şi-i frânsese gâtul [răsucindu-i capul spre spate cu labele din faţă], în timp ce-şi înfipsese colţii în beregata lui. Nu mâncase corpul, dar părea că ţopăise şi dansase în jurul lui, cuprins de o veselie stranie şi feroce, ocazional rostogolindu-se peste el, după care fugise înapoi, în adâncurile fără zgomote ale pădurii.”

Preşedintele Theodore Roosevelt, *The Wilderness Hunter*

INTRARE JURNAL NR. 14

13 OCTOMBRIE

A fost iresponsabil ce am făcut. Egoist. Şi prostesc.

Ştiam că-i greşit, altfel aş fi spus cuiva. Bobbi dormea. Probabil şi Reinhardt, vegheat de Effie. O văzusem schimbând-o pe Carmen, care se întorsese să taie mai multe ţepuşe cu Palo. M-am gândit că Dan şi Mostar făceau la fel. Nimeni nu m-a văzut furişându-mă afară din casa Boothe şi reuşisem să sui un sfert din poteca spre creastă înainte să aud:

— Stai!

Dan venea în urma mea, cu o suliţă de aruncat într-o mână şi cu o lance în cealaltă. Le folosea ca pe beţele de trekking, împingându-se, astfel că avea viteza de două ori mai mare decât a mea. Era roşu la faţă şi cu maxilarele încleştate de hotărâre. M-am întors spre el, pregătită de luptă:

„Nu, Dan! Nu, nu mă poţi opri! O să-l caut pe Vincent şi tu nu poţi face nimic în privinţa asta! Şi nici n-ai putut vreodată. De acum, tu n-o să mă mai ţii în loc şi nici eu n-o să te mai dădăcesc. Nu, nu, te rog să nu spui nimic! Uite ce-o să se-ntâmple: eu mă duc să-l caut pe Vincent, iar tu o iei frumuşel înapoi şi te faci util până mă-ntorc.”

N-ar fi fost un discurs minunat? Era deja în mintea mea, depozitat probabil de ani întregi, sub o formă sau alta. Dar nu a avut niciodată şansa de a fi rostit, pentru că, exact când am ridicat mâna să-l opresc, Dan mi-a vârât în mâna aceea suliţa şi a trecut mai departe. M-am holbat o clipă la spinarea lui, apoi el s-a răsucit şi mi-a întins mâna liberă. Şi aşa am mers. Ţinându-ne de mână, susţinându-ne reciproc. Mergând pe potecă aşa cum visasem încă din Ziua Unu.

Firesc.

N-am auzit nimic şi n-am văzut nicio mişcare. Nu m-am putut abţine să nu sper că poate erau într-adevăr creaturi nocturne. Şi că acum dormeau fericite. Cu burţile pline.

Ajunseserăm la jumătatea pantei când ne-am intersectat cu urmele. Urmele de azi-noapte. Cercetaşul care venise în linie dreaptă de la case până în vârful crestei. Acolo stătuse celălalt, poate că fusese Alfa. Lăsase multe urme. Şi sânge. Picături în cenuşă, împroşcat pe copaci. Mai multe pete roşii ne-au condus pe panta descendentă. Înaintarea era lentă. Acolo nu există potecă. Nu una naturală. Femela trecuse prin frunziş, lăsând o cărare de crenguţe rupte, însângerate.

Crengile rupte erau ascuţite şi ne înţepau la fiecare pas greşit. Solul era moale, spongios. Nu se putea vorbi de vizibilitate. Şi nici de vreun sunet, cu excepţia bătăilor inimii mele. Poteca se curba în jurul unui pin mare, care, acum ne-am dat seama, ascundea o poieniţă.

Oase. Fragmente. Peste tot. Amestecate cu cenuşă şi cu pământ. Erau prea multe ca să fi provenit de la un singur animal. Cu bucăţi de blană şi copite retezate. Căprioarele pe care le văzuserăm? Poate şi altele, pe care nu le văzuserăm? Am recunoscut cele câteva pietre însângerate, din cele folosite pentru măcelărire. Dar celelalte mormane? Fiecare era înalt de vreo treizeci de centimetri şi de două ori mai lat. Toate pietrele păreau curate şi la fel de mari precum cele pe care le aruncaseră asupra noastră. Stocuri pentru următorul bombardament? Dacă sunt suficient de inteligenţi pentru a plănui, atunci de ce mai sunt capabili?

În timp ce mergeam încet printre pietre şi oase, am început să observ „insule” distincte – frunze, muşchi şi ferigi întregi smulse din rădăcini, toate turtite pe sol şi amestecate cu fibrele lungi şi grosolane, pe care le recunoşteam acum ca fiind fire de păr. Saltele pentru dormit? Duhoarea era mai intensă decât oricând. Şi diferită. Dan m-a tras de mână, atrăgându-mi atenţia asupra câtorva moviliţe maro de la marginea copacilor.

Fecale? Cum poţi numi un asemenea loc? Un cuib? Un bârlog?

Dan a coborât mâna spre ceva aflat sub cea mai apropiată moviliţă, un obiect lung şi subţire, care strălucea în lumina slabă. Nu era nevoie să ne apropiem. Era unul dintre beţele pentru trekking ale lui Vincent.

În clipa aceea, copacii din faţa noastră s-au mişcat.

El era mare, poate era primul pe care-l văzusem eu. În noaptea aceea, la uşa bucătăriei. Era masiv, musculos, dar îi lipseau cicatricile pe care le avea Alfa.

Ochii i s-au mişcat între noi doi. A mârâit gros, încetişor.

Dan s-a retras, ridicându-se lent şi trăgându-mă uşor înapoi.

Masculul voinic şi-a plecat capul, a mârâit din nou şi a făcut un pas precaut către noi, iar pădurea din jurul lui a prins brusc viaţă. Ei fuseseră acolo tot timpul! Toţi!

Închid ochii acum, încercând să mi-l imaginez pe fiecare în parte. Şi poate că-i o prostie să le atribui nume, dar într-acolo mi se îndreaptă mintea în mod firesc.

Cei doi fraţi mai mici, mai tineri, care se încăieraseră lângă lada de compost, Gemenii Unu şi Doi, flancându-şi... ce le era oare, tată? Primul mascul. Perechea lui Alfa? Care era termenul pentru Philip în *The Crown*? „Prinţul consort”? Apoi Cercetaşul subţire şi înalt, în dreapta lui, cu masculul mai în vârstă, „Gray”, între el şi femela bătrână, Granny Dowager, în capăt.

În stânga, era o femelă tânără, o adolescentă, cred. Pe ea o văzusem alergând prin tufişuri. Cea cu blana mai deschisă, roşiatică, părând să curgă în jurul ei, moale, strălucitoare. „Prinţesa”. Şi în stânga ei, altă femelă, mai vârstnică, mai voinică, cu petice de blană moale roşie, dar cu pântecul întins, pe care îl susţinea cu un braţ. Era gravidă? „Juno”.

Iar masculul tânăr din stânga ei... la început, nici n-am crezut că-i mascul. Testiculele nu-i coborâseră încă, ci abia îi atârnau în blana dintre picioare. Totul la el era tânăr: ţopăitul frenetic, chiţăiturile ascuţite, privirile rapide aruncate constant peste umăr. Aştepta? Chema cele trei siluete ce se zăreau înapoia Consortului.

Două femele, una bătrână, una tânără, ambele ţinând în braţe mingi îmblănite. Pui. Două mame, ghemuite, şovăitoare, care o urmau pe *ea*.

Alfa.

Întregul grup a părut să se desfacă la apropierea ei, chiar şi Consortul a privit în pământ când a trecut pe lângă el. Nicio mârâitură din partea ei. Nicio chiţăitură. Se apropia în tăcere, cu aceeaşi viteză ca retragerea noastră lentă în sus, pe pantă, ieşind din poieniţă, înapoi spre vârful crestei.

Maimuţe. Aceasta este imaginea pe care nu mi-o pot scoate din cap: maimuţele mici din grădina zoologică, cu ochii lor mari ce fug în toate părţile. Aşa eram noi, încercând să privim peste tot simultan. Înainte, spre grupul ce avansa, în jos, spre grămezile de pietre de la picioarele noastre, dintr-o parte în alta, spre cercul care se strângea treptat, şi înapoi, spre calea de evadare ce se îngusta întruna.

Încercau să ne înconjoare, să ne taie retragerea. Asta trebuie să-l fi determinat pe Dan să accelereze. I-am simţit strânsoarea sporind în jurul încheieturii mele, trăgându-mă în timp ce o priveam pe Alfa. Buzele ei s-au curbat spre înapoi, maxilarul inferior i-a coborât.

Apoi a urmat urletul şi i-am simţit căldura, duhoarea. Grupul de creaturi a înnebunit pur şi simplu. Toate au început să sară, să danseze, înălţând braţele şi zbierând ascuţit. Nu m-am gândit la ceea ce fac, ci doar am ridicat braţul când ea a întins spre noi o mână cu palma cât faţa

unui om. Nu ştiu dacă lama suliţei a tăiat-o adânc sau dacă doar s-a îndoit în jurul degetelor ce se închideau. După ce a prins-o, am simţit o smucire brutală, violentă. Încă pot simţi arsura din palmă, când mi-a smuls-o din mână, apoi a aruncat-o, rotindu-se, peste capetele noastre.

În clipa aceea, s-a întors Dan, scuturându-şi lancea. A repezit-o de câteva ori spre înainte, în împunsături inofensive. Ei nu i-a păsat. A evitat atacurile prin mişcări rapide ale capului fără gât. A încercat chiar s-o înhaţe, prin gesturi largi ale braţelor, silindu-l pe Dan să se retragă. Am auzit apoi dinspre ea un sunet nou, ca un lătrat scurt. Oare râdea?

Am privit în spate, am văzut cercul închizându-se, apoi am revenit cu ochii la Alfa, care, în cele din urmă, a prins lancea lui Dan. Revăd acum totul cu încetinitorul: o mână pe lance, cealaltă, făcută pumn, ridicată. Gura deschisă în timp ce faţa uriaşă s-a aplecat.

Ochi strălucitori.

Două mărgele scânteietoare.

Nu fusese o halucinaţie. Ochii ardeau. Reflectau.

— ÎNAPOI!

Alfa a dat drumul lăncii, retrăgându-se brusc, în clipa când flăcările au trecut printre mine şi Dan.

— ÎNAPOI!

Mostar apăruse pe neaşteptate între noi, fluturând un băţ lung, cu vârful încununat de foc.

— *Goniteseupichkumaterinu*![40]

Limba ei. Şi a lor. Cuvinte străine amestecate cu sunete guturale, animalice. Alfa a mârâit, a lătrat, a scos un muget puternic şi şuierător, iar grupul s-a retras cu ţipete sacadate şi înspăimântate.

Înspăimântate.

---

[40] *Gonite se u pičku materinu!* – „Înapoi în pizda mă-tii!” (n. a.).

Până şi Alfa era reticentă. Avea braţele coborâte şi umerii ridicaţi. Capul i se legăna în sus şi în jos, căutând o deschidere, în timp ce emitea un soi de cloncănituri încete.

Mostar a replicat tot cu un cloncănit, ceva ce a sunat precum:

— *Mrsh! Mrsh!*[41]

Apoi:

— *Pichko jedna!*[42]

S-a repezit înainte, făcând-o pe Alfa să bată în retragere, legănându-şi dintr-o parte în alta torţa care, acum vedeam clar, era un prosop aprins, legat cu cablu electric.

De asemenea, am văzut că materialul prosopului începuse să se stingă şi flăcările cedau locul fumului.

— *J'ebemlitikrv!*[43] a lătrat Mostar şi a azvârlit torţa în sus, către Alfa care se retrăgea. Apoi a strigat la noi: Fugiţi!

Cercul se deschisese şi panta era liberă. Dan şi cu mine am pornit în fugă, împiedicându-ne pe solul noroios.

— Mostar! a strigat Dan.

M-am uitat. Ea era chiar în spatele nostru şi flutura din braţe.

— FUGIIIIŢI!

Apoi au apărut ei, alergând unul lângă altul. Încă erau precauţi? Se întrebau dacă mai aveam şi alte făclii? Alfa s-a aplecat să ia ceva de jos. M-am întors să văd pe unde calc, exact când prima piatră a izbit copacul de lângă mine.

Labirintul. Renunţam la o evadare în linie dreaptă, dar în acelaşi timp obstrucţionam loviturile directe. Am auzit pocnetele pietrelor ce loveau ramurile, ce ricoşau din

---

[41] *Mrš! Mrš!* – „Scârbă! Scârbă!" în limbaj popular american sau tradiţionalul „Marş! Marş!" (n. a.).

[42] *Pičko jedna!* – „Pizdă!" (n. a.).

[43] *Jebem li ti krv* – „Futu-te-n sânge!" (n. a.).

trunchiurile care blocau traiectoriile. Am auzit un *slurp* pe jumătate plescăit al unei pietre cât un cantalup, care s-a îngropat în noroi chiar în faţa mea.

— Zig! a strigat Mostar din spatele nostru.

La început am crezut că e un cuvânt străin.

— Zigzag! a răcnit după aceea, apoi am auzit un *buf*.

Ulterior am aflat că fusese o piatră ce o atinsese doar tangenţial, precum cea care l-a lovit pe Dan. Pe aceea o văzusem, îi ştersese umărul, dar cu suficientă putere ca să-l răsucească. Dan a pivotat şi s-a clătinat. L-am prins înainte să cadă, l-am ajutat să se îndrepte, l-am tras pe ultimii metri.

Puteam vedea vârful crestei. Am suit şi am trecut peste ea din câţiva paşi. Când am zărit satul şi panta descendentă, m-am simţit uşurată. Îmi amintesc perfect valul acela de bucurie. Apoi însă a urmat impactul. Lovitura între omoplaţi. Plămânii goliţi de aer. Căderea înainte. A fost rândul lui Dan să mă prindă, iar Mostar ne-a împins pe amândoi.

— Nu vă opriţi! Nu vă opriţi!

Am gonit în jos pe pantă, încercând să nu alunec, încercând să nu observ, să nu recunosc obiectul care mă izbise. Încă se rostogolea în jos pe panta din faţa noastră. Negru şi maro, negru şi maro. Păr şi faţă. Capul lui Vincent Boothe.

Am coborât în goană până la casa cea mai apropiată, Perkins-Forster. Uşa bucătăriei era deschisă, iar Carmen şi Palo ne făceau semne cu mâna.

— Haideţi! Haideţi!

Am intrat şi ne-am ghemuit imediat pe podeaua bucătăriei, în spatele mesei. Mă simţeam ameţită şi plămânii îmi ardeau. Braţe mici mă ţineau de o parte şi cealaltă a corpului şi o faţă caldă mi s-a lipit de stomac.

Am deschis ochii şi am văzut creştetul lui Palo, apoi pe Dan, care aştepta cu lancea în mână.

Ei n-au venit. Nici măcar nu s-au apropiat. N-au bombardat casa. Doar au răcnit spre noi din depărtare.

— Focul, a gâfâit Mostar cu ochii închişi. Lor... încă... le este... frică de foc.

— Putem face un fel de ruguri? a întrebat Carmen, aruncând o privire peste masă, spre uşă. Să înconjurăm satul?

— N-avem... nimic de... ars.

Mostar s-a ridicat, ţinându-se de tejghea.

— Copacii sunt... prea uzi...

A inspirat iar adânc, străduindu-se să-şi recapete controlul.

— Poate că... mai avem ceva timp, să terminăm ţepuşele, înainte ca ei să-şi revină din şoc. Şi putem face torţe, dacă vom avea nevoie. Mai multe arme.

Mintea mi se limpezise deja, adrenalina se scurgea.

M-am mişcat uşor, făcându-i semn lui Palo să se retragă. Ea m-a apucat de mână şi ne-am ridicat împreună. Ochii ei au privit în sus, către ochii mei.

— Sunt bine – am mângâiat-o pe păr –, sunt bine.

Am privit-o apoi pe Mostar, care continua să fixeze uşa. M-am întins s-o ating pe umăr. Am mângâiat-o uşor.

— Mulţumesc.

Apoi ea s-a întors fulgerător.

O palmă tare, puternică, m-a izbit din lateral.

— Ce-a fost în mintea voastră?

Mi-am dus mâna la obraz şi i-am înfruntat privirea.

— Ce-a fost în mintea voastră?

N-am apucat să răspund.

— Amândoi?

Încă o palmă violentă, îndreptată spre bărbia lui Dan.

— Ca nişte copii!

Dan era palid şi tremura.

— N... noi...

Ea l-a redus la tăcere cu un deget.

— Tu! Ajută la terminarea ţepuşelor.

Degetul s-a întors spre Carmen şi Palo.

— Rămâneţi cu ei. Staţi laolaltă!

Am tresărit când ea s-a rotit spre mine şi m-am întors pentru a-mi proteja obrazul umflat.

— Iar tu vii cu mine. Acum!

Am urmat-o pe Mostar până la uşa bucătăriei, oprindu-mă cât timp a examinat creasta acum tăcută. Era pustie. Se retrăseseră de cealaltă parte. Mostar şi-a plimbat fără grabă privirea de la marginea curţii Perkins-Forster spre curtea Boothe. Mi-a luat o secundă să-mi dau seama ce căuta. Capul lui Vincent zăcea la baza pantei, în depresiunea ca un şanţ din jurul unui măr. Se uita fix la noi. Ochii şi gura îi erau larg deschise. Încremenit în timp? Ultima lui expresie? Spaimă? Regret? Se gândea la Bobbi sau la copilăria lui? Se blestema pe sine pentru că luase o decizie greşită, tot aşa cum eu mă blestemam pe mine pentru decizia mea? Faţa aceea... Oare o voi uita vreodată? Cu suficient timp şi terapie? Cu hipnoză sau poate cu vreun medicament despre care n-am auzit niciodată? Există ceva care să m-ajute să şterg cele văzute?

Mostar nu părea însă deloc deranjată. A ridicat capul, de parcă ar fi fost o minge de baschet pe care un copil o aruncase accidental peste gardul ei. S-a lăsat în genunchi ca să-l apuce, l-a băgat sub braţ, apoi mi-a aruncat o privire rapidă doar pentru a se asigura că o urmez.

Am intrat direct în bucătărie. Nonşalant. Inuman. Mostar a deschis uşa măştii chiuvetei, a scos un sac din plastic alb pentru gunoi, a băgat capul înăuntru, apoi, după ce s-a

spălat pe mâini – s-a spălat pe mâini! –, a deschis congelatorul şi l-a rostogolit înăuntru.

— Să nu-i spui lui Bobbi.

A acoperit capul cu gheaţă.

— Ea ştie că a el a plecat. Nu trebuie să ştie şi despre asta. Ţine!

A ridicat o pungă cu cuburi de gheaţă de pe uşa congelatorului, mi-a apăsat-o de obraz şi m-a aşteptat s-o iau. După ce am făcut-o, şi-a apropiat ochii la câţiva centimetri de ai mei.

— Ţi-ai revenit?

Vocea îi era mai blândă acum, ca şi expresia feţei. Nu intenţionasem să suspin, dar pur şi simplu mi-a scăpat, scurt ca o tuse.

Privirea i s-a asprit.

— Am nevoie de tine. Ţi-ai revenit?

Mi-am îndreptat spinarea şi am încuviinţat din cap.

— Trebuie să te concentrezi la ceea ce te voi învăţa – mâna ei continua să fie pe faţa mea –, pentru că ceea ce ai făcut azi a fost egoist şi iresponsabil. Şi o prostie, pentru că te-ai dus acolo fără o armă adecvată.

CAPITOLUL 18

A'oodhu bi kalimaat Allaah al-taammaati min sharri maa khalaq.

„În cuvintele perfecte ale lui Allah caut salvare de răul a ceea ce El a creat."

Sahih Muslim, Hadith 2708

INTRARE JURNAL NR. 14 [CONT.]

Mostar şi-a luat palma de pe obrazul meu, m-a apucat de mână şi m-a condus în atelierul ei. Arsenalul ei. Aşa arăta acum. Bastoane de bambus rezemate de pereţi, cuţite de

bucătărie pe bancul de lucru. Experimentele eşuate şi prototipurile fuseseră aruncate în colţul îndepărtat. Am văzut tulpini retezate neuniform sau despicate, cuţite îndoite şi ştirbite. Şireturi de pantofi, role de bandă adezivă şi un ghem încâlcit de panglici roşii de Crăciun strălucitoare.

— Stai aici, mi-a zis şi a arătat spre mijlocul atelierului. Spatele drept.

M-a privit de sus până jos pentru o secundă, apoi a întins mâna spre un baston din bambus.

— Nu te mişca.

Mi-a lipit bastonul de spinare.

— Aproape perfect.

L-a aşezat pe bancul de lucru.

— Priveşte şi ascultă. Ţine minte cu exactitate fiecare pas.

De aceea am scris următoarea secţiune ca pe un fel de manual de instrucţiuni. N-am încredere că-mi voi mai aminti mare lucru după ce voi dormi peste noapte. De asemenea, mă obsedează ceva ce a spus Mostar pe când lucram. Ceva despre „să învăţăm şi restul satului”. N-am întrebat-o ce vrea să spună. N-am avut ocazia. A intrat direct în lecţie şi iat-o.

Cum să faci o lance de la zero:

Alegerea prăjinii potrivite din bambus este esenţială. Nu poţi s-o ascuţi, deoarece asta îi va strica echilibrul. Şi trebuie să se potrivească înălţimii tale. Dacă e prea lungă, devine greu de manipulat. Dacă e prea scurtă, rişti să cazi pe lamă. Nu trebuie să fie exactă, mai important e ca partea de sus să cuprindă perfect mânerul cuţitului. Mânerul trebuie să aibă circumferinţa potrivită, suficient de gros pentru a fi rezistent, dar nu atât de mare încât să nu-l poţi ţine ferm în mână. (Uau, asta sună indecent! Scuze, vorbesc prostii.)

Când tai tulpina de bambus, o faci imediat sub nodul cel mai de jos... sau cum se numesc inelele alea. Necesită ceva timp, mai ales cu un cuţit subţire pentru pâine. Şi există o tehnică specială. Dacă tai doar pe o parte, aşa cum se face cu lemnul obişnuit, şi ratezi doar puţină fibră de conectare, fibra aceea va rupe o fâşie în jos, pe toată lungimea. Şi, după cum m-a avertizat Mostar, „se reduce integritatea şi apar mai multe aşchii”. Trucul este să crestezi mai întâi un cerc de jur împrejur, tăind stratul exterior dur, înainte să începi tăierea în profunzime.

După aceea, cureţi toate ramurile (care pot fi transformate în ţepuşe) şi pileşti cioturile ascuţite cu o pilă de unghii. Oh, ce n-aş da pentru o bucată de şmirghel!

De fapt, eu n-am parcurs propriu-zis primele două etape. De aceea m-a măsurat Mostar. Cu o tulpină tăiată dinainte, economiseam timp. A fost singura parte din lecţie executată de ea. Tot ce urmează am lucrat eu.

La fel ca alegerea prăjinii, alegerea cuţitului necesită multă atenţie. Nu poţi folosi pur şi simplu lama cea mai lungă, pentru că, în general, lamele tind să fie prea subţiri. Cea mai bună este modelul „chef” mai scurt, de douăzeci de centimetri, care trebuie să aibă şi forma potrivită.

Trebuie să fie o singură piesă solidă, cu oţelul coborând până la capăt, prin mâner. În caz contrar, nu-l poţi ataşa de prăjină. Iar ataşarea e partea cea mai dificilă. Dacă plăsele cuţitului au fost montate prin ştifturi este perfect! Ştifturile înseamnă găuri în oţel, iar găurile acelea reprezintă modul cel mai bun pentru legare, dar voi explica partea asta puţin mai încolo.

Cazul optim sunt plăsele din răşină epoxidică, pentru că atunci le poţi sparge cu o piatră. (Ştiu... în tot satul nu există nici măcar un ciocan!) Mare grijă în timpul spargerii, deoarece fragmentele pot sări în ochi. În timp ce purtam

ochelarii lui Mostar pentru curăţat ceapă, am simţit aşchii minuscule, împroşcându-mi faţa.

După ce au fost îndepărtate plăselele şi ştifturile, următorul pas este montarea. Introdu mânerul cuţitului în golul din partea de sus a tulpinii de bambus. Dacă nu se potriveşte (bambusul bun, zdravăn, poate să nu aibă suficient spaţiu interior), trebuie să crestezi o canelură mică, cu un cuţit pentru pâine. Odată ce lama se potriveşte bine, scoate-o ca să începi măsurarea.

Aici intră în joc găurile din mânerul cuţitului unde au fost ştifturile plăselelor. Aşază găurile pe exteriorul prăjinii, marchează-le cu un pix (Sharpie, dacă ai la dispoziţie), apoi repetă operaţiunea pe cealaltă parte. Ai priceput rostul? Sfredeleşte găurile cu un cuţit pentru descojit. Nu te grăbi. Lucrează încet şi cu atenţie. Mostar mi-a arătat cum a ştirbit tăişurile a două asemenea cuţitaşe, distrugându-le definitiv. Pentru verificare, ridică-le în dreptul luminii, să vezi dacă se aliniază. Eu le-am făcut bine de prima dată şi Mostar a părut impresionată. Se pare că aici e cel mai uşor să strici totul, să nu potriveşti găurile şi, cu cât le lărgeşti mai tare, cu atât slăbeşti bambusul.

Apoi fixezi lama cuţitului, iar pentru asta foloseşti cablul. Mostar a utilizat o bucată de vreun metru şi jumătate de cablu electric de la un lampadar. După ce tai cablul (cu o foarfecă obişnuită), desfă cele două fire împletite (cablurile noastre au modelul ăsta, cu două fire răsucite unul în jurul celuilalt). Pune un fir deoparte, pentru altă lance, şi începe să bagi firul prin gaura de sus. Pare destul de simplu, dar primele mele încercări mi-au produs numai frustrări. Vârful se bloca întruna, pentru că, din grabă, sărisem un pas. Ascuţirea capătului de cauciuc al firului îl transformă într-un ac, ceea ce contează foarte mult!

După ce firul a ieşit din a doua gaură de sus, trage-l aproape până la capăt şi leagă ultimii doi centimetri într-

un nod strâns. După aceea, înfăşoară bine firul de jur împrejurul bambusului, până ajungi la cele două găuri de jos. Apoi trece-l la fel prin găuri, leagă-l şi ai terminat!

O lance adevărată!

Mostar a luat arma de la mine, a ţinut-o în mâini, i-a verificat echilibrul, a mijit un ochi spre firul înnodat, după care mi-a restituit-o.

— Bravo, Katie!

A fost prima dată când a zâmbit toată ziua.

M-am simţit extrem de mândră. Pentru un minut, mi-am mânuit creaţia, mişcând-o pe verticală şi pe orizontală. Am încercat chiar o împungere scurtă cu ambele mâini şi, din greşeală, am lovit uşa garajului cu capătul din spate.

— Scuze.

Am simţit că roşesc când am văzut cum îndoisem tabla.

Mostar a fluturat nepăsătoare din mână.

— Nu-i nimic. Ştiam eu că vei fi pricepută la aşa ceva. Ai o minte logică, metodică. Într-o măsură mult mai mare decât mine.

A arătat prototipurile abandonate.

— Aşa merg lucrurile. Încerci, dai greş, înveţi, apoi transmiţi eventualul succes pentru îmbunătăţire.

Asta mi-a declanşat propria idee de îmbunătăţire.

— Ce-ai zice dacă am topi plasticul care izolează cablul? Nu ar ţine lama şi mai ferm?

— S-ar putea – Mostar a dat încurajator din cap, ca un profesor spre un elev din clasa I bine intenţionat, însă care a greşit radical –, dar ar strica sârma, de care s-ar putea să avem nevoie pentru a face mai multe lănci.

Mi-a arătat un şir de tije mai scurte şi mai subţiri.

— Asta mă îngrijorează la suliţe. De fiecare dată când aruncăm una, pierdem un cuţit bun. Deşi cred că ele vor ieşi imediat din rană, dacă nu concep o modalitate prin care să le fac zimţi.

Mi-a venit altă idee, dar era mult mai nebuloasă. M-am uitat la imprimanta 3D, însă n-am reuşit să gândesc coerent. Am sfârşit prin a căsca larg, fapt ce a făcut-o şi pe Mostar să caşte, din reflex.

— Trebuie să dormi, a spus ea şi a privit ceasul de perete, până intri în schimb la Reinhardt. Nu cred că el s-a trezit încă. O să te odihneşti atunci. Şi trebuie să mănânci.

Mâncare.

Brusc mi s-a făcut rău de la stomac. Fusesem foarte preocupată de construirea lăncii, foarte implicată în procesul parcurs pas cu pas, dar după ce o parte din atenţia mea fusese eliberată...

Probabil că am aruncat o privire spre uşă, spre bucătărie şi capul lui Vincent din congelator.

— O să-l îngropăm mai târziu, a spus cititoarea de gânduri Mostar. Când vom fi în siguranţă, când vom avea timp.

Am simţit că mă ia ameţeala şi m-am prins de masă.

— Respiră adânc.

Mostar mi-a luat lancea şi m-a condus către taburetul de la bancul de lucru.

— Încearcă să te relaxezi.

Aşa am făcut, închizând ochii strâns. Am simţit zăgazul din minte cum cedează.

Să fii hrana altcuiva.

Eşti un om. Gândeşti, simţi. Apoi totul dispare şi ceea ce ai fost este acum un terci în stomacul altcuiva.

Carnagiu, sânge, colţi galbeni ce rânjesc. Mestecând carne. Rozând oase.

— Uită-te la mine!

O mână m-a prins de bărbie, obligându-mă să deschid ochii.

— Ştiu, a zis Mostar, a zâmbit trist, apoi a oftat. Mintea umană este o binecuvântare şi un blestem. Suntem

singurele creaturi de pe Pământ care ne putem imagina propria moarte. Dar – mi-a ridicat lancea – ne putem, de asemenea, imagina şi modalităţi de a o preveni.

Atunci a sunat soneria de la uşă.

Palomino stătea în prag, ţinând un covoraş de yoga rulat.

— Ce faci aici, păpuşică?

Mostar a prins-o şi a tras-o înăuntru.

— Ştii că n-ar trebui să fii singură pe afară? Părinţii tăi ştiu unde eşti?

Ea a clătinat din cap, apoi a arătat, cu covoraşul, spre ceva de afară.

Atunci am înţeles. Salteaua urma s-o ferească să se murdărească pe genunchi.

— Hei, Palo, îmi pare rău că n-am timp să grădinărim acum. Trebuie să ajung la domnul Reinhardt...

Greşit. Palo a clătinat din cap spre mine, apoi i s-a adresat lui Mostar cu un al doilea gest spre... ce anume?

M-am uitat, dar n-am văzut nimic. Nu o casă anume, nu vulcanul şi (slavă *Domnului*!) nici forme întunecate, care să ne privească dintre copaci.

Fetiţa era orientată spre sud-est şi, din câte ştiam, în direcţie respectivă nu exista nimic. Mostar părea la fel de nedumerită ca mine.

— Îmi pare rău, nu...

Apoi a scos un „oh!” şi a aruncat o privire spre ceasul de perete.

— Ohhhhh!

A zâmbit cu gura până la urechi şi sunt destul de sigură că ochii au început să-i scânteieze în colţuri.

— Oh, *Lutko Moja,* a trecut *mult*.

Şi-a ciupit şaua nasului, a clătinat din cap, apoi a ridicat ochii şi a strâns din umeri.

— Să vedem dacă-mi mai amintesc.

Ignorându-mi deruta, a pus un braţ în jurul fetiţei şi m-a întrebat:

— Poţi să dai o fugă la etaj, să aduci un prosop curat din dulapul de pe hol?

Era prima dată când suiam la etaj în casa ei. Nu intenţionam să trag cu ochiul.

Dar casa ei are configuraţia interioară cam la fel cu a noastră. Dressingul de pe hol este chiar lângă dormitorul principal. N-am intrat acolo, însă uşa era deschisă. Şi fotografia era atât de mare, aşezată vizavi de pat, încât nu aveam cum s-o ratez din poziţia mea de pe hol.

Mostar părea mult mai tânără, poate avea douăzeci-treizeci de ani. Nu era subţire, dar silueta ei în formă de clepsidră ieşea în evidenţă în mantaua încinsă cu centură. Părul îi strălucea, negru ca pana corbului sub o căciulă tricotată din lână. Bărbatul care o cuprindea cu braţul părea cam de aceeaşi vârstă. Avea barbişon. Ochelari. Genul de intelectual european pe care îl vezi mereu în filme, genul de individ cu care credeam că mă voi mărita, când eram în liceu. Amândoi ţineau câte un braţ în jurul copiilor ce stăteau în faţa lor.

Un băiat şi o fată. Băiatul părea de doisprezece ani, fata, poate de zece. Băiatul zâmbea larg, sincer, fetiţa surâdea exagerat, prostindu-se în faţa obiectivului foto.

Se aflau pe malul stâncos al unui râu îngheţat. În spatele lor, se ridica un pod. Îngust, fără maşini. Era un arc vechi din piatră, care lega două părţi ale unui oraş din piatră la fel de vechi. La început, n-am recunoscut podul, dar apoi mi-am dat seama că priveam versiunea reală a sculpturii ei de sticlă!

Nu puteam spune unde era locul. Poate în Rusia. Văzusem doar fotografii cu Piaţa Roşie. Sunt, de asemenea, destul de sigură că nu era nici în nord-vestul Europei. Clădirile şi hainele păreau prea ponosite, dacă

ăsta-i cuvântul potrivit. Europa de Est? Polonia? Republica Cehă – sau, dacă mai ţin minte istoria învăţată în liceu, pe atunci se numea Cehoslovacia? Cum se numeşte sud-estul Europei? Partea aceea înainte de a ajunge în Turcia. Aduce la nume cu Baltica. Balcanii!

Iugoslavia, altă ţară despre care citisem la şcoală. Un război în anii 1990? Dacă aşa ar fi stat lucrurile, eu aş fi avut aproximativ vârsta copiilor acelora. Pe atunci nu urmărisem cu atenţie evenimentele mondiale. Anii 1990 însemnaseră O.J. şi Britney.

Chiar şi la universitate, făcusem doar cursul introductiv de ştiinţe politice, din care nu-mi amintesc decât termenul „epurare etnică”. Şi pe profesorul Tongun din Sudan:

— Precum un copac din pădure, America nu aude suferinţele din afara graniţelor sale.

Bombardamente. Lunetişti. Cartofi de asediu. Mostar.

— Katie! m-a strigat ea de jos. Te aşteptăm!

Am înhăţat prosopul de baie cel mai mare pe care-l avea, am fugit jos şi le-am găsit în bucătărie. Mostar a ridicat ochii spre mine, zâmbind. Ştia că văzusem fotografia. A spus doar:

— Fix la momentul potrivit.

Probabil că tocmai terminaseră de spălat pe mâini şi, cred, pe picioare. Puteam vedea umezeala sclipindu-le între degetele de la picioare. Am crezut că Mostar va folosi prosopul ca să se şteargă, dar, după ce l-a luat de la mine, s-au îndreptat amândouă spre living.

— Poţi să te uiţi, mi-a spus ea peste umăr, nu cred că El s-ar supăra. Sau Ea. Ce ştiu eu?

A ridicat uşor din umeri, a chicotit, apoi a întins prosopul pe podea, lângă covoraşul pentru yoga al lui Palo. Formau un unghi cu fereastra livingului, cu faţa în direcţia spre care arătase Palo mai devreme.

Stând cu spatele perfect drept, au ridicat mâinile în dreptul umerilor, cu palmele în afară, şi Mostar a intonat:

— *Allahuack-bar.*

N-o să încerc să descriu în detaliu ceremonialul la care am asistat. Ştiu că mi-ar fi imposibil s-o fac în mod corect. Vreau să fiu respectuoasă, deşi sunt sigură că niciuna dintre ele nu s-ar simţi deranjată. Frumuseţea rugăciunii lor, mişcările lor fluide, ca de balerină. Braţele ridicate, capetele întoarse. Genunchii îndoindu-se şi ridicându-se după frazele cântate de Mostar. Şi apoi numele, rostit de un glas spart:

— Vincent Earnest Boothe.

CAPITOLUL 19

„Din clasa agricultorilor provin cei mai curajoşi bărbaţi şi cei mai dârji soldaţi... „

Marcus Porcius Cato

INTRARE JURNAL NR. 14 [CONT.]

Plecând din casa lui Mostar, am făcut la stânga, nu la dreapta. Trebuia să ajung la Reinhardt abia peste câteva minute şi doream să petrec timpul acela în grădină. Nu că ar fi fost multe de făcut. M-am gândit să pornesc linia de picurare, poate să fac duş şi să mă schimb cât dura irigarea.

Am deschis uşa din faţă, apoi uşa garajului şi am icnit.

LĂSTARI!

Un firicel ca un arc se ridica lângă picioarele mele, chiar acolo unde plantasem primul bob alb şi mare de fasole!

— Palo! am strigat, apoi am scos capul pe uşa din faţă şi am strigat din nou: Palomino! A-ncolţit grădina!

M-am aplecat să examinez firul în formă de „U” răsturnat. Era albicios şi înalt de un centimetru, iar când

am privit mai de aproape, am zărit vârful boabei de fasole sub un capăt al lui.

Un loc de lângă arculeţ arăta uşor bombat, aşa că, folosind ceainicul lui Bobbi, am picurat câţiva stropi pe el. Bineînţeles, imediat ce pământul a fost îndepărtat, am văzut indiciul altui arculeţ. Am încercat din nou cu următorul şi apoi cu următorul. O mulţime de „U” micuţi se luptau să se elibereze de pământ.

Şi nu erau singurii!

Toată grădina! Fiecare centimetru pătrat!

— O, Doamne! a rostit Carmen, care tocmai venise cu Palo. Tu le-ai plantat pe toate?

— Doar pe astea, am spus, referindu-mă la fasole.

Ca o ironie a sorţii, acolo unde plantasem mazărea-chinezească şi cartofii-dulci nu răsărise nimic. Sau poate pur şi simplu nu răsărise *încă*! Şi chiar nu conta, deoarece răzoarele în care pusesem seminţele lor erau înconjurate de alţi lăstari misterioşi. Lăstarii aceia erau pretutindeni, împrăştiaţi aleatoriu prin toată grădina.

— Astea ce sunt? a întrebat Carmen în timp ce Palo se lăsase în patru labe şi le examina.

— Habar n-am, am mărturisit. Nici nu ştiu de unde provin.

— Or fi fost în pământul pe care l-am adus?

Vorbise Mostar, care tocmai ni se alăturase.

— Poate, am spus uşor dezamăgită.

Dacă toate nu erau decât buruieni?

— Să fie din compost?

Vorbise Dan. Grupul din garaj crescuse rapid.

— Compostul pe care l-am amestecat, materia mai veche de la fundul lăzilor care se transformase în sol... s-ar putea ca acolo să mai fi existat seminţe vechi din...

— Felii de castraveţi, a reflectat Mostar, care s-a ghemuit lângă Palo.

Examinau împreună un vlăstar micuţ, cu frunze verzi rotunde.

— Şi roşii?

A arătat un fir înalt de vreo şapte centimetri, cu două frunze înguste.

— Astea cred că sunt roşii. De câte ori tăiem şi aruncăm părţi din roşii?

— Eu fac asta tot timpul! a spus Carmen, cu mai multă energie şi entuziasm decât văzusem vreodată la ea. Feliile care rămân din legume sau miezul pe care l-am decupat. Şi *salsa*!

I se adresase lui Palo.

— Când mâncăm seara *taco*! Toate resturile de *salsa* pe care o pregătim! Le aruncăm şi ajung în lada de compost!

Roşiile noastre! Nici acum nu mă pot opri să mă gândesc ce gust grozav ar putea avea.

Mostar s-a uitat la Palo, care îşi trecea uşor vârful degetelor peste tulpiniţa de roşie ce se legăna.

— Mai avem încă mult compost de tip „sol vechi”. Ar trebui să conţină şi mai multe seminţe.

— Şi orez.

Am arătat pătrăţelul de sol pe care semănasem orezul brun de la Bobbi. Acum era un petic de iarbă deasă.

— Orez!

Mostar m-a privit radioasă, i-am explicat de unde-l obţinusem şi cât de mult credeam că mai lăsase Bobbi. Buzele lui Mostar s-au ţuguiat într-un „O”.

— Putem supravieţui cu aşa ceva: orez şi fasole.

S-a uitat la Carmen.

— Mai aveţi prin casă perne de-astea umplute cu boabe cu fasole?

— S-ar putea, a răspuns Carmen privind-o pe Palo. Poate chiar şi boabe pe care nu le-am folosit. Poate în lada pentru arte şi meserii?

Palo a încuviinţat cu însufleţire.

— Atunci ar merita...

Mostar a aprobat din cap.

— Ar merita caloriile ca să plantăm mai multe grădini.

— Mai multe grădini! a exclamat Dan, aproape sărind în sus de fericire. Bineînţeles! Alt garaj! Poate chiar două... linii de picurare... compost – i-a aruncat o privire lui Palomino –, mai multe râme şi rahat!

— Şi rahat? a întrebat Mostar, arcuind o sprânceană.

Dan a râs şi obrajii i s-au înroşit.

— Da, aşa-i – rezervoarele de biodigestor!

S-a întors apoi către mine, desfăcând palmele.

— Haide, nici n-o să mă tai, nici n-o să mă-mbolnăvesc. Promit!

Înainte ca eu să pot răspunde, Carmen m-a întrebat:

— O putem face?

Nu eram sigură dacă îmi cerea permisiunea sau o părere competentă. Bineînţeles, n-aş fi putut oferi nici una, nici alta. Totuşi, Dan, Carmen şi Palomino mă priveau toţi cu atenţie. Şi Mostar, mai în spate, cu braţele încrucişate. Îmi judeca reacţia?

Mintea mea deja făcea calcule la repezeală, estimând dacă ar fi meritat. O cană cu orez brun avea în jur de două sute de calorii. O cană cu fasole, în funcţie de soiul de fasole, putea să aibă tot atât sau mai mult. Plus grăsimi! Majoritatea soiurilor de fasole au grăsime, cam un gram pe cană. Dar la câte căni de fasole şi de orez puteam noi spera?

— Am putea, am început să spun, apoi am ridicat iute mâinile. Dar după... după ce terminăm perimetrul de apărare. S-o luăm în ordinea priorităţilor, da? Mai întâi, siguranţa, apoi, hrana. Imediat ce vom fixa ţepuşele, imediat ce vom şti că funcţionează, ne vom concentra pe mai multe grădini.

— Aşa!

Dan a lovit cu pumnul în aer, iar Carmen şi-a îmbrăţişat fiica.

În spatele lor, Mostar a zâmbit şi a dat din cap.

M-am simţit înaltă de trei metri.

După aceea însă, ea a arătat din cap spre uşă şi şi-a atins cu degetul încheietura mâinii, de parcă ar fi avut acolo un ceas.

Reinhardt! Schimbul meu de veghe!

Am fugit spre casa lui Reinhardt şi am văzut pe fereastră că Effie citea pe scaunul de lângă canapeaua lui. Ea m-a zărit, a zâmbit şi s-a ridicat să mă întâmpine în vestibul. Am văzut că Reinhardt dormea şi Effie mi-a spus că dormise aproape toată dimineaţa.

Am încercat să-mi cer scuze pentru întârziere şi am descris ce descoperisem în grădină. Ea s-a luminat la faţă, dar nu din motivul pentru care ai crede.

— Mulţumesc, a spus, mulţumesc pentru tot ce faci cu Palomino. Ea are nevoie de obiective acum, de rutină.

S-a uitat dincolo de cerc, spre casa lor, unde soţia şi fiica ei făceau cu mâna de la fereastră.

— Iar acum – a privit cercetător creasta – trebuie să se concentreze pe ceva pozitiv. Toţi trebuie să facem asta.

Familia ei a mai fluturat din braţe, Effie a repetat „mulţumesc” şi a plecat acasă.

Prin minte îmi treceau o sumedenie de gânduri. Câte grădini putem planta? Şi cum ar trebui să continuăm cu asta? Ce trebuie făcut mai departe? De câtă căldură au nevoie lăstarii ăştia mititei? Dan avusese dreptate să cureţe acoperişul. Aveam nevoie de fiecare kilowatt pentru a menţine garajul la temperaturi de vară. Şi cum să procedăm în privinţa luminii verii? Să folosim veiozele terapeutice? Toţi aveam aşa ceva. Ar fi fost oare destul? Măcar pereţii sunt albi. Reflectă lumina. Să folosim folie de

aluminiu? Ca în magazinul ăla de hidroponice din Venice. O plantă într-o lădiţă reflectorizantă? Şi îngrăşământ. Ne putem folosi cu adevărat propriile excremente? Ar fi sigur pentru Dan? Merită? Va mirosi în toată casa?

În timp ce scriu toate astea, apar o mulţime de alte întrebări. Îmi simt creierul înceţoşat. Ar trebui să moţăi niţel. Reinhardt continuă să doarmă. Dar biblioteca lui? Atâtea cărţi! Acolo trebuie să existe ceva util.

INTRARE JURNAL NR. 14 [CONT.]

Nu. Nu există nimic util. Niciun text practic şi, crede-mă, m-am uitat cu atenţie! O mulţime de filosofi. Descartes, Voltaire, Sartre şi rafturi pline de istorici ca Gibbon, Keegan şi Tacitus. Plus romane frumoase, ediţii princeps, legate în piele şi cu nume aurite ca Proust, Zola şi Molière.

Şi, desigur, cărţile scrise de *el*. *La jumătatea drumului spre Marx*, *O plimbare cu Xu Xing* şi faimoasa *Copiii lui Rousseau*, în cel puţin o duzină de limbi: franceză, italiană, greacă, chineză. (Sau japoneză, nu-mi dau seama. Nu poate fi coreeană, pentru că n-am văzut cerculeţele acelea.) Am observat că multe dintre operele lui Rousseau erau amestecate cu volume din cartea sa, ca şi cum ar fi fost amici publicaţi în acelaşi timp.

La un moment dat, am crezut că am dat lovitura, când, examinând albumele mari de pe măsuţa pentru cafea, am dat peste titlul *Vanishing Cultures of Southern Africa*. M-am gândit că aş putea măcar să capăt unele ponturi din imagini. N-a fost aşa. S-a dovedit a fi doar „porno pentru albi”: femei voluptuoase, cu sânii goi sau complet goale, care dansau în diverse ceremonii indigene. În regulă, poate că sunt fotografii exacte din punct de vedere cultural şi poate că eu proiectez prea multe amintiri din cursul „Colonialism şi sexualitate masculină” de la universitate, dar Reinhardt are vârsta potrivită ca să fi colecţionat *National Geographic* în felul în care generaţii

ulterioare „citeau” *Playboy* pentru „articole”. În plus, imaginea de pe cotor, de deasupra titlului, era edificatoare. Arăta o tanga din mărgele între picioarele unei femei.

Exista totuşi o secţiune, pe care a fost cât pe aici s-o ratez, despre ceremonia majoratului unei tinere care purta un fel de hibrid sabie/lance. Spun „hibrid”, deoarece prăjina era mai scurtă decât văzusem vreodată (nici un metru), în timp ce lama era mai lungă (aproape o jumătate de metru). Legenda de sub fotografie numea arma „Iklwa”, ceea ce m-a făcut să mă duc direct la index, pentru o examinare mai atentă.

Este o armă zulusă, inventată de un tip pe nume Shaka, care „a revoluţionat războiul bantu”. Spre deosebire de suliţele anterioare, care erau azvârlite şi care puteau fi parate de scuturile adversarilor, Iklwa era menită pentru „lupta de aproape”. Războinicul ajungea în faţa duşmanului, îi împingea scutul într-o parte, folosindu-şi propriul scut, apoi înfigea lama lungă a lăncii scurte în subsuoara inamicului. De aici provine numele. Sunetul de aspirare produs la scoaterea armei din inima şi plămânii mortului. „Iklwa”.

E scârbos, da, şi îngrozitor să mă gândesc la armate întregi care au luptat aşa. Dar m-a fascinat comparaţia pe care cartea o făcea cu legionarii romani ce au luptat în mod similar. Locuri diferite, epoci diferite, culturi complet diferite, şi totuşi au venit cu arme şi tactici similare. Există oare ceva în felul cum suntem programaţi mintal, ceva care să fie universal uman? A fost ultimul meu gând neclar înainte de a aţipi până la urmă.

Scaunul confortabil, respiraţia egală a lui Reinhardt...

N-am ştiut ce s-a întâmplat până când am tresărit brusc şi am văzut că se întunecase cerul, iar Reinhardt ieşea din baia de lângă intrare. Probabil că mă trezise sunetul apei

trase. După o secundă de dezorientare, mi-am dat seama că Reinhardt se sprijinea de perete. Am sărit să-l ajut, dar el mi-a făcut semn să-l las în pace.

— Sunt bine, sunt bine.

În mod clar, nu era bine. Cât m-am străduit să-l aduc înapoi pe canapea, am observat cât de palide îi erau buzele. L-am întrebat dacă îi e foame şi a încuviinţat slab din cap. Îmi amintesc că m-am gândit că e un lucru bun. Oamenii bolnavi îşi pierd pofta de mâncare, nu-i aşa?

N-am găsit mare lucru, cel puţin ca semipreparate dietetice congelate. Dar am descoperit o sumedenie de „bunătăţi secrete", punguţe cu jeleuri şi cu dulciuri pitite. Probabil că le ascunsese pe toate la etaj, aşa cum făcuse cu îngheţata, când venisem să-i inventariez alimentele. Acum erau peste tot, îndesate în sertarele şi dulapurile din bucătărie. Am simţit chiar un pic de simpatie când am văzut toate ascunzătorile acelea. Şi eu ascundeam de mama destule batoane Twix.

Ruşinea...

Nu mi-a mai părut însă rău pentru el când l-am întrebat dacă în starea lui ar trebui să mănânce ceva anume şi mi-a răspuns stins:

— Cred că pot mânca orice.

„Crezi"? N-ar trebui să ştii, dacă eşti cardiac? Dumnezeu mi-e martor că biblioteca lui nu este de mare ajutor.

Hei, Flaubert, ce alimente nu sunt recomandate pentru victimele atacurilor de cord?

În cele din urmă, am ales penultimul lui pachet de vafe instant. Genul pe care-l mănânci direct din cană. Adaugi apă, amesteci, bagi la microunde – şi asta-i tot. Am încercat să nu mă uit întruna afară, pe fereastră ori să bag de seamă că nu există cuţite de bucătărie. Probabil că Reinhardt n-a gătit nimic în viaţa lui sau avea oameni care găteau pentru el.

Uimitor cât de repede ţi se poate schimba percepţia despre un spaţiu. Dacă aş fi fost invitată în bucătăria lui Reinhardt în urmă cu două săptămâni, m-aş fi putut gândi la decor (sau la absenţa sa). Apoi, când am venit cu Dan aici, acum câteva zile, nu m-am putut gândi decât la produse comestibile. Acum nu m-am gândit decât la ce putem folosi pentru apărare. Acelaşi spaţiu, priorităţi diferite.

Cuptorul cu microunde a piuit şi am băgat o lingură în chestia expandată, cu aspect de brioşă. Reinhardt stătea în şezut şi a înghiţit cu plăcere evidentă.

— Fără zahăr?

I-am spus că mi se părea deja destul de dulce, dar, când a ridicat din umeri, mormăind „ei, haide”, m-am întors în bucătărie.

— Şi nişte sare..., l-am auzit strigând din living.

Parcă vorbise cu gura plină, după care, dându-şi poate seama de tonul folosit, a adăugat:

— Te rog.

Am luat solniţa de pe tejghea, cutia cu zahăr alb din cămară şi m-am întors ca să descopăr că, practic, terminase de mâncat.

Savantul de renume mondial s-a uitat la mine ca un băiat de zece ani.

— N-am mai putut aştepta.

Ceva a zăngănit. Am sărit şi m-am răsucit. Ochii mi s-au îndreptat spre sursa zgomotului. Era uşa bucătăriei, al cărei geam crăpat se zgâlţâia în cadrul său.

— Vântul e de vină, mi-a explicat Reinhardt.

Mi-am cerut scuze, i-am spus că Dan va fi încântat s-o repare şi mi-a simţit corpul relaxându-se. Atunci am căscat, sonor şi deschizând larg gura, pe care am acoperit-o stânjenită. Când am redeschis ochii, l-am văzut pe

Reinhardt privindu-mă cu o expresie pe care n-o văzusem până atunci, un zâmbet amabil, aproape părintesc.

— Pe mine să mă scuzi, a zis el. N-ar trebui să te ţin aici să ai grijă de mine. Ar trebui să te duci acasă şi să te culci.

I-am spus că mă simţeam perfect şi el a replicat:

— Aiurea!

M-a întrebat câte ore dormisem în ultimele patruzeci şi opt de ore. Am mărturisit că picotisem de două ori.

— Aha!

O scânteiere minusculă din ochi, un semn din deget şi o mişcare dramatică, cu ambele braţe, spre uşă.

— Vrei să-ţi setez alarma? am întrebat, apoi mi-am amintit de fereastra avariată. Măcar senzorii interni? Poate doar bucătăria?

— Şi dacă simt nevoia unei gustări la miezul nopţii?

S-a bătut uşor cu palma pe stomac.

— Crezi că ştiu cum să dezamorsez aparatul ăsta infernal?

— Dar nu poţi să mergi la bucătărie, am protestat. Poţi să ameţeşti, să cazi şi să te loveşti la cap sau altceva...

— Hai, du-te, du-te! Cred că a fost o...

A ezitat puţin înainte de a continua:

— Nervii... când eram tânăr... am mai avut... ameţeli de felul ăsta... Aş fi putut să fiu mai direct aseară.

S-a încruntat spre podea.

— Anii formativi, când creierul deprinde regulile universului, sunt o glumă crudă. În copilărie, eşti hrănit, protejat, iubit necondiţionat şi îţi petreci maturitatea căutând în zadar substituenţi. Partenerul, statul, Dumnezeu...

A ridicat brusc ochii şi m-a privit stingherit, furios.

— Scuze, a zis şi a fluturat din mână, de parcă vorbele acelea ar fi mirosit urât. Un laş intelectual.

Mi-a părut rău pentru el, văzând cum îi dispăruse toată poleiala fudulă. Un bătrân ruşinat, care-şi recunoştea slăbiciunea.

N-am reuşit să spun decât:

— E-n regulă, adică... cine nu vrea să fie îngrijit când lucrurile devin înfricoşătoare?

A repetat cuvântul acela, „îngrijit”, şi a clipit energic, smârcâind prelung din nas.

Brusc m-am trezit întrebându-l:

— Vrei să stai la noi... ştii în cazul că nu este un atac de panică? Dacă ai nevoie de ceva peste noapte?

A tăcut o clipă, realmente surprins, apoi a zâmbit şi a gesticulat.

— Haide – ai de gând să pleci odată?

— Doar să fac puţină curăţenie, am răspuns şi am dus cana şi lingura în bucătărie.

N-a durat mult: am pus lingura în maşina de spălat vase şi am aruncat la gunoi cana de unică folosinţă. În lipsa mea, el se dusese la raftul cu cărţi. Acum ţinea în poală trei volume de format mic, groase, cu coperţi tari, roşii. Le văzusem deja, dar nu putusem descifra titlurile în latină.

— Prieteni din copilărie, mi-a explicat el. Cato, Varro, Columella – scrierile lor despre agricultură. Te-am auzit spunându-i lui Effie despre vlăstari, a continuat, văzându-mi privirea întrebătoare. Nu dormeam cu adevărat.

A deschis prima carte şi şi-a luat ochelarii de pe masă.

— Poate reuşesc să găsesc ceva util aici. Poate că o să fiu şi eu util măcar o dată, a adăugat, pufnind ironic, după care, cu un chicotit cu adevărat amar, a mormăit: Munca vă va face liberi.

Unde am mai auzit asta?

I-am spus să nu stea treaz până târziu.

— Nu, nu, a zis el şi mi-a făcut semn să plec, zâmbind şi căscând larg.

Asta a fost acum o oră. Sunt acasă, în bucătăria mea şi scriu toate astea înainte să mă întorc la muncă. Dan stă turceşte pe podea, în mijlocul unei grămezi de tulpini de bambus. Două grămezi, de fapt – una mai mică, de ţepuşe terminate şi alta mai mare, de tulpini neprelucrate, pe care o ţine în poală. Apropo, doarme dus, cu spatele rezemat de frigider, sforăind, pe jumătate acoperit de pătura aceea de bambus.

M-am gândit să-l trezesc ca să suie la etaj, dar ştiu că va dori să se întoarcă imediat la muncă. Cred c-o să mă prăbuşesc pe canapea câteva ore; îmi setez alarma telefonului la miezul nopţii. Atunci o să mă scol, poate o să-l trezesc şi pe Dan, şi împreună putem tăia ţepuşe până dimineaţă. Mostar crede că până mâine-seară vom avea destule ca să înconjurăm complet satul.

Şi după aceea?

Mă tot duc să mă uit la grădină, să văd ce mai fac vlăstarii mei. Sunt atât de frumoşi, atât de vulnerabili! Trebuie să-mi dau seama care-i modul cel mai bun să-i cresc.

Să-i cresc?

Mă rog, nu ştiu cum se zice exact... sunt ruptă de oboseală.

Mâine sau mai bine zis poimâine, după ce voi dormi zdravăn o noapte întreagă, după ce terminăm perimetrul de apărare. Poate că până atunci Reinhardt va găsi nişte sfaturi în cărţile lui. Sper ca el să fie bine. Când mă pregăteam să ies, când eram cu spatele la el şi cu mâna pe clanţă, mi-a spus:

— Noapte bună, Hannah.

CAPITOLUL 20

„Îngăduie-ne să ne odihnim în Pace, Dumnezeule etern, şi să
ne trezim în viaţă.
Adăposteşte-ne cu cortul păcii Tale şi îndrumă-ne cu sfatul
Tău bun.
Fereşte-ne de ură, ciumă şi distrugere.
Ţine-ne departe de război, foamete şi suferinţă.
Ajută-ne să ne alungăm înclinaţia spre rău.
Dumnezeule al păcii, fie să ne simţim mereu protejaţi pentru
că Tu eşti Păzitorul şi Ajutorul nostru.
Dă-ne refugiu în umbra aripilor Tale.
Păzeşte-ne ieşirea şi venirea şi binecuvântează-ne cu viaţă şi pace.
Binecuvântat eşti Tu, Dumnezeule Veşnic, al cărui adăpost al păcii este întins peste noi, peste tot poporul Tău, Israel şi peste Ierusalim.”

Hashkiveinu, rugăciune ebraică pentru protecţie

Din Fiica Goldei. Viaţa mea în armata israeliană,
de locotenent-colonel Hannah Reinhardt Roth (rez.)

Intelectul. Era singura modalitate de a ajunge la ei. Emoţiile? Pasiunea? Niciodată. Aşa ceva ar fi fost înjositor, limbajul animalelor. Am încercat să rămân calmă şi să menţin conversaţia pe linia unei dezbateri academice.

Am discutat despre expulzarea consilierilor sovietici din Egipt ca represalii pentru moratoriul Moscovei în privinţa armamentului. Am subliniat specificaţiile armamentelor menţionate, de la bombardierele de vânătoare MiG-23 până la rachetele balistice cu rază intermediară Frog. Bazându-mă pe articolul lui Sheehan din New York Times, am demonstrat că armele acestea ofensive nu difereau de

coloanele de tancuri T-55 pe care Nasser le trimisese împotriva Israelului în 1967.

Tata a insistat, din nou, că Sadat nu era Nasser, ceea ce, am susţinut eu, îmi justifica punctul de vedere. Pentru a demonstra că nu era o clonă a predecesorului său, Sadat trebuia să demonstreze poporului său, Ligii Arabe şi lumii în general că el putea să realizeze ceea ce nu putuse Nasser – să arunce iudeii în mare. Oare nu tocmai această strategie, acoperirea înfrângerii cu victoria, fusese motivul atâtor războaie din trecut? De fapt, nu încercase Nasser să şteargă Israelul de pe hartă, pentru a-şi şterge dezastrul din Yemen?

Nu puteam să nu fiu mândră de argumentaţia mea. Date justificative. Logică incontestabilă. Aproape că auzeam aplauzele spectrale ale lui Clausewitz, Mahan şi Jomini. Numai Schlieffen şi-a reţinut laudele, ţâţâind faţă de eroarea mea esenţială de a evita un război pe două fronturi.

— Ostilităţile sunt imposibile.

Alex ştia întotdeauna când să lovească, exact când tata avea cel mai mult nevoie de el.

— Naţiunile Unite vor avea grijă de asta.

Am răspuns cu o întrebare.

— La ce „Naţiuni Unite” te referi? La britanicii în declin? La francezii antisemiţi? La blocul comunist care urmează ordinele Kremlinului sau la aşa-zisele state nealiniate care sunt ostatice petrolului arab?

Am văzut altă idee gata de atac şi am stopat-o prompt:

— Aceeaşi organizaţie a Naţiunilor Unite care a stat cu braţele încrucişate şi n-a făcut nimic după paisprezece atacuri de sondare ale sirienilor şi care şi-a retras forţele de menţinere a păcii din Sinai ca să lase loc egiptenilor?

Alex s-a bâlbâit:

— Dar America...

Câştigasem. O ştiam. America? L-am îngropat în contraargumente. Vietnam. Watergate. Distragerile interne provocate de conflictele civile culturale. Alex a pufnit şi s-a retras în faţa asaltului meu. Ar fi fost bine să fiu mărinimoasă în victorie şi să mă abţin de la săgeata finală!

— America nu ne poate ajuta.

Doar două litere. Un cuvânt.

— „Ne”?

Flăcările renăscute s-au aprins în ochii tatei.

— „Ne”? Hannah, noi nu suntem americani?

— Evrei americani, am replicat, regrupându-mă în faţa chipurilor acela încrezute. Chiar n-am învăţat nimic din propriul trecut?

— Hmm, a meditat tata, prefăcându-se că reflecta la punctul meu de vedere. Învăţarea este într-adevăr cheia, să învăţăm să ne înţelegem pe noi înşine.

Şi-a plimbat mâna teatral peste raftul cu cărţi din spatele nostru.

— Biologie, psihologie...

— Economie politică, a adăugat Alex, câştigându-i un zâmbet aprobator.

— Fără să dezgropăm rădăcinile dorinţei noastre de conflict, şi-a început tata prelegerea, nu suntem cu nimic superiori medicilor dinainte de Pasteur, care recunoşteau existenţa microbilor, însă nu reuşeau să stabilească o legătură între existenţa lor şi boli.

Poetic, dramatic şi preluat direct din paginile ultimei sale cărţi. Ochii lui chiar trecuseră de la ai mei la arcul sacru al celui mai recent volum al său. Hiroshima lui Jung. Examinând psihoza războiului.

— Nimic mai nobil decât să lucrezi pentru un viitor paşnic, am spus, încercând să-i gâdil vanitatea, dar nu va exista un viitor, dacă nu asigurăm prezentul.

Am deschis fereastra şi înăuntru au năvălit sunetele şi mirosurile din Upper East Side, aidoma unui geniu eliberat din sticlă.

— Iar prezentul a mobilizat armatele unei regiuni întregi pentru a ne şterge de pe hartă.

Alex a râs uşor, amuzat.

— Deci tu spui că ar trebui să ne ardem cărţile şi să înaintăm doar lovind cu ciomegele ca troglodiţii?

— Eu spun, am replicat, că este suicidar să irosim timpul cu analiza Tratatului de la Versailles în dimineaţa de DUPĂ Kristallnacht!

Continuând să stea aşezat, tata a afişat zâmbetul lui nesuferit de învingător.

— Aha, a spus el, mişcând exasperant din arătător spre cer, şi acum ajungem la ultimul donjon din fortăreaţa ta pe cale să se năruie. Ar fi trebuit oare să luptăm?

Era un argument vechi, la fel de uzat şi de confortabil ca vechiul jilţ capitonat cu piele în care stătea. Ar fi trebuit oare să luptăm? La şase ani, întrebasem prima dată despre feţele albe şi negre de pe poliţa şemineului nostru. Cine au fost ei? Unde-i Strasbourg? De ce au murit? De ce n-au plecat şi ei cu tine? Iar odată cu ultima întrebare, „De ce n-au răspuns prin luptă?”, a sosit inevitabila respingere.

— Pentru că n-ar fi contat deloc.

Aceleaşi feţe ne priveau acum de sus – măşti mortuare inocente, zâmbitoare.

— „Dacă vom scoate ochi pentru ochi, a continuat tata, toată lumea va fi oarbă.”

La citatul acela din Gandhi, am replicat cu o zicală din Raj:

— Dacă toţi indienii ar urina în acelaşi timp, britanicii ar fi târâţi de torent în mare.

— Respingi nonviolenţa, a spus Alex clătinând din cap, chiar vrei să negi progresul realizat în ţara asta de dr. King?

— Tu chiar vrei să negi că pârghia lui King s-a bazat pe teama de Malcolm X?

Simţind o deschidere, am încercat să sparg asediul.

— Mâna deschisă funcţionează când alternativa este pumnul.

Citându-l pe Einstein, Alex a replicat:

— Nu poţi să previi războiul şi în acelaşi timp să te pregăteşti pentru el.

— Asta o spune cel care a fugit din crematoriul de la Dachau.

— Ce mai fanatică! a gemut tata şi în cuvintele lui se simţea din plin dezamăgirea. Pretinzi că aperi patria noastră dintotdeauna, dar metoda apărării tale este exact ceea ce a pierdut pământul acela de la bun început.

Mi-am simţit obrajii înroşindu-se şi mi-am auzit tonul vocii crescând.

— Eu nu afirm că războiul este bun! Şi nu spun nici că-i corect să ataci popoare din cealaltă parte a lumii. Nu este! Războiul a fost dintotdeauna ultima soluţie! Dacă există vreo altă modalitate de a rezolva problemele, orice cale de a evita vărsarea de sânge... dar când ei vin după tine, când ştii că ei vin, când nu vor asculta şi este prea târziu să mai fugi, trebuie să te aperi. Trebuie să lupţi!

Făcusem singurul lucru pe care-mi jurasem că nu-l voi face. Îngăduisem inimii să preia comanda.

— Oh, Hannah! a chicotit Alex victorios, cu mâinile deschise înţelegător. Hannah, Hannah.

Numai fratele meu mă putea face să-mi urăsc sunetul numelui. Hannah, ce copilă eşti. Hannah, nu mai fi isterică. Hannah, dacă m-ai lăsa să te ajut să semeni mai mult cu

mine, poate că tata te-ar iubi la fel de mult cât mă iubeşte pe mine.

— Laş intelectual! am şuierat. Amândoi sunteţi aşa! Vă adăpostiţi în spatele cărţilor şi al citatelor şi al protecţiei altora! Dar ce-o să faceţi când cizma realităţii vă va sparge uşa?

Mi-am scuturat pumnul spre tata, apoi spre fantomele de pe poliţa şemineului; toate vieţile acelea reduse acum la maldăre de pantofi, ochelari, dinţi de aur şi cenuşă.

— Voi ce aţi făcut pentru ei? am zbierat către spectatorii mei încremeniţi. Când scrisorile au încetat să mai vină, când toţi colegii din clasa voastră s-au înrolat. Unde aţi fost voi?

M-am aplecat spre tata, fixându-mi privirea asupra acelui creier pasiv, indiferent, complet nereceptiv. Pentru că asta era tot ce devenise acum; fără inimă, fără suflet, nimic altceva decât materie cenuşie lipsită de pasiune.

— Ai stat locului. Te-ai ascuns. N-ai încercat să schimbi nimic.

Nu mi-am dat seama că plângeam decât atunci când am văzut o lacrimă care i-a pătat cămaşa.

— Nici măcar n-ai încercat.

Cu vederea înceţoşată, m-am bâlbâit către Alex:

— Şi nici tu n-o s-o faci – când vor veni după tine, nu te vei opune.

Am adăugat peste umăr:

— Veţi zăcea acolo şi veţi muri.

Trecând pe lângă bucătărie, am auzit-o pe mama punând farfuriile în dulap. Nu puteam s-o condamn pentru că nu-mi sărise în apărare. N-o făcuse niciodată. Nu ştia c-o putea face. Printre clinchetele porţelanurilor şi bufniturile uşiţelor dulapului, o puteam auzi murmurând în barbă. Încet şi constant, cu muzicalitatea repetitivă a rugăciunii.

Când uşa s-a închis în spatele meu, am prins ultimele cuvinte din Hashkiveinu.

INTRARE JURNAL NR. 15

15 OCTOMBRIE

Am recitit toate intrările anterioare. Nu recunosc persoana care le-a scris. O viaţă trăită de o străină. O persoană de care abia îmi amintesc.

Ce bine ar fi să poţi călători în timp la fel de uşor pe cât întorci o pagină. Ai reveni cu două zile în urmă şi ai avertiza persoana care erai pe atunci.

În dimineaţa aceea, 13 octombrie, alarma m-a trezit la ora şapte, mult mai târziu decât plănuisem. Dan mi-a spus că o schimbase el după ce se trezise pe la miezul nopţii. Considerase că somnul era mai important decât să-l ajut cu ţepuşele. Am văzut că tot mai avea câteva până să termine, dar a zâmbit şi a zis:

— De ce nu te uiţi în grădină?

El o făcuse deja, văzuse ce se întâmplase şi ştia cât de fericită voi fi.

Parcă eram în dimineaţa de Crăciun. Alte arculeţe alburii se înălţau din sol. Vlăstarele cele mai puternice de ieri reuşiseră să-şi ridice toată boaba în aer. Puteam zări începuturi de frunzuliţe verzi. Şi mai multe tulpiniţe, care ieşeau din compost. Iarba de orez era mai înaltă cu cel puţin un centimetru. Totul, într-o singură noapte!

— Va trebui să-i sprijini! a strigat Dan din bucătărie. Când se vor înălţa, vreau să zic. Nu asta faceţi cu plantele, le legaţi de scăriţe? Sau araci? Cum se numesc?

Venise înapoia mea, stătea cu o mână pe cadrul uşii şi-mi zâmbea.

— Avem o tonă de crenguţe de bambus. Imediat ce o să avem timp – ştii tu, ceva mai încolo –, te pot ajuta să le transformi în pergole sau în altceva.

M-a cuprins în braţe şi m-a sărutat. Apoi a plecat la treabă, cu deschizătorul pentru nucile-de-cocos pe şold, cu o lance într-o mână şi cu un cuţit de pâine în cealaltă. Împrejurimile Casei Comune erau aproape curăţate de bambuşi. Mai rămăsese doar o duzină de tulpini. Nu avea să dureze mult şi, când el a ieşit pe alee, n-am văzut şi n-am auzit nimic dinspre creastă. Nu m-am putut totuşi abţine să nu rostesc un „ai grijă” şi am primit drept răspuns un mormăit de om al peşterii şi o lovitură jucăuşă cu mânerul lăncii în piept. I-am întors salutul într-o manieră personală, cu degetul mijlociu ridicat şi am mimat din buze „te iubesc”.

Am rămas în uşa deschisă, tremurând în aerul rece şi l-am privit trecând pe lângă Effie şi Palomino care se duceau la Reinhardt. Era rândul lui Effie să stea de veghe, să mă înlocuiască pe mine şi, în ciuda salutului ei prietenos din braţ, m-am îngrijorat brusc că o să creadă că-l abandonasem. Bineînţeles că nu credea aşa ceva şi bineînţeles că nu trebuia să fug acolo şi să-i explic cum mă dăduse afară. Dar am făcut-o oricum şi am sfârşit prin a fi recunoscătoare pentru şuetă. Avea veşti bune. Radioul din maşina soţilor Boothe difuzase în sfârşit ştiri pozitive.

Mi-a spus că-l eliminaseră pe lunetistul nebun de pe I-90. Drumul era acum deschis, astfel că proviziile intrau şi evacuaţii ieşeau. La fel ca în cazul uraganului Katrina, canadienii săriseră în ajutor. Preşedintele îşi înghiţise în sfârşit mândria (aşa credea Carmen) şi îngăduise sosirea de ajutoare din străinătate prin nord. Şi pentru că Seattle era „securizat” (cred că asta înseamnă că nu mai sunt revolte), autorităţile se puteau concentra acum asupra aşezărilor afectate de Rainier.

— Asta înseamnă că ne vor găsi în curând, a spus Effie şi a frecat-o viguros pe spate pe fiica ei. Când vor începe să caute supravieţuitori, vor ajunge şi la noi!

N-o văzusem niciodată atât de însufleţită.

— Poate ar trebui să scriem mare AJUTOR, a continuat ea. Ştii la ce mă refer? Cum se procedează mereu după furtuni? Pe acoperişuri sau altundeva? Nu-mi vine să cred că nu ne-am gândit la asta până acum! Am putea folosi o foaie – a arătat spre „heliportul” de iarbă din faţa Casei Comune. Şi să-l scriem cu astea – a indicat din cap spre pietrele împrăştiate peste tot.

— Bună idee, am răspuns, dar am temperat-o imediat, odată ce ne asigurăm că terminăm...

— Da, da! m-a întrerupt ea. „Perimetrul”, desigur! Bineînţeles.

Am observat cum realitatea începea să-i taie din elan, reamintindu-i cu ce anume continua să ne confruntăm.

— Poate mâine, a încercat ea.

— Poate, i-am răspuns, apoi, uitându-mă la Palo, am întrebat: Până atunci, mai ai chef să lucrezi în grădină?

Fetiţa a încuviinţat entuziastă, iar mama ei a pornit spre casa lui Reinhardt.

— E minunată, i-am spus, conducând-o înăuntru. Când o s-avem ceva timp la dispoziţie, putem începe să punem folie de aluminiu pe pereţi.

Ea a aprobat din nou, fericită, şi s-a oprit ca să verifice fiecare plăntuţă.

— Şi ar trebui să-ncepem să ne gândim şi la susţinerea lor, am continuat. Dan a avut o idee bună despre cum să folosească crenguţele de bambus rămase de la...

Un ţipăt înăbuşit.

Din depărtare, dinspre casa lui Reinhardt.

Ne-am repezit afară la timp s-o vedem pe Effie ieşind poticnindu-se prin uşa din faţă. I-am spus lui Palo să fugă acasă şi s-o găsească pe Carmen, iar eu am alergat s-o prind pe Effie înainte să se prăbuşească.

Avea ochii holbaţi, iar vocea şi corpul îi tremurau. Chiar înainte să ajung la ea, m-am gândit: „Alt atac de cord. Primul a fost real şi azi-noapte a mai avut unul!” Effie nu vorbea, nu putea. Intrase în hiperventilaţie şi, căznindu-se să rostească ceva, mi-a făcut semn agitată spre interior. M-am repezit pe lângă ea, în living, imaginându-mi deja cum arăta Reinhardt, întins pe canapea, rece şi vineţiu. „Te rog, Doamne, să nu aibă ochii deschişi!”

Am văzut mai întâi urmele de sânge. Erau două, paralele, înguste şi îndepărtate, de la gaura în uşa din spate până la canapeaua goală şi mânjită cu roşu. Am simţit braţul lui Dan în jurul umerilor. Nu puteam să privesc în altă parte. Nu mă puteam opri din citirea poveştii aflate în faţa mea, imaginându-mi ce trebuie să se fi întâmplat în timp ce eu dormeam liniştită acasă.

Ei fuseseră extrem de silenţioşi, împingând geamul crăpat de la bucătărie, testând, aşteptând un sunet care i-ar fi făcut să dispară rapid. Răbdători, grijulii. Probabil că împinseseră geamul acela deformat din rama sa suficient pentru a ajunge cu braţele lungi în interior. Bâjbâiseră apoi la încuietoare şi rezolvaseră puzzle-ul simplu al micului comutator metalic. Glisaseră uşa în lateral, trăseseră draperiile, îndepărtaseră masa. Toate astea le făcuseră cu dexteritate şi grijă, să nu-l trezească. Numai unul intrase, asta îmi dădeam seama după urmele roşii de tălpi. Unul mic, probabil? Prinţesa sau masculul mai tânăr, abia pubescent? Oare acela fusese testul majoratului său? O dovadă de furişat, de inteligenţă şi de forţă pentru a smulge capul lui Reinhardt?

Pentru că asta făcuse. Răsucise şi trăsese. Pata cea mai întunecată şi mai profundă se afla la baza pernei sale. Iar Reinhardt nu se luptase. Nimic nu fusese deranjat. Nici chiar cărţile lui, stivuite îngrijit pe măsuţa de cafea, lângă ochelari. Probabil că citise o vreme, după care îşi dăduse

seama că era prea somnoros pentru a se concentra. Le pusese deoparte, stinsese lampa şi trăsese pătura până sub gât. Probabil că nici nu-l auzise când intrase, când venise lângă el. Oare se trezise? Simţise o atingere de blană pe faţă, o piele aspră peste gură? Dumnezeule, sper că n-a fost aşa! Dă, Doamne, să nu se fi trezit deloc!

Şi totuşi, de ce alternativa continua să-mi apară în minte? Reinhardt trezindu-se şi văzând o matahală neagră lângă el. Ochi ca două gămălii de ac, răsuflare caldă, strânsoarea degetelor în jurul gâtului său. De ce continui să-mi imaginez că a ales să nu se lupte? În timp ce degetele acelea îi striveau traheea, în timp ce o altă mână îl apăsa. Fără lovituri, fără zgârieturi. Fără nicio încercare de a-şi salva viaţa. De ce-mi imaginez că acele câteva secunde ale lui de conştiinţă treză au fost încremenite în acceptare îngrozită?

Probabil că de vină au fost urmele de sânge. Spaţiul dintre cele două tălpi enorme. Atât de apropiate... Îi văzusem alergând, iar fuleul lor ar fi lăsat doar o pereche de urme între canapea şi bucătărie. Acestea erau prea apropiate, prea multe şi cu prea mult sânge. Dâre paralele, cea groasă, lăsată de corp, cea subţire, lăsată de cap. Capul lui Reinhardt, împroşcând pereţii şi podeaua, de parcă ucigaşul, ţinându-l de gură, l-ar fi balansat înainte şi înapoi. Fără grabă. Fără teamă.

Şi de ce nu? De ce să se teamă de noi, când puteam fi invadaţi atât de uşor, când nu încercam nici măcar să ne luptăm?

CAPITOLUL 21

„Multă lume se îngrozeşte când aude că un cimpanzeu se poate hrăni cu copii, dar, de fapt, pentru el, oamenii nu sunt altceva decât un alt soi de primate...”

Jane Goodall, *În umbra omului*[44]

Din interviul meu cu rangerul senior Josephine Schell

Boulder, statul Colorado, 1991. Aşezarea arăta ca un paradis. Luxuriantă, verde şi nepătată de oameni. Atât doar că era nepătată fiindcă, de fapt, nici n-ar fi trebuit să existe. Zona din jur este semiaridă în mod natural. Locuitorii aşezării aduceau prin pompe toată apa necesară peluzelor şi pomilor fructiferi. Şi, odată cu pomii fructiferi, au venit şi căprioarele. Localnicii le-au îndrăgit. „Uite, scumpo, o căprioară în curtea noastră!”

Şi, odată cu erbivorele, au venit inevitabilele carnivore. Pe atunci pumele erau destul de puţine. Primii europeni le aduseseră în pragul extincţiei. Supravieţuitoarele se refugiaseră adânc în Munţii Stâncoşi, suficient de departe pentru a evita orice posibil contact cu oamenii. Dar când veniseră pe urmele căprioarelor din munţi, pumele descoperiseră că această generaţie nouă de oameni nu semăna deloc cu strămoşii lor care ridicau puştile şi „trăgeau fără să clipească”. Oamenii aceştia ridicau spre ele camerele foto. „Uau, copii, ia uitaţi-vă! O puma adevărată!”

Unii mai înţelepţi au încercat să atragă atenţia.

— Nu suntem într-o grădină zoologică. Animalele acestea sunt prădători. Sunt periculoase. Trebuie să fie marcate şi mutate, până nu va fi rănit cineva.

Nimeni n-a ascultat. Nu le venea să creadă cât de norocoşi erau să vadă feline mari „în sălbăticie”. Cui îi mai

[44] Traducere de Veronica Focşeneanu (n. tr.).

trebuie grădină zoologică, când are pădurea chiar în spatele casei? Apoi au început să dispară câinii. La început, cei mici, jucăriile minuscule care nu se puteau apăra. De aceea, nimeni n-a ascultat când adepţii marcajelor au încercat, din nou, să-i convingă de pericol.

— Ei, haide, la ce te poţi aştepta dacă bichonul sau pudelul cuiva scapă din lesă?

Cred că una dintre victime a fost un cockapoo pe nume Fifi. N-a contat că atacul n-a avut loc în pădure, ci chiar în faţa casei lui Fifi. Scepticii au continuat să afirme că fusese „fructul de pe ramura cea mai de jos”, că în niciun caz pumele nu vor ataca un câine de dimensiuni mari, un luptător.

Până au făcut-o. Un doberman abia a scăpat cu viaţă. Un labrador negru şi un ciobănesc german n-au fost la fel de norocoşi. „Cum numeşti un câine în lesă? O gustare la capătul unei sfori.” Asta a fost una dintre glumele care au circulat, ca şi caricatura dintr-un ziar local. Înfăţişa o femeie care îi dădea câinelui ei o scrisoare de la o pisică, în care scria: „Bun sosit în lanţul trofic!”

(Clatină din cap.)

Lanţul trofic... Nimeni nu-şi aminteşte unde ar trebui să fie veriga noastră în lanţul ăla. Avertismentele erau chiar acolo. Poteca escaladării ducea drept la uşile oamenilor.

Ei au început să reacţioneze, trebuie să recunosc. O puma a fost ucisă după ce a atacat un ranch de vânătoare şi a urmat o întrunire a cetăţenilor ca să se discute despre măsurile ce trebuiau luate. Dar, ca în cazul multor altor probleme, a fost prea puţin şi a venit prea târziu. Pumele erau acolo, se înmulţeau şi, după ce ne testau limitele, deveneau tot mai îndrăzneţe cu fiecare zi.

Odată ce uciderea câinilor a devenit obişnuită, a fost doar o chestiune de timp până au suit lanţul trofic spre noi. O femeie care făcea jogging a fost urmărită, silită să

suie într-un copac şi a supravieţuit doar pentru că în cursul ei de „autoapărare” învăţase să fie o luptătoare. Un angajat al spitalului a fost alergat prin parcare. Câţiva oameni n-au putut ieşi din case. Lista continuă.

Apoi Scott Lancaster a plecat să facă jogging şi nu s-a mai întors. Scott avea optsprezece ani, era sănătos şi puternic, iar în timpul liber făcea antrenamente cardio pe traseul din spatele liceului său. Două zile mai târziu, au găsit ce mai rămăsese din el, pieptul sfâşiat, organele mâncate, faţa mestecată. Rămăşiţele au fost găsite în stomacul unei pume. Investigaţia a dovedit că felina nu era turbată sau înfometată. Ştii ce-a mai dovedit atacul acela, alături de toate celelalte atacuri fatale care s-au înregistrat de atunci?[45]

Ele nu se mai tem de noi.

INTRARE JURNAL NR. 15 [CONT.]

-**N**-a fost vina ta, a rostit Mostar, stând în spatele nostru.

Îmi citise din nou gândurile şi ştia că, inevitabil, mă voi învinovăţi. Nu trebuia să mă fi dus acasă. Eu aş fi putut reacţiona. Aş fi ţinut luminile aprinse, aş fi strigat după ajutor. Poate că l-aş fi salvat. Dacă aş fi rămas!

— N-a fost vina ta, a repetat ea. A fost vina mea.

Pentru o clipă, nu i-am recunoscut expresia chipului. Înghiţise nervos în sec şi îmi evita ochii.

Vinovăţie?

— N-am crezut că vor fi atât de îndrăzneţi, atât de curând.

Vorbea încet, cât s-o aud eu.

— M-am gândit atunci cu focul... prima lor ucidere ca să se sature... Am crezut că mai dispunem de cel puţin o zi...

---

[45] Până la momentul scrierii acestor rânduri, zece persoane au fost ucise de pume în America de Nord, după moartea lui Scott Lancaster (n. a.).

A clătinat din cap, după care a scuipat altă frază străină, care a sunat ca „Mahumeiedan!”[46]

Apoi şi-a revenit. Spinarea dreaptă, ochii limpezi, privindu-ne ca un general într-un film de război.

— De acum nu mai avem timp, nu mai e timp suficient pentru un perimetru complet. Trebuie să facem unul mai mic, chiar acum, în jurul Casei Comune. Carmen...

Biata femeie şi-a scăpat practic dezinfectantul pentru mâini.

— Du-te şi ia-o pe Bobbi! Fă orice, dar scoal-o din pat şi îmbrac-o. Dă-i drumul!

Carmen a ieşit iute, iar Mostar s-a răsucit către Effie şi Palo.

— Mergeţi acasă şi luaţi câteva pături, cele mai grele pe care le aveţi. Vă încărcaţi braţele şi faceţi un singur drum – le aduceţi la Casa Comună.

Cele două au plecat, fără întrebări sau ezitări. Mostar s-a întors apoi spre mine:

— Caută prin bucătăria şi cămara lui Reinhardt. Ia tot ce-i îngheţat, conservat sau uscat. O singură sacoşă.

Am aprobat din cap, iar ea l-a prins de mânecă pe Dan.

— Haide!

Şi au dispărut.

Vocea ei nu trăda nicio emoţie. Nu era timp pentru aşa ceva.

Am fugit înapoi în bucătăria lui Reinhardt, tălpile pantofilor lipindu-mi-se de urmele roşii de pe podea. Am luat de pe rulou un sac din plastic pentru gunoi, am băgat în el restul semipreparatelor congelate, apoi am fugit spre Casa Comună.

Duhoarea lor era mai puternică şi nu doar în imaginaţia mea. Tot aşa cum silueta de pe creastă nu era doar în imaginaţia mea. O formă neagră şi înaltă, între doi copaci.

---

[46] *Majmune jedan* – „Maimuţă” (n. a.).

Stătea nemişcată şi se uita la mine. Am coborât ochii, ca să evit o piatră aruncată acum două nopţi, iar când i-am ridicat, panta era pustie. Urletele au început o secundă mai târziu, mai întâi unul, solitar, care s-a transformat apoi într-un cor. M-am simţit vulnerabilă. Noua mea lance rămăsese acasă. Nu mă gândisem că voi avea nevoie de ea. Nu mai era timp acum.

Am ţinut capul plecat cât am alergat ultimii paşi spre Casa Comună. Am aruncat semipreparatele în congelator şi am fugit înapoi afară, unde i-am văzut pe Mostar şi pe Dan ieşind din casă. Amândoi aveau braţele încărcate cu ţepuşe. Amândoi le-au aruncat când Mostar a arătat ceva aflat în afara câmpului meu vizual. Dan a întins mâna spre lancea sa, sprijinită de uşa lui Mostar, în timp ce ea le striga pe Effie şi pe Palo.

— Familia Durant!

Vocea i-a sunat ca un megafon. Mostar a agitat frenetic din braţe ca s-o urmăm.

Ne-am adunat toţi la casa lor: eu, Effie, Palo şi Carmen, care o târa după ea pe Bobbi ce părea buimăcită şi era în pijama.

Nu ştiu sigur ce gândea Mostar. De ce ne adunase pe toţi la uşa lor. Pe toţi? Ca presiune socială? Sau poate doar ca să asigurăm forţa fizică necesară pentru a-i trage afară pe cei doi.

— Yvette! Tony!

Nici sonerie şi nici ciocănituri. Mostar lovea cu pumnii şi cu palmele în uşa lor de lemn, elaborat lucrată.

— Deschideţi! Deschideţi uşa asta nenorocită! Imediat!

Era clar un atac, violent şi transmiţând o stare de urgenţă.

Complet trează acum, Bobbi s-a retras un pas. Carmen şi Effie şi-au îmbrăţişat simultan fiica. Eu l-am apucat de braţ

pe Dan. Un gând nou mi-a tăiat respiraţia: dacă prima lor intrare nu fusese în casa lui Reinhardt?

Mă pregăteam să-i propun lui Dan să încercăm la uşa din spate, îngrozită de ceea ce ne putea aştepta acolo, când uşa din faţă s-a deschis încet. Uşurarea iniţială mi-a dispărut imediat ce am văzut fantoma care o deschisese.

Ochi injectaţi, cu urdori, sclipind în găvane adânci şi întunecate. Privire rătăcită. Obraji scofâlciţi, nebărbieriţi, deasupra buzelor arse, crăpate, înconjurate de cruste. Picioare desculţe, un tricou alb pătat, pantaloni de trening uzaţi şi largi, ţinuţi de o mână tremurătoare, cu unghii murdare. Mirosul m-a izbit o clipă mai târziu, ieşind într-un nor invizibil şi umed. Miros de corp nespălat. Halenă. Un iz de fecale.

— Tony?

Am văzut-o pe Mostar gârbovindu-se şi mi s-a părut c-o aud oftând. Oare mi-am imaginat? Am completat un gol? Am simţit totuşi că nu era surprinsă. Noi, ceilalţi, însă am tresărit colectiv.

— Tony, a rostit ea ceva mai tare de data asta, iar cuvintele i-au fost însoţite de o mişcare lentă a mâinii, cu latul palmei înainte. Unde-i Yvette?

— Ah...

Gura lui s-a deschis strâmb, dezvăluind un şir de dinţi pătaţi.

— Daaaa.

A mijit uşor ochii, cum faci când intri în camera greşită.

— Yvette, a zis Mostar, încercând să se uite pe lângă el, în jurul lui, apoi a repetat: Yvette!

Tony şi-a umezit buzele, a rostit din nou „da...”, apoi ne-a întors spatele.

— Nu, Tony... , a început Mostar şi a intrat după el.

Noi ne-am foit şi am înaintat încet. Lancea lui Dan s-a agăţat de tocul uşii.

— Scuze, i-a zis el iute lui Effie, pe care fusese gata s-o lovească, apoi şi-a lăsat arma afară.

Eu păşeam deja înaintea lui, aproape icnind din cauza mirosului din interior. Transpiraţie, picioare nespălate şi urină stătută dinspre baia de la parter. Iar ceea ce am văzut...

Dacă ar fi fost vorba despre altcineva, în orice alte circumstanţe, aş fi considerat pur şi simplu că proprietarii casei sunt nişte îngălaţi.

Prosoape aruncate pe podea. Câteva haine. Pahare de vin printre rafturi cu cărţi şi sticle goale. Perna şi cuvertura de pe canapea, cu pete cafenii de la reziduurile mai întunecate de grăsime corporală. Nu era mai rău decât un dormitor de cămin studenţesc sau decât primele apartamente în care locuiseră unii dintre colegii mei pe la douăzeci de ani. Dar în casa asta... cu oamenii ăştia...

Şi nu doar mizeria m-a uluit sau iPhone-ul spart, căzut sub o adâncitură din perete de dimensiunea unui iPhone, ci revistele. Acopereau măsuţa din sticlă pentru cafea, deasupra, dedesubt şi înghesuite între căni de cafea cu fundul acoperit de zaţ. *Wired*, *Forbes*, *Eco-Structure*. Toate, cu paginile deformate şi pătate de lichide. Toate, cu chipul lui Tony pe copertă. ZORII ECO-CAPITALISMULUI, REVOLUŢIONARUL VERDE, PURTÂND LUPTA CEA BUNĂ.

— Tony!

Mostar l-a prins de braţ şi l-a întors spre ea.

— Unde-i Yvette? l-a întrebat cu blândeţe, dar ferm. Trebuie să vorbim cu amândoi.

— Sigur, da, Yvette...

Ochii lui aveau privirea aceea descrisă ca „pierdută în depărtare”. Se uita în gol, avea fruntea încreţită şi îşi umezea întruna buzele cu limba.

— Yvette.

Pauza lui ne-a oferit tuturor un moment de tăcere ca să auzim.

Zzzzzp zzzzzp zzzzzp.

Mostar a clătinat din cap, poate furioasă pe ea însăşi că nu-şi dăduse seama mai devreme. (Aşa am simţit eu, cel puţin, fiindcă uitasem să verific garajul.) Aş fi putut bate la uşa lui, dacă Mostar n-ar fi trecut de mine şi n-ar fi împins-o, deschizând-o.

Lumină strălucitoare s-a revărsat peste noi, împreună cu o pâclă invizibilă, acră.

Yvette, sau ceea ce devenise ea, a căzut practic de pe bicicleta eliptică.

— CeCE?

Vocea îi era ascuţită, ne zgâria timpanele. A intrat ţopăind în living, cu sudoarea picurând, ca o sălbăticiune. Aşa mă voi gândi mereu la ochii ei. Ochii unei sălbăticiuni. Se mişcau întruna, frenetic, de la un om la altul şi priveau peste tot. Faţa ei... corpul... Ne uitam la un schelet, care purta un sutien sportiv ud leoarcă şi pantaloni de yoga. Era practic piele şi os. Oare nu mâncase chiar nimic? Ce-i poţi face corpului tău, minţii tale, într-un timp aşa de scurt?

Nu trecuseră nici două săptămâni. Atât de repede se poate dezintegra cineva? Atât de uşor?

Cred că depinde, în primul rând, de persoana care eşti, de capacitatea de autocontrol.

Adversitatea ne face cunoştinţă cu noi înşine.

Mă bucur să vă cunosc, domnule şi doamnă Durant.

— Cececevreţi!

Auzeam zgomote neinteligibile, ca nişte ciripeli, dinspre căştile cu anulare a zgomotului, pe care le coborâse în jurul gâtului. Nu era muzică, ci vorbea cineva. Discursuri inspiraţionale? Psihoterapie imaginativă? Propria ei voce?

— Yvette, a început Mostar.

A fost întreruptă violent:

— Cevrei!

Recunoaştere, adaptare, Mostar a trecut de la poziţia de comandă adoptată cu Tony la un ton conciliator, ca să reducă încordarea.

— Yvette, iubire, trebuie să vă scoatem de aici.

Încet, calm, aşa cum ai vorbi cu un copil sau cu un sinucigaş care vrea să sară pe fereastră.

— Ştiţi despre animalele de acolo?

A făcut un gest lent, care să nu sperie, spre ferestrele sparte şi nereparate.

— Ştiţi că ne înconjoară, da? Că devin mai agresive? Aţi auzit...

Yvette a întrerupt-o, turuind aproape neinteligibil:

— Cenunuştiunimicdesprevreunanimal.

Pielea ei degaja aburi în aerul rece şi capul îi vibra la fiecare silabă.

— Nuştiudesprecevorbeşti.

Ajunsese la un metru şi jumătate de noi şi în respiraţia ei simţeam mirosul inaniţiei.

Cu glas grijuliu, neliniştit, Mostar a zis:

— Trebuie să fi auzit ţipetele. Vincent? Tu le-ai auzit, nu?

Carmen a pus imediat un braţ liniştitor în jurul lui Bobbi. Mostar a continuat:

— Iar azi-noapte, Alex...

— Nuştiunimic! a vorbit rapid Yvette.

Accentul ei specific clasei superioare britanice dispăruse. Noul accent, de fapt cel vechi, era vădit australian.

— Trebuiesăpleci!

A început să se agite, arătând cu capul spre uşă.

— Du-te... dutedutedutedute!

— Toţi trebuie să plecăm, a spus Mostar fără grabă. Trebuie să ne luăm cele necesare supravieţuirii şi să ne

mutăm toţi în Casa Comună, unde ne putem proteja reciproc.

Eu mă gândeam deja, planificând din timp cum ne vom ocupa de ei. Mai întâi un duş, apă fierbinte şi frecare energică. Dacă era nevoie, pe ea o puteam ţine cu forţa. Măcar Tony părea că ar merge fără să se opună. Încă două guri de hrănit. Şi haine – le-aş fi spălat pe ale lor manual. Nu m-ar fi deranjat. Ar fi fost curaţi şi în siguranţă. Aveau să vină. Trebuiau să vină. Toţi împreună, înghesuiţi, împărţind totul. N-aveam de ales.

— Trebuie să vă grăbiţi, a continuat Mostar, pronunţând rar fiecare cuvânt. Nu luaţi nimic, veniţi doar cu...

— Nununu!

Yvette s-a retras un pas şi maxilarul inferior i s-a proiectat în afară. Un animal încolţit, doar la asta m-am putut gândi, o maimuţă într-o cuşcă.

— Ieşiafară! Ieşiţitoţihaiacumimediat!

Tony se aşezase deja, afundându-se în pata lăsată de trupul lui pe canapea. Nu părea să înţeleagă ce se întâmplă în jurul lui. Nici nu se uita, nici nu se mişca.

— Yvette, te rog!

Mostar îşi pierduse răbdarea şi era aproape imploratoare, întinzând mâinile cu o disperare care mi-a încordat stomacul.

— N-avem timp pentru aşa ceva! Lor nu le mai este frică de no...

N-a apucat să termine.

În momentul acela, stătea cu faţa spre fereastra imensă a livingului din spatele nostru.

M-am întors la timp ca să văd forma întunecată de la ferestra cu perdea, iar în clipa următoare fereastra s-a prăbuşit.

CAPITOLUL 22

„Dacă ar fi fost doar simularea unui atac, ei ar fi ţipat ca să ne intimideze. Au fost însă tăcuţi. Şi erau uriaşi. Veneau să ucidă.”

Primatolog Shelly Williams, *BBC News*, despre „Maimuţa misterioasă” din RD Congo

INTRARE JURNAL NR. 15 [CONT.]

Haos. Strigăte şi corpuri ce alergau. Am primit un cot în piept, părul mi-a intrat în ochi, o tibie mi-a izbit tibia. Am început să alerg, înainte să mă fi întors complet. M-am împiedicat, am căzut, am încercat să mă ridic şi am alunecat din nou pe un exemplar din revista *Eco-Structure*.

Faţa mea a lovit covorul exact când pumnul de dimensiunea unui cap de om a izbit peretele deasupra mea. Am auzit trosnetul, am simţit vibraţia, apoi am ridicat ochii şi am văzut faţa lui Dan prin norul albastru al izolaţiei termice dinapoia tencuielii. Mâinile i s-au repezit, cuprinzându-mă de subsuori.

Palo! Acela a fost primul meu gând conştient. Unde era Palomino? Am rotit capul şi am privit prin cameră. Nu l-am văzut decât pe Tony, care sprinta peste canapea, practic zbura prin uşă, spre sala lor de sport din garaj. Yvette, la un pas şi jumătate în spatele lui, strigându-i numele, întinzându-se după el în timp ce colosul urlător s-a întins către ea.

Fulgerul unei siluete în mişcare în exterior (Mostar?), care a dispărut din vedere.

Zgomote de alergare deasupra capului meu. Picioare micuţe la etaj. Picioare de om?

— Palo! am strigat spre tavan în timp ce Dan mă sălta în picioare.

— Haide! mi-a răcnit el în ureche şi m-a smucit violent de braţ.

Împreună ne-am năpustit spre uşa bucătăriei. Am ocolit masa şi scaunele şi mai aveam doar câţiva paşi până la ieşire. Am întins mâna să glisez uşa într-o parte. O formă s-a profilat în faţa noastră, un pumn care se retrăgea.

— Înapoi!

Dan m-a tras în spate şi, în clipa imediat următoare, sticla securizată spartă s-a înfăşurat literalmente în jurul atacatorului. Orbit pentru o secundă, el s-a zbătut în veşmântul acela care trosnea.

— Aici! a strigat cineva peste umerii noştri.

Mostar ne făcea semn din exteriorul spărturii care se căsca în fereastra livingului.

Ne aşteptase. Ar fi putut scăpa, dar ne aşteptase.

Mostar.

Ne-am repezit prin living, trecând pe lângă creatura care încerca să spargă uşa sălii de exerciţii. Un mormăit de recunoaştere. O expresie de teroare pe chipul lui Mostar. Probabil că se întorsese spre noi şi ne urmărise după ce săriserăm prin spărtura din geam, mare cât un automobil.

— Fugiţi! a strigat Mostar şi a gesticulat cu suliţa lui Dan.

Apoi a azvârlit-o şi arma a trecut la patru-cinci centimetri de faţa mea. M-am răsucit la timp pentru a vedea mâna uriaşă şi acoperită de sânge, strângând lama.

Un răcnet, un zbieret prelung şi dureros mi-a răsunat în urechi, iar Mostar m-a smucit înainte şi m-a lovit cu piciorul, realmente mi-a tras un şut, în direcţia casei mele.

— Du-te! DU-TE!

Am sprintat pe alee, evitând bolovanii ce făcuseră cratere selenare. Credeam că ei doi sunt chiar în urma mea. Mostar şi Dan. Ba chiar le-am ţinut uşa deschisă. Dar porniseră spre stânga, nu spre dreapta, pe după celălalt perete al Casei Comune. Fusese ideea lui Mostar? Să ne răspândim ca să fim mai multe ţinte? Sau dorea să ajungă la casa ei? În atelierul ei? La armele ei? Când i-am privit

cum au ajuns la uşă, am simţit un val brusc de panică, aidoma un copil a cărui familie s-a urcat în alt vagon de metrou.

— Dan! am strigat şi el s-a oprit o clipă.

O privire, o recunoaştere şi începutul unui cuvânt. Apoi umărul lui Mostar l-a îmbrâncit violent şi l-a împins prin uşă. În spatele nostru, s-a auzit un muget. Am sărit înăuntru.

Ar fi trebuit să urc la etaj. Ar fi trebuit măcar să-mi fi luat lancea. Era chiar acolo! Sprijinită în spatele uşii din faţă! Cât de proastă am fost! Câte greşeli am comis! Dacă m-aş fi înarmat, m-aş fi baricadat în birou sau în dormitor, unde aş fi putut scăpa prin balconul din spate. Alegeri, şanse...

Orice, în afară de ceea ce am făcut. Am rămas la parter, m-am târât până la fereastră şi am privit oroarea de peste drum.

Exact în clipa când m-am uitat, uşa garajului soţilor Durant a început să se ridice. Cam treizeci de centimetri, poate mai puţin, suficient pentru ca Tony să se strecoare afară. A fugit spre Tesla lor, strângând în mâna dreaptă probabil telecomanda portierelor. A sărit la volan, chiar când Yvette a ieşit după el din garaj. Am privit-o alergând spre locul pasagerului, încercând portiera lipsită de mâner. A lovit cu palmele în geam, apoi, cu pumnii ei osoşi.

La început nu l-am văzut pe Tony, pentru că maşina era parcată cu botul spre casa lor. L-am zărit însă când s-au aprins luminile, când roţile au derapat stârnind patru norişori de cenuşă şi când Yvette a sărit înapoi, ca să nu fie călcată.

Faţa lui era o mască a banalului trecută prin Photoshop. El nu fugea să-şi salveze viaţa. El nu îşi abandonase soţia, ci efectua o banală întoarcere din trei mişcări, în drum spre magazin. Chiar şi când Yvette a sărit în faţa maşinii, lovind cu pumnii capota.

— Pizdă!

Strigătul ei a răsunat clar şi ascuţit prin ferestrele mele duble.

— Pizdadraculuifutuţimorţiimătiidepizdă!

El a claxonat. Chiar aşa, a claxonat! Dinapoia ştergătoarelor de parbriz, părea – cum oare? – deranjat? Nevoit să aştepte din cauza unor lucrări pe stradă sau a unui pieton care traversa prea încet? Se încrunta uşor la isterica Yvette, pe spatele căreia se vedeau patru dungi lungi şi însângerate.

— SătefutîngurădenenorocitfutfutfutFUUUUT!

Şi cum arătam eu? Probabil la fel? Dacă Tony era blocat în trafic, eu mă uitam la un film. Nu m-am mişcat, n-am vorbit, n-am încercat să-i avertizez când căpcăunul maro şi lăţos a sărit prin gaura din fereastră, spărgând parbrizul şi aterizând pe acoperiş ca o bilă de demolări.

Alfa. Cu braţele ridicate. Urlând.

Nu mi-am putut feri ochii când a prins-o pe Yvette, care ţipa şi flutura din braţe, de părul lung şi fibros ce semăna cu o funie. Yvette a lovit cu picioarele, a ţipat, a izbit cu pumnii în degetele de dimensiunea unui antebraţ. Smucitura a încheiat totul. O mişcare puternică, bruscă şi violentă, care i-a izbit ceafa de şira spinării. Parcă ar fi acţionat un comutator. Yvette s-a înmuiat.

Apoi altă smucitură, care a descris un cerc complet în plan vertical. Corpul fără viaţă s-a izbit de parbrizul maşinii, afundându-se în bariera opacă. Am întrezărit o clipă dosul lui Tony dispărând pe bancheta din spate. Încerca să iasă? N-am văzut deschizându-se niciuna dintre portierele din spate. Poate că el tremura întins pe podea înapoia scaunelor. Încolţit, neajutorat.

Continuând s-o ţină pe Yvette, inertă ca o cârpă, Alfa şi-a băgat celălalt braţ prin parbrizul găurit şi l-a tras pe Tony afară, ţinându-l de piciorul drept. Am văzut cum piciorul

stâng i s-a agăţat de scaun şi s-a răsucit într-un unghi imposibil. Ştiu că n-am auzit ţipete. Felul în care i se agitau braţele, străduind-se să se prindă de metalul neted în timp ce era târât peste capotă, mi-a amintit de o insectă, de un fluture prins care încearcă să se îndepărteze bătând disperat din aripi.

Tony încă se mişca atunci când ea l-a aruncat pe pământ, l-a întors pe burtă, apoi a călcat cu talpa uriaşă între omoplaţii lui. De ce trebuia ca el să fie cu faţa spre mine? De ce a trebuit să văd bula de spumă roşie din gura lui? Altă călcătură, trosnetul coastelor. Un jet mai gros, mai întunecat, urmat de spasmul plămânilor ce încercau să respire.

Alfa stătea acum pe el, călcând cu ambele picioare alternativ, făcându-i praf gâtul şi spinarea. Am văzut cum capul a erupt. N-a plesnit, ci a erupt. Jerbele roşii ce i-au ieşit pe nări şi din orbite să fi fost oare fluidul din cutia craniană?

Ea l-a ridicat ca pe un sac diform de piele moale şi haine îmbibate ce picurau. Şi Yvette, marioneta ce-i atârna în cealaltă mână, încă recognoscibilă, cu ochii holbaţi şi cu gură deschisă şi strâmbă. Alfa a urlat, un răcnet prelung şi triumfător, şi geamul din faţa mea a părut să vibreze.

Fusese, în acelaşi timp, un strigăt de adunare. Ceilalţi au apărut în fugă. Gemenii, din spatele casei. Cercetaşul a traversat în galop cercul caselor, cu bătrânul Gray încercând să ţină pasul. De pe pantă, Juno şi cele două mame. Masculul mic şi tânăr a ieşit prin uşa din faţă, iar Dowager a apărut prin gaura din fereastra livingului. Şi în spatele ei, înalt şi masiv, Consortul, cu mâna de pe care picura sânge. Probabil că pe el îl înjunghiase Mostar cu lancea lui Dan. Acum îşi lingea rana cu limba însângerată.

Au ţopăit, au urlat, s-au bătut cu pumnii în piept în jurul conducătoarei lor. Dar toţi îşi fereau ochii. Nimeni n-a

privit-o când s-au apropiat suficient încât să întindă mâini deschise. Imploratori. Supuşi.

Alfa a lăsat trupul zdrobit al lui Tony să-i cadă la picioare. Ceilalţi s-au repezit înainte. Ea a lătrat şi ei s-au retras. Alfa a întins mâna ce-i rămăsese liberă spre stomacul expus al lui Yvette. Unghii ascuţite au sfâşiat abdomenul plat, musculos, revărsând un torent roşu pe pielea albă. A continuat să tragă încet, aproape cu blândeţe şi un pumn de intestine însângerate a alunecat afară.

Cercul s-a închis şi zbieretele au crescut în intensitate. Mâna lui Alfa a coborât, iar masculul mic, Auriul, a apucat primul, apoi s-a întors cu spatele către grup, cu o bucată de intestin încă prinsă de cadavrul lui Yvette.

Ceilalţi înnebuniseră de-a binelea, unii alergau în cercuri mici, alţii se rostogoleau spasmodic în cenuşă. Cum se numeşte fenomenul ăsta la rechini? „Frenezia hrănirii”? Alfa s-a uitat în jos, ca să mai vâre o dată mâna în trunchiul lui Yvette. Atunci m-a văzut.

Spioană. Voyeur. De ce mai rămăsesem? De ce trebuise să mă uit? La fel ca în prima noapte, la încăierarea de lângă lada de compost, când ea mă privise. O provocare? Capul imens s-a oprit la jumătatea ridicării, cu alt pumn de intestine. Cele două bile negre au sclipit.

Apoi un urlet! Corpul lui Yvette a fost aruncat în lături şi muntele a năvălit.

Am sărit înapoi de la draperii, am alergat, m-am împiedicat şi mi-am julit genunchii pe trepte. Din nou, am uitat lancea. Din nou, am ales ascunzătoarea greşită. Baia pentru musafiri era chiar în capul scării. Uşa era deschisă, la fel şi fereastra din spate. De ce am crezut că mă pot strecura prin ea? Am tras uşa după mine, am încuiat-o, am suit pe capacul coborât al scaunului de toaletă şi am încercat să-mi strecor umerii.

Era prea îngust.

M-am împins din nou, încercam să-mi controlez corpul, forţându-mi carnea să cedeze. Mi-am simţit pielea raşchetată, arsă. Am încercat din nou, mai repede. Din nou. Am forţat. Mi-am julit pielea de pervazul metalic. Asta era chiar definiţia nebuniei: să repeţi aceleaşi mişcări cu speranţa nefondată de a obţine alt rezultat. M-am tot străduit să împing un cilindru în formă de Kate printr-o gaură pătrată. Înainte şi înapoi, răsucindu-mi braţele, izbindu-mă cu ceafa de pervaz. Nu ştiu de câte ori, până mi s-a blocat gâtul. Iar atunci, am simţit un nod la baza craniului şi o grenadă mi-a explodat în spatele ochilor. Durerea s-a propagat în lungul gâtului, pe partea dreaptă a feţei. Urechea, maxilarul. Coloana vertebrală.

Paralizantă. Încremenitoare.

Am căzut înapoi pe toaletă, incapabilă să-mi mişc capul, gâtul, braţul drept. Am dat să mă ridic, să ajung la uşă. Am întins mâna spre clanţă.

Mi-a vibrat în mână, când toată casa s-a cutremurat.

Am simţit fereastra livingului sfărâmându-se, am auzit draperiile smulse din suporturi. Nu m-am clintit. N-am respirat. Adrenalina trebuie să fi anihilat valurile de şoc dinspre gât. Îmi amintesc firul rece de transpiraţie care îmi curgea de la subsuoară spre şold.

Ea nu mă văzuse. Asta era speranţa mea. Draperiile îmi ascunseseră evadarea. Nu ştia pe unde plecasem.

Alt muget şi oglinda din faţa mea a zăngănit. Am auzit o bubuitură tare dinspre măsuţa de cafea. Un bufnet moale, probabil canapeaua. Trei pocnete rapide, tremurătoare, mi-au spus că lovea cu pumnii în uşa băii de la parter, iar trosnetul prelung mă anunţa că uşa ceda.

Un pufnet de frustrare, apoi tăcere. Alfa s-a oprit să asculte, ceea ce mi-a oferit un răgaz de gândire. Nu ştiu de unde mi-a venit ideea, dar, când am auzit primul scârţâit de picior pe scară, am luat telefonul din buzunar.

Era încărcat şi funcţiona perfect. Am atins aplicaţia muzicală, am ales camera şi am auzit cântecul izbucnind în bucătărie.

Un mormăit, un târşâit de picioare, apoi zgomote de ghivece şi de farfurii sparte.

Mulţumesc, „Black Hole Sun”.

Am respirat cu grijă, dureros, încercând să gândesc, să-mi planific evadarea. Să ies pe uşă? Prin altă fereastră? Aş fi putut ajunge la casa lui Mostar? Mi-am amintit sub forma unor străfulgerări viteza lui Alfa, alonja ei. În clipa aceea, podeaua a vibrat şi muzica s-a oprit. Mi-am verificat telefonul şi am văzut că legătura dispăruse. Alfa distrusese vreun difuzor sau altceva delicat. De dedesubt, auzeam zgomotul devastării, trosnetul răsturnării mesei din bucătărie, apoi ea a intrat iar în living, călcând apăsat. După care a răsunat bubuitul puternic şi cutremurător al altei uşi care cedase.

Grădina. Lăstarii mei!

Mormăituri groase. Prelungi, lente. Trosnete ascuţite şi bubuituri înăbuşite.

O a doua sursă. Gravă şi îndepărtată, dincolo de fereastră. În casa vecină. *Pop-papop-pop!*

Probabil că Alfa a auzit şi ea. S-a oprit. Amândouă am ascultat zgomotele, urmate de mârâituri, mormăituri şi, dintr-odată, un vaier.

Acelaşi sunet pe care îl scosese Consortul când Mostar îi tăiase mâna cu lancea.

Durere.

El era rănit!

Sunete de obiecte sparte, de mobilier răsturnat. Un scâncet ca de copil, care a devenit un scheunat furios.

Un răspuns din casa mea, răgetul lui Alfa din grădina mea.

BOOM, un bas profund de undeva din casa lui Mostar. Nu fusese o mobilă, nu fusese lemn, dar nici ceva viu. Nu-mi puteam imagina ce produsese sunetul acela de tobă.

Urlete. Omeneşti – Mostar şi Dan.

Dan! Am încercat din nou telefonul. Să pun altă muzică, să-mi acopăr evadarea. Niciun răspuns. Semnal zero. Am simţit un fulger de furie şi am fost cât pe aici să-l arunc în oglindă. Iar în oglindă am văzut detectorul de fum. Amintirile mi s-au contopit într-o idee chiar când am auzit mugetul.

Probabil că mă auzise. Tălpile îmi scârţâiseră oare foarte slab?

Paşi tunători.

Am înhăţat prosopul şi l-am înfăşurat în jurul braţului.

Paşii răsunau mai tare, mai aproape.

Aveam chibriturile în mâna liberă şi am apăsat cutia între pumnul învelit în prosop şi chiuvetă.

Scara s-a cutremurat.

Am încercat să aprind băţul; s-a rupt şi am înjurat.

Forţa unui camion izbind în uşă.

La a doua încercare, s-a aprins şi am ţinut flăcăruia sub prosop.

A doua lovitură, lemnul a trosnit.

Lumină. Te rog. Lumină!

Uşa s-a spart şi degete groase m-au prins de cămaşă.

LUMINĂ! Licăre portocalii prin fuioarele de fum. Pumnul meu învelit în prosop ardea!

Alfa m-a tras spre ea. Dinţi ciobiţi, respiraţie puturoasă, umedă.

I-am tras un pumn.

În gură!

Un strigăt înăbuşit. Strângând din dinţi, mi-am smuls mâna din prosop.

Scrumul a zburat prin aer, înţepându-mi ochii. Am simţit miros de păr ars şi carne pârlită.

O tuse.

Un mârâit.

S-a împleticit îndărăt, trăgându-mă după ea.

M-a izbit cu capul de tocul uşii.

Am căzut în faţă.

Lumea s-a învârtit cu mine.

M-am rostogolit peste cap.

Pe trepte.

Mi-a intrat blană în ochi şi în gură.

Am simţit piele netedă peste os dur.

Nasul mi-a trosnit şi am văzut pete albe pe fundal negru.

CAPITOLUL 23

„Încă din primele zile ale cercetărilor Gombe, Goodall a remarcat că cimpanzeii aveau periodic nebunii de vânătoare, în timpul cărora prindeau mulţi colobus sau babuini.”

Craig B. Stanford, *Chimpanzee and Red Colobus: The Ecology of Predator and Prey*

Din interviul meu cu rangerul senior Josephine Schell

Ştiai că mai multe persoane sunt rănite de bizoni în America de Nord decât de rechini în toată lumea? Dar ştii de ce? Pentru că oamenii ăia încearcă să-i călărească. Turişti din New York sau din Tokio ori din cine ştie ce alte oraşe încearcă literalmente să sară pe spinările bizonilor. Să-i hrănească, să-i îmbrăţişeze, să-şi facă selfie-uri cu ei. Se cred într-o grădină zoologică cu animale de companie sau într-un film Disney. N-au învăţat niciodată regulile adevărate şi de aceea cred că-şi pot stabili propriile reguli.

Asta se numeşte „antropomorfizare”. Din acest motiv unele familii îşi lasă copilaşii să se joace în preajma coioţilor, „Grizzly Man” din Venice Beach a încercat să trăiască printre urşii din Alaska şi un oraş întreg din Colorado a crezut că pumele nu vor fi niciodată o ameninţare pentru oameni. Toţi aceşti orăşeni supraeducaţi şi izolaţi idealizează natura.

Şi nu se opresc la animale. De exemplu, poporul meu. Tot rahatul ăla cu „sălbaticul nobil”. De la Rousseau, până la antisemitul ăla rasist şi alcoolic, care bate femei. Ai văzut vreodată filmul pe care l-a făcut în Yucatan? Băştinaşii simpli şi blânzi trăiesc „în armonie cu natura”, până când, oh, nu!, sosesc maya cei corupţi şi ticăloşi, care construiesc piramide şi sădesc recolte! Slavă Domnului că au apărut spaniolii ca pedeapsă divină! Filmul ar fi trebuit să se numească Pe indigeni îi mânca pielea. Toată viaţa am auzit versiuni ale filosofiei ăsteia.

Natura e pură. Natura e reală. Conectarea cu natura scoate la iveală tot ce-i mai bun în tine. Asta am auzit de la cretinii săraci cu duhul care vin aici în fiecare an cu noile lor echipamente REI, care n-au simţit niciodată ţărâna sub tălpi şi care ard de nerăbdare să uite de toate în Grădina Edenului. Şi apoi, după câteva zile, îi găsim târându-se prin noroi, pe jumătate morţi de foame, deshidrataţi, încercând să-şi tămăduiască o rană cangrenoasă.

Toţi vor să trăiască „în armonie cu natura” înainte ca unii dintre ei să-şi dea seama, prea târziu, că natura nu-i nici pe departe armonioasă.

INTRARE JURNAL NR. 15 [CONT.]

O atingere pe mână m-a trezit. Mi-am revenit şi am strâns brusc picioarele la piept, gata să izbesc. Am deschis ochii şi am văzut-o pe Palomino care a sărit înapoi.

— Oh, Doamne, iartă-mă! cred că am spus şi m-am ridicat s-o trag spre mine.

Ea mi-a tremurat în braţe sau poate că eu tremuram de fapt. Gâtul mă durea, la fel şi spatele. Când am aplecat capul să-l sprijin pe al lui Palo, am simţit o arsură de sub urechea dreaptă până la baza umărului. Mai târziu, am descoperit că-mi julisem complet pielea acolo.

Tot mai târziu am descoperit şi cum au supravieţuit Palo şi mămicile ei. Effie a spus că, atunci când cedase fereastra cât peretele a casei Durant, când intrase primul monstru, Carmen o apucase pe Palo cu o mână, pe Bobbi cu cealaltă şi fugise în dormitorul principal. Effie le urmase imediat. Ea fusese cea care trântise, încuiase şi proptise un scaun sub clanţă, în timp ce Carmen le împingea pe Bobbi şi pe Palo sub pat.

Apoi Carmen începuse să strângă toate hainele murdare pe care le găsise, şi erau destul de multe. Se părea că la etaj era chiar mai înfiorător decât în living. Pătat, murdar, plin de dâre pe jos. Chiar aşa! Effie a icnit, amintindu-şi lenjeria intimă cu urme de rahat a lui Tony, pe care soţia ei germofobă o înhăţase fără ezitare şi o îndesase de jur împrejurul patului. Carmen crede că făpturile astea depind de miros la fel de mult ca de văz şi de auz. S-a gândit că, dacă transforma spaţiul dintre pat şi podea într-un „şanţ de apărare” duhnitor, şi-ar fi mascat propriul miros.

Şi probabil că aşa fusese. Până când urmăritorul lor, Dowager bănuiesc, a spart uşa, ele se pitiseră toate sub patul soţilor Durant, în spatele unui maldăr de murdărie. Nu-mi pot imagina cum trebuie să fi fost pentru Carmen, înghesuită acolo, în duhoare şi întuneric. Poate de aceea a lovit-o pe Bobbi, deşi Effie insistă că a fost necesar.

Asta s-a întâmplat chiar înainte ca Dowager să intre, când uşa începuse să cedeze. Ele abia ajunseseră sub pat şi Carmen îndesa un prosop umed şi mucegăit în ultimul spaţiu deschis. Bobbi începuse să cedeze. Respira greu,

mai rapid, mai zgomotos. După cum a spus Effie, Carmen îi şoptise furios să tacă, dar Bobbi repeta întruna:

— Nu pot, nu pot!

Effie a spus că, la al treilea „nu pot”, Carmen o lovise, nu cu palma peste gură, ci cu pumnul drept în ochi. Nu ştiu cum a reuşit s-o facă, pentru că toate erau întinse pe burtă. Nu ştiu cum găsise ochiul lui Bobbi în întuneric. Dar îl nimerise şi Bobbi tăcuse, încremenită de gestul ei. Asta nu fusese însă suficient pentru Carmen. O prinsese pe Bobbi de gât, îşi lipise buzele de urechea ei şi şoptise:

— Dacă nu taci, te-omor, futu-te-n oase.

Când zisese „oase”, uşa se prăbuşise. Effie a zis că simţise paşii vibrând prin scândurile podelei, când Dowager trecuse pe lângă ele spre baie. Bătrâna femelă trebuie să fi băgat doar capul înăuntru, să fi întins mâna pentru a smulge perdeaua de duş, apoi se întorsese să smulgă uşile dressingului lui Yvette. Pentru câteva secunde, ele auziseră haine rupte şi sertare deschise. (De ce? Era doar curioasă sau credea că prin ele se intra în altă cameră?)

Apoi Dowager mârâise supărată, frustrată probabil, şi se întorsese spre pat. Era imposibil să fi căutat ceva anume, după cum a descris Effie cearşafurile, pernele şi, în cele din urmă, saltelele azvârlite prin cameră. Dacă Dowager ar fi ajuns la somieră, dacă urletele lui Alfa de afară n-ar fi făcut-o să dea uitării accesul de furie...

Le sunt datoare soţilor Durant. Aşa consideră acum Effie. Evenimentele îngrozitoare de afară au distras atenţia de la uciderea lor. Când a descris totul, nu s-a putut abţine să nu repete:

— Le datorăm vieţile noastre.

Ştiu că am luat-o înainte. Îmi pare rău. Revin la momentul când m-a trezit Palomino. Eram complet năucită, gândurile şi sentimentele mi se învălmăşeau.

Alfa! A fost primul meu gând, în timp ce-o strângeam în braţe pe Palo şi mă uitam nervoasă după forme întunecate şi hirsute ce s-ar fi putut ascunde într-un colţ. Am zărit arsurile de pe perete, la baza scării şi am urmat dâra de funingine până la gaura din fereastră. Prin perdelele ce fluturau, am văzut bucata de prosop neagră şi carbonizată care se odihnea în cenuşă.

— Palo, ce s-a..., am început să întreb.

Ea s-a desprins din braţele mele, ţinându-mă totuşi de mână, şi a încercat să mă conducă spre uşă.

— Ce... unde? am întrebat, însă era insistentă şi în ochi i se citea o rugăminte tăcută.

Am făcut câţiva paşi, simţindu-mi gleznele trosnind, apoi am văzut uşa spartă de la garaj.

Grădina.

O distrusese.

Alfa rupsese furtunul de irigaţie chiar de la chiuvetă şi apa continua să se reverse în pământ. Pământul... toate straturile noastre trasate cu grijă dispăruseră, înlocuite de cocoloaşele strivite şi găurile dintr-o ladă cu nisip în care se joacă ţâncii. Lăstarii noştri... Am văzut câţiva zăcând printre resturi, smulşi din rădăcini sau, probabil, ridicaţi pur şi simplu odată cu toate celelalte de mâinile cât nişte cupe de excavator.

Ea încercase să mănânce câţiva, am bănuit după nodulii mici şi verzi. Roşiile, castraveţii, fasolea preţioasă a lui Palo. Le mestecase, apoi le scuipase ca pe nişte baligi miniaturale de cai. Nu erau însă excrementele ei. Deşi le lăsase şi pe acelea în urmă.

O movilă mare şi strălucitoare trona în mijlocul garajului. O funcţie involuntară? Un animal care defecase pur şi simplu? Sau transmitea un mesaj premeditat?

„Aţi căcat-o, prăzi micuţe. Uite ce fac eu în cuibul vostru.”

Mă bucur că n-am simţit mirosul, fiindcă nasul meu spart era prea umflat. Palo îl simţea însă şi-şi ţinea nările îngropate în pulover. M-a tras de mână, conducându-mă.

La început, m-am împotrivit.

— Nu vezi? Toată munca noastră! Tot ce am încercat să facem!

Nu mă asculta, nici măcar nu se uita la mine. Ochii îi erau aţintiţi asupra holului de la intrare, asupra uşii din faţă care era deschisă şi dincolo de care exista ceva ce trebuia neapărat să văd. Când s-a uitat înapoi spre mine, am văzut sticlirea lacrimilor.

— Bine, bine.

Am renunţat la luptă şi am lăsat-o să mă conducă în cenuşa care cădea din cer.

Cel puţin crezusem că este cenuşă. Dar când primul fulg mi-a aterizat sub ochiul drept, am clipit puternic înaintea surprizei reci.

Zăpadă!

O ninsoare timpurie. Crezusem că va ninge abia peste câteva săptămâni. Fulgul nu era greu şi s-a evaporat înainte să atingă solul, înainte să poată acoperi urmele de tălpi mari ce se îndepărtau de casa mea. Sau dârele de sânge care duceau la casa lui Mostar.

Tălpi roşii printre stropi, marcând o potecă de la uşa bucătăriei, la uşa din faţă. Palo mi-a dat drumul la mână şi apoi a alergat spre casa lui Mostar, dispărând prin – prin? – peretele garajului. Am crezut că-i ceva în neregulă cu ochii mei sau poate că Mostar îşi deschisese garajul. Nu vedeam din unghiul acela, nici chiar când m-am oprit la uşa ei din faţă, deschisă.

Şi mai mult sânge în holul de la intrare, urme ce duceau în bucătărie printr-un covor scânteietor de cioburi. Foarte multe cioburi de sticlă. Foarte multe culori. Operele de artă ale lui Mostar. Toate piesele acelea complicate. Am

putut recunoaşte fragmente: o petală roz, capul albastru al unei păsări şi frunza, ruptă perfect, dintr-un crin de foc ce-mi plăcuse atât de mult mai devreme. Totul dispăruse. Acelea fuseseră pocnetele pe care le auzisem în cursul atacului. Una câte una, sculpturile fuseseră aruncate pe podea. Nu de creatură, nu aşa cum se întâmplase în grădina mea. Am bănuit atunci, şi ulterior mi s-a confirmat, că Mostar şi Dan le distruseseră pentru a ridica o ultimă barieră defensivă.

Şi acela fusese urletul de durere pe care-l auzisem din ascunzătoarea băii mele. Poteca de sânge. Şi bubuitul ca de tobă. După câţiva paşi, am văzut şi sursa sunetului. Peretele din aluminiu al garajului fusese îndoit şi rupt. De aceea Palo păruse că trece prin perete. Mă aştepta înăuntru, împreună cu toţi ceilalţi. Effie o ţinea pe fetiţă. Carmen o ţinea pe Effie. Bobbi se sprijinea de peretele din spate, cu palma lipită de obrazul umflat, care începuse să se învineţească. Ochii lor, ai tuturor, încercănaţi şi injectaţi, mi-au spus unde să mă uit.

Corpul zăcea cu faţa în jos. Plat, neted, cu tălpi imense ce străluceau de atâtea cioburi înfipte în carne, încât semănau cu un tezaur de rubine. Sângele ce se prelingea din rănile acelea se contopea cu cercul mare şi roşu care se lăţea din torsul lipsit de suflare, de la bambusul cu un cuţit în vârf care-i ieşea din spinarea argintie. Consortul. Mi-am zărit reflexia în sânge, urmărind altă dâră ce ducea spre colţul îndepărtat al camerei.

Dan, aşezat, cu spatele rezemat de perete, ţinând în braţe corpul inert al lui Mostar. Pentru o clipă, doar pentru o clipă, m-am gândit că poate ea dormea. Totuşi, forma ei sub pieptul ce se ridica şi cobora repede al lui Dan... Ar fi trebuit să ştiu imediat că niciun gât omenesc nu se poate răsuci atât de mult într-o parte. Însă buzele apropiate,

pleoapele ce-i fuseseră închise cu blândeţe... Părea liniştită, vie.

Mai târziu, Dan mi-a povestit ce se întâmplase, cum Mostar îl trăsese în casă şi-i poruncise să-i spargă sculpturile din sticlă. Ea dispăruse în atelier în timp ce el lua operele de artă de pe rafturi. Le izbise una câte una de podea. Nu era sigur câte distrusese, probabil şase-şapte, când uşa glisantă a bucătăriei se prăbuşise. Probabil că şi Mostar auzise, fiindcă strigase din garaj:

— Continuă să spargi!

Şi el continuase.

Mi-a spus că fiara pe jumătate păşise, pe jumătate sărise spre el şi aterizase cu toată greutatea pe podeaua acoperită de cioburi. Tot satul trebuie să fi auzit urletul. Dan îl privise pe uriaş clătinându-se înapoi, călcând pe şi mai multe cioburi, după care dispăruse afară. Mi-a spus că-i venise să ţipe de bucurie, ba chiar să plângă, dar Mostar strigase:

— Nu te opri! Extinde câmpul minat!

Asta fusese expresia ei, „câmpul minat”. Întotdeauna folosea metafore de război.

El aruncase totul pe jos.

— Sparge-le cu toată forţa, spusese ea, peste tot!

Dan acoperise podeaua bucătăriei, a livingului, a holului, toate direcţiile ce duceau spre garaj.

Mostar era încă înăuntru, lucrând la altă lance. O meşterea pentru ea. Îţi dădeai seama de asta după mânerul scurt, care se ridica acum din spinarea maimuţei moarte. Tocmai lega cablul, când uşa garajului făcuse implozie chiar în faţa ei.

— Nu m-a strigat.

Aşa a spus Dan. Niciun strigăt de ajutor când Mostar se întorsese şi proptise mânerul lăncii de perete. Trebuie să fi ştiut că ea era prea mică şi prea slabă pentru a provoca

daune, dar dacă se putea folosi de puterea şi mărimea animalului şi dacă acesta ar fi fost suficient de furios ca să atace fără să gândească...

Pe asta trebuie să se fi bazat când Consortul se repezise spre ea, înfigându-se singur în cuţit. Dar în acelaşi timp funcţionase prea bine. Toată greutatea şi viteza lui... Dan nu ştie dacă de vină fusese inerţia atacului sau dacă monstrul intenţionase, în ciuda durerii, să se întindă mai departe, prin prăjina lăncii, până la Mostar. Dan nu văzuse nimic din toate astea.

Mostar murise înainte ca Dan să ajungă la ea. El nu putuse decât să-i tragă trupul departe de ucigaşul muribund. Iar acela nu murise imediat. Rămăsese câteva minute cu faţa în jos, tuşind sânge, tresărind la răstimpuri, cu lancea legănându-se ca băţul unui drapel în vânt.

Ţinând-o pe Mostar în colţ, Dan văzuse cum Alfa ieşise poticnindu-se din casa noastră, ţinându-se de gura arsă din care ieşea fum. Îi auzise strigătele de durere şi de aceea, credea el, nu ne omorâseră ceilalţi. Conducătoarea lor fusese rănită şi nu mai putea să comande. Probabil că ea nu se gândea decât să fugă, să găsească un loc sigur unde să-şi lingă rănile. Probabil că ei o urmaseră fără să crâcnească. Supunerea fusese mai presus de setea de sânge.

Mai târziu, Dan şi-a cerut întruna scuze pentru că nu se gândise să vină în căutarea mea şi rămăsese gârbovit acolo, suspinând încet, ţinând-o în braţe pe Mostar al cărei trup se răcea. Nu l-am acuzat. N-o fac nici acum. Când l-am văzut prima dată, nici nu putea vorbi. Din cauza durerii, a pierderii. Îl invidiez. Eu n-am simţit nimic în momentul acela, când m-am aplecat peste el, întinzând mâna să-i ating obrazul ud de lacrimi.

Îmi amintesc cum faţa i s-a întunecat de la umbrele celor care se strângeau în jurul nostru. Îmi amintesc că m-am

întors cu faţa către ele. Tăcerea. Nimeni nu ştia ce să spună.

— Trebuie să-i ucidem.

Asta fusesem eu. Şi, în acelaşi timp, nu fusesem eu.

Nu plănuisem să spun cuvintele acelea sau pe cele care au urmat. Altcineva vorbea, o parte din mine pe care n-o cunoscusem niciodată.

— Să-i ucidem până le va fi prea frică să ne vâneze sau până când nu va mai rămâne niciunul.

Toţi ochii erau aţintiţi asupra mea. Nicio pauză. Nicio dezbatere. Unul câte unul au încuviinţat din cap în tăcere.

M-am uitat în jos la Dan, apoi la faţa lui Mostar.

— Trebuie să-i alungăm sau să-i nimicim.

Am simţit braţele lui Palo cuprinzându-mă de talie, iar căpşorul ei a încuviinţat lipit de abdomenul meu.

— Trebuie să-i ucidem.

CAPITOLUL 24

„Potrivit *Originii speciilor* a lui Darwin, nu supravieţuieşte nici specia cea mai inteligentă, nici specia cea mai puternică, ci specia cea mai capabilă să se adapteze la mediul în schimbare în care se află.”
Leon C. Megginson, profesor de management şi marketing la Louisiana State University, 1963

Din programul NPR Fresh Air cu Terry Gross (2008)

GROSS: ...De aceea ai adoptat numele oraşului tău, ca o formă de comemorare publică.

MOSTAR: Da, ştiu că pentru unii pare... cum l-a numit Jerry Seinfeld pe „Sting”? „Un nume de scenă lăudăros”? [Chicoteşte.] De fapt, inspiraţia a venit de la Elie Wiesel, care a spus: „Pentru cei vii şi pentru cei morţi să depunem mărturie.” Despre asta e viaţa mea, această nouă viaţă pe care am primit-o. De aceea am devenit artistă.

GROSS: Pentru a reaminti lumii tragedia din Mostar?

MOSTAR: Da, însă nu într-un mod tragic. Mă bucur că ai folosit cuvântul „tragedie”, deoarece exemplifică exact ceea ce cred că reprezintă pericolul esenţial al amintirii negative. Majoritatea oamenilor nu sunt masochişti din fire. Inima omului nu poate absorbi oricâtă durere.

GROSS: Şi simţi că discutarea unor evenimente tragice în forma lor cea mai frustă riscă să respingă oamenii?

MOSTAR: Nu întotdeauna, dar mult prea des. Nu putem doar să plângem morţile, ci trebuie să sărbătorim şi vieţile. Avem nevoie de jurnalul Annei Frank, dar avem nevoie şi de zâmbetul ei pe copertă. De aceea am decis să devin artistă, când am avut momentul acela de inspiraţie.

GROSS: Poţi să vorbeşti puţin despre momentul respectiv?

MOSTAR: A fost la scurt timp după asediu.

GROSS: Al doilea asediu.

MOSTAR: Da, când sârbii plecaseră şi croaţii s-au întors împotriva noastră. Era în luna mai, când nu eram siguri dacă acordul de încetare a focului va fi respectat. În fiecare zi, în drum spre spital, treceam pe lângă o casă. O ruină carbonizată. Niciodată nu mă uitasem la ea cu adevărat. Probabil că trecusem pe acolo de sute de ori. Dar, în ziua aceea, în momentul când norii au dispărut de pe cer şi soarele a căpătat o scânteiere verde specială... m-am oprit. M-am întors. Nu mi-a venit să cred. O cascadă scânteietoare de gheaţă.

GROSS: Dar nu era gheaţă...

MOSTAR: Nu, era sticlă. Erau sticle de vin care se topiseră pe raftul lor din fier forjat.

GROSS: Aha...

MOSTAR: Era cu adevărat extraordinar felul cum pârâiaşele acelea, solidificate acum, se scurseseră prin cuşca lor neagră. Fluiditatea îngheţată, felul cum captau

razele... Nu mi-a venit să cred că un lucru atât de frumos s-a putut naşte din foc.

INTRARE JURNAL NR. 16
17 OCTOMBRIE

Probabil că sunt sătui. Altfel, de ce n-au atacat? Soţii Durant şi Reinhardt... Multă carne. Ei ştiu că noi nu plecăm nicăieri. Ei cred că se pot servi oricând. Sau poate că-i din pricina lui Alfa? Poate că aşteptă să i se vindece rana. Este oare speriată? Să fie intimidarea la care spera Mostar? Ce bine ar fi! Nu vreau să cred că are vreo legătură cu corpul care putrezeşte sub prelata din atelierul lui Mostar. Dan nu crede că vreunul dintre ei a văzut ce s-a-ntâmplat. Sperăm că ei cred că pur şi simplu Consortul a fugit. Poate îl caută. Sper să fie aşa. Nu-mi permit să mă gândesc că ei ţin doliu.

Nu încă.

De asemenea, nu mă pot amăgi cu ideea că au plecat mai departe. Toţi le simţim mirosul pregnant. Atârnă greu în aer, dens, în ciuda frigului pătrunzător. Dintr-un motiv necunoscut, ne-au acordat o pace de patruzeci şi opt de ore şi am folosit-o până în ultima secundă pentru a ne pregăti.

„Hackingul caselor”, aşa i-a spus Dan. Manipularea alarmelor interne, a rezervoarelor de biogaz, a plitelor. Partea asta de „hacking” e grea pentru el. Nu atât partea tehnică, cât cea emoţională. Înnebunea să stea ghemuit peste iPad, în timp ce noi lucram cu mâinile. Munca fizică. Mândria masculină.

De trei ori a încercat să facă o „pauză de studiu” ca să ne ajute. Odată a fugit chiar afară, să le ajute pe Effie şi pe Palo să care o cutie mare cu fel de fel de lucruri. Am ţipat la el. N-am vrut să ţip. L-am văzut întâmplător prin gaura din uşa garajului lui Mostar şi i-am strigat să se-ntoarcă la treabă.

Mai târziu mi-a cerut scuze. El înţelege. Nu ne putem permite orgolii rănite, tot aşa cum nu ne putem permite timp irosit. „Specializare. Diviziunea muncii.”

Una dintre multele lecţii ale lui Mostar.

Cutia din cauza căreia am strigat la el era plină cu provizii. Effie şi Palomino au misiunea de a aproviziona Casa Comună. Pături, medicamente, alimentele care au mai rămas. Tot ce avem nevoie pentru a supravieţui acolo. Mă bucur că Effie nu s-a opus în privinţa obiectelor personale. Desigur, nu mă aştept ca ea să se opună în general, totuşi avea dreptate. Fotografiile? Amintirile? Nu puteam să le abandonăm pur şi simplu. Nu, dar nici nu puteam să irosim timp cu ele. După ce totul va fi pus la punct, ne vom împacheta şi comorile.

Effie a părut să înţeleagă logica respectivă. La fel, şi Carmen, care se ocupă de amplasarea ţepuşelor. Ea şi Bobbi au tăiat şi au ascuţit ţepuşe noi şi le-au „modificat” pe cele deja făcute. Prin „modificare”, mă refer la mânjirea lor cu propriul nostru rahat.

A fost tot ideea lui Carmen, cu speranţa că-i va infecta. Eu am îndoieli. Cine ştie cât de rezistenţi sunt? Dar, dacă va funcţiona cât de puţin, dacă măcar unul dintre răniţii lor se îmbolnăveşte sau moare după câteva zile... De aceea n-am „împroşcat cu rahat” în public ideea lui Carmen (scuze pentru glumiţa jalnică), iar, în particular, sunt uluită că ea a fost în stare să-şi transforme fobia într-o abilitate de supravieţuire.

Nu ştiu totuşi cum suportă mirosul. N-am văzut-o nici măcar o dată întinzându-se către dezinfectantul pentru mâini. A scos personal găleata cu rahat din digestorul de biogaz, chiar şi după ce Bobbi se oferise s-o facă ea. Bobbi nu i-a spus nimic lui Carmen despre pumnul pe care i l-a tras, chiar dacă obrazul ei arată ca o jumătate de ou fiert

tare. Am observat că nimeni nu vorbeşte prea mult despre nimic.

Au lucrat non-stop, amplasând ţepuşe între case, pe peluzele din faţă, într-un semicerc în jurul Casei Comune. „Semicerc”, pentru că pe aleea de acces dinspre drum nu putem înfige ţepuşe. Nici în aleea din jurul casei. Asfaltul este prea dur şi stratul de cenuşă este prea subţire. Acolo vom folosi cioburile.

Am preluat ideea de la „câmpul minat” al lui Mostar. Am măturat şi am strâns cioburile şi le-am adăugat toate obiectele de sticlă din sat. Le-am auzit pe Carmen şi pe Bobbi spărgându-le ore întregi. Pahare, sticle, geamuri de tablouri. Le spărgeau în cada de la etaj, deasupra mea, apoi le cărau jos în găleţi şi le împrăştiau pe tot cercul. Poate că nu-s la fel de eficiente ca bambusul, dar pot fi suficiente să-i oprească. Asta sper. Pentru asta am lucrat.

Eu sunt „armurierul” satului. Aşa mă numeşte Dan. Am stat două zile în atelierul lui Mostar, încercând să nu aţipesc, încercând să ignor corpul Consortului de lângă mine şi corpul lui Mostar, aflat la etaj. Am aşezat-o pe patul ei. O vom îngropa mai târziu. Ştiu că ea ar înţelege. Mi-o pot închipui ţipând la mine să mă apuc de treabă. „Nu mai pierde timpul, Katie!” Ea probabil că ne-ar fi făcut albie de porci că am dus-o la etaj. „Aruncaţi-mă pe canapea sau vârâţi-mă în congelator, lângă capul lui Vincent!”

Din câte am cunoscut-o pe Mostar, probabil că ea ne-ar fi spus să-i injectăm otravă în corp şi să-l lăsăm afară ca să-l mănânce creaturile. De fapt, m-am şi gândit la asta de vreo două ori. N-am spus totuşi nimic nimănui. Lăsând deoparte caracterul morbid, nu cred că ideea este practică. Nu-mi permit să pierd timp încercând să găsesc ceva ce poate fi toxic (bineînţeles că nimeni de aici nu are

otravă pentru şobolani!). Şi nici n-aş şti cum s-o introduc în corpul ei.

Faptul că m-am gândit la asta, că n-am plâns niciodată de când a murit... Mă gândesc totuşi la Mostar, în fiecare clipă cât sunt trează. Mi-o imaginez în spatele meu, lătrând ordine şi corectând fiecare greşeală. Cred că ar fi mândră de felul cum îi folosesc imprimanta 3D. Sper că-mi va aproba creaţia.

Fabric vârfuri de suliţă. Mă mir că nu s-a gândit ea însăşi la asta. După prima armă pe care o aruncase în puma, se plânsese că nu-i putuse zimţui lama. Ei bine, vârfurile astea au zimţi, vârfurile astea noi din sticlă, ascuţite ca briciul, lungi de cincisprezece centimetri şi late de un centimetru. Şi sunt frumoase, dacă o spun chiar eu, şi uşor de fixat. Cu panglică de ambalat cadouri, trecută prin găurile pre-imprimate. Am un mosor întreg de la Effie. Roz şi strălucitoare, având exact lăţimea potrivită ca să intre prin găuri. I-am testat rezistenţa, încercând să smulg vârful. Va funcţiona o singură dată şi asta-i tot ce trebuie la armele de unică folosinţă.

Ele nu sunt ca lăncile. Fabricarea lăncilor durează mult. Între două vârfuri de suliţe, când n-am nimic de făcut decât să aştept să termine imprimanta, construiesc lănci pentru toţi membrii tribului.

Am scris „trib”?

Foarte tare.

Sunt multe lănci personale de făcut. Şi, deşi respect în general conceptul lui Mostar, am adus o mică modificare. O bară transversală sau gardă ori cum vrei să-i spui. Lungă de zece-doisprezece centimetri şi mai subţire decât o monedă. Am introdus una orizontal prin găuri date chiar deasupra penultimului nod de bambus. Puţin adeziv pare s-o ţină în poziţie, suficient, sper, pentru ca lancea să nu intre prea adânc. Nu vreau ca vreunul dintre noi să rişte ce

a păţit Mostar. Cine ştie dacă va funcţiona. Măcar lăncile în sine şi-au dovedit utilitatea şi, din fericire, avem destule materii prime. Bambus şi cabluri electrice am găsit uşor, dar mai greu a fost să găsesc cuţite de „chef” de calitate, compatibil realizate. Eu şi Dan aveam unul, Mostar avea două asemenea cuţite.

Cuţitele soţilor Durant au fost grozave. Două lame solide, lungi de douăzeci de centimetri, din care am obţinut ucigaşi formidabili. Ca o ironie a sorţii, soţii Boothe aveau cuţitele cel mai puţin utile. Sau poate că nu-i o ironie, ţinând seama de mâncărurile lor. Din punct de vedere culinar, cuţitaşele lor japoneze de ultimă generaţie sunt magnifice. Dar nu şi pentru nevoile noastre – nu au ştifturi, nu au găuri, sunt doar nişte miezuri subţiri din oţel ce par să fi fost lipite în interiorul plăselelor.

— Îmi pare rău, a spus Bobbi şi s-a încruntat când am ridicat prima lamă din plăselele de lemn pe care le spărsesem. Poate că acestea vor fi de ajutor.

Am văzut că mai adusese cu ea două obiecte. Primul era un satâr în formă de „U”; cu lama lată orientată în jos şi paralelă cu mânerul. Mânerul era nituit!

— *Soba kiri*.

Acela este numele oficial. Bobbi mi-a amintit de supa *soba* pe care ne-a servit-o în seara aceea dintr-o altă existenţă. Acesta era instrumentul pe care-l folosise pentru a face tăieţei de casă.

Primul meu gând a fost „secure” – şi ce instrument excelent pentru tăierea rapidă a bambusului ar fi *putut* fi, dacă aş fi ştiut despre el mai devreme! Dar nu ştiusem şi, dacă putea tăia plante, putea tăia cu siguranţă carne. Nu mi-a fost greu să-mi imaginez cum aş transforma lama de satâr într-o secure adevărată. Deja o puteam vedea fixată de un mâner scurt şi robust din bambus.

Iar dacă proiectul acela mi-a dat frâu liber imaginaţiei, următorul cadou al lui Bobbi mi-a tăiat practic respiraţia. Nu numai că lama era mai groasă şi cu cel puţin cinci centimetri mai lungă decât orice alt cuţit pe care îl aveam, dar finisajul! Nu ştiam că oţelul poate fi o operă de artă. Bobbi îl numeşte „oţel de Damasc”, după făuritorii arabi de săbii din Evul Mediu care l-au inventat. Metalul arată ca apa şi nu sunt poetică în mod gratuit. Liniile ondulate de pe suprafaţă arată exact ca razele lunii sclipind pe ocean.

Ţinându-l la lumină, am declamat teatral:

— N-am văzut nicicând ceva la fel de minunat.

— *File de poveste*, a zis Bobbi, zâmbind la referinţa aceea şi a continuat: Să ştii că eşti destul de aproape de adevăr. Nu este o clonă Zwilling. Bob Kramer a făcut-o, personalizată pentru Vincent. Se cunoşteau de veacuri, iar când Bob a aflat că Vincent avea cancer şi încercam o dietă vegană...

S-a oprit, a suspinat uşor şi şi-a trecut vârful degetului peste mâner.

— A funcţionat, să ştii. Veganismul, vreau să zic – sau cel puţin n-a făcut rău. Lui Vincent îi plăcea berea neagră de calitate, dar după remisiunea completă...

Ochii i-au sclipit brusc de lacrimi. Obrajii i s-au înroşit. Am vrut s-o îmbrăţişez, dar s-a întors şi a spus:

— Îmi pare rău. Trebuie să mă-ntorc la muncă.

Şi a ieşit s-o ajute pe Carmen.

Am încercat să-i alung sentimentele, şi pe ale mele, şi să mă concentrez pe ceea ce făceam. Mă pregăteam să măsor lama pentru o lance cu prăjină standard, dar mintea mi-a revenit la *soba kiri*. Iniţial, mă gândisem la un mâner lung de un metru pentru noul topor, iar imaginea m-a ajutat să înţeleg că nu construisem nicio armă care să poată fi utilizată în interiorul caselor! Lăncile erau prea lungi. Suliţele erau prea slabe. Da, puteam folosi cuţite

obişnuite de bucătărie, iar Dan avea preţiosul lui deschizător pentru nuci-de-cocos, însă toate erau mici şi trebuia să te apropii de inamic pentru a le utiliza.

Aveam nevoie de ceva intermediar. Nu toporul (deşi aveam să-l construiesc până la urmă), deoarece mişcarea de balans are nevoie de spaţiu. Ideea unei mini-suliţe m-a trimis în fugă la casa lui Reinhardt, la cartea ce zăcea acolo unde căzuse.

Vanishing Cultures of Southern Africa.

Şi acolo era fotografia, Zulu Iklwa cel scurt.

N-a fost simplu. Problema au reprezentat-o plăselele. Ca multe cuţite de foarte bună calitate, mânerele nu puteau fi pur şi simplu sparte cu o piatră. A trebuit să ciocănesc, să dăltuiesc şi să scobesc o mulţime de material, utilizând cuţitaşe pentru fructe. Am distrus până şi o lamă excelentă de cincisprezece centimetri – am rupt literalmente bucăţi de oţel încercând să tai prin ştifturile de aluminiu. Nu-mi place când stric cuţitul unui bucătar, dar a meritat pentru un topor nou şi un Iklwa cu aspect letal.

Mă întreb dacă Shaka ar accepta-o. Ştiu că Dan o va face. O să i-o dau mâine. Împreună cu scutul cel nou. Recunosc, e o idee nebunească, dar, după ce am văzut fotografiile din carte şi m-am gândit cum luptă creaturile astea, m-am întrebat dacă n-ar merita să fac unul. Şi nici n-a durat mult. O jumătate de oră ca să demontez unul dintre rafturile din tablă perforată de pe stâlpii de sprijin, să-i leg un mâner din cablu electric şi să acopăr partea din faţă cu folie de aluminiu. Ea este de altfel motivul pentru care am făcut scutul. Nu mă aştept să oprească loviturile lor de pumn. Probabil că impactul mi-ar rupe braţul, dar, dacă Dan trebuie să se apropie cu Iklwa, poate că lumina reflectată le-ar putea distrage atenţia suficient ca să aibă timp să lovească. M-am uitat pe filmuleţele de pe iPad-ul

lui Dan – ochii li se întorc spre orice sursă nouă de lumină şi majoritatea atacurilor sunt prin lovituri pornite de deasupra capului. S-ar putea să funcţioneze.

De asemenea, tabla perforată ar putea oferi un grad de protecţie împotriva pietrelor aruncate. De fapt, nu mă gândisem la asta, până când am scris-o chiar acum. Mă gândesc să găsesc o utilizare şi pentru stâlpii de sprijin din oţel ai rafturilor. Ei trebuie să fie la fel de puternici ca bambusul, şi goi la interior, dar cum aş putea face vreodată găuri pentru cuţite? Dacă aş avea mai mult timp să experimentez....

Dar n-am timp. Din atelierul lui Mostar, îi văd pe toţi dormind în Casa Comună, ghemuiţi sub pături şi în saci de dormit. Bobbi, pe canapea. Effie, Carmen şi Palo, pe perne. Dan, pe o saltea gonflabilă pe care am găsit-o în casa Durant. Probabil că-i doar imaginaţia mea, însă mi s-a părut că-i aud sforăind.

Iar asta nu-i tot ce aud.

De aceea nu pot face mai multe scuturi, Iklwa-uri sau orice altceva. În ultimele minute, pădurea a prins viaţă. Se aud ramuri rupte şi ocazional mormăituri. Sper că nu i-a atras munca mea, ciocăniturile metalice puternice. Poate că-i pur şi simplu momentul. Şi-au făcut digestia şi sunt odihniţi.

Se aude primul urlet.

S-au întors.

Luminile senzorilor de mişcare nu s-au aprins deocamdată. Sunetele par departe. Poate că se încurajează. O fi mai greu să vâneze cu stomacul plin?

Acum se aud răcnete repetate, mai groase. Alfa. Îi adună pentru a ne termina.

Mi-aş fi dorit să fi avut parte de mai mult timp. Măcar pentru a exersa cu aruncarea suliţelor. Nu mai e nicio şansă acum. Probabil că n-ar fi trebuit să irosesc atâta

timp scriind. Dar, în caz că mi se-ntâmplă ceva, vreau să existe o înregistrare. Vreau ca un om, oricine va citi asta, să ştie ce s-a întâmplat.

Urletele sunt mai puternice acum.

E timpul să-i trezesc pe toţi şi să-mi cer scuze pentru că n-au apucat să-şi aducă amintirile personale dragi. Mă pricep la scuze. Asta înseamnă specializare.

Crezusem că-mi va fi mai frică. Poate că mi-este, dar pur şi simplu n-o simt. Poate că sunt prea obosită ca să-mi pese.

Frică şi anxietate. Cu cea din urmă am trăit toată viaţa. Acum a dispărut. Ameninţarea e aici. Mă simt ciudat de calmă, atentă, concentrată.

Sunt gata.

Alt urlet. Şi mai aproape.

Începem.

CAPITOLUL 25

„Maimuţele colobus-roşii sunt cele mai agresive şi au cel mai mare succes la contraatacuri în habitate unde pot pregăti o apărare eficientă fără să fie împrăştiate.”

Craig B. Stanford, *Chimpanzee and Red Colobus*

INTRARE JURNAL NR. 17

17 OCTOMBRIE

Bărbatul meu este mort.

A fost greu să-l trezesc pe Dan. Dormea profund. A trebuit să-l scutur de câteva ori. M-a privit, a dat să întrebe ceva, apoi a primit răspunsul de la mârâiturile îndepărtate.

I-am trezit şi pe ceilalţi. N-a fost nevoie să explic planul. Fiecare îşi cunoştea rolul. Palomino s-a ascuns sub pături, în spatele canapelei, iar noi am pornit spre atelier pentru „momeala” noastră. Era foarte greu şi ne încetinea. Mă

îngrijora sunetul prelatei care fâlfâia şi mirosul, care ar fi ajuns la nările lor înainte ca noi să fim gata. Ar fi fost fatal dacă ar fi sărit asupra noastră în momentul acela, când eram neînarmaţi şi cu mâinile ocupate, pe aleea îngustă pe care nu existau ţepuşe şi cioburi.

După ce am plasat „momeala”, am început să ciocănim în tuburi scurte şi groase de bambus, golite la interior pentru sonoritate maximă.

Toc-toc-toc.

Încet şi sincronizat, izbindu-le laolaltă ca pe nişte cuburi de lemn la grădiniţă.

Toc-toc-toc-toc-toc-toc...

Am ciocănit un minut întreg, stând înşiraţi în faţa uşii Casei Comune. M-am uitat înăuntru, la ceasul de pe perete, şi am ridicat braţul cerând linişte.

Ei nu au răspuns.

Am aşteptat. Mi-am ţinut respiraţia, străduindu-mă să aud un răspuns. Am început să mă gândesc, să sper că poate nu vor veni. Poate că teoria mea despre stomacuri pline era corectă. Terminaseră cu noi şi ne priveau de la o distanţă respectuoasă, după care aveau să plece definitiv.

Chiar am sperat în aşa ceva. Şi totuşi, în mine exista o părticică, n-are rost să mai neg acum, un firicel aproape invizibil de dezamăgire.

— Crezi..., a început Carmen.

Tic.

Aproape că n-am auzit-o pe prima. Am ridicat braţul.

Tictic.

Moale şi înăbuşit, de cealaltă parte a crestei.

Tictictictictic.

M-am uitat la grup şi am răspuns ca unul.

Tactactac!

Mai repede. Mai tare. Mi-am simţit palmele umezindu-se, urechile luându-mi foc şi, brusc, am simţit nevoia acută să urinez.

Mai multe lovituri, urmate de un urlet. Lung, puternic. Familiar.

Cunoşteam glasul acela.

I-am răspuns cu al meu.

Sunt sigură că sunam ridicol. Încercarea de a rivaliza cu plămânii aceia era ca un flaut ce concura cu o tubă. Dar am încercat. Am pus jos beţele cu care bătusem, am făcut un pas înainte şi, ridicându-mi capul spre creastă, am lansat urletul cel mai profund şi mai aspru pe care l-ar fi putut oferi diafragma mea.

O pauză... poate uimire din partea lor?

Apoi Alfa a răspuns, urmată de corul trupei sale.

Noile ţipete erau mult mai aproape acum – erau directe, nu ecouri.

Ei trecuseră peste creastă. Probabil că acum ne vedeau.

M-am uitat înapoi la grup şi am spus:

— Acum!

Dan a apăsat pe un buton de pe iPad, aprinzând luminile exterioare ale casei. Era imposibil să nu ne vadă acum sau să nu vadă „momeala”, când am smuls prelata de pe cadavrul Consortului.

Până atunci crezusem că auzisem toate sunetele pe care ei puteau să le emită. Provocarea, ţipătul de adunare, răgetul de atac, sporovăiala rapidă în prezenţa hranei. Dar cacofonia asta de vaiere... Era din cauza şocului? Nu ştiuseră că murise Consortul? Transmiteau jalea? Pentru că-l văzuseră brusc mort, nu mai avuseseră timp să-i accepte moartea sau să înţeleagă felul cum murise? Sau semnifica speranţa? Credinţa că el putea fi încă în viaţă şi că noi îl ţinuserăm cumva prizonier? „Vă rugăm să nu-l răniţi! Vă rugăm să-l lăsaţi să plece!”

Oricare ar fi fost emoţiile pe care le stârniseră ţipetele de soprană, ele s-au înteţit frenetic când noi am început mutilarea.

Eu mi-am pus talpa pe pieptul neînsufleţit al Consortului, am ridicat lancea şi, cu alt urlet provocator, am înfipt lama în abdomenul maimuţei moarte.

Toţi ceilalţi m-au urmat, imitându-mi urletele în timp ce îşi înfigeau lăncile în carnea acoperită de blană. Ca tot ceea ce făcuserăm până atunci, actul fusese planificat meticulos. Zece secunde, nu mai mult. Ne-am ridicat lăncile şi am aşteptat. Dar ei nu au venit. Continuau să fie precauţi? Minţile le erau încă suficient de limpezi pentru a plănui? De asta îmi fusese teamă când am păşit deasupra feţei Consortului, mi-am lăsat lancea şi apoi mi-am dat jos pantalonii. Nu-mi puteam goli intestinele la comandă, dar cu vezica urinară era altă poveste. Am sperat că luminile casei mă făceau vizibilă tuturor şi că mesajul acţiunii mele fusese clar.

„Să vă ia dracu', ex-Predatorilor! Uite ce fac eu pe familia voastră."

Răgetele s-au revărsat peste noi ca un potop.

Ei veneau.

Erau scoşi din minţi.

Prima lumină declanşată de un senzor de mişcare s-a aprins undeva în curtea noastră din spate, urmată de o formă mare, uşor gârbovită, care a întunecat spaţiul dintre casa noastră şi casa lui Mostar.

Forma a crescut, răgetul a reverberat.

Apoi a păşit şi s-a auzit un ţipăt, urmat de un tresărit, când bruta a sărit de durere. Provocarea, aţâţările, vederea profanării trupului celui iubit funcţionaseră. Ei erau îndeajuns de asemănători cu oamenii ca să fie cuprinşi de o furie oarbă şi să nu vadă ţepuşele aflate chiar sub tălpile lor.

Alt leviatan s-a oprit între casa Mostar şi casa Perkins-Forster. Alt strigăt şi masa întunecată s-a retras. Alte lumini aprinse de senzorii de mişcare, alte pete rapide ce alergau între casele noastre.

Am aşteptat, am privit.

Se terminase cu şarjele orbeşti.

Ei învăţaseră.

A durat câteva secunde până am auzit zgomotul slab al prăbuşirii uşii din bucătăria noastră. Încercau altă tactică – să treacă prin casele noastre în loc să ocolească. „Dă, Doamne, să nu simtă mirosul.” Aceasta a fost rugăciunea din mintea mea. „Sau să fie în continuare prea furioşi ca să le pese!”

iPad-ul lui Dan a piuit şi aplicaţia de securitate a casei a clipit. Unul, speram că mai mulţi, trecea acum direct prin bucătăria noastră. Lumina tabletei conferea feţei lui Dan o expresie demonică. Zâmbetul i se lăţea, sprâncenele i se apropiau. Nici acum nu ştiu cum făcuse. Meşterise prin programul aragazului, pentru a pompa în casă tot metanul produs local, apoi ocolise toate protecţiile, ca să-l poată aprinde de la distanţă. Ochii lui s-au întors către mine, aşteptând permisiunea, cu degetul deasupra ecranului.

Am mimat un „da”.

— Cum doreşti, a răspuns Dan.

Obrajii mi-au dogorit, am mijit ochii şi urechile mi-au pocnit, când flăcări albastre au irupt pe ferestrele noastre. Creatura dinăuntru trebuie să fi fugit (dacă fugise) prin spate. Era posibil să fi fost paralizată de explozie. N-aveam timp să vedem ce se întâmplase.

Mai multe piuituri. Mai multe invazii în case. Mostar, Reinhardt, Perkins-Forster. Cum de nu fuseseră perturbaţi de prima explozie? Erau chiar atât de curajoşi sau pur şi simplu atât de dornici să ajungă la noi? De data asta, Dan nu mi-a mai aşteptat permisiunea. Trei atingeri rapide.

Bum-bum-bum! Valuri de căldură şi de presiune s-au revărsat peste noi, împreună cu confirmarea primului nostru omor.

Auriul ajunsese în livingul lui Reinhardt. Forţa exploziei l-a azvârlit pe peluza din faţă. A aterizat în patru labe, ameţit, tremurând. Fuioare de fum albicios se ridicau din peticele de blană ce ardeau mocnit. A încercat să se ridice, a alunecat şi a căzut cu faţa exact într-un pâlc de ţepuşe.

Am auzit o tuse umedă, neregulată. El s-a împins în sus şi i-am văzut partea din faţă a corpului. Unele ţepuşe erau încă înfipte, altele lăsaseră găuri în stomac, în piept şi mai sus, din care ieşeau norişori roşii. A încercat să se ridice, a alunecat înapoi, a lovit uşa lui Reinhardt şi a căzut pe spate, într-o băltoacă de sânge.

Apoi toată casa a tresărit. Locuinţa lui Reinhardt a părut să se ridice de pe fundaţia ei când mai multe globuri de foc au erupt prin toate ferestrele.

— Bateria! a strigat Dan.

Am fugit toţi în siguranţa Casei Comune. Dan aranjase ca acumulatoarele de energie ale caselor să explodeze, dezafectându-le sistemele de stingere a incendiilor şi înfăşurându-le bazele în prosoape îmbibate cu benzină. Încercase să mă avertizeze că s-ar putea să nu funcţioneze sau să funcţioneze prea bine.

— Nu ştim cât de mare poate fi explozia!

— Cu cât mai mare, cu atât mai bine, replicasem eu, salivând mintal când mă gândeam câţi aş putea ucide.

Dar în timp ce ne-am ghemuit toţi sub masă, ascultând, simţind, casele noastre explodând una câte una, mărturisesc că mi-am spus: „Rahat, ce-am făcut!” Sunt sigură că Mostar nu s-ar fi gândit deloc la asta, comparându-l probabil cu un bombardament de artilerie din trecutul ei. „Ah, nu”, ar fi pufnit ea, „asta nu-i nimic”! Apoi ar fi recitat numele unor tunuri pe lângă care

exploziile astea ar fi părut nişte petarde. Aş fi putut folosi comparaţiile respective acum, pentru că ploaia de resturi părea desprinsă din al treilea război mondial. Bubuituri şi răpăituri şi, la un moment dat, un *trosc*, când grinda centrală a acoperişului a fost lovită de o bucată din ceva în care trăisem.

Nu vedeam nimic afară; cenuşa pulverizată înceţoşase ferestrele. Un geam s-a crăpat brusc în urma unui impact. M-am aruncat peste Palo, încordându-mă pentru o altă lovitură care să trimită cioburi spre noi.

Un ultim *BUUM* deasupra capetelor noastre, ultimele obiecte solide care au lovit pământul.

Câteva secunde tensionate, tăcute. Apoi...

— Ascultă! a zis Dan, prinzându-mă de mână şi întorcând o ureche spre uşă.

Deasupra colapsului care trosnea şi pârâia, se ridica un sunet.

O chemare nouă. Zbierete ascuţite, tânguitoare, amestecate cu schelălăituri de durere.

Frică.

„Alfa?” Doar la asta m-am putut gândi în timp ce urechile mele se încordau s-o recunoască. „Îi cheamă pe toţi înapoi?”

Am încercat să aud alt strigăt criptic, dar, în schimb, am primit urale.

— Da!

Era Dan, ghemuit în uşa deschisă, privind afară la focuri, gesticulând repetat cu pumnul prin aer.

— Dadada!

Bobbi a preluat ovaţia, ţipând chiar în urechea mea, cu Effie şi cu Carmen în spatele ei.

— Linişte! am strigat şi m-am repezit spre uşă.

Dan a întins spre mâna mea şi a mormăit ceva de genul:

— Aşteaptă.

Nu puteam. Trebuia să fiu sigură.

Praful încă se aşeza, alături de bucăţi mai uşoare, care plutiseră mai mult prin aer. Am tuşit din cauza fumului, am încercat să văd cu ochii care mă usturau. Greenloop dispăruse. Nu mai rămăsese decât un cerc de focuri de tabără.

Acolo!

Erau doi care alergau pe panta din spatele ruinelor arzătoare ale casei noastre. Spinările se vedeau portocalii în lumina flăcărilor. Una era mai deschisă la culoare, Prinţesa, cu blana ei superbă acum distrusă. Şi Cercetaşul, departe, în faţă. Doar ei doi? Mi-am apucat lancea şi am întors capul la dreapta şi la stânga. Nicio mişcare, niciun corp.

Apoi a răsunat un strigăt schelălăit în spatele meu. De pe aleea de acces, aflată încă în întuneric.

Mă temusem de aşa ceva şi făcusem pentru momentul ăsta, aşa că am băgat mâna în buzunar după cele două telecomenzi auto. Parcaserăm Toyota noastră şi BMW-ul soţilor Boothe de o parte şi de cealaltă a intrării pe drum, asigurându-ne ca boturile să le fie orientate în jos pe pantă. Când am apăsat pe ambele telecomenzi, farurile au transformat noaptea în zi. Surprins, Gray şi-a protejat ochii, împreună cu Gemenii Unu şi Doi. Nu se aşteptaseră la cioburi, singura barieră pe care o putuserăm pune pe asfaltul acoperit de cenuşă, dar, pe lângă sticlă, acum se aprinsese lumina, care le anula şansa oricărui atac-surpriză.

— Suliţe! am strigat, însă Dan era deja lângă mine, punându-mi în mână un proiectil lung şi subţire.

Am ţinut-o lângă obraz, cu braţul dus în spate, cu picioarele uşor îndoite pentru echilibru. Vârful din sticlă sclipea în lumină.

Ceva frumos, născut din foc.

Am aruncat. Am ratat. Suliţa a aterizat puţin în faţa lui Gray. Bătrânul mascul a lovit-o cu piciorul, a călcat-o, a uitat de ea.

Dar a doua!

Ca o atletă olimpică, Carmen a aruncat-o pe a ei din alergare! Încă se echilibra pe un picior, când m-am întors şi am văzut cum scânteile portocalii reflectate dispăreau în pieptul ţintei. Lovise chiar între coaste şi suliţa se înfipsese aproape până la mâner.

Geamănul Unu a mugit şi s-a oprit, derapând într-o furtună de cenuşă. A prins furios mânerul, l-a aruncat cât colo, apoi a ţopăit în lateral şi înapoi, scormonind cu ghearele rana minusculă.

Funcţionase!

Zimţii ţinuseră lama înfiptă, permiţându-i să se rupă din mâner. Ţipând şi ţopăind, Geamănul Unu a zgândărit şi a băgat degetul prin gaura însângerată. În cele din urmă, într-un acces exploziv de furie, a izbit mânios cu pumnul în piept. Asta trebuie să fi împins vârful, care a străpuns plămânul.

Ce sunete au urmat! Rafale sonore de tuse răguşită, cu bule umede ce-i ieşeau din nas şi din gură. Aş fi putut privi la nesfârşit, când...

— Aruncă!

Dan mi-a răcnit în ureche, arătând cu mâna în stânga mea. Geamănul Doi, la nici patru metri depărtare. Cu braţele larg deschise, cu gura căscată, cu ochii mijiţi.

Două suliţe. A mea şi a lui Dan. A lui a fost deviată din zbor de un braţ lung. A mea a lovit prea jos şi s-a înfipt adânc în coapsă. Geamănul Doi s-a oprit de parcă se izbise de un perete invizibil. Când s-a aplecat să rupă mânerul suliţei mele care se legăna, Dan a lansat alta, care l-a izbit în umăr. Geamănul Doi a tresărit, s-a dat înapoi, a urlat şi a întins mâna s-o smulgă.

Celei de-a treia suliţe i-am auzit realmente şuieratul, când a şfichiuit printre mine şi Dan. Carmen, din nou. Suliţa s-a înfipt adânc în abdomenul neted şi musculos. Acesteia însă Geamănul Doi nu i-a mai rupt mânerul, ci a apucat-o şi a tras, astfel că i-a scos tot vârful ghimpat. S-a auzit un urlet prelung şi am întrezărit intestine roz, tubulare.

El a mişcat un braţ prin faţa lui, iar cu celălalt şi-a acoperit stomacul rănit.

Destul? Instinct de supravieţuire sau calcul inteligent al şanselor de izbândă?

„Nu merită!” Aşa a părut să strige Geamănul Doi, care s-a retras câţiva paşi pe alee, apoi s-a întors şi a fugit. *A fugit!* Nici măcar nu s-a oprit să-şi ajute fratele, care zăcea pe o parte, gâfâind, sângerând, străduindu-se să se târască. Geamănul Doi n-a privit înapoi când Geamănul Unu s-a tânguit după el. Şoarecele fugind din faţa pisicii, antilopa, din faţa leului. Distanţă, siguranţă, viaţă.

— Effie!

Ochii mei s-au întors brusc spre Carmen, care alerga cu lancea în mână spre soţia ei îngenuncheată. L-am văzut pe Gray prinzând suliţa lui Effie în mijlocul zborului, oprindu-se s-o muşte, rupând-o în două ca pe o macaroană, apoi repezindu-se spre ea.

Viteză, greutate, impuls. Ce este necesar pentru a abate de pe traiectorie un asteroid? Carmen, Dan şi cu mine am alergat cu lăncile întinse. Toţi am lovit exact în acelaşi timp. Lama lui Dan s-a îngropat în tendonul antebraţului stâng al lui Gray şi Carmen i-a străpuns gamba bombată. Iar lancea mea a mers drept înainte, călăuzită de priza de pe prăjină. S-a înfipt sub coasta cea mai de jos şi s-a oprit doar în traversă! Gray a urlat, s-a rotit, a lovit spre capul meu. A ratat cu vreo cincisprezece centimetri. Sau zece?

Destul de aproape ca să simt curentul de aer pe faţă. Traversa mă ţinuse, literalmente, la distanţă de un braţ!

Dacă aş fi fost suficient de inteligentă să-i dau drumul şi să mă aplec... Gray a pivotat apoi din şolduri, folosind propria-mi armă ca să mă catapulteze pe spate în cenuşă. M-am lovit cu capul de ceva. Violent. În centrul vederii, mi-a explodat o stea strălucitoare. M-am rostogolit de două ori şi am văzut de ce mă lovisem.

O piatră de la bombardamentul din prima noapte. Aspră, ovală şi grea. Am apucat-o cu ambele mâini şi m-am străduit să mă ridic. Nu ştiu cine a acţionat mai întâi, Dan sau Carmen, dar, când m-am întors spre ei, am văzut că amândoi aveau acum lancea lui Effie şi o înfigeau în pieptul goliatului. Unghiul era perfect, imediat sub cutia toracică, chiar în inimă.

Un jet gros şi lipicios. În lungul prăjinii, spre feţele noastre, când Gray a căzut pe spate.

Şi atunci am făcut greşeala.

Trebuia să-l fi lăsat acolo. Să ne fi recuperat armele. Să fi căutat alţi atacatori. Ar fi fost acţiunea corectă, cea pentru care ne pregătiserăm. Gray era pe moarte şi, murind sau nu, nu ne mai putea face vreun rău. Mi-o amintesc pe Carmen, sprijinindu-şi o talpă de pieptul care gâfâia, şi jeturile ce au urmat când a smuls lama. Mi-o amintesc înfigând lama din nou, înapoi, şi dinţii ei pătaţi cu roşu rânjind larg. Mi-l amintesc pe Dan recuperându-şi lancea şi izbindu-l pe Gray în piept, în stomac, în vintre. Îmi amintesc faţa pătată şi tăbăcită de soare a bătrânei maimuţe, când am îngenuncheat deasupra ei, ochii limpezi, gura deschizându-se şi eu lovind cu piatra în jos.

Piatra a ricoşat de pe osul acoperit cu piele. Din nou. Dinţi sparţi, buze rupte. Din nou. Bot fracturat. Din nou. Craniul a cedat. Din nou. Osul spart a apărut prin blană umedă. Din nou. Prima întrezărire a creierului. Din nou.

Din nou. Din nou. Ochii sărind din orbite, ţeasta dezintegrându-se, creierul revărsându-se în cenuşă, pe blugii mei, o masă de fire de păr şi carne aburindă, strălucitoare. Îmi amintesc totul.

Îmi amintesc că am râs.

Fără cuvinte, deoarece cuvintele sunt pentru animale care gândesc, pentru fiinţe umane. Râsete şi icnete şi gemete scurte, încordate, de bucurie.

Apoi ţipătul.

M-am ridicat alarmată. Am redevenit eu însămi.

Toţi ne-am îndreptat iute. Ne-am amintit unde eram, cine eram.

O singură greşeală. Nu trebuie mai mult.

Acolo mai erau şi alţii, care înfruntau flăcările pe moarte, care se uitau cu atenţie după umbre de ţepuşe şi scânteieri de cioburi. Noi încetaserăm să mai gândim exact în clipa când ei începuseră să gândească. Se mişcaseră prin beznă, silenţios, apropiindu-se de Casa Comună prin spatele nostru.

Ţipătul fusese al lui Bobbi. O prinsese de păr. O târa, lăsând în urmă o brazdă, în timp ce picioarele fusiforme se zbăteau şi mâinile delicate şi albe loveau aerul, încercând să prindă ceva. Ţipând, plângând, implorând.

Nu ştiu dacă ceea ce s-a întâmplat în continuare a fost un act de autoapărare, cu bătrâna Dowager folosind-o pe Bobbi ca să respingă atacul lui Dan. Am văzut doar că doamna Boothe, încă zvârcolindu-se, a fost rotită înapoi şi în sus în aer. La fel ca Yvette, a descris un cerc complet. M-am rugat ca gâtul să i se rupă repede. Acoperişul Casei Comune a bubuit când corpul ei s-a izbit de margine. Probabil că murise deja, până când ochii mei au urmărit-o căzând şi au văzut lancea lui Dan înfiptă în pieptul ucigaşei.

Atunci am auzit toţi al doilea ţipăt.

Palo!

Juno se strecurase pe lângă noi şi intrase fără zgomot în Casa Comună, ducându-se direct la maldărul de pături care o ascundea.

— Palomino!

Carmen a fugit după uriaşa care se retrăgea. La fel ca Bobbi, şi aceasta o prinsese pe Palo de păr. Spre deosebire de Dowager, Juno nu căuta lupta. Şchiopăta, sângerând din piciorul drept. O ţepuşă? Probabil de aceea se dusese după Palo. Uşor de prins, risc limitat. Retragere, evadare, hrănire într-un loc liniştit şi sigur. Asta trebuie să fi trecut prin mintea scroafei însărcinate.

Carmen şi cu mine am fugit spre ei, cu Effie – singura încă înarmată – în frunte. Ea şi-a aruncat lancea grea şi stângace într-un arc înalt. Peste umărul lui Effie, am văzut-o izbind înfundat între omoplaţii lui Juno. O lovitură superficială, care poate deviase din pelvis. Suficient să-i atragă însă atenţia, s-o silească să se întoarcă şi să-şi rotească braţul liber spre Carmen.

Palma deschisă a prins-o pe Carmen dintr-o parte a capului, a înhăţat-o şi a ridicat-o. I-am văzut picioarele ridicându-se de la sol. Am auzit trosnetul când Juno i-a zdrobit craniul.

Juno a aruncat corpul lui Carmen spre noi, obligându-ne să ne oprim şi să ne ferim. Cu un mârâit, a ridicat-o pe Palomino, legănând-o ca o tachinare sau o avertizare.

„Nu v-apropiaţi. O să vă rănesc puiul. Plecaţi. O s-o omor!”

Inteligenţă, raţionament. Eu *ştiu* că asta însemna şi cred că ar fi putut reuşi, atât că...

— Mamă!

Acela a fost singurul cuvânt pe care l-am auzit rostit vreodată de Palo şi, înainte să reacţionez, am fost martoră la puterea cuvântului.

Effie a ţâşnit înainte, trecând pe lângă fiica ei, direct în braţele răpitoarei.

Cu mâinile întinse, zgâriind ca nişte gheare părţile laterale ale capului cât un pepene verde, cu degetele mari înfigându-se în ochii mici ai lui Juno.

Mârâitul. Mârâitul lui Effie. Nu ştiam că fiinţele umane pot scoate asemenea sunete. S-au ridicat la nivelul unui scrâşnet de şmirghel, când ceafa ei a dispărut sub bărbia monstrului.

Juno s-a clătinat spre înapoi, i-a dat drumul lui Palo şi a ridicat braţele deasupra capului. Braţele i-au coborât apoi ca nişte ciocane, zdrobind umerii lui Effie.

Ea a căzut la picioarele lui Juno. Ochi deschişi. Păpuşă spartă.

Effie.

Mamă.

Gura îi era plină de blană, piele şi sânge. Literalmente sfâşiase gâtul lui Juno cu dinţii. Uriaşa a căzut pe spate, bâjbâind cu mâinile spre găurile ce fuseseră ochii şi traheea ei. M-am repezit la Palo, care se târa deja spre mine. Străduindu-se să se scoale, a ridicat braţele când am căzut în genunchi lângă ea. Cred că am spus ceva de genul „haide...” şi am pornit amândouă spre Casa Comună. Uşa era chiar acolo, la numai câteva zeci de paşi depărtare. Însă ceva nu era în regulă. Forma ei se schimbase. Uşa dreptunghiulară părea acum triunghiulară, de parcă ar fi fost încadrată într-un soi de arcadă. Iar arcada aceea părea neclară, trecerea dintre lumină şi întuneric fiind uşor înceţoşată.

Blană. Picioare.

Am ridicat ochii până la stomacul acoperit de zgârieturi, peste cicatrici şi sânul rupt, trecând de gura arsă, încă nevindecată, care supura, şi am ajuns la cele două puncte sclipitoare ce priveau în jos.

Fusese şi ea la fel de surprinsă de acţiunile lui Effie? Sau doar savura uciderea sigură?

Încă în genunchi, am încercat s-o împing pe Palo în spatele meu.

— Pregăteşte-te să fugi.

Alfa a urlat.

— DU-TE!

Am împins-o pe Palo într-o parte şi m-am târât în direcţia opusă. Am ştiut că lovitura va sosi. Voiam doar câţiva paşi în plus. Câteva secunde în plus pentru a-i oferi lui Palo timp şi spaţiu. Nu mă aşteptam la o prindere de menghină pe gleznă.

Smucitura violentă m-a târât înapoi şi am arat cu faţa prin cenuşă, inhalând-o.

Am tuşit, înecându-mă. Şi brusc am fost ridicată cu capul în jos. Am sperat că voi muri rapid ca Bobbi. Ochii mi s-au limpezit la timp ca să văd zâmbetul grotesc. Rezultatul loviturii mele cu foc. Buze răscoapte, cojite, trase înapoi peste dinţii pătaţi.

Mârâitul ei a făcut să-mi vibreze dinţii, mi-a umplut nasul.

Gura i s-a deschis şi am închis ochii.

Apoi, ţipătul. Un zbieret de surprindere, pătrunzător, care mi-a spart timpanele când am căzut.

Am aterizat pe palme şi m-am rostogolit în lateral, privind în sus, la Dan, care se încordase pentru altă lovitură.

Securea *soba kiri* din mâinile lui, mânjită de roşu, se potrivea cu spintecătura din şoldul drept al lui Alfa. Ea s-a clătinat, rotindu-se greoi pentru a-l înfrunta.

— Fugideaici!

M-am ridicat şi am fugit spre Casa Comună.

Nu am văzut ce s-a întâmplat în continuare. Palo mi-a povestit totul mai târziu.

Ea alergase în direcţia opusă, spre întuneric, sub resturile maşinii soţilor Durant. Se ascunsese şi se întinsese pe burtă, de acolo a văzut tot ce i s-a întâmplat lui Dan.

El a ridicat securea pentru altă lovitură, mai sus, poate încercând să atingă un ochi, dar lama a ricoşat din osul proeminent al pometului. Lovitura trebuie să fi durut totuşi. Acela a fost probabil mugetul pe care-l auzisem. Palo a văzut-o pe Alfa punând o palmă însângerată peste sprânceana tăiată şi în acelaşi timp prinzând securea şi aruncând-o departe. Dan a încercat să se retragă, dându-se înapoi şi ferindu-se de lovituri.

Viteza, pe asta se bazase el probabil, deoarece statura mai mică îi îngăduia să evite furtuna de braţe ca nişte ciomege. Şi Alfa era rapidă, însă era rănită şi furioasă. Dan se ţinea departe de alonja ei şi a scăpat de şase-şapte pumni. Poate că ar fi putut fugi. Ar fi putut, de asemenea, să sară peste şi în jurul ţepuşelor, ca s-o determine pe Alfa să calce pe câteva. O şansă s-o facă să sângereze, să se sature, să renunţe. A avut o şansă.

La dracu', Dan!

Deschizătorul de nuci-de-cocos de la curea i-a apărut brusc în mână. A făcut un pas lateral, eschivând altă lovitură, apoi a sărit înainte cu o mişcare rapidă de înjunghiere. Probabil că ţintise inima, chiar sub cutia toracică, la fel ca înainte.

A fost foarte aproape.

Alfa a şarjat exact în acelaşi moment, astfel că a deviat unghiul armei, împingând-o în sus, spre stern, unde s-a înfipt între piele şi os. A mugit şi s-a smucit înapoi, trăgându-l pe Dan după ea. A ridicat pumnul exact în momentul în care el se elibera.

Lovitura i-a zdrobit umărul, rotindu-l în lateral şi trântindu-l pe burtă, iar ea l-a călcat pe spate. Palo a auzit trosnetul. L-am auzit şi eu.

Nu ştiu sigur ce am spus în clipa aceea, ieşind în goană din casă şi văzând-o cum ridica un picior ca să-l calce pe cap. Ceva profund sau doar o imprecaţie? Probabil că am scos un sunet ca s-o fac să se răsucească în direcţia mea, pentru ca ochii să-i fie loviţi de lumina reflectată din scutul meu.

Lumina aceea pe faţa ei, expresia... Fusese iritată de distragerea mea sau doar încântată să mă termine definitiv? Îmi amintesc pumnii ei ridicându-se mult deasupra capului, vizând scutul, dar dezvăluind scobitura întunecată şi moale a axilei.

Am împins oţelul de Damasc prin piele şi muşchi, prin inimă şi plămâni.

Lumea s-a rotit. Alfa s-a smucit înapoi, aruncându-mă într-o parte. Am pierdut scutul, dar continuam să ţin lancea zulu. Sunetul pe care l-a scos arma lunecând afară din rană:

IKLWA!

Am aterizat direct pe spate, cu urechile ţiuind, cu ochii şi cu gura plină de sângele lui Alfa. Am reuşit să mă târăsc înapoi, până la marginea Casei Comune, unde m-am ridicat în capul oaselor, rezemându-mă de perete. Cu ochi a căror vedere se redusese la dimensiunea unui tunel, am văzut cum Alfa a făcut un pas lung şi bubuitor spre mine.

A încercat să urle, dar pe gură nu i-a ieşit decât spumă roşiatică. A mai încercat să facă un pas, însă genunchii i s-au înmuiat. A căzut şi a ridicat un braţ, întinzându-se spre mine. S-a prăbuşit apoi în patru labe, totuşi ochii ei nu s-au desprins nicio clipă din ai mei. O ultimă întindere, cu degetele abia atingându-mi bocancul. S-a prăbuşit fără alt sunet.

M-am târât pe lângă ea, până la Dan. I-am mângâiat faţa, i-am strigat numele. Mâna lui Palo mi-a atins umărul.

Bărbatul meu este mort.

EPILOG

„Am găsit o cale, am găsit o modalitate de a supravieţui cu ei. Sunt eu un om minunat? Nu ştiu. Nu ştiu. Noi toţi suntem oameni minunaţi. Fiecare om are în el ceva minunat. Eu sunt pur şi simplu diferit şi-i iubesc pe urşii ăştia îndeajuns ca s-o fac bine. Sunt destul de nervos şi sunt destul de dur. Dar, în principal, îi iubesc pe urşii ăştia îndeajuns ca să supravieţuiesc şi s-o fac bine.”

Din jurnalul video al lui Timothy Treadwell, autoproclamat „Grizzly Man”, înregistrat chiar înainte de a fi mâncat de un urs

Din interviul meu cu rangerul senior Josephine Schell

O bătaie la uşă îmi întrerupe interviul. Doi rangeri intră, ezită respectuos, apoi, la încuviinţarea ei din cap, iau câteva cutii grele din cameră. Este ora unsprezece şi patruzeci şi cinci dimineaţa. Contractul de închiriere al statului expiră oficial la prânz. Schell se ridică de la birou, se întinde uşor, face o grimasă şi-şi masează şalele.

— Am ajuns acolo în săptămâna următoare. Ar fi trebuit să se întâmple în ziua următoare. Dar atât a durat ca amprenta termică detectată de un satelit NOAA[47] POES[48] să străbată labirintul birocratic de la baza militară Lewis-McChord până la echipa cea mai apropiată, care s-a nimerit să fim noi... Dacă locuinţele acelea n-ar fi ars, probabil nu le-am fi găsit până în primăvară, când vreun membru al familiei ar fi reuşit în cele din urmă să stabilească legătura telefonică sau poate, sincer, vreun recuperator ar fi primit suficiente reclamaţii.

---

[47] NOAA, The National Oceanic and Atmospheric Administration (n. a.).

[48] POES, Polar Operational Environmental Satellite (n. a.).

Doamna Holland plecase când am ajuns noi, ea şi fetiţa, dar tot ce am găsit confirmă însemnările din jurnalul pe care l-a lăsat.

Am găsit ceea ce trebuie să fi fost grădina, deja doar un petic de sol uşor ridicat, carbonizat. Nu mă pot abţine să mă-ntreb dacă ar fi funcţionat, dacă ei ar fi putut planta mai mult în celelalte garaje? Mă pricep niţel la grădinărit. Mama a avut mereu câteva răzoare cu legume şi cu zarzavat în spatele casei. Sincer, nu cred că ei ar fi putut rezista la nesfârşit pe baza culturilor acelora, dar în condiţii corespunzătoare şi cu puţin noroc, ar fi produs suficient să reziste până în primăvară. Lăsând ipotezele deoparte, cine n-ar compătimi atâta muncă dusă pe apa sâmbetei?

Cred că toate războaiele cauzează genul ăsta de distrugeri, iar locul ăla arăta ca o zonă de război. Peste tot vedeai numai moloz carbonizat şi resturi împrăştiate. Am găsit „câmpul minat” de cioburi şi ţepuşe de bambus. A trebuit să fim foarte atenţi cu ele, iar unul dintre băieţii noştri a fost cât pe aici să-şi piardă un picior. Mi-a amintit de poveştile unchilor mei despre Vietnam: gropi cu ţepuşe punji, unse cu fecale umane. Uimitor cum oamenii diferiţi, în momente diferite, pot veni cu aceleaşi idei.

Pe heliportul Casei Comune am găsit opt morminte acoperite cu pietre – patru mari şi patru mici. Nu le-am deshumat. Am lăsat asta în seama echipei criminalistice care ne-a urmat. Mi s-a spus că în mormintele mari se aflau soţul ei, Roberta Boothe, Carmen Perkins şi Euphemia Forster. Cele mici...

Ea face o strâmbătură.

— Acolo erau... resturi. Oase zdrobite şi bucăţi de ţesut ale domnului şi doamnei Durant, capul lui Vincent Boothe şi scheletul ars pe care dovezile ADN l-au identificat ulterior ca doamna Mostar.

Când mă gândesc cât timp a fost necesar pentru ca ea – de fapt, ele două – să sape cimitirul ăla miniatural, să scobească pământul îngheţat, să adune cadavrele, să le acopere cu pietre... şi încă să mai aibă timp pentru cadavrele „celorlalţi”...

Am găsit multă carne în congelatorul Casei Comune. Fripturi bine decupate şi dezosate, trebuie să precizez, împreună cu oale de tocană. Iar în dulapuri, nenumărate pungi Ziploc cu fâşii de pastramă. Probabil că deshidratatorul a funcţionat zi şi noapte. Unii băieţi din grupul meu... da, si eu... regretăm că n-am încercat măcar una dintre fâşiuţele acele uscate. Ce naiba, cine n-ar vrea să ştie ce gust are carnea de Sasquatch?

Dar acum totul a dispărut. Au fost confiscate, împreună cu grămezile de oase sparte şi curăţate pe care le-am găsit în spatele Casei Comune şi pieile grele şi puturoase pe care le-am găsit bătute în cuie pe pereţi. Anchetatorii au luat şi toate aşchiile de oase din cealaltă grămadă de oseminte. Cea de după creastă, „bârlogul”, potrivit jurnalului ei. Au luat chiar şi grămada îngheţată de rahat din grădină. Toate sunt sub cheie acum, împreună cu telefoanele mobile, laptopurile şi tabletele pe care le-am găsit stivuite îngrijit lângă jurnalul doamnei Holland. Dacă m-aş fi gândit doar să încarc iPad-ul lui Dan Holland înainte de a-l preda... Acolo trebuie să fi fost videoclipul cu încăierarea de lângă lada pentru compost. Ar fi fost şansa mea de a vedea efectiv cum arată ei. În sfârşit, cred că îi vom vedea toţi până la urmă.

Schell se întinde spre una dintre cele două cutii rămase. Eu o iau pe cealaltă. Împreună, le ducem în parcare şi le încărcăm într-o camionetă ponosită a US National Park Service. În timp ce ieşim, îi pun ultima întrebare.

— Să fiu a naibii dacă ştiu. Cel puţin, ei nu clasează cazul. Cred că, dacă ar fi vrut să muşamalizeze totul, ar fi

putut explica prin incendii. Comunitatea a rămas blocată şi oamenii au început să meşterească la sistemele lor ultramoderne de biogaz pentru a se încălzi. O explozie accidentală, bla-bla-bla. Dar n-au făcut asta. Ancheta continuă să fie deschisă. Întreabă pe oricine are vreo legătură directă cu ea şi-o să-ţi spună că o vor continua, imediat ce termină de săpat... de săpat la modul propriu al cuvântului, prin toate celelalte investigaţii care se derulează în prezent acolo.

Şi nu-i nicio minciună. Situaţia aia este reală. Noi încă mai găsim corpuri în păduri – oameni care au murit din cauza condiţiilor vitrege după ce şi-au abandonat maşinile. Şi cadavrele încă îngropate în maşinile alea? Laharul se solidifică şi capătă duritatea betonului! Chiar şi cu radarul de scanare subterană, este o muncă dată dracului.

Şi cu atâtea cadavre îngropate de lavă, descoperirile noastre îngheţate şi toate celelalte rămăşiţe pe care încă le scot din aşezările distruse... cât a durat pentru ca oamenii să-i identifice pe cei dragi în sacii cu cadavre de după uraganul Katrina? Cât timp crezi că va dura golirea mega-morgii ăleia pe care o avem în locul unde a fost cândva Tacoma?

Oficial, este doar o chestiune de birocraţie. Dar neoficial... uite, noi am fost „încurajaţi” să nu vorbim despre asta şi, dacă aş fi crezut că jobul meu e-n pericol, nu sunt sigură că aş fi făcut-o, dar n-ai avut nicio problemă să ajungi la mine şi, după câte vezi, nimeni nu încearcă acum să se bage între noi. Nu vor îngropa asta, dar vor băga dovezile într-o ladă şi le vor depozita ca-n finalul din Căutătorii arcei pierdute. Cred că adevărul va ieşi la iveală pur şi simplu când vor dori ei.

Ia gândeşte-te puţin. E vorba de dolari din turism! De bilete la grădina zoologică! Ştii cât câştigă chinezii cu urşii lor panda? Ştii de cât timp Loch Ness o duce împărăteşte

de pe urma câtorva fotografii falsificate? Să fim serioşi! Vom putea recupera daunele cauzate de Rainier şi apoi vom şi câştiga de pe urma lor, când toată lumea se va aduna aici pentru şansa de a întrezări o legendă vie.

Ei vor să anunţe public, dar singura întrebare este „când”. Rainier ne-a arătat ce se poate întâmpla dacă oamenii îşi pierd încrederea în sistem. Trebuie să restabilim încrederea respectivă, s-o reconstruim împreună cu drumurile, podurile şi alte structuri ce alcătuiesc o civilizaţie. Şi de aceea probabil că n-ar fi de folos în ochii publicului dacă guvernul anunţă că tocmai l-a descoperit pe Bigfoot.

Ăsta-i motivul pentru care trebuie să mai aştepte puţin, până când luminile se vor aprinde din nou, apa va reîncepe să curgă şi toţi morţii vor fi în sfârşit în locurile lor de veci. Poate că au un plan PR pentru ziua aia. Poate că şi cartea ta face parte din planul ăla. Să ştii că vorbesc serios. Poate de aceea mă lasă să vorbesc cu tine.

Nu-i ideea cea mai nebunească. Prin publicarea cărţii, se testează apa cu vârful piciorului. Dacă nu-i pasă nimănui de ea, vor dispune de mai mult timp pentru a-şi aranja povestea. Dar, dacă se agită apele, ei te pot susţine cu descoperirile lor, dând vina pe propria birocraţie pentru întârziere. În fine... Cred că vom afla destul de repede.

Din interviul meu cu Frank McCray, Jr.

McCray a terminat de curăţat arzătorul BioLite. Îl pune înapoi în raniţă, îşi verifică ceasul, apoi mă conduce afară. Vântul s-a răcit de când am început să discutăm, în ciuda soarelui care răsare. McCray scoate din canadiană un radio portabil mic, portocaliu strălucitor, şi-i ciocăneşte microfonul de trei ori. Întorcându-mă spre munţi, văd că un tufiş se mişcă şi o siluetă umană vine spre noi pe poteca animalelor.

— Ce s-a-ntâmplat? Care-i următorul capitol al acestei poveşti?

Există multe scenarii şi ele depind de omul pe care-l întrebi.

Scenariul Unu este că acele creaturi care au supravieţuit s-au regrupat pentru un contraatac. Asta cred cretinii de la [numele site-ului a fost şters]. Ei cred că Palomino şi Kate au încercat să rămână

peste iarnă în Casa Comună până când, într-o zi sau într-o noapte, au fost luate prin surprindere şi răpite. Recunosc că este posibil. Ea a scris despre câţiva care au scăpat. Cercetaşul şi Prinţesa au fugit pe pantă după explozii. Unul dintre Gemeni, cu toate loviturile acelea de suliţă, deşi pariez că a sângerat ulterior până la moarte. Şi celelalte două femele, recentele mame. N-a scris despre ele în timpul luptei.

Da, este posibil să se fi reorganizat, după care să fi revenit, urlând, pentru revanşă. Posibil, dar improbabil. Kate n-ar fi lăsat să se întâmple aşa ceva. Nu Kate despre care am citit. Chiar şi când au îngropat corpurile, ea ar fi fost înarmată şi în alertă. Mormintele au fost săpate lângă Casa Comună, ceea ce înseamnă că oricare dintre ticăloşii care se apropiau trebuia să traverseze un spaţiu deschis mare ca să atace. Kate avea probabil o mulţime de suliţe în imediata apropiere, plus noua ei lance.

Asta cred că a făcut cu lama Iklwa. Nimeni n-a găsit-o. Schell a fost destul de amabilă să întreprindă nişte investigaţii discrete pentru mine. În toate resturile, în toate proviziile stocate şi armele construite manual din Casa Comună, nu s-a găsit niciodată un cuţit cu lama din oţel de Damasc.

Asta este dovada-cheie care susţine plecarea lor. Asta şi toporul soba kiri. Nici el n-a fost găsit şi ar fi fost esenţial pentru o călătorie lungă. Nu pot fi sigur de alte elemente. Rucsacuri, saci de dormit, articole de gătit... Nu ştiu ce au mai avut. N-au lăsat o listă. De asemenea, n-au lăsat niciun bilet, motiv pentru care unii presupun că au fost răpite. Eu nu cred totuşi asta; cred că nu era sigură încotro se îndrepta.

Ăsta e Scenariul Doi şi e susţinut de faptul că ele nu aveau o hartă a zonei. Kate a scris, de mai multe ori, că nu ştiau care era cea mai bună cale de ieşire. Este posibil să fi încercat câteva explorări de o zi pentru a-şi face o idee despre teren şi n-a lăsat un bilet pentru că, atunci când au ieşit pe uşă în dimineaţa aceea, nu trebuia să fie ultima dată. Este posibil să se fi rătăcit, rănit sau blocat în prima furtună a iernii.

Îţi aminteşti cât de brutală a fost? Dumnezeule, mai lasă-ne şi pe noi să respirăm! Un contact din USGS mi-a spus că asemenea lovituri succesive pot avea loc – aşa cum a fost taifunul de după erupţia Pinatubo. Dacă au fost prinse în vortexul ăla polar, cu viscol şi cu ger teribil... Corpurile lor ar putea fi încă acolo, pe jumătate îngropate în zăpadă şi în gheaţă, dezgheţându-se şi putrezind în vreme ce necrofagii ciugulesc din orice bucăţi expuse. Ăsta-i sfârşitul Scenariului Doi şi e mult mai puţin atractiv decât Scenariul Trei.

În ăsta, ele reuşesc să scape! Au găsit o peşteră undeva în munţi, au menţinut un foc arzând zi şi noapte şi au supravieţuit cu zăpadă topită şi cu pastramă de Sasquatch. Apoi, când vremea s-a limpezit suficient pentru a se mişca, au plecat din nou, iar acum sunt pe punctul de a ieşi din sălbăticie în apropierea unui drum umblat. S-ar putea s-o fi făcut deja. Poate că amândouă sunt într-un spital, prea slăbite şi traumatizate ca să vorbească. Într-o bună zi, în curând, Katie va deschide ochii şi-şi va şopti numele către infirmiera cea mai apropiată. Îmi place Scenariul Trei.

Dar instinctul îmi spune că este Scenariul Patru.

„Trebuie să-i ucidem pe toţi.” Aşa a scris ea. Asta face ea.

Nu vorbesc despre răzbunare, ci despre ceva mai profund, mai primitiv. Ce-ar fi dacă brutele alea fără minte au declanşat în Kate un comutator care aşteaptă în ADN-ul nostru, al oamenilor?

Dacă ea nu s-a oprit din alungarea creaturilor care au supravieţuit? Dacă a plecat după ele?

Le ştia urmele, le ştia mirosul. Kate avea echipament de iarnă şi pun prinsoare că şi micuţa Palomino avea. De asemenea, sunt convins că pastrama pe care am găsit-o a fost făcută în acest scop. Este uşoară, lesne de transportat şi, dacă vei compara toată carnea găsită de rangeri cu cât au cântărit probabil animalele alea, sunt convins că diferenţa ar fi fost suficientă să le ajungă până la prima ucidere.

Iar uciderea aceea ar fi însemnat mai multă mâncare. Toporul soba kiri era perfect pentru tăierea corpurilor, pentru a pune la frigare un picior suculent. Aş dori să nu mă gândesc la ea în felul ăsta, stând în beznă cu Palomino, încălzindu-şi amândouă mâinile la un foc care duduie, cu intestinele ghiorţăind de aromele ce se ridică din grăsimea care picură în flăcări.

De asemenea, e greu să nu-ţi fie milă de Sasquatch care au supravieţuit. Răniţi, speriaţi, tresărind la orice zgomot care ar putea aparţine primatelor mai mici şi flămânde ce vin după ei. Kate nu-i singura din familia noastră cu o imaginaţie bogată.

Mi-am închipuit-o urmărindu-i, poate folosind-o pe Palomino ca hăitaş. Fetiţa ar ţipa, ar răscoli tufişurile, ar face suficientă gălăgie ca să-i împrăştie speriaţi, în timp ce Kate aşteaptă răbdătoare ca vreunul dintre rătăciţi să-i nimerească în lance. Pot chiar să-mi imaginez momentul. Prinţesa, cea mai tânără şi cea mai vulnerabilă, schelălăind de suferinţă în timp ce Kate îi înfige oţelul de Damasc între coaste. De asemenea, mi-o pot închipui pe sora mea „jucându-se” cu victima ei, torturând-o. Nu pentru distracţie, fiindcă aşa ceva ar însemna o risipă. Ar încerca o tactică de tip Vincent Boothe, sperând să atragă un

salvator izolat. Şi poate că ar funcţiona. Cercetaşul aleargă să ajute şi se răsuceşte surprins să-şi vadă tendonul lui Ahile retezat de securea lui Palo.

Şi ceilalţi, cele două tinere mame, ţinându-se îmbrăţişate, auzind cum ţipetele se sting şi simţind apoi miros de fum şi carne gătită. Sper că nu au creierele foarte avansate pentru a-şi imagina soarta, pentru a şti că puii lor nu vor trăi suficient să ajungă la maturitate. De asemenea, sper că nu sunt suficient de inteligenţi pentru a simţi remuşcări. „Uite ce am stârnit!” Mai rău decât să-ţi vizualizezi moartea este să ştii că ai provocat-o chiar tu.

Poate că mă agăţ ca înecatul de un pai. Poate că ele au fost surprinse într-adevăr de un viscol. Din câte ştiu, corpurile lor pot să fie pe o masă de morgă din Tacoma. Verific săptămânal, însă până acum nicio rămăşiţă găsită nu s-a potrivit.

Dar, dacă printr-un miracol, ele continuă să urmărească creaturile alea, ucigându-le una câte una... trăind din carnea lor suficient pentru a... a le găsi pe celelalte? Nu am vorbit despre asta până acum, totuşi este imposibil ca acolo să existe doar un singur grup. N-ar fi suficient pentru a susţine specia. Ce-ar fi dacă Palo şi Kate le-au lăsat pe tinerele mame să trăiască suficient pentru a le conduce la alt grup? Ştiu că-i greu de crezut, dar „greu de crezut” este valabil pentru toată povestea asta.

Silueta de pe poteca animalelor a ajuns lângă noi. Este Gary Nelson, fostul soţ al lui McCray. Cei doi bărbaţi se îmbrăţişează prelung. Gary îi arată lui McCray harta pe care o ţine în mâna dreaptă înmănuşată şi semnele cu carioca roşie pe care le-a făcut. McCray scoate un oftat resemnat şi-şi ia puşca de pe umăr.

— E greu de-nţeles de ce a lăsat jurnalul în urmă. N-a spus-o niciodată, dar eu ştiu. O călătorie se termină, altă călătorie începe. Îmi vine greu să împac amintirile despre sora mea mai mică, moale şi sensibilă, cu prădătoarea care poate fi acolo, acum. Mama unui trib de doi. Primatele ucigaşe.

Vântul urlă în depărtare. Cel puţin cred că e vântul.

— Ai auzit?

MULŢUMIRI

în primul şi în primul rând, un gigantic „mulţumesc”, un „mulţumesc” cât un Sasquatch, lui Thomas Tull, care mi-a

redat cu generozitate drepturile de ecranizare ale unui roman pe care i le-am vândut cândva.

Mulţumiri echipei mele de redactare formată din Julian Pavia şi Sarah Peed, pentru sârguinţă neobosită şi obiectivitate.

Lui Carolyn Driedger (USGS), lui Leslie C. Gordon (USGS, pens.) şi profesorului Barry Voight de la Pennsylvania State University, pentru ajutorul tehnic legat de erupţia Rainier.

Prietenilor mei Kevin şi Jo, care mi-au prezentat aşezarea care a inspirat Greenloop, şi lui John, fratele lui Jo, pentru îndrumările tehnologice necesare transformării inspiraţiei în realitate.

Lui Rachel şi lui Adam Teller, pentru sfaturile privind suflarea sticlei.

Dianei Harlin şi lui Jonny Small, pentru referinţe culinare şi de cultură pop.

Lui Nate Pugh, pentru cunoştinţele despre construirea caselor, vărului Robert Wu, pentru cuţitele de bucătărie, şi lui Arigon Starr, pentru călăuzirea prin lumea Sasquatch în culturile amerindiene.

Lui Rosemary Clarkson de la Darwin Correspondence Project, care m-a corectat în privinţa autorului real al citatului din Darwin.

Maiorului John Spencer (US Army, retr.), pentru limbajul militar.

Profesorului Lionel Beehner (United States Military Academy at West Point) şi maiorului Michael Jackson (US Army), care mi-au făcut legătura cu experţii în Bosnia.

Şi experţilor respectivi, Jasmin Mujanovic şi Leila Disdarevic, care au adus-o la viaţă cu pricepere pe Mostar.

Agentului meu, Jonny Geller, care a umplut nişte pantofi foarte mari.

Prietenului meu din copilărie, Richard Cade, pentru declaraţia lui de neuitat din clasa a II-a: „Bigfoot este indestructibil!”

Şi, ca întotdeauna, soţiei mele strălucitoare, susţinătoare şi suprauman de răbdătoare, Michelle.

CUPRINS

Introducere
Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16
Capitolul 17
Capitolul 18
Capitolul 19
Capitolul 20
Capitolul 21
Capitolul 22
Capitolul 23
Capitolul 24
Capitolul 25
Epilog
Multumiri